

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ČASOPIS PRO ZBOŽNÉ SPOLKY A BRATRSTVA
MEZI ČECHOSLOVANY.

S POVOLENÍM DUCHOVNÍ VRCHNOSTI POŘÁDÁ

P. PETR HLOBIL,

BENEDIKTIN RAJHRADSKÝ.

ROČNÍK ŠEDESÁTÝ ŠESTÝ.

V BRNĚ 1932.

TISKEM A NÁKLADEM OBČANSKÉ TISKÁRNY V BRNĚ, STAROBRNĚNSKÁ 19-21.

OBSAH.

Básně.

	Strana
Marie Tesařová: 2, 18, 21, 22, 42, 75, 82, 100, 106, 126, 128, 138, 146, 148, 151, 165, 188, 195, 205, 218, 226, 229, 240.	
A. M. Kadlčáková: 6, 7, 10, 26, 34, 36, 37, 47, 51, 55, 58, 61, 66, 72, 78, 82, 86, 126, 138, 154, 186, 202, 213, 232.	
Jar. St. Pavlík	165, 179

Četba pobožná.

Pobožnost k nejsv. Srdci P. (S. H. Wávrová)	3
Novoroční úvaha. (Jar. St. Pavlík)	4
Vánoční stromek. (Jar. St. Pavlík)	7
Pobožnost k P. Marii a ke sv. Josefu (S. H. Wávrová)	11
Úcta nejsv. Srdce P. v Oceánii	20
Srdce Ježíšovo, radost Církve vítězné. (S. H. W.)	27
Chod na mši sv. (Jar. St. Pavlík)	30
Nejsv. Srdce Ježíšovo spojuje v sobě zalíbení nebe a země (H. W.)	43
Homilie na I. ned. postní (Jar. St. Pavlík)	47
Symboly nejsv. Srdce Páně (H. W.)	52
Nestálost lidská (Jar. St. Pavlík)	56
V ruce Tvé poručím ducha svého (Jar. St. Pavlík)	59
Srdce Ježíšovo činí milým zákon Boží (H. W.)	67
Alleluja (Jar. St. Pavlík)	73
Velikonoční Beránek (Jar. St. Pavlík)	76
Pojďte ke mně všichni (H. W.)	83, 107, 122
Něco o nebi (Jar. St. Pavlík)	87
Nebeský vlak (Jar. St. Pavlík)	90
Šedm svátostí a sedm darů Ducha Svatého (Jar. St. Pavlík)	93
Moderní farizeové (Jar. St. Pavlík)	124

Strana

Obraz Srdce Ježíšova (Jar. St. Pavlík)	127
Návštěvy eucharistické (Jar. St. Pavlík)	133
Sv. Anna, vzor křesť. ženy (Jar. St. Pavlík)	136
Sluncem oděná (Jar. St. Pavlík)	147
Pravá pobožnost k nejsv. Srdci Ježíšovu (H. W.)	149, 166, 189, 204
Oliva (Jar. St. Pavlík)	152
Srdce Ježíšovo, v němž se Otcí dobře zalíbilo (P. R. Rozkošný)	162
Aster (Jar. St. Pavlík)	168
O lásce k Bohu (Jar. St. Pavlík)	173
Zahrada zamknutá (Jar. St. Pavlík)	175
Jakým je Ježíš Králem (Jar. St. Pavlík)	187
Posvícení ve Starém zákoně (Jar. St. P.)	191
Pomněnka (Jar. St. Pavlík)	203
Otčenáš za duše v očistci (Jar. St. P.)	206
Srdce Ježíšovo, schránko spravedlnosti a lásky (P. R. Rozkošný)	207
Vtělení Syna Božího (Jar. St. Pavlík)	227
Jaké naučení dává nám Srdce Ježíšovo (H. W.)	229
Srdce Ježíšovo, hlubino všech ctností (P. R. Rozkošný)	234
Advent (Jar. St. Pavlík)	238

Hlavní úmysly.

Směrnice socialismu dle pap. Lva XIII. a Pia XI.	1
Neochvějná stálost v katolické víře	25
Úcta sv. Josefa, ochránce sv. Církve	41
Právě křesť. výchov mládeže	65
Pobožnost k P. Marii, Královně mučedníků	81
Pokoj a mír mezi národy	105
Zbožné řády a společnosti	121
Světské ošetřovatelky nemocných	145

	Strana
Katolická akce v misiích	161
Ochrana cti a dobrého jména	185
Porozumění víry v obcování svatých	201
Touha po nebeských státech	225

Různé zprávy.	Strana
22, 37, 61, 79, 101, 119, 159, 183, 199, 223.	

Četba poučná.

Vypravování misionářů o zajetí v Číně	19
Rytíři, služebnice a pážata nejv. Svatosti oltářní	95, 114, 130
Na pokraji propasti (H. W.)	98
K světovému euchar. kongresu v Dublině (Jan Břeský)	109
Petr zapírá Pána (H. W.)	110
Sv. Pavel má pravdu, že pohané nemají srdce	112
Ale ano, sv. Antonín ještě dělá zázraky (H. W.)	116
Drobné články ze života katol. (H. W.)	139
156, 180, 196, 219.	
U nohou Ježíšových (H. W.)	155, 171
Škapulír (H. W.)	178
Něco o bl. Bernadette (H. W.)	194
Duše v očistci (H. W.)	211
Jitřenka lepších časů	214
Dvě prodavačky květin (Jan Břeský)	216
Misie v našem státě	217

Seznam obrázků.

K jitřní	9
Děti u Ježíška	17
Sv. Rodina při modlitbě	31
Ježíš v díně svého pěstouna	33
Bl. Anežka česká	49
Krista Pána kladou do hrobu	57
Pojď, i na tebe čekám	71
Nanebevstoupení Páně	89
Královno máje, oroduj za nás	97
Sv. Petr, sv. Pavel	113
Sv. Antonín Pad.	117
Sv. Cyrill a Methoděj, ap. slov.	129
Sv. Anna s Marií P.	137
Nanebevzetí Panny Marie	153
Narození Panny Marie	169
Dobry pastýř	177
Matka Boží se svým Děťátkem	193
Na dušičky vzpomínejme	209
Na hřbitově	213
Sv. Mikuláš, biskup	223
Narození Páně	237

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVI.

BRNO, LEDEN 1932.

ČÍSLO 1.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Směrnice socialismu dle pap. Lva XIII. a Pia XI.

(Hlavní úmysl.)

Když papež Pius XI. tento úmysl zvolil a žehnal, byl nový list okružní „O pořádku společenském“ ještě jeho tajemstvím. Brzo poté vydán byl okružní list a byl všeobecně uvítán, jako časový doplněk okružního listu papeže Lva XIII. o sociální otázce. Proto může tento papežský úmysl zabývat tento nový rok a jeho první měsíc leden. Jádro úmyslu je: Obětujte a modlete se za mocný vliv pastýřského listu zástupce Kristova. „Čtyřicátý rok“ ze dne 10. května 1931. S důvěrou na všemohoucí pomoc toho, jenž chce všechny lidi spasiti (1 Tim. 2, 4.) musíme ubohým duším dle možnosti nápomocni býti, aby se od časných starostí odloučili a po věčných statečích se roztoužili. Slibným znamením obnovy společnosti jsou dělnická sdružení katolíků. Těž sv. Otec s radostí patří na činnost katolické mládeže, která na výzvu papeže s podivuhodnou horlivostí hledí Kristu získati své známé v povolání a ve stejném stáří. Těž za-

sluhují nemenší chvály vůdcové dělníků, kteří nezištně pomáhají jen na blaho svých soudruhů a opatrným způsobem hledí jejich oprávněné zájmy a potřeby uplatniti, nedávajíc se žádnými překážkami odstrašiti od spravedlivých požadavků dělnictva. Tato snaha nalézá též u jiných tříd lidu souhlasu a pomoci. Všeliká snaha těch, kteří milují spravedlnost, má směřovati k obrodě společnosti a hlavně k obrodě dělnické třídy. Prvními a nejbližšími apoštoly mezi dělnictvem musí býti zase dělníci. Také musí apoštolé pro obchod a jiné povolání právě z tohoto středu býti vyvoleni. Pravé spolupůsobení všech k jednomu a témuž cíli všeobecného blaha je možno, jestliže různá sdružení jsou proniknuta vědomím, že náleží jedné a téže společnosti jako synové a dcery téhož nebeského Otce. Potom nebude jeden druhým pohrdati. Zámožní odloží svou lhostejnost k chudým bližním a budou hleděti jim v bídě přispěti ku pomoci. A chudé dělnictvo nedá se pak od

štváčů sváděti k různým násilím a budou těm, kteří se jich ujímají, vděčnými. Zmizeti musí všeliké stranictví, sobectví, a vládnouti má mezi občanstvem a dělnictvem trpělivost, snášenlivost a láska jedněch k druhým. Zámožní mají ze svého přebytku udělovat podporu potřebným a dělnictvo má zase mít uznání a vděčnost za prokázaná dobrodíní. Ať je každý spokojen s místem a se stavem, k jakému jej Prozřetelnost Boží povolala. Všem pak platí slova Páně: „Hleďte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho a ostatní bude vám přidáno.“ Každý, ať pán ať dělník ať je na svém místě a koná svou povinnost z lásky k Bohu a bližnímu. Dělníci pak ať následují příkladu sv. Josefa, tesaře, a vzor Syna Božího, který se nezdráhal pomáhati svému pěstounu při jeho práci, takže lidé

Spasitele považovali za syna tesařova. Tak posvětil Syn Boží práci. Ničeho nesmíme opominout, co by překáželo komunismu, rozvratu celé společnosti lidské. K tomuto účelu mají se spojit všeska sdružení, mají býti dělníci poučováni o trpělivosti ve svém stavu, má se použiti všeho, co vzbuzuje ducha křesťanského a ke všemu připojit máme ustavičnou modlitbu jedněch za druhé. Nepřipustíme, aby synové tohoto světa byli moudřejší než synové světla. Varujme lid před všelikým násilím, které nikdy nevede k dobrému. Probuzujme v lidu dělním ducha křesťanské lásky, trpělivosti a podrobení se vůli Boží. Obětuje na ten úmysl všechny dobré skutky, modlitby, sv. přijímání. Prosme nejsv. Srdece Páně, aby vzbudilo a poslalo dělníky na vinici svou! Bůh dej všem šťastný nový rok!

M. T.:

NOVOROČNÍ POZDRAV.

Buď pozdraven zas, roku nový,
máš tolik záhad, tolik tuch,
co chystáš pro nás — kdo nám poví,
zda štěstí — bolest, — ví sám Bůh.

A balíček máš plné dlaně,
co skryto v nich, ach, kdož to ví,
než vykročíme odhodlaně
dle svatě vůle Otcovy.

Ta vůle svatá dobro chystá —
snad cbal třeba tvrdý je,
však smilování Jezu Krista
svým soucitem nás přikryje.

U paty kříže hojně zkvětá
a rosu běře z Krista ran,
květ štěstí — duší všech to meta —
svou vůni dýchá do všech stran.

Nuž, přimkněme se k dřevu kříže,
z něj v srdce mír nám šelestí,
a k Srdci Páně pojďme blíže,
jen s Bohem — k Bohu — ku štěstí.

Pobožnost k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal P. Jindřich Ramière T. J.

Srdce Ježíšovo jest útěchou Cirkve trpící.

(Pokračování z minulého ročníku.)

Má-li takou moc již láska na zemi, jak teprve, když sobectví jest udušeno a zničením starého člověka zůstanou jen náklonnosti člověka nového? Není pochyby, že v tom záleží nejvyšší útěcha svatých duší v očistci. Trpí, ale jich Ježíš jest šťasten; jsou v plamenech, ale jich božská hlava jest ve slávě. A není-li sláva hlavy slávou všech údů?

VIII.

Zda to jsou však již všechny útěchy, jimiž duše v očistci jsou zavázány Srdci Ježíšovu? Není již žádného jiného prostředku, jenž by zmírnil krutou bolest, prodloužených vyhnanství? Ano, jest také prostředek, a my jsme jeho nástrojem. Můžeme drahým vyhancům ukrátiti zkoušku a uspišiti vstup do vlasti.

Jak jsme řekli, jsou duše v očistci neschopny vykoupit své vlastní hříchy; leč my můžeme za ně zaplatit. Pro ně jest již zavřen poklad zásluh Ježíše Krista, ale nám jest otevřen; nic nám nepřekáží rozlévati na ně bohatství, kterých tam můžeme načerpat. Snad jsme dosud ještě dosti nepochopili, jaká to milosrdná moudrost a božská zrůcnost tkví v tomto vzájemném hospodářství duší.

Zdá se, že božský Spasitel nemohl se odhodlat, by své milosrdenství omezil pouze na tento život, a že co ztratil na jedné straně, chtěl si druhou nahradit! Ano, On skutečně získává, a vyrovnání to obrací se úplně na účet vespolené lásky. Jsou-li duše v očistci neschopny samy za sebe platit, jest naší povinností za ně to učinit.

Tim naše spojení s nimi, jež začalo za života, nejen že smrtí není přerušeno, ale stává se denně stále užším. Nikdy nemůžeme osvědčiti lépe svou vděčnost, nikdy nemůžeme podati účinnějšího důkazu své obětavosti k těm, které oplakáváme, jak od chvíle, kdy smrt vyrvala je z našeho objetí. To není pouhá pomíjející příjemnost, kterou jim můžeme zjednatí, ale jest to samo nebe, nekonečná blaženost, sám Bůh, jehož požívání můžeme jim uspišiti.

Jaké to dobrodiní! Jakých práv získáme si tím na vděčnost oněch duší! Jediná chvíle požívání Boha, není-li to poklad nad jiné vzácnější? A jsou-li nám za také štěstí zavázány, zda neučiní vše, by ukázaly nám svou vděčnost?

IX.

Vizme nyní, jak vždy hojněji zjevuje se velkodušnost Srdce Ježíšova v rostoucí pomoci, kterou můžeme přispívati těmto ubohým duším! Ach, chováme-li se k nim lhostejně, jestli ničeho neb téměř ničeho nečiníme pro ty, pro něž na zemi chtěli jsme vše obětovat, hledejme, kde chceme, záminku k omluvě své neomluvitelné bezcitnosti, ale nesvrhujme viny na nejsv. Srdce Ježíšovo, že příliš skrbliho svými milostmi! My křesťané XX. století máme na tuto smlouvu ještě méně nároků než naši předkové. Nikdy ještě jak dosud nebyly odpustky tak četné a podmínky k jich získání tak snadné. Za dávna nepovažovali za těžkou podmínku k získání plnomocných od-

pustků, vydali se na dalekou pout s nebezpečím života a majetku; dnes stačí pomodlit se krátkou modlitbu.

Kdo by v této štědrosti sv. Církve nepoznal vlivu nejsv. Srdce Ježíšova, jež stupňuje svou dobrotu a lásku, čím více vzrůstá naše slabost, čím vlažnější jest naše horlivost: Božské Srdce nechce dopustiti, by ubohé duše v očistci trpěly ochablosti mravů a oslabením odvahy, a proto nám téměř samo do ruky vkládá, co bylo kdysi potřeba hledat velmi daleko. Neodmítněme slávy, již nám tak usnadnilo, slávy vespolek s ním státi se dobrodinci oněch opuštěných a nešťastných, jež dojista nejvíce jsou hodny našeho soucitu. A mezitím kdy nejsv. Srdce Ježíšovo mírní bolesti těchto svatých duší, budíc v nich lásku k těmto bolestem a dávajíc jim záruku věčné blaženosti, hledme svými modlitbami ukřáti jejich utrpení a otevřme těmto vyhnaným králům paláce, v nichž po celou věčnost mají panovat. Nebudou jen ony nám za to vděčností zavázány; samo nejsv. Srdce bude vděčno za vzrůst blaženosti, který cítí vždy, kdykoli nová duše začne sdíleti s ním jeho blaženost.

Příklad.

Poněvadž všichni máme umřítí, a na smrti závisí věčnost, jest šťastná

smrt milostí ze všech nejvzácnější. Proto mezi milostmi, slíbenými ctitelům nejsv. Srdce, Pán poukazuje zvláště na milost šťastné smrti. Jak často splnilo se již toto přislíbení!

Zmíníme se o jediné. Jistá horlička apoštolátu modlitby onemocněla v květu mládí. Vždy se vyznamenala hlubokou pobožností k nejsv. Srdci Ježíšovu. Srdce to bylo hybnou silou jejího života a její činnosti; proto vždy horlivě pracovala, by Srdci Páně zjednala co nejvíce duší. Její nemoc z počátku nebudila žádných obav; lékaři i rodina slibovali brzké uzdravení.

Ale nejsv. Srdce dalo jí předtuchu blízké smrti. Klidně se na ni připravila a hleděla dle možnosti co nejdokonaleji vykonati svou obět; prosila o poslední svaté svátosti; a když namítali, že nehrozí nebezpečí, stála na svém, i učiněno jí po vůli. Byla plna obdivuhodné trpělivosti a vždy jasné myslí. Sama těšila zarmoucenou rodinu. Vzavši do ruky křížifix a růženec i obrázek Srdce Páně, řekla: „Nyní, když jsem dostala všecky útěchy našeho sv. náboženství, mohu umřítí. Svou duši ukřívám v nejsv. Srdci Ježíšově.“ Po těchto slovech bez smrtelného zápasu zemřela tiše, zůstavujíc všem příklad, jak umírají vyvolení miláckové Boží

Novoroční úvaha.

Jarolím St. Pavlík.

Zase jeden rok pohltilo moře věčnosti, náš časný život je o jeden rok kratší; stojíme na prahu nového roku, o němž nevíme, co nám přinese. A proto je novoroční den, první leden, dnem důležitým.

Už židé jej světili jako nařizený svátek, o němž se pracovati nesmělo. U Čiňanů, pokud jsou ještě pohany,

je Nový rok největším a nejradostnějším svátkem celého roku. Nynější svět slaví sice velmi poslední a první den v roce, ale jak? Při pitce a tanci, v rozpustilé zábavě. Nový rok se světil, ale ne modlitbou a svěcenou vodou, nýbrž pivem a vínem, voláním „Prosit“ a „Nazdar!“ „Milí čtenáři!“ Změna roku je až

moc vážná, než abychom jásalí a bohatce v evangeliu napodobovali. Když jsme s Bohem dokončili starý rok, započneme s Bohem i ten nový a prosme jej, aby osudy naše v tomto roce tak řídil, jak je to pro spásu naší duše nejprospěšnější.

Polepšme se v novém roce! Každý z nás musí doznati, že v starém roce mnoho zhrěšil. Jako pole porostlé plevelí a kopřivami vypadá život náš uplynulý. Jsou to sice ponejvíce všední hříchy; ale ony špiní velmi roucho naší duše. Tu jsou všelijaké zlé návyky, jichž jsme dosud neodložili, protože jsme se přemáhati nechtěli. Kolikrát za den proklíná mnohý osoby, zvířata a věci! Jak často lžel Jak často bližního špatí a mu na cti utrhál Jak často se ve hněvu přenáhlí a má hádku s domácími a se sousedy. Jak často zapomeno v hostinci vrátiti se domů, a přijde potom hodné pozdě už trochu napařený. Koliokrát vstane a jde spat bez modlitby a sedne si za stůl, aniž by se pokřižoval! Snad dosud udržuje známost, která vede k přestoupení šestého přikázání. Jak často je hrubý k rodičům. Snad dosud čte noviny a časopisy, které jsou všechno možné, jen ne katolické, a holduje světovému náhledu, jenž se s vírou nesrovnává.

Ba, tu by byla celá litanie hříchů, kde by stálo: Vysvoboď nás, Pane, od toho a onoho hříchul Ale Bůh tě nemůže vysvoboditi, když sám se nevzchopíš a nedáš si práci, toho a onoho hříchů se uvarovati. A proto řekni: Tak to dále nepůjde; já se musím přece jednou polepšiti; teď se opravdu polepším a začnu jiný život. Kdybychom každý rok aspoň jeden zlý návyk odložili, bylo by mnoho získáno, a byli bychom brzy svatými.

Proto se v klášteřích dvakrát zpytuje každý den svědomí: 1. Jedno zpytování se vztahuje na všechny hříchy vůbec, které v uplynulém dni

se přihodily; to je všeobecné zpytování a koná se večer před spaním. 2. Zvláštní zpytování (partikulární je nazývají); to má za předmět jistou určitou chybu, proti níž bojovati jsme si předsevzali, nebo jistou ctnost, v níž jsme se obzvláště chtěli cvičiti. Toto zvláštní zpytování radil bych každému, kdo se chce opravdu polepšiti.

Služme v novém roce horlivěji Pánu Bohu. Bchu sloužiti, toť úkolem našeho života. Člověk není stvořen pro sebe, nýbrž pro Boha, ježž má věrnou službou zlebovati, aby sám byl potom za odměnu od něho zleben.

Bohužel, člověk se stará více o věci pozemské než o nebeské. Tělo napřed, a za ním teprv duše. Peníze si vysloužiti, stojí na prvním místě, nebe si zasloužiti, na druhém. Na vyplnění náboženských povinností chybí času, na sport a zábavu je času dost. Něco na dobrý účel obětovati přijde za těžko, na zábavu, tance a kino je peněz dost. Člověk slouží horlivě světu a sedřel by se proň, Pánu Bohu slouží vlažně a nedbale.

Marto, Marto, mohl by Spasitel i nás pokárati, děláš si mnoho starosti a pečuješ o mnohé věci; jen jedno je nutné. A to jedno je: duši zachrániti, Bohu sloužiti, nebe si zasloužiti.

Já a můj dům budeme Hospodinu sloužiti, pravil Josue. Mluvme i my tak: Já chci Bohu sloužiti, já mu chci teď horlivěji sloužiti: horlivěji se modliti, horlivěji na mši svatou choditi, i ve všední den, horlivěji svátosti přijímati. Nynější lidstvo dělá veliké pokroky ve vědách a v technice; kěz by s tím držel krok i pokrok v nábožnosti a ctnosti!

Připravme se v novém roce dobře na smrt. Proč? Protože tento rok může býti pro nás posledním. Němci říkají: Heute rot, morgen tot; Dnes červený, zítra mrtvý. Jak rychle může

se nám něco přihodil! Jak náhle může nás překvapiti nemoc, nehoda, neštěstí! Nevíme, budeme-li mítí příležitost, připravit se před smrtí na cestu do věčnosti; proto se připravme na smrt už teď! Netrpme na svědomí žádného těžkého hříchu, zachovejme si milost posvěcující, zpytujeme večer svědomí a vzbudíme dokonalou lítost; odevzdejme se do vůle Boží a vyprosme si dobročinnými skutky šťastnou hodinku smrti.

Dostí brzo a náhle může nás smrt překvapiti; blaze nám, když jsme s tím počítali a byli na to uchystáni. Jeden vážený a zbožný pán hyl u oběda v klášteře. Přišla řeč i na slova Páně: V hodinu, v kterou se nedomníváte, přijde Syn člověka. Po jídle šel onen pán domů, řeholníci do kostela na něšpory. Přes něšpory zvonilo se umíráčkem, a když se řeholníci doptávali, kdo umřel, hle,

ten pán, jenž v klášteře obědval. Sotva přišel domů, ranila ho mrtvice, a on se skácel k zemi. Teď věděl, jak pravdivá jsou slova: V hodinu, v kterou se nedomníváte, přijde Syn člověka.

V Anglii žil šlechtic, jenž vedl lehký život; dilem v Londýně, dilem na svém statku. Když ho napomínali, aby se polepšil a na věčnost pamatoval, pravil: O to jsem se už postaral. Mám v Londýně domácího duchovního a jiného ještě na svém statku; jakmile onemocním, ať už ve městě nebo na venkově, je kněz poruce, kterému se mohu vyzpovídati. Jednou cestoval z Londýna na svůj statek; tu ho na cestě přepadly znábla veliké bolesti v životě. Sluha ihned spěchal zpátky, aby zavolal kněze a lékaře; ale dříve než oba přišli, byl už šlechtic nebožtíkem.

Vezměme si z toho naučení a budme na všechno připraveni!

Anna Marie Kadlčáková:

Kristu.

Ó pojdte všichni blíže ke mně,
tak volá k lidstvu Krista ret;
leč tisíce je lidí v světě,
jichž srdce nechce rozumět.

Ač láskou plane srdce jeho
a obejmá celý svět,
přec nejde k Němu mnohé srdce
a nenese Mu ústy květ.

Syn Boží čeká na každého
a lásku hlásá jeho ret,
a nejvíc jeho duše jásá,
hříšník vrátí-li se zpět.

Nuž pojdte všichni k Němu blíže,
On v lásce k vám se nezmění,
vždyť tisíce let hlásá lidstvu,
že kříž je spásy znamení!

Tvůrci světa.

Bůh veliký a nesmrtelný
a nadhvězdná je jeho říš,
Jeho vše je v světě kolem
a v úděl sobě zvolil kříž.

Žil mezi námi nepoznaný
On, Bůh a člověk nejtišší
a každému jen v srdce vkládá
svou víru, lásku nejčistší.

Bůh veliký a nesmrtelný!
Já u Něho chci věčně žít!
až jednou po všech strastech žití
mou duši v ráj svůj bude chtít.

Bůh veliký a nesmrtelný!
Nuž, všichni pojdte k Němu blíž!
Když srdce, duši žal vám zkruší,
všech posilní vás Jeho kříž!

Vánoční stromek.

Jarolím St. Pa v l í k.

S takovou touhou nikdo vánoční svátky neočekává a nevitá jako děti. Od několika týdnů čítají dny, jež do oněch blahosných svátků mají uplynouti, a každý den předkládají si ti malí otázky: Co pak mi asi Ježíšek radějí? Tužby bohatých dětí jsou nároků plné, chudých dětí skromnější.

Konečně přijde Štědrý večer. I dětem se poroučí, aby se trochu postily; za to jsou večer odškodněny. A teď se rozsvítí vánoční stromek. Němci jej nazývají „Christbaum - Kristův stromek.“ Ó, jak se těpytí zlatem a stříbrem, jak je ověšený jablky, ořechy a cukrovinkami! Bohužel jsou mezi nimi i docela nepatřičné věci a tretky, jež zbavují vánoční stromek jeho náboženského významu.

Ó, jaká to radost, jaký to jásot! Děti se nemohou dosti nadívatí na

tu krásu, již je zelená jedlička přioděna. Zpívají vánoční písně a koledy, a ti dorostlí radují se s nimi a vzpomínají na ony blažené dny, když sami byli dětmi a stáli o Štědrém večeru pod vánočním stromkem.

Ale ach, jak to později mnohdy zcela jinak vypadá! Šat nevinnosti je poskvrněn, roztrhán, dětská radost a veselost ta tam, protože se jedlo se zapovězeného stromu; a na tento strom poznání dobrého a zlého, s něhož Eva první jedla, máme pamatovati, pohlížejíce na stromek vánoční.

Eva pozorovala, že ten strom byl pěkný k podívání a rozkošný; ale záhubným bylo požívání jeho ovoce pro celé lidské pokolení. S nebeskou blažeností byl konec, zlá žádostivost se přihlásila, hřích tížil svědomí; venku bylo mnoho práce a námahy

s malým výsledkem, mnoho bolesti a protivenství, a naposled bylo jim zemřítí. A tento osud zastihl nejenom naše prarodiče, nýbrž i všechny jejich potomky. Nebe stálo tisíce let pod klausurou jako mnohý klášter; nikdo tam nesměl, ani ten nesevětejší člověk.

Tak je to s hříchem; pěkný na podívání, plný vnady a rozkoše, radost přislibující, k nakousnutí; ďábel ví, jak by jej nám v nejživějších barvách vymaloval; avšak dopustili jsme se ho, a to se tak lehkostává, tak se nám otevrou oči jako Adamovi a Evě; seznáme, že to s hříchem zcela jinak vypadá a že nás ďábel oklamal; krátkou rozkoš musíme drazé zaplatiti, mír v duši a dětská radost jsou ty tam.

Jeden strom učinil všechno člověčenstvo nešťastným; jeden strom měl je také podle úradku Božího zachrániti; a tímto stromem je svatý kříž. Na dřevo kříže pamatuje nás stromek vánoční, jehož ratolesti pozůstávají ze samých jehličnatých křížků. Církev svatá modlí se v prefaci o svatém kříži: Jenž jsi, nebeský Otče, ustanovil, aby spása lidského pokolení stala se na dřevě kříže, aby odkud smrt vzešla, odtud i život přišel, a jenž na dřevě zvítězil — ďábel totiž — i na dřevě byl přemožen skrze Krista Pána našeho.

Bolestiplný, ale pozeňnaný to strom, na němž visí nejvzácnější plod, jaký kdy visel na stromě, totiž Kristus Ježíš. Není sice očím lahodný jako plod rajský, neboť podoby a krásy není na něm jak Isaiáš předpověděl, a považují jej za malomocného, ale je sladký a líbezný, spásonosný a žehnající. Ó záviděníhodný strome, za smrtelné lůžko pro Syna nebeského Otce vyvolený! Kříži drahý, nejušlechtlejší mezi všemi stromy okrsku zemského, jemuž listím a květem žádný strom v lese se nevyrovná! Sladké dřevo, sladké hřeby, jež sladké břímě nesete!

Pohled na strom kříže, pravého stromku vánočního, nechť nám skýtá útěchu, když jsme zhřešili, a nechť nás naplní důvěrou v milosrdenství Boží. Oni Israelité, kteří s důvěrou na měděného hada na kříži patřili, byli zachráněni a uzdraveni od uštípnutí jedovatými hady; a kdo na Krista pnicího na kříži patřil s litoostí a láskou, obdržel milost a spásu od Hospodina; rána, kterouž mu pekelný had zasadil, zahojil se ve svátosti pokání. Kdo se v adventě dobře vyzpovídá, své srdce očistí a dětskou nevinnost obnoví, ten bude mít pravou radost o svátcích vánočních, a vánoční stromek mu vrátí šťastné dny dětství, a bude mu jako v ráji.

V ráji stály dva obzvláštní stromy: strom zapovězený, a potom strom života. Tento druhý jmenoval se tak proto, poněvadž měl člověka, když z jeho ovoce požíval, učiniti i podle těla nesmrtelným.

Když však Adam a Eva zhřešili, nechal Bůh cestu ke stromu života strážiti; strážcem jejím byl cherub s mečem plamenným. Adam a Eva nesměli s něho požívat, a proto museli zemřítí. Na tento strom života též nás vánoční stromek upomíná.

Ale tato upomínka nebyla by nám nikterak příjemná, protože jsme strom života ztratili, kdybychom neměli jiného stromu života, jehož ovoce nám věčně trvajícím blaženým životem v nebi zajišťuje. Od časné smrti nás sice nezachraňuje, ale nám dává záruku na zmrtvých vstání. Čtenář už ví, co míním, totiž svatou Eucharistii. Spasitel náš řekl: Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný, a já ho vzkřísím v den nejposlednější.

Přístup k tomuto stromu života je nám otevřen; v každý čas a každý týden můžeme s něho ovoce česati; mnoho milostí se nám přijímaním nejsvětější svátosti dostává, mnoho duchovních dobrodiní. Tato nám připomínají cukrovinky visící na vánoč-

K jiti.

ním stromku. Žalmista Páně volá na nás: Ochutnejte a vizte, jak líbezný jest Pán. Chléb s nebe, praví kniha moudrosti, udělil jsi jim, všechnu lahodu v sobě obsahující. Tento výrok vztahuje se nejbliž na manu, ale prorocky na svatou Eucharistii. I svätý Jan píše o ní ehválu: Na obou stranách řeky byl strom života, jenž dvanácte nese plodů, každého měsíce plod svůj; a listi stromu slouží ku zdraví národů. Můžete zde mysliti na měsíční přijímání ke oti Božského Srdce Páně.

V kříži a v nejsvětější Svátosti zjevuje nám Spasitel svou převelikou k nám lásku; a na tuto lásku, již nás chce k sobě přitáhnouti a upoutati, nechť nás upomínají ty pestré, zlaté a stříbrné řetízky a tkanice, jimiž je vánoční stromek ověšen.

Bez myšlenky na Božské Jezulátko a jeho dary byla by slavnost vánočního stromku zcela světskou oslavou, již si mohou popřáti i volnomyšlenkáři, židé a mohamedáni i pohané. Volnomyšlenkáři ani nechťejí Ježíška, oni mají vánočního neb zimního panáka (Weihnachtsmann) s bílým voussem a měchem na zádech. My se přidržíme Ježíška, a když dětem řekneme:

To ti Ježíšek nadělil, tak to není žádným klamáním, neboť k vůli Ježíškovi a z lásky a vděčnosti k němu dáváme dětem dary; pobídka, jiné š t a s t n ý m i učiniti, pochází od Ježíška

Aby vás, milí čtenáři, Ježíšek bohatě obdaroval oněmi dary, jež jsou prospěšny vaší duši, je mým vánočním přáním.

Anna Maria K.:

Otče náš!

Otče náš tam nad hvězdami,
k Tobě zvedám hlas,
když v mé duši žalost bouří
k Tobě spěchám zas.

Prosí duše moje vroucí
Tebe, Bože můj,
v těžké chvíli utrpení
s láskou při mně stůj.

Neopouštěj duši moji
žalem uštvanou,
láskou svoji, Otče dobrý,
potěš duši mou.

Potěš duši, srdce choré,
Bože, Otče náš,
vždyť svou láskou celou zemi
stále objímáš.

Otče náš tam nad hvězdami,
k Tobě zvedám hlas,
až se žití naše skončí,
k sobě vem nás zas!

Pobožnost k Panně Marii a ke sv. Josefu vede k pobožnosti k Nejs. Srdci Páně.

Napsal P. Jindřich Ramière T. J.

„Nalezli Marii a Josefa i Dítko.“
(Luk. II. 16.)

První, kdo se klaněli Vtělenému Slovu, první, kdo uslyšeli tlukot božského Srdce, jehož plameny měly na zemi zautítili oheň zcela nový, byli pastýři. Ne bez zvláštního úmyslu ukazuje Duch svatý, že dříve než našli Dítko, setkali se s matkou a s otcem. Bůh chtěl tím dát na srozuměnou, že podle nejmilosrdnějšího zákona Jeho Prozřetelnosti neklamnou a nezbytnou cestou k nejsv. Srdci Ježíšovu jsou Maria a Josef.

Tedy v světle této pravdy zahrne naše pobožnost tři požehnané osoby: Ježíše, Marii a Josefa, a tím způsobem nebude rozděleno, co spojil Bůh. Naše láska k Panně Marii a ke sv. Josefu nejen že nebude na újmu lásce k Božskému Srdci, ale utvoří vespolek ono trojnásobné pouto lásky, jež nic nebude moci přetrhnout; *funiculus triplex difficile rumpitur*.

Milostná postava Mariina září již od kolébky člověčenstva a nepřestane nikdy zářit. Sotva Adam a Eva zhřešili, již slibuje jim Bůh Vykupitele, a s Ním i matku, onu ženu, jejíž neposkvrněná noha potřela hlavu pekelného hada. V průběhu věků, již předcházejí Kristovo narození, ve všech nadějích národa, čekajícího na Vykupitele, vždy zjevuje se i Maria, jejíž čisté lůno má světu přinéstí spásu. A všimneme-li si dob, které předcházely vtělení, mohli bychom zvolati se svatým Janem: „*E t e r a t M a t e r J e s u s i b i*“ „*A b y l a t u M a t k a J e z í š o v a*“. Všude, kde zjevuje se Kristus, zjevuje se i jeho matka.

Toto spojení matky a syna vystupuje však ještě obdivuhodněji od jeho narození.

„Bůh,“ praví jistý velký učitel, „ustanoviv, že Ježíš Kristus má přijíti na svět skrze Marii, zůstavuje tento výrok nezměnitelný a každodenně uskutečňuje ho ve světě nadpřirozeném, kdy denně Maria dává duším Ježíše. Dějiny církevní a životy svatých potvrzují tuto pravdu. Již na koncilu efezském prohlásil sv. Cyril, že národy nevěřící byly skrze Marii obráceny na pravou víru.

To zjevila sama Panna Maria svaté Gertrudě způsobem velmi dojemným. Gertruda modlila se jednoho dne krásnou církevní antifonou „Zdrávas Královno.“ Když došla ke slovům: „Obrať k nám své milosrdné oči“, spatřila hlah. Pannu s božským dítětem v náručí. Maria obrátivši tvář i oči Ježíškovy na Gertrudu i její družky, řekla: „Viz, to jsou mé milosrdné oči! Jsou to oči mého Syna, které mohou obrátiti na všechny, kdo prosí mne o věčnou spásu a o posvěcení své duše.“

Sv. Církev poukazuje na moc, kterou Maria má na božského Syna, když ve své liturgii vztahuje na slova moudrosti nestvořené, obsažené v knize Přísloví: „Se mnou jsou bohatství, sláva, hojnost a spravedlnost. Plod můj nad zlato jest vzácnější. Hospodin vládl mnou na počátku cest svých, prve než bylo co činěno od počátku. Blahoslavený člověk, který slyší mne a bdí u dveří mých každodenně a strážuje u veřejí dveří mých. Kdo by mne nalezl, najde život; a obdrží spasení od Hospodina. Pojďte a jezte chléb i pijte víno, které jsem vám připravila . . .“

Který jest to chléb, ne-li chléb andělů a pšenice vyvolenců? Které jest to víno, ne-li ono rozkošné víno, jež obveseluje srdce člověka, víno, jež plodí panny? A tento chléb, toto víno rozdává Maria; dává Ježíše Krista, pravý chléb andělů, pravé víno duší.

Učení to výmluvně rozvíjí Grignon de Montfort ve svém krásném díle: „Pobožnost k Panně Marii.“ Vizme některé z jeho myšlenek: Syn Boží chce každodenně takorůka vtělití svou drahou matku ve své ůdy; proto praví jí: „In Israel hereditare!“ „Israel bude tvým dědictvím,“ t. j. „Tvým dědictvím a majetkem budou vyvolení, předobrazení Israelem, ty, jak dobrá matka, dáš jim život a vychováš je; jako panovnice budeš je vésti, řídití a chrániti.“

„Člověk a člověk narodil se z ní,“ praví Duch svatý. „*Hom o et homo natus est in ea.*“ (Ž. 86. 5.) Podle výkladu některých Otců, první člověk, jenž se narodil z Marie Panny, jest Bohočlověk, druhý jest pouhý člověk, přijatý dítko Boží a Mariino. Narodil se z ní Ježíš Kristus, hlava lidí; důsledně vyvolení, údové této hlavy, mají se též z ní narodit.

Kromě toho Ježíš Kristus jest plodem Marie Panny — jak nebe a země tisíckrátě denně opakují: A požehnaný plod života tvého Ježíš i jest jisto, že pro každého člověka, který ho má, jest stejně pravdivě plodem lůna Mariina; proto každý věřící, jenž ve svém srdci má Ježíše Krista, může směle povědět: „Díky Marii, co mám; jest jejím plodem, a bez ní bych ho neměl.“

II.

Marie tedy řídí Ježíšem; zvláště řídí jeho Srdcem, jež jest výhni lásky Ježíšovy k lidstvu; proto Církev sv. schválila invokaci: „Naše paní od nejsv. Srdce; vyjadřujeť moc, kterou má Maria nad Srdcem božského Syna.“

Maria jest jediná cesta, vedoucí do přístavu Srdce Ježíšova, Ježíš, božský

květ Nazareta, spočívá na vonném stonku kořene Jesse — Marii Panně. Proto praví sv. Bonaventura, že „nemžno naléztí Ježíše, ne-li s Marií a Marii. „*Nunquam invenitur Christus nisi cum Maria, nisi per Maria m.*“

Maria, naše paní od nejsv. Srdce, jest první a nejlepší velitelkou nejsv. Srdce Ježíšova. Pobožnost k tomuto Srdci začala Marii na Kalvarii, když kopí Longinovo proniklo bok Neposkvrněného Beránka a oku bolestné matky otevřelo jeho Srdce. Maria byvši poučena o záměrech Božích věděla, že umírající Syn jen proto dopustil tuto poslední urážku, učiněnou jeho osobě, by ukázal lidem, že jeho láska nekonečně převyšuje všechna vnější znamení, která jím dal; utrpení má své meze, leč láska jich nezná. „Tvé Srdce bylo zraněno,“ mluví Bernard k Pánu Ježíši, „abychom viditelnou ranou spatřili neviditelnou ranu Tvé lásky. Zda mohla lépe lásku tu nám ukázat, než když jsi dovolil, by kopí probodlo nejen Tvé tělo, ale i Tvé Srdce. Tato viditelná rána ukazuje neviditelnou ranu duše.“ (St. Bern. Serm. 3. de Passion. Christi.)

„Maria první spatřila toto tajemství lásky i vzdala zraněnému Srdci první úctu a první adoraci.“ Srdce Ježíšovo jest ohnisko, jehož paprsky osvěcují každého člověka přicházejícího na tento svět. Maria jest jeho panovnicí, poněvadž jest matkou svatého poznání: *ego Mater agnitionis; naději: Mater sanctae spei.*

Srdce Ježíšovo jest zdrojem všeliké milosti. Maria jest jeho pomocnicí, poněvadž jest matkou milosti. *Mater gratiae.*

Srdce Ježíšovo jest zdrojem nejvroucnější lásky. Maria jest jeho pomocnicí, poněvadž jest matkou krásného milování. *Mater pulchrae dilectionis.*

Když svatá Martiniana, tato omilostněná služelnice Srdce Ježíšova, tou-

žila vniknouti do nejsv. Srdce, řekl jí Spasitel tato prostá slova: „Maria jest branou mého Srdce.“ Tim chtěl jí ukázat, že by se klamal, kdo by chtěl dcsici tohoto neocenitelného pokladu jinak než prostřednictvím Panny Marie.

Ještě zřejměji to vystupuje v slavném zjevení, o němž vypráví svatá Markéta Maria v listě na Matku de Saumaise: „Viděla jsem prostranné a velmi krásné místo, v jehož středu zdvihal se plamenný trůn láskyplného Srdce Ježíšova, z jehož rány proudily paprsky tak žhoucí a skvělé, že celý prostor byl jimi oteplen a osvětlen. Po jedné straně stála nejsv. Panna, po druhé náš Otec sv. František Saleský s Otcem de la Colombière; byly tam též řeholnice Navštívení se svými anděly strážci, z nichž jedenkaždý držel srdce ve svých rukou. Nejsv. Panna zvala je těmito mateřskými slovy: „Pojďte, mé drahé dcery! Chci vám světití tento drahocenný poklad, ježž božské slunce spravedlnosti vzdělalo v panenské půdě mého srdce. Ty, kdo náležejí k této řeholi, nemají se puze samy obohacit tímto pokladem, ale mají ho měřu přehojnou i jiným rozdávat bez obavy, že ho ubude, neb čím více budou z něho rozdávat, tím více tam zůstane na rozdáni . . .“

Potom obrátivši se k Otcu de la Colombière řekla tato Matka dobrcty: „A ty, věrný služebník mého božského Syna, ty též máš velký podíl na tomto pokladě, neb mají-li řeholnice Navštívení učít ho poznat, milovat a jiným rozdávat, mají Otcové Tovařystva Ježíšova poučit o jeho ceně a užitku, by lidé z něho těžili a přijímali jej s uctívou vděčností, jež náleží za také dobrctiní.“

V tomto zjevení, z něhož podali jsme pouze hlavní rysy, vystupuje jasné úloha Mariina. Zjevuje se tu jako hlasatelka, pokladnice a apčstol Srdce Ježíšova, jež po libosti z něho rozdává a zároveň povzbuzuje zbožné

duše, by všude šířily poznání a lásku tohoto božského Srdce.

Co z toho všeho vyplývá? Bychom s důvěrou přistoupili ke trůnu milosrdenství. A de a m u s e r g o c u m f i d u c i a a d t h r o n u m m i s e r i c o r d i a e. Milosrdenství — toť Srdce Ježíšovo; Jeho trůn — lůno nejsv. Panny. Ach, vy něžné duše, které chcete vzrůstat v poznání a v lásce Božského Srdce, přiblížte se k Marii; jestiž ona vaší matkou, jest matkou Ježíšovu. Ona osvítí novou jasností váš rozum, ona rozzní vaší vůli ještě horoucnějším žarem, ona učiní z vás pravé klanitele nejsv. Srdce Ježíšova.

III.

Dřív než pastýři našli Ježíše, našli pouze Marii, ale i sv. Josefa; z toho soudíme, že podle záměrů Božích nejen Maria, ale i sv. Josef má nás přivést k nejsv. Srdci Ježíšovu. O tom se přesvědčíme, budeme-li rozjímati o sv. Josefu jako o tom, jímž skutečně byl, zákonným pánem a zároveň i věrným učeníkem nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Že byl jeho zákonitým pánem, kdo by toho mohl popřít? Zde nejčistší tělo Penny Marie, tato požehnaná země, v níž utvořeno bylo Srdce Ježíšovo, nenáleželo Josefovi podle právní a reodvolatelné smluvy? Nebyla Maria jeho skutečnou choť, jak byla Eva choť Adama, když tento přijímaje ji v její panenské čistotě z rukou Božích, zvolal: „Hle, kost z mých kostí, tělo z mého těla?“ Bylo-li pak Srdce Ježíšovo utvořeno z nejčistší krve Marie Panny, a náleželo-li panenské tělo Mariino sv. Josefovi jako práveplatnému majiteli, jak by tedy Josef nebyl zákonitým pánem Srdce Ježíšova?

To dokazuje sv. František Saleský příměrem velmi půvabným: „Kdyby holubička, nesoucí v zobáku datli, upustila ji v zařadě, zda by palma

z ní vyrostlá nenáležela majiteli zahrady? Kdo by tedy mohl pchybovat, když Duch svatý, tato božská holubice, upustila božskou datli v zamčené zahradě nejsv. Panny, jež právem manželským náležela přelavnému sv. Josefovi, — že božská palma z ní vyrostlá mu nenáleží?

Ostatné právo sv. Patriarchy schválilo samo nebe; neb sotva Srdec Ježíšovo začalo tlouci v lůně Mariině, přichází anděl, by čistému choti přecisté Panny vyjevil tajemství, které se v ní dokonalo. Bylť se Josef zalekl tohoto tajemství, jehež vznešenost sice tušil, ale nemohl vysvětlit. Leč nebeský posel rozptýlil jeho obavy a naplnil ho svatou radostí: „Josefe, synu Davidův, neboj se vzítí k sobě Marii, svou manželku, neboť co z ní zplozeno jest, z Ducha svatého jest. Nepozbudeš na ní práva; nepoch právu tomu dostalo se božského přírůstku: vztahuješ se i na božský plod jejího panenského lůna. A na uznání tohoto práva — až bude třeba dáti dítěmu jméno, vyjadřující jeho etncsti a jeho poslání, ty dáš mu jméno a nazveš ho Ježíš.“

Taký jest smysl slov andělových a sv. Josef jim též jinak nerozuměl. Od té chvíle cítil se jako přioděn nezadatelným právem na Slovo učiněné tělem. Toto právo ovšem nelze přirovnati k Mariinu; ale bylo nedostizně skutečnějším než autorita pouze zevní, jakou má peručník nad chráněncem neb pěstoun na svého chovance. Někdy sice užíváme těchto slov, poněvadž lidská mluva jiných nemá; ale myšlil by se, kdo by se demníval, že vyjadřují přesně ono úzké pouto, jež Ježíše pojí s Josefem. Ovšem jediné Maria dala ze své podstaty vtělenému Synu Božímu; ale podstata, kterou se Božské Slovo přiodělo, náležela sv. Josefovi podle svaté smlouvy, dle níž muž a žena jsou jedním tělem. Sv. Josef tedy mohl a může se dovolávat práva vlastnictví na lidskou přiroze-

nost vtěleného Slova a proto může říci o Božském Srdec, nejvzácnější částce této přirczenosti: „Toto Srdec náleží mně.“

I můžeme tedy věřit, že v oně blažené noci, kdy dokonalo se tajemství, předobrazené zahradu rozkoše, kdy Maria porodila nového Adama, že chtěla co nejdříve položití v náruč svého čistého chotě záračný plod jejich panenského spojení. A Josef přijímaje u vytržení, jistě blaženějším než bylo vytržení praotce Adama, nemohl se zdržet, by ne zvolal rovněž: „He, kost z mých kostí a tělo z mého těla!“ Též božské Dítě uznalo v polibcích otcovských právo sv. Josefa nad sebou. Žádný peddaný nevzdal svému pánu úcty ochotnější a poslušnější než jakou vzdalo Srdec Ježíšovo sv. Josefovi v první chvíli svého života. A jako Spasitel nikdy nepozbyl těla, které přijal z lůna Mariina, tak zůstává v platnosti nárok, o nějž opírá se moc sv. Josefa nad jeho Srdcem. Episoda, kterou čteme v životě sv. Ignáce z Loyoly, posílí ještě naši synovskou lásku k sv. Patriarchovi.

IV.

Jednou při mši sv. dostalo se světcí zvláštního osvěcení, které ho naplnilo nejsladší útěchou. Bylo mu zjeveno, že křesťané, kteří v Eucharistii přijímají vtělené Slovo, jež podržuje tělo, přijaté z lůna Mariina, přijímají tedy něco z Panny Marie. Tedy každé sv. přijímání utužuje pouta. vízící je se Synem a s Matkou; tím též stává se mateřství Panny Marie vůči nám jistým způsobem fysičtějším a nabývá značných předností nad mateřstvím lidským. Teto mateřství s počátku se vyznačuje dokonalým společenstvím života, jež však zvolna se ztrácí, až konečně zmizí docela; ale spojení utvořené mezi Marií a námi pouze duchovně, t. j. milostí Boží, denně se utužuje novým poutem hmotným a

zároveň i božským, totiž tělem Ježíše Krista, jež jest tělem Mariiným, a které se sv. přijímáním stává se naším vlastním tělem.

Touto úvahou vzroste nejen naše synovská něha k Marii, ale i ke sv. Josefu. Připomeňme si jen, že panenské tělo Mariino, z něhož Ježíš vzal své božské tělo, které nám dává za pokrm, že toto tělo jest vlastnictvím sv. Josefa. Klekáme-li tedy u stupňů oltáře, abychom přijali Chléb života, prosíme o tuto almužnu nejen Marii, ale i sv. Josefa, neboť jim přísluší udělení tento chléb, ježž Bůh světil jejich ochraně, a k němuž poskytl prvky: Maria tím, že dala svou podstatu, sv. Josef, že dal podstatu Mariinu.

Každé přijímání proto spojuje nás úže se sv. Josefem a rozmnožuje naše povinnosti vůči němu. Proto chápeme-li dobře své zájmy a povinnosti, budeme při každém přijetí této slavné svátosti děkovati tomuto velkému světci a zároveň ho prosit, bychom vždy důstojněji ji přijímali.

V.

A skutečně sv. Josef lépe než kterýkoli jiný světec může nás naučiti velikému umění spojení se Srdcem Ježíšovým. Nebylť pouze zákonitým pánem tohoto božského Srdce, ale i jeho věrným učeňníkem. Věděl, že nemůže lépe užívati svého práva na tento zdroj světla a milosti, leč bude-li všemožně pracovat osvititi se jeho jasností a živiti se jeho učením. I vstoupil do školy Srdce Ježíšova téhož dne, kdy toto Srdce poddalo se jeho otcovské autoritě. Nedávno jsme rekli, že žádný poddaný nevzdal nikdy svému pánu uctivějšího holdu, jak to učinilo nejsv. Srdce svatému Josefovi v první chvíli svého života; leč můžeme dodati, že učeň sebe nevědomějším nepřícházal do školy nejučeňej-

šího všech mistrů s myslí tak učelivou, jak to učinil svatý Josef v den svého vstoupení do školy Srdce Ježíšova.

Snad diví se, v jak temném ústraní byl pochován celý život sv. Patriarchy! Nechápeš, jak mohl zůstat němý, když měl u sebe Slovo Boží; jak mohl hoblovat dále trámy i potom, když anděl mu zvěštoval, že po Marii bude prvním spolupracovníkem při velkém díle vykopení světa. Sv. Petr byv povolán k práci apoštolské, opustil ležku i sítě; ale proč sv. Josef, stav se něčím větším než apoštolem, od rána do večera pracuje dále sekerou a hoblíkem? Proč nevychází ze stínu, by zvěštoval Egypťanům a Židům, že Spasitel již prolévá mezi nimi, ale že ho neznají? Býti chotěm královny nebes, vlastníkem Srdce Božího a při tom žiti až do smrti jako chudobný dělník — jak se to dá srovnat? Tak tedy pojímá svou důstojnost? Zda to neznamená zahrabat hřívnu nebeskou? Nikoli! Naopak to znamená dáti jí celou její plodnost a řídití se onou převzácnou moudrostí, které se naučil ve škole Srdce Ježíšova. Již dávno před tím, než božský Mistr hlásal: „Uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem“ — vyučil se tomu sv. Josef od jeho nejsv. Srdce. Porozuměl, že v tom tkví souhrn učení jeho božského Syna; tichost že jest výrazem lásky, a pokora projevem sebezapření; a tichost připravuje člověka, aby s radostí přijal vše, co posílá Bůh, kdežto pokora odvrací od nepokojného hledání toho, co Bůh nám nechce dáti, že tichost a pokora jsou dokonalou a láskyplnou odevzdaností v ruce toho, který jest nejvyšším Pánem i nejněžnějším Otcem. Hle, tomu Srdce Páně učilo sv. Josefa svým ponížením při vtělení, při narození a v dětství. Sv. Josef nepovažoval za málo, po celý život v tom se věrně cvičiti a svým životem hlásati je budoucím věkům.

VI.

Leč zda možno si představit, s jakou dokonalostí pochopil a kenal svatý Josef toto velké naučení sebezápору a lásky, v němž vlastně záleží celé učení nejsv. Srdce Ježíšova?

Po víc než dvacet let byl se svou přecistou chotí jediným neb téměř jediným učedníkem Srdce Ježíšova. Jaké pokroky učinil za tuto dlouhou dobu učen tak dobře připravený ve škole tak výtečného učitele! Jako průhledný křišťál zachycuje plně všechny paprsky sluneční a rovněž plně je i odráží, tak že se zdá, že sám jest malým sluncem, tak i srdce sv. Josefa, hledíc bez ustání na nejsv. Srdce Ježíšovo, přijímalo ustavičně a plně všechny jeho božské účinky. Jaké toky světla, lásky a ctnosti proudivly bez ustání z jednoho srdce do druhého! Všecky city nejsv. Srdce přešly v srdce sv. Josefa; společně sdíleli si své touhy, obavy, radosti a bolesti. — Učitel i učen byli jedné mysli

VII.

Požehnaný domku Nazaretský, první školo Srdce Ježíšova, jak milo jest učným nejsv. Srdce přenést se v tvé prosté stěny! Jak rád naslouchá jich duch, čemu Bůh, jenž stal se dítětem, učí ty, které učinil svými poddanými.

Jaká obdivuhodná výměna úloh a přece jaký dokonalý pořádek! Učen rozkazuje a mistr poslouchá; mistr učí poslouchaje a učňové rozkazuje se učí. Mlčení učí více než slova a hmotné řemeslo více osvěcuje ducha než nejvznešenější theologie. V škole nazaretské nepřeruš se nikdy učení. Modlitba, práce pokrm i sen — vše jest učením. Nescházelo jistě ani zotavení; ale toto božské zotavení obcerstvujíc tělo, osvěcovalo ducha a hrálo srdce.

Když Ježíš na večer viděl, jak milovaný otec jest unaven, zval ho,

by si odpočinul. I usedli kolem krbu, a ze Srdce Ježíšova začalo hojně plyrouiti božské učení, jež svou libezností po celé dny okouzlovalo později četné zástupy! A jak štědře udivlelo se svých pokladů Marii a Josefovi! S jakou volností a rczkosí svěřovalo se srdcím tak dobře připraveným! Jestli srdce učedníků emauzských, jež božský Mistr sám nazval bláhovými, zahřelo již po jediné rozmluvě, jakým tedy žářem plála srdce Panny Marie a sv. Josefa, když po dlouhá léta naslouchali Srdci Ježíšovu?

Evangelium praví, že Božské Dítko prospívalo moudrostí a věkem i milostí u Boha i u lidí. Který z lidí mohl spolu s Bohem těšiti se vzrůstající milostí jeho, současně kdy věk rozvíjel a silil jeho údy? To byly duše nezasvěcené, jichž zrakům ukrývalo božské slunce svůj jas. To mohli si uvědomiti pouze zevní vzrůst věku; ale na rozvoj moudrosti a milosti — kdo zíral na to úchvatné divadlo ne-li ti, kdo samojediní měli klíč k nejsv. Srdci? Podle náhledu svatých učitelů nebyla duše božského Spasitele schopna žádného vzrůstu milosti Boží; mohla jen větší měrou zevně projevovati milost, kterou od počátku měla v celé náplni; i slunce již při svém východu má celou skvělost, kterou září ve svém poledni; záře ta, ač se nemění, přec rozlévá se jenom postupně. Praví-li tedy Písmo svaté, že Ježíš prospíval moudrostí a milostí jako věkem, chce tím pouze dát na srozuměnou, že božské to Slunce, postupující ke svému poledni, vždy více osvěcovalo a rozněcovalo ty, kterým dčstalo se výsady, viděti paprsky jeho moudrosti a přijímati výlevy jeho milosti: Marii a Josefa.

VIII.

Tak sv. Josef prospíval vždy víc a více ve škole Srdce Ježíšova; posléze však nadešla chvíle, kdy zvěstovati

Úmysly apoštolátu modlitby.

Směrnice socialismu dle papežů Lva XIII. a Pia XI.

(Ustanoven a žehnán Jeho svatostí, papežem.)

1. P. Obřezání Páně. Nový rok. - Pobožnost k bož. Srdci P. Obnovení lidu skrze Krista P. Za Boží ochranu a požehnání. Všem šťastný nový rok.
2. S. Sv. Makaria, poust. (384.) - Život kající. Přemáhání vášní. Dar pravé pobožnosti. Povolání k duch. životu. Apoštolát modlitby. † spolubratří.
3. Neděle Nejsv. Jména Ježíš. Sv. Jenovefy, p. (512.) - Pobožnost k bož. Srdci P. Hojní kajníci. Zabránění klení a rouhání. Všecko ke cti a chvále Boží.
4. P. Sv. Tita, bisk. v I. století. - Naši velepastýři. Bohoslovné ústavy. Dar poslušnosti. Náprava poměrů. Apoštolát svatého C. a M. Řád benediktin.
5. Ů. Sv. Telesfora, pap. muč. (136.) - Sv. Otec Pius XI. Křesť. dělnictvo. Sjednocení slov. národů v Církvi katolické. Akademikové katol. Zeměli rodiče.
6. St. Zjevení Páně. Sv. tři králů. - Obrácení černochů na víru katol. Misie katol. ve Střední Africe. Podpora katol. misionářů. Pronásledování křesť. na Rusi.
7. Č. Sv. Luciána, kn. m. (312.) - Povolání ke stavu duchov. Horlivé kněžstvo. Obrácení nevěřů a bludařů. Odpadlí kněží a návrat jejich do Cirkve svaté.
8. P. Sv. Severina, opata. (482.) - Představení klášterů. Pokoj a mír národů. Katolické školy. Odvrácení nezaměstnanosti. Zbožnost v rodinách. † kněží.
9. S. Sv. Juliany a Basilisy, muč. (313.) - Pronásledování katol. ve Španělsku. Dobročinnost k chudíně. Svěcení nedělí a svátků. Katol. učitelé. Trpělivost.
10. Neděle I. po Zjev. Páně. Sv. Rodiny Nazaretské. - Křesťan. rodiny. Zbožnost v rodinách. Zbožný výchov. dítek. Smíření rozvedených manželů.
11. P. Sv. Theodosia, opata. (520.) - Povolání do řádu. Odvrácení pohoršení. Dar sebezapření. Změna nešťastné povahy. Sjednocení slov. národů u víře.
12. Ů. Sv. Arnošta, bisk. - Představený kláštera. Tři † kněží. Požehnání pracím. Smíření národů. Dar obětavosti. Obnova ducha řehol. Zemřelý kněz Ar. Grív.
13. St. Sv. Hilaria bisk. a uč. cirk. (268.) - Církev na východě. Obrácení Angličanů na víru katolickou. Pronásledování křesťané. Návrat odpadlíků.
14. Č. Sv. Felixe z Noly, kn. m. (310.) - Za nepřátele Cirkve sv. Zamezení krádeží a loupeží. Sdružení katolických mužů a jinochů. Obrácení židů na víru katol.
15. P. Sv. Maura, opata. (584.) - Benediktinský řád. Noviciáty. Bohoslovná kolej. Těžce nemocní. Jednota a svornost. Misie benedik. v zemích pohanských.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje (ic), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všelíké úmysly a myšlenky, všelíké city a žádosti, všelíké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.) — Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za uplatnění směrnice socialismu dle úmyslu papeže Lva XIII. a Pia XI. a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby. Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Mariel Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.) — Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždě odpustky 300 dní. Pius IX. 1852. Sv. Josefe, vzore a patrona ctitelů bož. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštoltské: Pěstovat pravou vzájemnost.

Úmysl v únoru 1932: Neohrožená stálost katolíků ve víře.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Úmysly apoštolátu modlitby.

Směrnice socialismu dle papežů Lva XIII. a Pia XI.

(Ustanoven a žehnán Jeho svatostí, papežem.)

1. P. Obřezání Páně. Nový rok. - Pobožnost k bož. Srdci P. Obnovení lidu skrze Krista P. Za Boží ochranu a požehnání. Všem šťastný nový rok.
2. S. Sv. Makaria, poust. (384.) - Život kající. Přemáhání vášní. Dar pravé pobožnosti. Povolání k duch. životu. Apoštolát modlitby. † spolubratři.
3. Neděle Nejsv. Jména Ježíš. Sv. Jenovefy, p. (512.) - Pobožnost k bož. Srdci P. Hojní kajeníc. Zabránění klení a rouhání. Všecko ke cti a chvále Boží.
4. P. Sv. Tita, bisk. v I. století. - Naši velepastýři. Bohoslovné ústavy. Dar poslušnosti. Náprava poměrů. Apoštolát svatého C. a M. Řád benediktin.
5. Ú. Sv. Telesfora, pap. muč. (136.) - Sv. Otec Pius XI. Křesť. dělnictvo. Sjednocení slov. národů v Církvi katolické. Akademikové katol. Zeměli rodiče.
6. St. Zjevení Páně. Sv. tři králů. - Obrácení černochů na víru katol. Misie katol. ve Střední Africe. Podpora katol. misionářů. Pronásledování křesť. na Rusi.
7. Č. Sv. Luciana, kn. m. (312.) - Povolání ke stavu duchov. Horlivé kněžstvo. Obrácení nevěřců a bludařů. Odpadlí kněží a návrat jejich do Církve svaté.
8. P. Sv. Severina, opata. (482.) - Představení klášterů. Pokoj a mir národů. Katolické školy. Odvrácení nezaměstnanosti. Zbožnost v rodinách. † kněží.
9. S. Sv. Juliany a Basilisy, muč. (313.) - Pronásledování katol. ve Španělsku. Dobročinnost k chudíně. Svěcení nedělí a svátků. Katol. učitelé. Trpělivost.
10. Neděle I. po Zjev. Páně. Sv. Rodiny Nazaretské. - Křesťan. rodiny. Zbožnost v rodinách. Zbožný výchov. dítek. Smiření rozvedených manželů.
11. P. Sv. Theodosia, opata. (520.) - Povolání do řádu. Odvrácení pohoršení. Dar sebezapření. Změna nešťastné povahy. Sjednocení slov. národů u víře.
12. Ú. Sv. Arnošta, bisk. - Představený kláštera. Tři † kněží. Požehnání pracím. Smiření národů. Dar obětavosti. Obnova ducha řehol. Zemřelý kněz Ar. Gřiv.
13. St. Sv. Hilaria bisk. a uč. cirk. (268.) - Církev na východě. Obrácení Angličanů na víru katolickou. Pronásledování křesťané. Návrat odpadlíků.
14. Č. Sv. Felixe z Noly, kn. m. (310.) - Za nepřátele Církve sv. Zamezení krádeží a loupeží. Sdružení katolických mužů a jinochů. Obrácení židů na víru katol.
15. P. Sv. Maura, opata. (584.) - Benediktinský řád. Noviciáty. Bohoslovná kolej. Těžce nemocní. Jednota a svornost. Misie benedik. v zemích pohanských.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11.) — Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za uplatnění směrnice socialismu dle úmyslu papeže Lva XIII. a Pia XI. a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby. Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učni, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.) — Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852. Sv. Josefe, vzore a patroně ctitelů bož. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Pěstovat pravou vzájemnost.

Úmysl v únoru 1932: **Neohrožená stálost katolíků ve víře.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Děti u Ježíška.

měl praotcům v předpekli, čemu naučil se v této škole. Jaké světlo, jakou radost přinesl svatým praotcům příchod tohoto jich slavného syna! Jak spěchali mu naproti, by uslyšeli radostnou zvěst i vše, co se týkalo dětství a mládí Páně! S jakou rozkoší naslouchali proroci, že splnilo se vše, co předpovídali v záhadách! Jak slavnostně Církev starozákonní prohlásila sv. Josefa za svého učitele a mistra! S jakou láskou všechny ty proslulé osobnosti, které brzy měly provázeti vzkříšeného Spasitele do nebe, uznali za svou hlavu toho, který byl vyvolen rozkazovati samému Bohu!

A též my uznáváme v něm svého pána, svého učitele a otce! Chceme-li prospívati ve škole nejv. Srdce, kdo jak on může usnadnit nám pochopení jeho učení? Chceme-li získati si to božské Srdce, kdo jak on jest tak mocný, by nám dopomohl k tomuto pokladu? Ty výsady sdílí s Marií; sdílí však i vroucí touhu této něžné Matky, by dáti jej mohl všem, kdo o něj prosí.

Marie Tesařova:

Novoroční prosba.

Ty Tvůrce všehomíru, Bože laskavý,
dnes prosbu vroucí dýše chvějný ret,
kež nový rok nám sladké míru pozdravy
již přinese, ať obrodí se svět!

Však jen Tvé lásky záře zemi obrodí,
když příkazů Tvých věrně budem dbát,
když svatá vůle Tvoje světu vévodí,
a k Tobě, Bože, lid se bude brát.

Nás k Srdci svému přivíň v tomto roce zas,
ať vytryskne nám z Něho blaha proud,
když s těžkým křížem půjdem v sídlo věčných krás,
pak lásce v srdci nedej vyhasnout.

Ó vezmi zas i letos všechny ve své lásky klín,
tam blaženým a šťastným každý tvor,
a lásky svaté jas ať plaší hříchů stín,
pak spokojenost zjasní lidský zor.

Jděme i tu za příkladem svatě Markéty Marie, která s hlubokou zbožností k nejv. Srdci spojovala i vroucí lásku k Panně Marii a k sv. Josefu.

V původním oratoriu, jež upravila ve svém klášteře ke cti nejv. Srdce, dala vystaviti obraz dosud zachovaný a takto pojatý: Nad nejv. Srdcem bylo viděti nebeského Otce uprostřed andělů, jež rozvíjí proužek papíru s nápisem: „Hle, Srdce milovaného Syna!“ Dole po pravé straně nejv. Panna ukazuje na Srdce Páně rukou i zrakem řkouc: „Milujte Ho a On vás bude milovat.“ Po levé straně sv. Josef s lilii v ruce ukazuje též na Srdce Boží řka: „Pojďte! Jestli otevřeno všem!“

Za příkladem této věrné služebnice nejv. Srdce milujme i my něžně Matičku Boží a sv. Josefa, jimiž dojdeme až k božskému Srdci Ježíšovu. Prosme je, by celý náš život vzali pod svoji ochranu, bychom každodenně rostli v poznání a v lásce Božího Srdce!

Vypravování misionářů o zajetí u komunistů v Číně.

Z franštiny přeložil Břeský.

Na veliký pátek roku 1930 dva kněží sv. Kolumbana přišli z Sientaochen v provincii Hupelo v Číně k červeným vojákům, kteří město vyloupili, aby jim donesli odpověď na jejich požadavky za zajatce. Výsledek tohoto jednání bylo, že 5 sestřím podařilo se utéci, když až zázračně prolezly kordonem červených kolon, ale oba kněží nabídli se za ně jako rukojmí.

A pak po sedmi měsících otcové Patrik Laffan a James Liehan byli pro ostatní svět ztraceni. Za 7 dlouhých měsíců jejich zajetí představení v Číně a v Irsku činili všemožné úsilí, aby byli vysvobozeni, což se podařilo 2. prosince 1930, kdy oba kněží ušpinění a zarostlí, ale zdraví a veselí dostihli do Hanganu.

Přesná historie jejich 7měsíčního zajetí sdělena napřed představeným misijním v Číně, nato byla publikována v únorovém čísle „Dalekého východu“. Tam se vypravuje, že oba kněží pokusili se dvakrát utéci, jednou s dobrým výsledkem, ale na neštěstí cesta jim byla uzavřena a proto vrátili se ke svým tlupám a do svých špinavých, hmyzem přeplněných boud, jež sloužily jim a jiným zajatcům za prozatímní vězení v rukách komunistů. Po tomto nešťastném pokusu byli hlídáni každý zvlášť, přece však bandité počínali si umírněně.

Otec Laffan, poslaný z misije ke komunistům, našel několik vůdců komunistických při snídani. Byl vyzván s nimi posnít i otec Linehan byl zavolán. Po všechny dny byli tu držáni a slušně s nimi jednáno. Oni zase prokazovali ke svým pánům úplnou zdvořilost, aby nebylo zá-

minky k hrubému zacházení. Z téhož důvodu usnesli, nepokusit se o útek ony dny, aby nevedli v nebezpečí ostatní misionáře a zvláště sestry, jejichž osud jim byl dosud neznámý.

V ty dny červení jim řekli, že hlavním důvodem k zajetí kněží jest, aby pomocí nich dostali zbraně. Červení byli přesvědčeni, že jedině kněží jim zbraně opatří. Dne 26. dubna po hodinové cestě byli misionáři posláni dále podél řeky do jiného města.

Do tohoto města přišli dva dobří Číňané, katolíci z farnosti Sientaochen, kteří sledovali vojsko červených, aby něco vyzvěděli o kněžích. Biskup Salvin, když byl umístil sestry do bezpečí, octl se sám v nebezpečném pásmu u Sientaochen a úzkostně čekal na zprávy vyzvědačů. Oba ochotně chtěli zůstat s zajatými kněžími, ale otec Laffan i Linehan naléhali na ně, aby se vrátili.

Ještě jednou posláni misionáři dále pod ozbrojenou eskortou podél řeky, a ačkoliv dobře bylo s nimi zacházeno, byli přísně hlídáni. Město, k němuž k večeru došli, nebylo jim příznivým, byli vyslýcháni před červeným tribunálem o svém postavení v Číně a možnosti dostat zbraně za zajatce.

Chvillemi byli ohrožováni napřaženými noži a namířenými revolvéry nebo jim vyhrožováno mučením a smrtí. „Daleký východ“ píše, že oba zajatci mysleli, že jejich konec nastal, ale dostalo se jim jen trochu hrubosti a ran bambusem.

1. července neočekávaně se jim podařilo a osvobození zdálo se jim už jistým, když byli odvedeni několik mil od města. Rány bylo slyšet od

města a bylo viděti lidi spěšně běžeti do loděk.

Pravidelné vládní vojsko asi udeřilo na tábor červených. Oba kněží rozhodli se pokusit o svobodu. Jejich hlídači byli zmateni a toužebně očekávaná chvíle přihlásila se sama. Plazíce se běželi ve směru střelby v naději, že dospějí k oddělení pravidelného vojska. Nedoběhli daleko, když byli zastaveni 3 červenými a posláni zpět do jejich vězení.

Následujícího dne pokoušeli se opětně utéci vzdor smutné zkušenosti z minulého dne. Setmělo se. Když už všude bylo ticho a pouze jeden hlídač na stráž, oba zajatci vstali, upravili svá lůžka jako by v nich spali, nechali své střevice blízko dveří. Potom, když hlídač byl vzadu, vyšli zcela potichu pokusiti se znovu o svobodu.

Nato utíkali, slepě řídíce se hvězdami. Doufali dosíci pravidelného vojska, a ačkoliv jejich bosé nohy byly otlučené a zraněné hrubými kameny, přes něž utíkali, přece prchali do třech hodin z rána.

O této hodině věděli, co se jim

zdálo jako vládní vojsko s vedoucím důstojníkem. Běželi k nim, ale k velké bolesti jejich vojáci byli červení.

Jeden z vojáků poznal je, chtěje je zachrániti, ale důstojník poslal je do hlavního stanu červených, kde byli bití.

Následujícího týdne oba onemocněli následkem stálého napětí, hrozného vedra a bažinaté krajiny plné moskitů.

Druhého listopadu byli spojeni s otcem Ferdinandem, španělským misionářem, zajatým v provincii Hunan před jejich zajetím, a všichni tři byli hnáni s ostatními zajatci, z nichž všichni byli Číňané.

Ale 1. prosince byli konečně mimo nebezpečí, když objali ruce biskupa Salvina a otce Quinlana, jenž po 7 měsících pracoval neúnavně k jejich osvobození. Biskup a jeho generální vikář šli z Hanyanu jim naproti opatření věcmi, jež v zajetí ztratili a kterých potřebovali. Nové šaty za jejich roztrhané je změnila a otec Laffan první se oholil.

Úcta nejsv. Srdce Páně v Oceanii.

(Z dopisu misionáře.)

Apoštolský vikariát Rabaul v Oceanii měří asi 300.000 km. Větší část této plochy jest ovšem zalita mořem. Katolíků jest zde 33.840. Spojení s jednotlivými misijními stanicemi obstarává misijní lodice. Podáváme několik zpráv z jedné takové okružní cesty Msgr. G. J. Vesterse M. S. C.

Za deště jsme přijeli k malé misijní stanici. Vystoupili jsme z misijní lodičky myslíce, že snad nikdo z pozvaných na služby Boží nepijde. Jaké však bylo naše překvapení, když jsme spatřili před kostelíkem asi 200

lidí! S ženami a dětmi přišli z osad, vzdálených dvě až tři hodiny. Nedbali deště, nedbali těžkých přechodů přes rozvodněné řeky, plné krokodílů. Promokli, zimou se chvějíce, hladově čekají zde na mši svatou. A to nejsou ještě katolíci, to jsou pouze katechumeni!

Po mši sv. a po kázání chudičky kostelíček bez oken byl zasvěcen nejsv. Srdci Páně. Modlitby světitele i lidu prosily nejlepšího ochránce o požehnání. Lid by se byl rád potěšil se svými pastýři, ale rozbourené moře nutilo

k odjezdu. Misijní loď, nejsouc v přístavu, byla stále v nebezpečí ztroskotání.

Přijíždíme na jinou stanici. Jako vždy, navštívíme nejprve kostelík, pak obydlí katechistovo, vesnici atd. Večer jest v kostelíku společná modlitba, zpěv a ráno mše sv. s kázáním. Po ní následuje slavnostní zasvěcení nejsv. Srdci Páně s požehnáním. Zkouška z katechismu, někdy i křest neb břimování zakončují dojemnou slavnost.

Člověk žasne, jak tito lidé lnou k svatému náboženství! Sami stavějí kostelíky a domy katechistů. Slaměná střecha a stěny musí být často opravovány. Nejednou zničí budovu mravenci, ale to vše je neodstrašuje.

Při vyučování náboženství jsou velice pozorní. Poněvadž kostelíky jsou obyčejně bez oken, bývá v nich ta-

jemné pološero. Jest třeba zapáliti více svíček, než jest předepsáno liturgii. Nejednou však zhasl vítr všechna světla.

Oltář skládá se obyčejně ze školní tubule, položené na čtyřech hrubých kolích, a na ni se položí misijní kufík s potřebami ke mši sv. Zpředu visí nejednou prosté antependium — rozřiznutý pytel s prosaickým nápisem „Bruntonova mouka“; ovšem že červená látka s bílým křížem zakrývá necírkevní nápis. Svícný a vázy zastupují láhve a konservové krabičky, často neznámými malíři pestře pomalované. Nikde však, ani tam, kde jsou dosud pouze katechumeni, neseháží prostá zpodobnění a mřížka k sv. přijímání. Tak brzy chápou domorodci, že nejsvětější Svátost, že Eucharistie jest středem našeho sv. náboženství.

Marie Tesařova:

Nejsvětější jméno Ježíš.

Ježíši, Tvé jméno znívá
jako hudba v pustý svět,
s důvěrností kdo je vzývá,
lásky Tvé to blaží květ.

Sladičké jest každé duši,
lahodné jak včelky med,
celé nebe blahem vzruší,
slasti plní celý svět.

Zvukem toho jména mocným
pekla moc se otrásá,
hřích se stává malomocným,
nebem srdce zajasá.

Jak jest slavné Tvoje jméno
vesmír celý jeho zvěst,
celým nebem velebeno,
země pěje jemu čest.

Jeho sladkost, sláva, síla
srdci dává nadšení,
v duše naše znak svůj vryla,
v Něm jest naše spasení.

Není lásky.

Kolik vzdechů k nebes výši
zaléto již mnoha duší,
dobrý Bůh ty vzdechy slyší,
pomůže spíš, než kdo tuší.

Skrivánek své písně pje,
chválí Boha všemocného,
který lásku v světě seje,
chce nás chránit všeho zlého.

Čím to, že to lásky kvítí
žel — tak brzy, brzy zvadá,
a když srdce bolest cítí,
marně lidský soucit žádá.

Není lásky na tom světě,
lásky, jež by oběť znala,
jež by kvetla v zimě v létě
a všem pravý soucit dala.

Jdeme k Pánu na oltáři,
Ježíše tu srdce bije,
z něho pravá láska září,
v ní se duši sladce žije.

R Ů Z N Ě Z P R Á V Y.

Nastolení. Dne 8. prosince m. r. byl v Brně nastolen J. Exc. pan biskup Dr. Josef Kupka slavným způsobem za účasti vyššího i nižšího duchovenstva, všech zemských úřadů a mnoha tisíců lidu. Pán Bůh J. Exc. žehnej a zachovej!

Ponaučení z koloniální výstavy v Paříži. Výstava byla již uzavřena. Navštívilo ji 33 milionů lidí z celého světa. Pro nás katolíky je důležité, že nejvíce navštěvován byl pavillon misii. Všichni chtěli shlédnouti velkolepé dílo katolické Církve. Známý Pierre le Ermite napsal: To je jisto, že Kristus po dvoutisícetích žije dále, ve vši své moci, v srdcích milionů a milionů lidí věřících. Důkazem toho je, že misijní pavillon byl nejvíce navštěvován nejenom zvědavci a hejsky, nýbrž i lidmi toužícími shlédnouti, jak se hrozně trpí . . . jak se umírá . . . tisíce mil od rodné země, jak se umírá

pro Krista! Jistě, že mnohým srdcem otřásla ta nadlidská námaha misionářů, do mnohých vproudila milost Boží, mnohé snad i připravuje na kněžství a dokonce snad tam i někde začat růsti nový světec!

Prof. Adolf Harnack obhájce katolické církve. Nedávno zesnulý profesor berlínské university dr. Harnack náležel bez odporu mezi první reprezentanty protestantské liberální theologie. Jeho „Dějiny dogmat“ vyvolaly svého času sensaci, ale i odpor katolických bohoslovců, a náležejí dnes mezi spisy dávno obdyté. Ale Harnack jako historik a filolog má značné zásluhy o zjištění autenticity nejstarších spisů křesťanských, jímž jenom podepřel učení katolické církve. Zejména primát římského biskupa jako hlavy církve pro všechny doby nepopíratelně obhájil. Navždy pohřbil starou protestantskou bajku, že prý svatý Petr

v Římě nebyl a zde neumřel. Prohlásil: „Mučednická smrt Petrova v Římě byla kdysi z tendenčních protestantských a potom z tendenčních kritických předsudků popírána. Všechen ten kritický aparát, s nímž Bauer zavrhoval starou tradici, platí dnes za bezcenný. Harnack, ač sám vytrvale obhajoval evangelickou církev, neváhal napsati: „Jako křesťanu bohoslovci a historikovi, je mi velmi dobře myslitelné, že přes všechny nádherné pokroky naše století vrhne se nakonec v náruč starého vyznání. Ale stěží bude to vyznání luteránské. Vedle evangelia je ve všem, co se nazývá církev, jenom jediná velmoc, a tou je římský papež.“ A jindy pravi: „Není-li církev bez viditelné hlavy myslitelná, pak je vlastně neomylnost její samozřejmou.“

Zednáři ve Spoj. státech severoamer. Spolek zednářů v těchto státech čítá okrouhle tři a půl milionu členů. Protože platí každý člen ročně nejméně osm dolarů, mají lóže ročně nejméně 26 mil. dolarů příjmů. Je 49 velkolóží, jimž je podřízeno 16.300 lóží. Jsou k nim připojeny četné zábavné spolky, jako „Slechtici mystické skříně“; toto sdružení má přes půl milionů členů, k nimž je přivtělen spolek dám a dívek pod názvem „Dcery Nilu“. Sdružení „Zastřený prorok“ má tři sta tisíc členů, kteří mají svůj klub ve vlastním domě v Novém Yorku, zvaném „Leveklub“. Dům je o 17 poschodích. Zednáři vydávají v těchto státech 80 časopisů. Podnikají mnohé velkolepé stavby. Hrací hodiny na jejich templu v Indianopolis stály na př. 75.000 dolarů.

Bůh nedá si vysmívati. Tak řekl si každý, kdo zvěděl bližší okolnosti ztroskotané lodi „St. Filibert“ u břehů bretoňských, kde zahynulo více než 400 osob. Jistý francouzský socialistický deník vysmíval se katolíkům, že průvod o Božím Těle zmokl, zatím kdy 1. máje svítlo na socialistické průvody nejkrásnější slunce. Žerty ty byly provázeny pustým

rouháním. Ale to není vše. Mezi tím, kdy „St. Filibert“ čekal v přístavu na cestující, ti to v převážně většině dívali se na průvod Božího Těla, při čemž neslušně se chovali a rouhavě mluvili. Vsedli na loď, ale domů se již nevrátili. Dojista mezi vinníky byli i nevinní, leč nezabránili strašnému Božímu naučení. Spravedliví utonuli jako oběť výkupná, i dostalo se jim odměny věčné za tuto obět; hříšníci propadli spravedlivému hněvu Božímu. Doufáme však, že mnozí mezi nimi došli spásy obětí spravedlivých.

Anglikánský kněz přestoupil na víru katolickou. Tomáš Bowyer Campbell, kněz episkopální církve, přestoupil v srpnu minulého roku 1931 ke katolické Církvi. Poslední tři léta byl Campbell knězem při anglikánském chrámu sv. Pavla v Oxfordu. Před tím byl v Americe. Sedm let sloužil v Číně v misiích. Nyní je 44 let star. Jako spisovatel má dobré jméno v Anglii a v Americe. Po své konverzi stal se profesorem dějin na universitě Notre Dame v Indianě. Přípravuje se soukromě na kněžství.

Katolíci v Norsku. Norsko má 2 a půl milionu obyvatel, z nichž je pouze 2700 katolíků. V Oslo samém je asi 1000 katolíků. V zemi působí 33 misionářů různých národností. Za poslední rok vstoupilo do Církve 44 protestantů. V Arendalu byl zakoupen pozemek, na němž sestřičky postaví nemocnici.

Kostel v Mariánské Týnici bude zachráněn. Mar. Týnice stará baroková stavba Dinzenhofera, bohužel poloviční sbor bude znovu zřízena. Bývalé to proboštství zakoupil řád benediktinů z Břevnova. Zřídí v okolí sad a zajišťuje již k tomu pozemky. Stavba bude opravena a rozšířena podle původních plánů. Proboštství bude upraveno na asyl starců.

Kongres pro dorost kněžský odbyval se koncem srpna v Paray-leMonialu. Začal 27. slavností dětskou. Dostavilo

se množství ministrantů a malých eucharistických křížků. V 7 hod. mše sv. se sv. přijímáním dítek. V půl desáté mše pontifikální, ve 12 hodin hostina pro dívky; ve 2 hodiny průvod, živé obrazy a na konec kázání vdp. P. Parra T. J.

Sezvláštním biskupským dovolením — zřídka uděleným — odbyl se v těchto dnech v Mariánské basilice v Lurdech sňatek vnučky dějepisce zázraků Lurdských, Jindř. Lassera, sl. Bernardetty d' Abbadie s p. Jindř. de Meroel, inženýrem v Maroku.

Z Vrbice. Díky vroucí vzdávám Božskému Srdci Páně, Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, sv. Josefu, sv. Antonínku Paduanskému divotvůrci, sv. Blažejí za navrácení zdraví, za ochranu a pomoc v jistých záležitostech. S důvěrou o další ochranu a pomoc prosí čtenářka S. B. S.

Vzdávám díky Božskému Srdci Páně za značný a trvalý obrat k lepšímu v chorobě na přimluvu sv. Magdaleny Žofie Baratové a služebnice Boží Myriam z Betlema. J. V. Plzeň.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou Církev a její nejvyšší hlavu, za uplatnění směrnic socialismu dle úmyslu pap. Lva XIII. a Pia XI. a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plno-mocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Pěstovat pravou vzájemnot.

Úmysl v únoru 1932: **Neohrožená stálost katolíků ve víře.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Směrnice socialismu dle pap. Lva XIII. a Pia XI. (Hlavní úmysl). — Novoroční pozdrav. (Báseň.) — Pobožnost k nejsvětějšímu Srdci Páně. — Novoroční úvaha. — Kristu. (Báseň.) Tvůrci světa. (Báseň.) — Vánoční stromek. — K jitřní. (Obrázek.) — Otče náš! (Báseň.) Pobožnost k Panně Marii a ke sv. Josefu vede k pobožnosti k Nejsv. Srdci Páně. — Děti u Ježíška. (Obrázek.) — Novoroční prosba. (Báseň.) — Vypravování misionářů o zajetí u komunistů v Číně. — Úcta nejsv. Srdce Páně v Oceánii. — Nejsvětější jméno Ježíš. Není lásky. (Báseň.) — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlik.

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVI.

BRNO, ÚNOR 1932.

ČÍSLO 2.

Ó Srdce Ježíše, ty šfpy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhá
Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Neochvějná stálost v katolické víře.

(Hlavní úmysl.)

Kdo mne vyzná před lidmi, toho vyznám i já před Otcem, jenž jest v nebesích, praví Kristus Pán. A když jednou se tázal Pán, za koho jej lidé považují, tu vystoupil Petr a vyznal jménem všech ostatních apoštolů, řka: Ty jsi Kristus, Syn Boha živého! A protože za naší doby je mnoho nerozhodných katolíků, mnoho jich odpadlo od víry, ba docela stali se bezvěrci, proto vyzývá sv. Otec Pius XI. všechny katolíky ku věrné a neochvějné stálosti ve víře, v čemž sám jest nejkrásnějším příkladem. Těší ho sice mnohé zprávy o četných mučednicích za katolickou víru jak v Rusku, tak v Mexiku, v Číně. Ví také dobře, že v každé zemi, v každém městě a místě širé země je mnoho ve víře stálých křesťanů. Než bohužel, kolik je ze 341 milionů katolíků na celém světě slabých ve víře, kolik nerozhodných, bázlivých mužů, žen, jinochů a dívek! Po převratě odpadlo tisíce lidí k sektě československé. To byli před odpadem sami vlažní katolíci, v srdci svém dávno od Církve odpadlí. Vidíme, kam vede člověka vlažnost ve víře.

Vede ho buď k odpadu nebo k úplné nevěře. Pohlédme v duchu na ty tisíce sv. mučedníků v prvních třech stoletích! Obětovali vše, svůj majetek, své postavení ve státě, svůj život za víru v Ježíše Krista. Žádná bolest, žádné přemlouvání, žádné sliby nebyly s to, aby vyznavače učení Kristova pohnuly k zapření nebo k odpadu od víry. Sv. Longin, žoldnér, jenž bok Krista Pána otevřel, užřev znamení a divy, které se při umučení Páně staly, poznal, že Ježíš je Syn Boží a vyznal víru svou slovy: „Jisté Syn Boží byl tentol!“ Byv později pro veřejné hlásání učení Kristova před vladaře pohanského předveden, mluvil takto: „Já jsem křesťan, prve jsem byl otrokem hřichu, nyní svobodným jsem učiněn skrze tajemství sv. kříže, otevření boku Kristova „vodou křestní“. Pro ta slova mu zuby vytlučeny a jazyk vyříznut. V Japonsku měl jeden pohan za služku křesťanku, která chodila s ostatními ke kříži na modlení. Pán jí to zapovídal, hrozil, k odpadu nutil; ale ona statečně odpověděla: „Nepřijala jsem

víru, abych se jí zase zřekla a opět modlám sloužila.“ A opět vyšla s ostatními na pobožnost ke kříži. Pán se rozběhal a když se vracela, cestu jí zastoupil, meč vytrhl a obořiv se na ni, hlavu jí stal. Proto vyzývá sv. Otec všechny katolíky k modlitbě za stálost ve víře. Vy všichni členové Apoštolátu máte se spojití s náměstkem Ježíše Krista na zemi a máte modlitby a oběti nejsv. Srdce Ježíšova ve svatostánku podpořiti a za neochvějnou stálost ve víře prositi. Na tento úmysl obětujeme každodenně všechny své modlitby a skutky dobré a ráno se znamením sv. kříže rceme: „Všecko pro Tebe, nejsv. Srdce Ježíšovo!“ Nebo: „Všecko podle úmyslu

Tvého, nejsv. Srdce Ježíšovo!“ Shromážděte se, muži i ženy, jinoši a dívky u stolu Páně, pokud možno na první pátek v měsíci, a obětujte sv. přijímání s tím úmyslem, aby živá víra prvních století, plodnost víry ve středověku opět k nám se dostavila a s ní zároveň spravedlnost, mravnost, pokoj a blaho lidu. Toho je potřeba za našich dnů a v budoucnosti: Prohloubení v náboženství a celého života víry, by náboženství pronikalo celý náš život. Musíme se státí vnitřními lidmi, musíme z víry žítí a s ní jednatí. Pak nám pomůže Pán, pak nám bída doby naší prospěje ke spáse. Vzhůru tedy k úpěnlivé prosbě za neochvějnou stálost ve víře Kristově!

Anna Maria:

Kristu.

Kriste milý, v každé chvíli
při nás v žití stůj,
na všech cestách od neštěstí
duši obraňuj.

Neopouštěj, Kriste milý,
nikoho tu z nás,
k dobrému i k hříšníkovi
stejnou láskou pláš.

Srdce Tvoje dobrotivé
učí lásce jen,
s kříže na nás dolů voláš
tklivě každý den.

Pojďte ke mně, pojdte bliže,
obejměte kříž,
z duší, srdcí unavených
sejmi všecku tíž.

Pojďte ke mně, pojdte bliže,
dokud máte čas,
Srdce moje sejme hříchy,
milost dá vám zas. —

Srdce Ježíšovo, radost Církve vítězné.

Laetantium omnium habitatio est in te.
V toh'é přebývají, kdo zakoušejí pravou radost.
(Ž. LXXXVI. 7.)

I.

Celá zásluha ctnosti objevuje se na bojišti uprostřed nebezpečí; ale sláva vystupuje úplně teprve v lesku vítězství. S tohoto nového hlediska musíme pohlížeti na výsady Srdce Ježíšova. Viděli jsme, jak na zemi spojuje údy Církve bojující, a jak je sílí, by až do konce vytrvali v prudkém boji, jehož odměnou jest věčná koruna. Na to sestoupili jsme v temné žaláře očistcové a viděli jsme, jak i tu Srdce Ježíšovo těší duše v jejich mukách, a jakými hlubokými radostmi oslazuje jim trpké vězení. Ale tu Božské Srdce nemůže je zahrnouti veškerým bohatstvím svých radostí. Otčinou pravé radosti není místo zkoušky a utrpení, ale nebe.

Vejděme tam, do tohoto domu Božího; přidružíme se na několik okamžiků ke společnosti blažených pozvaných, kteří pro celou věčnost účastní se hostiny pravé radosti. Zvláště tu ukazuje se Srdce Ježíšovo jako srdce lidstva; tu teprv pochopíme, co dovede učiniti z bytosti poskvrněných, jež pozdvihlo z pozemského bláta, a co učiní i jednou z nás, zůstaneme-li až do konce s Ním spokojeni.

Již zde na zemi, udílejíc nám svého Ducha, dává nám účast na svém božském životě; leč tato účast jest pouze v náčrtku. Chováme v sobě božské semě, ukryté v zemi našeho těla. Má-li však toto semě vydati plod, musí býti vlivem Srdce Ježíšova zvlázeno a zmrveno životními zkouškami a bouřemi; a nestačí-li k tomu vroucnost lásky, musí plod nezbytně uzrati v plamenech očistcových. Teprve v nebi bude naše účast na božském životě úplná; tam v náplni blaženosti,

jejímž principem jest nejsv. Srdce Ježíšovo, bude slavit svoje dokonalé vítězství. K této vítězoslávě chceme se dnes duchem přidružit, dokud nebudeme moci účastniti se ho měrou skutečnější.

II.

Leč zda jsme oprávněni tvrditi, že Srdce Ježíšovo jest principem nebeské blaženosti? Tu postačí připomenout velkolepě o tom učení svatého Augustina. „Co jest býti blažen?“ ptá se sv. Učitel. „Většina lidí odpovídá: „Míti vše, po čem toužíme.“ Není pochyby, že to jest jedna z podmínek blaženosti. Ale zda jest to štěstí úplně? Nemocný, jehož pokažená chuť touží po škodlivých pokrmech, jest nešťasten, jakmile se mu jich nedostane; ale bude šťasten, učiní-li se mu po vůli? Bohužel i srdce až příliš často projevuje nezdravé choutky, které touží po tom, co mu škodí a plní je hořkostí. Nehledejme tedy štěstí v držení toho, po čem toužíme, ale toho, co zasluhuje naši touhy! Milovati pravé dobro a míti, co milujeme, hle, toť pravá blaženost. A poněvadž jedině svatí v nebi v celém rozsahu plní obě podmínky, neb jedině oni milují svrchované dobro ze všech sil své duše, a poněvadž toto nekonečné dobro uděluje se jim podle plnosti jejich lásky, proto jedině oni zasluhují, abyhom je zvali blaženými.“

Ach, kdo dá nám pochopit, nám, kteří tak málo umíme milovat, a kteří tak zřídka můžeme ukojiti některou ze svých tužeb, které nás mučí, ach, kdo dá nám pochopit radost těchto svatých duší, v nichž pohled na bož-

skou krásu rozněcuje žížeň po lásce vždy nasycené a vždy obnovující? Čím více milují svrchované dobro, tím více je požívají, a čím více je požívají, tím více je milují. Láska a požitek, tyto dva prvky pravého štěstí, jsou u nich v dokonalé shodě, a po celou věčnost budou se od sebe dělit a zároveň se spojovat; láska věčně bude vzbouzet lásku; míra touhy bude vždy měrou požitku a míra požitku měrou touhy; neboť cítili duše nesmírnou potřebu Boha, cíti Bůh ještě nesmírnější touhu po spojení s ní.

Jaké však pouto víze tuto dvojí nesmírnost: nesmírnost touhy a nesmírnost požitku? Co je hybnou silou těchto dvou mocných snah, jichž spojení plodí štěstí? Již jsme to řekli a rádi opakujeme: Nejsvětější Srdce Ježíšovo.

III.

Odkud v duši ten prudký popud, jenž pohání ji v lůno Boží a noří v oceán jeho nekonečné blaženosti? Jest to snad náhlý podnět, který se jí zmocnil při vstupu do nebe? Patrně ne; neb silou jeho unikla náruči smrti, uvolnila se z vazeb očistcových a povznesla se až k vrcholu nebes. Vězme, že láska, jež bude principem a měrou naší blaženosti, jest ona láska, kterou jsme si na zemi získali úsilnou námahou. Každá obět, každý záslužný skutek, každá přijatá svátost jsou vždy novým stupněm síly a prudkosti, jímž Bůh nás přitahuje. Zde na zemi necítíme této síly; jestiť vázána pouty tělesnými. Viz ten kámen, visící na řetěze ve vzduchu; visí nehybně, jak by pozbyl síly k pádu; zvětšíme-li jeho tíhu, zůstane i dále bez pohybu; ale přetrhne-li se řetěz, působí ihned přitažlivost zemská, přesně úměrná s váhou kamene ve chvíli pádu. Tak bude i s naším srdcem; jakmile se uvolní pouta tě-

lesná, svobodně bude tihnouti k Bohu, ke svému těžišti, a to s tou větší silou, čím vrouceněji po Bohu toužilo, čím velkodušněji na zemi Boha milovalo.

Láska na zemi získaná jest první podmínkou a zároveň i měrou nebeské blaženosti. Je-li blaženost ovocem milosti, jest láska jejím květem; je-li věčná blaženost korunou, jest láska vítězstvím.

IV.

To však znamená, že nejsv. Srdce jest principem obou. Jak mohli bychom kdy bez Něho toužiti po nebi? Jak mohli bychom je poznati? Odkud ten synovský duch, kterým odvažujeme se chovati k Bohu jako k otci? Ta božská ctížádost, již činíme si nároky na nebeské dědictví, ty nevýslovné vzdechy, jež mučily nás tak rozkošně za dnů pozemského vyhnanství, ta nechuť k věcem stvořeným, ta neukojná žížeň po nekonečnu — zda nejsou to samé zjevné účinky nejsv. Srdce Ježíšova? Zastanete cos podobného v duších i v těch nejušlechtlejších, jež nepoznaly Ježíše Krista?

Jím uskutečňuje se i druhá podmínka blaženosti, neb jediné pro nejsv. Srdce odpovídá dobrota Boží záru našich tužeb, udílejíc nám svá dobra. Jeli nebe dědictvím Božím, jest zřejmo, že náleží jediné dítkám Božím; ale rovněž jest jisto, že čest synovství Božího může býti jediné udělena v téže míře, v jaké jsme spojení s Jednorozným Otce nebeského. Ale jak možno dosíci této jednoty? Snad silou své přirozenosti? — Toť rouhání! My děti prachu a hlíny, jež narozením svým nemáme jiné výsady než výsady hříchu, my že jsme syny Božimi? My z těla zrození a v nepravosti počatí?

Nel Přirozenosti svou jsme jediné syny hněvu. Jak se však můžeme státi dítkami Božimi? (Jan I. 12.)

Jak můžeme býti přivtěleni Tomu, jenž samojediný jest svou přirozeností Synem Božím?

Toho dosáhneme, přijmeme-li Ducha jednorozného Syna, jako roub přijímání mízu stromu, v něhož byl vštípen. Pak žijeme životem božského Spasitele, jeho Duch vnuká nám všechny jeho myšlenky, i vydává svědectví, že jsme syny Božími, důsledně pak činí nás dědici Božími a spoludědici Ježíše Krista (Řím. VIII. 15.) Od té chvíle máme přesné právo na blaženost nebeskou.

Bůh nebyl nucen nás povolati ke slávě údů svého Syna; ale když nám ji udělil, nemůže nám odepřítí dědictví, podobně jako nemůže je odepřítí svému Synu. Zda by bylo možno, aby tělo Boží ve své celosti nepoživalo slávy? Zda by bylo možno, aby ti, jimž udělen byl život Boží, neměli podílu na jeho blaženosti? A co jiného jest blaženost než dovršení života?

V.

Nuže, co z toho vyplývá? Že odpovídá-li Bůh na nesmírnou žízeň blažené duše po plné účasti na svém nekonečném blahu, činí to jedině proto, poněvadž ona duše jest spojena s nejsv. Srdcem Ježíšovým, poněvadž ona duše má ducha synovství, jehož zřídlem je to božské Srdce. Taký jest smysl slov sv. Pavla, když nazývá Ducha Božího zárukou nebeského dědictví; pobádá-li nás tedy Duch svatý, abychom si hleděli zasloužití nebeskou korunu, dává i jistotu, že ji obdržíme.

Srdce Ježíšovo, udílejíc nám svého Ducha, chystá též uskutečnití druhou podmínku naší věčné blaženosti. Je-li nebeským občanům principem touhy, jest jim i principem požitku. Jim uchvácení, tíhnou nedostížnou silou k Bohu, Jím též Bůh se jim dává s nedostížnou plností; jejich nesmírná

touha dochází v nejsv. Srdci svého nesmírného ukojení; Jím nekonečný nedostatek spojuje se s nekonečným bohatstvím a ze spojení toho prýští věčná blaženost v nebi.

VI.

Proto šťastny jscu duše, které již v tomto životě zvolily si svůj přibytěk v nejsv. Srdci Ježíšově. Jejich štěstí není sice ještě blahem nebeským, ale jest jeho zárodkem a zárukou.

Také duše najdou v nejsv. Srdci Ježíšově všechny prvky blaženosti: v Ném milují Boha láskou synovskou, a v Ném též Bůh je miluje láskou otcovskou; toto božské Srdce připravuje je na věčné dědictví a zajišťuje jim jeho držení. Rozněcujíc ustavičně jejich touhu, množí úměrně i jejich práva; povznášejíc je k Bohu láskou vždy víc a více vroucnější, přitahuje zároveň k nim Beha láskou vždy štědrější, přitažlivost vzrůstá úbytkem vzdálenosti, láska se stupňuje, zásluhy se hromadí... Srdce Ježíšovo kupí celé poklady radosti v těchto duších, tak bídnych v očích světa, a jimž plně jejich užívání zjedná to, co světu jest vrcholem zla — smrt.

Příklad.

V jisté farnosti v Belgii žil muž oddaný nejhorším neřestem a zvláště opilství. Po dva a dvacet let byl pro své bratry a sestry předmětem nejtrpššího zármutku. Nadešla doba misii; horlivý misionář kázal o pobožnosti k nejsv. Srdci Páně. Četné posluchačstvo naslouchalo se zájmem, zvláště však byl dojat náš piják. Jeho srdce, které se nerozechvelo ani při těch nejhroznějších pravdách, pohnulo se, když sluha Boží líčil nedostížnou lásku nejsv. Srdce. Slzy vyřinuly se mu z očí, když slyšel: „Hříšníci dojdou v Srdci mém odpuš-

tění. Mé Srdce bude pro ně oceánem neskončeného slítování... Ubožák cítil náhle, že našel, co měl za nemožné: milosrdenství, jež větší jest než jeho hříchy, milost, jež silnější jest než i ty nejsilnější náruživosti... Rozhodl se. Hned po kázání vrhl se k nohám kazatele. „Otče,“ řekl, „zhřešil jsem velmi; ale vy jste pohnul mým srdcem. Chci se vyzpovídat...“

Toto obrácení bylo právě tak trvalé jako upřímné. Roztrhl všecka svá pouta. Zřekl se zlých soudruhů, a nechtěl znáti jiné cesty, než cesty do kostela. Každých čtrnáct dní přistupoval ke stolu Páně.

Celá farnost byla v údivu nad tímto obrácením. Srdce Ježíšovo, jež dokonalo toto krásné dílo, chtělo je i ověřit.

Následujícího roku opět se tam odbyvaly misie. Náš kajcník účastnil se horlivě všech cvičení. Kdykoli slyšel o lásce Boží a o nevděku lidském, vždy plakal. Při jistém ranním kázání pudilo ho cosi, aby se vyzpovídal a přijal potom Tělo Páně. Ale zvědovice byly tak obleženy, že teprv k polednímu došla na něho řada. Bez pochyby měl předtuchu blízké smrti. Sotva se vrátil z kostela, musel ulehnout. Když domácí přišli se podívat, jak se mu daří, zastali ho již mrtvého.

Po uvážení všech okolností této neobyčejné smrti nebylo možno pochybovat, že brzy po svém posledním svatém přijímání spojil se navždy s nejsvětějším Srdcem, které tak něžně miloval.

Chod na mši svatou!

Jarolím St. Pavlík.

Pán Bůh nařídil Israelitům, aby třikrát v roce, o velikonocích, o letnicích a o slavnosti stánků navštívili dům Boží tam, kde právě stál, což bylo od časů Davidových v Jerusalemě, a aby tam svoji pobožnost vykonali. To to příkazání zavazovalo jenom muže; ženy zachovávaly je dobrovolně.

I Josef a Maria plnili příkaz ten; evangelium první neděle po Zjevení Páně vypravuje nám o pouti jejich do Jerusalema. Bolest i radost přinesla jim jejich pout: bolest nad ztrátou Ježíše a radost nad jeho nalezením.

I pro nás existuje příkazání, dům Boží navštěvovati, a to každou neděli a každý zasvěcený svátek. To je to druhé příkazání církevní. Každý katolík musí v ony dny obcovati mši svaté.

Vyplnění toho příkazání třeba bráti vážně; zavazujet nás pod těžkým hříchem. Jsou však také důvody, jež nás od návštěvy chrámu Páně dispensují; na příklad nemoc, churavost, nepohoda, počasí, vzdálenost od kostela, nedostatečný oděv, péče o nemocného, opatrování dítěte nebo i přítoku, kde by bylo nebezpečí, pohromy, posilky a cesty, jež není možno odložit, atd. Každý se musí otázati svého svědomí: Mohu se míti za omluvena? Mohu svou nepřítomnost zodpověděti?

Ale jak lehkomyslní jsou mnozí lidé! Každá maličkost dává jim příčinu k omeškání služeb Božích, chtějí vykonati návštěvu, vyříditi nějakou záležitost, nakupovat, udělati výlet nebo partii, oslaviti založení nějakého spolku. V sobotu byl ten a onen dlouho vzhůru, seděl v hospodě, byl

Sv. rodina při modlitbě.

na plesu; potom se ovšem dlouho spi a kostel se nechá kostelem, však neuteče. Nemůžeme tady mluvit o nějaké zlé vůli; ale pohodlný je našinec a neobětavý; on si myslí: Já se mohu doma pomodlit. Kdo tak mluví, jistě se nemodlí ani doma, ani v kostele.

Mnohým lidem je dnes neděle jen dnem výletním a sportovním, dnem zábavy. Kdo z těch četných turistů, kteří vandrují po horách, je v neděli v kostele?

Protože cestování přináší s sebou moderní čas, a protože mnohým zabránuje jejich povolání, vyplníti nedělní povinnost, hledají se teď cesty a prostředky, jak by se dala lidem příležitost, slyšeti v neděli mši svatou. V pohorských kaplich slouží se mše svatá; ve velkých městech konají se buď v kostele velmi časně nebo na nádraží služby Boží, i na lodích, aby zřízení dráhy, čišníci, pocestní a jiní mohli vyhověti své náboženské povinnosti.

Kdo je nucen v neděli nějakou cestu konati, nechť si to tak zařídí, aby buď tam, odkud vyjde, anebo tam, kam chce přijíti, mohl jíti na mši svatou. Když se časně vstane, dá se všechno spravit.

Buď, křesťane, horlivě v návštěvě kostela a vezmi si za příklad ony křesťany, kteří musí oběť přinést, aby vyplnili první a druhé přikázání církevní, na příklad katolíci v diaspoře, kteří žijí mezi protestanty a musí jíti po dráze k nejbližšímu kostelu, a v zemích misijních.

Když vládla v Anglii královna Alžběta, nepřítelkyně katolíků, bylo pod velikým trestem zapovězeno, mši sloužiti nebo jí přítomnu býti. Jeden šlechtic prodal svoje statky, aby měl pohotově peníze na pokutu, 400 tolarů za každou mši. Potom prosil Boha o milost, aby směl zemřít pro víru jako mučedník, což se i stalo. I v Mexiku byla nedávno každá bohoslužba vládou zapovězena.

Jeden hodný chlapec pozoroval s bolestí, že jeho rodiče do kostela nechodí. Proto chtěl za to Pánu Bohu zadost učiniti. Ve všední dny vytratil se tajně z domu, vrátil se po půl hodině zpátky, posnidal a šel potom do školy. Matka byla zvědáva, kde se v ten čas potlouká. Šla za ním a viděla, že jde do kostela; čekala venku, až se vrátí. Čekala jsem na tebe, pravila potom k němu, a nevím, proč i ve všední dny navštěvuješ kostel? Matinko, odpověděl nevinný chlapec, ty jsi nebyla v neděli v kostele; já jsem byl dnes za tebe v kostele, a zítra půjdu za otce, jenž též nebyl na mši svaté. Doma vypravovala matka otcovi, co se sběhlo, a hle, příští neděli šli všichni tři do chrámu Páně. Od toho času zachovávali rodiče druhé církevní přikázání a vedli příkladný život.

Mladé děvče volalo na starší dámu, která šla na dóm ke konventní mši: Jak, už zase jdete do kostela? Já jsem vás přece viděla na ranní mši o sedmé. Inu, milá slečinko, já jdu teď za ty na mši svatou, kteří tam nepřijdou.

Nové obrácení pohané přinášejí velké oběti, aby mohli v neděli obcovati mši svaté. Několik hodin mají co jít. A jaké cesty! Žádné autové silnice, jako u nás.

Nedělní pobožností je celý týden posvěcený a všechny naše práce požehnány. Týden bez nedělní mše je prázdným týdnem; člověk sám cítí, že mu něco schází a nemá pravé nedělní radosti.

Pán Bůh odměňuje návštěvu chrámu svého mnohdy zcela nápadně. Hrabě Jan za Salis († 1855) přenocoval, jsa na cestách, ve Veroně. Aby druhý den, byl právě mariánský svátek, nezmeškal mši svatou, jel teprv druhým vlakem dále, místo prvním. Na blízku Vincenzy zazní náhle píšťala na poplach. Všichni cestující dívají se okny ven; a co vidí? První vlak

Ježiš v dílně svého pěstouna sv. Josefa.

byl vyjetý z kolejí, vozy ponejvíce porouchány, mrtvých a raněných leželo celé tucty. Kdyby byl hrabě mši svatou vynechal a jel prvním vlakem, byl by ležel mezi mrtvými nebo raněnými.

Kdo má čas a příležitost i ve všední dny obcovati mši svatě, nechť tak učiní; zvláště staří lidé, kteří nejsou tak do práce zapřaženi. Mají více času a mohou i tím státi se užitečnými, že se za druhé modlí. Též je dobře, poslati anděla strážného za sebe do kostela, když tam sami nemůžeme

se dostaviti. Kdo musí zůstatí doma, nemá v čas bohoslužby čísti noviny a povídky, ale vzíti do rukou modlitební knihu nebo růženec a sloučiti se duchem s lidmi v kostele, a když slyší zvonit k pozdvihování, nechť se klani doma svátostnému Spasiteli. Dobře udělá, půjde-li odpoledne do kostela, když mu to dopoledne bylo nemožno.

Mše svatá je studnicí milostnou, pramenem hojivým. Co jsou Karlovy Vary pro tělo, to je obět mše svatě pro duši.

Anna Maria:

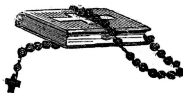
Otčenáš!

Otčenáš se denně modlím,
v chrámě když tam na mši prodlím,
za tatíčka, za matičku,
za bratry a za sestřičku.

Otčenáš se denně modlím
a v něm Boha Otce prosím,
by všem těmto drahým mým,
požehnával jménem svým.

Otčenáš se denně modlím
a své strasti Bohu povím,
vím, že On, Bůh, Otec náš,
vyslyší můj Otčenáš.

Otčenáš se pomodlete
i vy, kteří v hoři jděte,
neboť Bůh vás Otec jest,
Jemu vzdejte dík a čest!

Misionáři v Starém a Novém zákoně.

Napsal Jarolím St. Pavlík.

Bůh chce, aby všichni lidé přišli k poznání pravdy a byli spaseni. Při tom mu mají lidé za nástroj sloužiti. Skrze tělesnou matku pečuje o přirozený život člověka; skrze duchovní matku, to jest Církev, o jeho život nadpřirozený. A Církev jest si vědoma své úlohy a dává si práci, aby nejenom pravou víru ve svých dětech

uchovala, ale i nové děti pro tu víru získala a duše jejich zachránila. Proto posílá misionáře k pohanům a nechá jim zvěstovati evandélium. Ale i my máme při tom býti jí nápomocni modlitbou a almužnou; každý z nás má býti misionářem, aniž by musel jíti mezi pohany.

Misionáři byli už ve Starém zákoně.

To byli ti, co pohanům kázali a je s Bohem israelským, tím pravým Bohem, seznamovali. Ku příkladu: Mojžíš a Aron v Egyptě, kteří svými zázraky na moc Boha israelského Egyptany upozorňovali. Proroci Eliáš a Eliseus, kteří lidu ukázali, jak pošetilou je modloslužba. Uzdravený Naman, jenž se vrátil jako Israelita do své vlasti; neboť řekl: Teď vím, že není jiného Boha jak v Israeli. Jistě všude vykládal o svém uzdravení, a komu je má k poděkování. Prorok Jonáš, jenž kázal pohanům v Ninive pokání, a s výsledkem: neboť Ninivité činili opravdu pokání: Israelité a židé, kteří byli odvedeni do zajetí asyrského a babylonského; oni tam rozšiřovali známost o pravém Bohu. Tobíáš dít ve svém chvalo zpěvu: Chvalte Hospodina, synové israelské, a zvelebujte Ho před obličejem pohanů! Neboť proto vás rozptýlil mezi pohany, kteří Ho neznají, abyste vypravovali o jeho divcích a jim na vědomost dali, že není kromě něho žádného jiného všemohoucího Boha.

Daniel a jeho soudruzi, tři mládenci, horlili pro svého Boha v Babyloně, zvěstující jeho moc; Bůh jim při tom pomáhal zázraky, jež na nich konal; zůstali v peci ohnivě neporušeni, taktéž i Daniel v jámě lvové. Král pravil: Dal jsem rozkaz, aby v celém okrsku mého království všichni Boha Danielova se báli a jej ctíli; neboť On je živý Bůh, jenž trvá na věky; království jeho nebude vyvráceno, a panování jeho potrvá věčně; On je zachránce a Spasitel, jenž koná znamení a divy na nebi a na zemi. Jaké to krásné vyznání víry!

Misionáři byli oni židé, kteří po návratu se zajetí do Egypta, Řecka a Italie se odstěhovali; seznamovali pohany s židovským náboženstvím a s Písmem svatým, jež bylo do řecké řeči přeloženo. Jako misionářka ve své vlasti působila jistě královna ze

Sáby, když byla Šalomouna navštívila, jeho moudrost slyšela a chrám, jež postavil, viděla.

Největším misionářem je Ježíš Kristus. Ačkoliv předně židům evanđélium zvěstoval, působil též nicméně a konal zázraky mezi sousedními pohany. Prorok Izaiáš to předpověděl: V poslední čas bude kraj u moře v Galilei pohanské vázený; lid, jenž chodí ve tmách, vidí velké světlo; obyvatelům země, kteráž je ve stínu smrti, vzešlo světlo.

Misionární činnost vyvíjeli mudrci od východu, prvotiny z pohanů, kteří v Krista uvěřili; rozšiřovaliť známost o Nĕm ve své vlasti; Samaritánka, když byla s Ježíšem u Jakobovy studnice rozmlouvala; oni též pohané, kteří chtěli s Ježíšem promluvit a proto se o přímělu na Filipa obrátili; i komorník královny etiopské, jenž se nechal od jáhna Filipa pokřtiti.

Každý z apoštolů byl velkým misionářem. Rozešli se do světa, každý do jiné krajiny, hlásali ukřižovaného, obrátili na víru nescetné pohany a zemřeli jako mučedníci. O nich platí slova žalmisty. Po celé zemi šel jejich hlas, a až ke končinám země pronikla jejich slova.

A příkladu jejich následovali udatní a svatí mužové, kteří později křesťanské náboženství v různých zemích zaváděli a rozšiřovali: Cyril a Metod u Slovanů, Vojtěch ve východním Prusku, Oto v Pomoranech, Ansgar v Dánsku, Augustin v Anglii, Patrik v Irsku, Severin v zemích podunajských, Havel a Kolumban ve Švýcarsku, František Xaverský v Indii a Japonsku a jiní jinde.

A dosud ještě vypravují se kněží a bratři a sestry různých řádů a kongregací do zemí pohanských, aby tam obětavý vedli život z lásky k Bohu a nesmrtelným duším. Skoro každý řád posílá část svých údů na misie, Benediktini, Dominikáni, Františkáni,

Kapucíni, Jesuité, Oblati, Redemptoristé, Lazaristé, Salvatoriáni, Salesiáni. Jsou kláštery, jejichž úkolem jest, misionáře vychovávat i vzdělávat, na př. společnost Božského Slova, která má i v našem státě misijní dům v Nitře na Slovensku. Též se třeba zmíniti o ženské řádové společnosti, založené od hraběnky Marie Teresie Ledóchowské, jejíž členky nejdou k pohanům, a přece jsou pro misie činny. Je to kongregace svatého Petra Klavera pro africké misie. Sbíhají pro ně peníze a jiné potřeby

a dávají tisknouti náboženské učební knihy v řečích domorodců. Nedávno za svatou prohlášená Terezie od Ježíška nesla k pohanům, a přece je patronkou misionářů a za takovou je slavně prohlášena, protože ve svém klášteře svými modlitbami a obětmi misionáře vydatně podporovala.

A tak i my můžeme býti misionáři, aniž bychom šli mezi pohaný; potřebujeme jen podporovati misie modlitbou a almužnou. Buďme neúnavní v konání dobrého i pro misie; Pán Bůh nám to bohatě odmění.

Anna Maria:

Kam to hledí oko moje?

Kam to hledí oko moje
za večera v dumání,
když slunečko v rudé záři
za hory se uklání?

Kam to hledí oko moje
za večera každý den,
když vše v sladkém spánku dřímá,
měsíc svítí v nebi jen?

Kam to hledí oko moje,
když je ztichlý celý kraj,
jen když s věže „Anděl Páně“
šeptá lidem sladkou báj?

Kam to hledí oko moje,
sám se někdy sebe ptáš,
když té písní zvonů našich
v tichém snění nasloucháš!

K nebi hledí oko moje,
Bůh kde sídlo svoje má,
dobrotou a láskou svoji
svět i s lidmi objímá! —

Pojďte blíže ...

Pojďte blíže k mému kříži,
volá k lidstvu hlas,
co vás v srdci, v duši tíží,
zapláší můj jas.

Pojďte blíže k mému kříži,
dokud máte čas,
neboť smrt se kvapem blíží,
život zhasne zas.

Pojďte blíže k mému kříži,
pojďte všichni jen,
pro vás v nebi uchystaný
rajský bude sen.

Pojďte blíže k mému kříži
všichni křesťané,
co vás v duši, v srdci tíží,
u mne přestane! —

R Ů Z N Ě Z P R Á V Y.

Jubilea církevní v tomto roce. V tomto roce 1932 oslaví Církev sv. 650. výročí patronky naší země, blah. Anežky, o jejíž svatořečení se právě znovu jedná. Katolické Irsko oslaví půldruhé tisíciletí příchodu svého apoštola sv. Patrika (432.) Sv. Otec Pius XI. slaví letos dvoji jubileum. Dovrší 10 let svého pontifikátu (byl korunován 12. února 1922) a 31. května oslaví své 75. narozeniny. V Čechách dovršil bývalý p. arcibiskup pražský Dr. Fr. Kordač v lednu své 80té narozeniny. Dne 28. srpna dožije se bílý opat strahovský Dr. Method Zavoral sedmdesátky. U nás na Moravě dovrší J. M. nejd. p. biskup Dr. Josef Kupka též sedmdesátku. Pán Bůh nám jej dlouho zachovej! Těž bude slavit jubileum poutní místo Svatá Hora v Příbrami. Pochází ve dnešní podobě z roku 1732. Vzpomeneme při tom velkolepou slavnosti 200 výročí korunovace milostné sošky mariánské. — Klášter sázavský, benediktinský, založen byl knížetem Oldři-

chem roku 1032, právě před 900 lety. — Těž Otcové Redemptoristé oslaví jubileum 200leté, jejich řád působí po všech zemích katolických právě 200 let. Samá důležitá jubilea! Oslavme je!

Svěcení kněžské. Necht se raduje matka Církev! Píše nám arcipastýř do celé arcidiecése, že vysvětlí bohoslovce V. ročníku na kněze. Již se zaradovali kněží, že přibudou dělníci na vinici Páně. Zaradují se věřící, až o Velikonocích přijmou od novokněží pozeznání a přivítají je do svých farností. Každý hodný katolík měl by se zaradovatí nad tím, že „Pán žně“ vyslyšel jeho prosbu. Ano, jsou vyslyšeny prosby sv. Otce, biskupů a kněží, řeholníků a řeholnic, otců a matek a duší trpících, bude zase více kněží: Mělo by zavzníti mohutné a vděčné: „Bože, chválime Tebe!“

Náboženské pronásledování v Rusku. Sovětská vláda se usnesla přísně dohlížet na přijímací radiové stanice na celém území. Objevili skutečně do-

hlížitelé, že v osadách, kde byly zavřeny všechny kostely, obyvatelstvo se shromažďovalo ve svátky okolo radiových přijímačů, aby mohli slyšet mši sv. z ciziny. Z okolí Moskvy chodí do kostelů v neděle a ve svátky celé množství lidu. Totéž asi se děje v samé Moskvě v průmyslových čtvrtích. Dělníci a dělnice spěchají, mladí jsou v čele, jsou to zpěváci ve sboru.

Španělsko. „Ať žije Kristus král!“ toto heslo se zdálo mnohým podezřelým. Při průvodu ve Vitovce volali účastníci mezi jiným i toto heslo. Ti, kteří s tímto heslem první začali, byli pokutováni. Lépe se nepřátelům Církve líbí heslo: „Ať žije revoluce, dolů s kněžími, ať žijí protestanti!“

Mexiko. Cesta utrpení Církve v Mexiku není ještě ukončena. Časopis „Civitta Catholica“ podává o tom smutný obraz. Protivníci Církve dopouštějí se různých přehmatů jako dříve a napadají církev. Těž je na postupu komunismus. Výchovnými zásadami olupují děti o všecek stud, o všecku mravnost. Bylo rozdáno mezi děti jeden a půl milionu učebnic, které mají sice formu katechismu, ale přeměňují příkázání Boží ve příkazy komunistické. Všecky dějepisné učebnice přeměňují se na „Dějiny revoluce“. Na učitelských ústavech jsou oddělení prohlavní výchovu. Přednášky mladým posluchačům (od 12—21 let) jsou úplně ve volné formě, že sami doznávají dráždění a popudy k volné lásce. Katoličtí učitelé jsou z vyšších škol vyloučeni. Ministerstvo války je v rukou zednářů. Vojači dostávají časopis, který hrozně brojí proti katolické Církvi. Katolíci se brání všemi prostředky, a navštěvují kostely, které nebyly zavřeny. Kostely ty jsou často přeplněné muži. Konají se i noční pobožnosti klanění se Nejsv. Svátosti.

Čína a náboženství. Čínská vláda kontroluje a reformuje všechny náboženské společnosti. Nemožno bráti vláde za zlé, neboť od pradávna se skrý-

valy pod rouškou náboženství různé politické spolky podezřelých lidí. Proto jsou vydány zákony na úpravu těchto poměrů.

Letadla ve službě misijní. Do misijní služby převzali veliké moderní letadlo. Určeno je pro misií Aljaška. Umožní se tím měsíční návštěva všech tamějších stanic, kdežto dosud museli se lidé uspokojiti s jednou návštěvou do roka. Pilotem je P. Feltes. Katoličtí misionáři v Indii vykonali poslední cestu letadlem. Místo čtyř dní a noci cestovali letadlem 1 a půl hodiny.

Povolání do řádu. Jediný klášter benediktinský na Moravě přijal by kandidáty řehole, studující po osmé třídě gymnasia. Kdo cítí povolání, ať přijde sloužit Bohu v našem klášteře.

Eucharistický sjezd v Dublině. Program eucharistického sjezdu v Dublině v červnu t. r. jest již pevně stanoven. Z Československa pojedě výprava s J. M. panem opatem Zavoralem ze Strahova a laickým papežským komořím Dr. Rücklem. Duchovní vedení budou mítí dp. notář Titl z Vinohrad a vldp. kanovník kancléř Dr. Opatrný. Prof. Trnka z lurského spolku přijímá přihlášky. V české sekci bude přednášet prof. Dr. Cinek z Olomouce na téma: Mše sv. pojítkem mezi nebem a zemí vykoupenou. Slovanská účast na sjezdu je vůbec velmi významná. Dle doslechu přijede bělehradský pan arcibiskup Msgr Radič a bude hostem u dublinského nuncia. Také bude biskupem Buczysem sloužena liturgie v jazyce a obřadu staroslovanském, a za tím účelem stavi se již v kathedrále dublinské ikonostas. Sbor studentů jesuitské debilské koleje připravuje slovanské zpěvy liturgické. Den.

Misionáři v zemi ledu. Láska katol. misionáře je tak veliká, že nic jej nezarází v jeho díle pro spásu duší. Misionář se nebojí lidojedů ani nehostinných krajů věčného ledu. Proto vniklá hlasatelé slova Božího i mezi Esky-

máky na Aljašce. P. Bernard Hubbard vypravuje v londýnském časopise o své cestě na Aljašku a o mši sv., kterou tam sloužil. Cesta byla dlouhá 1660 mil, ubíral se se psy věčným sněhem, 4500 mil letěl aeroplánem z Nového Yorku a 300 mil musil jít pěšky, než se dostal k misionářské stanici. Velikonoce slavil mezi Eskymáky. Je to kmen beze vsí civilizace a kultury. Z daleka přijížděly celý den rodiny na saních tažených psy, aby obcovaly mši sv. Vždyť trvá často celé měsíce, než k nim zavítá misionář. A všichni vědí, že v době velikonoční mají vykonat sv. zpověď. Lidé jeli 5—10 dní než dojezí do stanice. Všichni se vypovídali a s velikou vroucností přijímali Tělo Páně. Jejich víra tak dojala misionáře, že prohlásil: Vira těchto Eskymáků jest víra apoštolských dob. Mše sv. byla sloužena venku na ledu a sněhu. Ale láska těchto lidí hřála misionáře více než kdyby byl užil nevím jakých radostí pozemských. Den.

Katolíci studenti! Nehleďte jen světských zaměstnání a úřadů, ale ukažte také své opravdu katolické přesvědčení tím, že se odhodláte věnovati stavu duchovnímu a řeholnímu. Což se nemůžete rozhodnouti? Kněží jest potřeba jako soli a řeholníků též. Přineste tu oběť! Ukážete své smýšlení opravdu katolické! Přihlaste se do bohosloví nebo do kláštera bened. v Rajhradě!

Exercicie ve Stojanově. Změna. Duchovní cvičení pro absolventy hospodářských škol se konají 22.—26. února (místo 25.—29. ledna) a exercicie dívek ze Svazu katol. žen a dívek 25.—29. ledna (místo 22.—26. února). — Papežská kolej T. J. na Velehradě.

Benediktinské opatství v Emauzích v Praze II. přijme na studie hochy, kteří by se chtěli státí později kněžími a Benediktiny. Hoši od 11 let hlaste se — pokud možno do měsíce

května — v shorajmenovaném klášteře. Přiložte poslední vysvědčení a doporučení od důstoj. pana faráře. Přijmou se též, kdo v pozdějším věku cítí v sobě povolání ke stavu kněžskému; páni s odborným vzděláním — učitelé, úředníci — mají přednost.

Děkuvzdání. Vzdávám tímto vroucí díky Božskému Srdci Páně, P. Marii a sv. Terezičce Ježíškové za vyslyšení prosby. — Čtitelka Božského Srdce Páně z Olomouce.

Na sv. Mikuláše po 26 letech. Ve středu na sv. Mikuláše 6. prosince 1905 zmizelo ze zasklené skříně v sakristii chrámu sv. Mikuláše v Nancy 13 nejvzácnějších předmětů chrámového pokladu. Mezi jiným bylo to nádherné rámě ozdobené démanty, topasy a římskými kamejemi, chovající prst sv. Mikuláše, nádoba sv. Ludvíka, stříbrné poprsí sv. Mikuláše, dar Ludvíka XIV., gotický kříž z XV. stol., dvě památné monstrance atd. Marně bylo pátrání po lupičích. Nuže, letos na sv. Mikuláše v neděli 6. prosince 1931 objevil se celý, neporušený poklad pěkně seřazený ráno na hlavním oltáři.

Zázrak s růžemi sv. Alžběty. Každý zná tento příběh. Dobročinnost svatě kněžny hněvala hrabivost zámeckých dvořanů. Osočili ji u vévody, že plýtvá jménem svého chotě. Vévoda konečně uvěřil. Jistého zimního rána potkal ji, ana ukřívá cosi v zástěře. „Co to neseš?“ táže se vévoda rozhořčeně. Otevřela zástěrku. Byla plná vonných svěžích růží — ač celou přírodu halil bílý rubáš sněhový. Tak ukázal Bůh, jak si váží lásky k bližnímu. Jak výmluvně volá k nám tím zázrakem, bychom pamatovali na ubožáky, kteří nemají chleba ani oděvu. Co dáme chudým, stonásobně odplatí Pán všeho-míra.

Nač jsou katolické školy a misie v krajích, kde zapovězeno učít sv. náboženství? Přítomnost misionářova není nikdy zbytečná. Nemožno-li učiti slovy,

možno aspoň příkladem. Nemožno-li učít, čemu se má věřit, možno velmi často učít, co třeba dělat. Bílá Sestra píše z Afriky: Přinesli k nám hocha as dvanáctiletého, kterého soudruhové napolo zabili; prudkou ranou holi roztržena i kůže na hlavě, což způsobilo silné krvácení. Ihned dostalo se mu u nás pečlivého ošetření. První slovo, jež mohl promluvit, bylo: „Až se uzdravím, odplatím se jim za to.“ — „Ale, příteli, nač to myslíš! Proč se chceš pomstít?“ — „Ale...“ — „Hleď,

a dobře rozvaž! Není to dosti, žeš zraněn na těle? Chceš i svou duši poranit a dopustit se hříchu? Viš přece, že pomsta jest zapovězena. A potom, chceš jen proto přestat dobrým být, protože tvoji soudruzi jsou zlí?“ Hoch mlčel. V dětské jeho duši pracovalo to hluboce. Konečně výsledek projevil se hrdinským rozhodnutím: „Máte pravdu, Sestro! Odpouštím jim. Kráčí-li oni špatnou cestou, co záleží na tom? Já, já půjdu dobrou cestou.“

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslovené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou Církev a její nejvyšší hlavu, za neochvějnou stálost a vyznání katolické víry a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plno-mocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Všude víru vyznávat i.

Úmysl v březnu 1932: Úcta sv. Josefa, patrona sv. Církve.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

O B S A H:

Neochvějná stálost v katolické víře. (Hlavní úmysl.) — Kristu. (Báseň.) — Srdce Ježíšovo, radost Církve vítězné. — Chod na mši svatou. — Sv. rodina při modlitbě. (Obrázek.) — Ježíš v dílně svého pěstouna sv. Josefa. (Obrázek.) — Otčenáš. (Báseň.) — Misionáři v Starém a Novém zákoně. — Kam to hledí oko moje? (Báseň.) — Podjďte blíže... (Báseň.) — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVI.

BRNO, BŘEZEN 1932.

ČÍSLO 3.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Úcta sv. Josefa, ochránce sv. Církve.

(Hlavní úmysl.)

Sv. Josef byl sice chudým tesařem, ale byl též přecitlivějším snoubencem Panny Marie. Že byl Pánu Bohu milým, toho důkaz jest vyvolení jeho za ochránce sv. Rodiny. Jemu zjevoval Bůh vůli svou skrze anděla, který řekl Josefovi ve snách: „Vstaň, vezmi dítě i matku jeho a utec do Egypta!“ A když Herodes král zemřel, opět se ukázal Josefovi anděl a oznámil mu, aby se vrátil zase do vlasti své! A sv. Josef vzal dítě i matku jeho a vrátil se do Nazareta. Tam ve vší tichosti a skromnosti provozoval své řemeslo a byl živitelem a ochráncem Pána Ježíše a jeho přecitlivě matky Marie Panny. Tázete se: Proč je sv. Josef zvláštním způsobem ochráncem Církve sv.? Proč Církve sv. slibuje si z jeho ochrany tolik a takovou pomoc? Především proto, že byl snoubencem Marie Panny a pěstounem Ježíše Krista! Tato dvojitá důstojnost učinila jej strážcem, ochráncem a obhájcem sv. Rodiny, jejíž byl hlavou. Považme jen to, že Pán Ježíš hned od mládí svého byl svému pěstounu poddán a jeho poslušný, že mu v řemesle pomáhal až do

té chvíle, kdy se s ním rozloučil, aby nastoupil úřad svůj učitelský. Považme dále, že Josef byl přecitlivějším ženichem přesvaté Panny a Matky Boží a to dle nejsv. vůle Boží. Sv. Rodina nazaretská byla počátkem a základem rodící se Církve. Nejsv. Panna jest nejen matkou Ježíše Krista, ale je též matkou všech, kteří v Něho uvěřili a dosud věří. Ejhle, matka Tvá! Podobným způsobem jest Ježíš Kristus prvorozený všech věřících. Věřící jsou skrze vykoupení a přijetí synovství bratřími a sestrami Ježíše Krista. Proto přísluší sv. Josefovi na prvním místě, aby uyní s nebeskou mocí Církve Kristovu na zemi hájil, chránil tak, jako druhdy hájil a chránil sv. Rodinu. Docela spravedlivě voláme ke sv. Josefovi s důvěrou: Starostlivý strážce sv. Rodiny, ostříhej vyvolených dítek Krista Ježíše, odvrť od nás všelikou náказu bludů a nemravností, přemohný ochránce náš milostivě nám s nebe přispěj v tomto boji s mocí pekelnou, odrážej nepřátelské úklady a protiventství od Církve Boží a přijmi nás všechny pod stálou ochra-

nu svoul Krásně se vyobrazuje sv. Josef s Ježíškem na rukou v oblacích a pod oblaky je sv. Petra chrám a celý Vatikán, což znamená, že svatý Josef je ochráncem celé sv. Církev na zemi a všech věřících. Jako Farao v Egyptě za času hladu pravil lidu prosícím o chléb: „Jděte k Josefovi“, tak i nyní Církev sv. skrze nejvyšší hlavu svou doporučí úctu a pobožnost k sv. Josefu v tomto měsíci březnu slovy: Jděte k Josefovi! Právě za doby naší tak pohnuté a nebezpečné, plné bludů a nevěry, nemravnosti je třeba, abychom se obrátili s důvěrou ke sv. Josefovi, aby nejen nás jednotlivce chránil, za nás se přimlouval, ale aby celou Církev sv. hájil, ochraňoval a útoky nepřátel odrážel a vítězství jí zjednal. Sv. Terezie,

obnovitelka řádu Karmelitánů, byla velikou ctitelkyní sv. Josefa a vyznává, že kdykoliv ve svých potřebách a v jakékoli nouzi se ke sv. Josefu s prosbou obrátila, vždy vyslyšena byla. I sv. Terezie radí všem: Jděte k Josefovi! Přimlouvá-li se sv. Josef, zdaž mu může něco odepřít Pán Ježíš? Nemůže přece zapomenout na péči, jakou mu sv. Josef věnoval zde na zemi. Proto přimluva jeho je tak mocná, jako přimluva Marie Panny. Celý měsíc březen je zasvěcen úctě a pobožnosti ke sv. Josefu; modleme se tedy rádi a zbožně modlitbu ke sv. Josefu po mši sv. a při pobožnostech, abychom na jeho přimluvu a s pomocí jeho svatě živi byli, nábožně zemřeli a věčného blahoslavenství dosáhli.

Marie Tesařova:

Svaté přijímání.

To hostina je lásky Boží,
to stůl je svatých nebešťanů,
zde milosti se v duši množí,
když sbírá čistých duchů manu.

Tu snímá Pán, co duše tíží,
všem posilu a pomoc skýtá,
kdo s láskou k hodům těm se blíží,
sám Bůh jej mile tady vítá.

A koho rány v srdci pálí,
On lékař jest — ty rány zhojí,
i bolest každou z duše vzdálí
a každou tužbu upokojí.

Tu Ježíšovo Srdce zlaté
nám studnici jest blaha živou,
pak poroučí nás Matce svaté,
jež všem jest Matkou dobrotivou.

A v loktech lásky Ježíšovy
se nebe celé v duši sklání,
ach, nikdo plně nevypráví,
čím jest nám svaté přijímání.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo spojuje v sobě veškeré zalíbení nebe a země.

Napsal P. Jindřich Ramière T. J.

I.

Dosud pokusili jsme se načrtnouti několik výsad nejsv. Srdce Páně. Ale kolik jest ještě jiných, o nichž se nemůžeme šířit! A v těch, které jsme naznačili, kolik světých stránek musíme zůstatiti ve stínu! Vroucně vybízíme zbožné věřící, aby rozjímalí tuto plodnou stránku a praktickou látku!

Dnes jediným slovem chceme zahrnouti slávu tohoto Božského Srdce a ukázat, jak spojuje v sobě věc, co může si získati lásku nebe a země.

Nekonečně dokonalá přirozenost ukládá Bohu potřebu, nekonečně sebe milovat a nemilovati ničeho leč v sobě. Potřeba ta, pro Stvořitele tak nekonečně slavná, jest pro jeho tvory nekonečně výhodná. Jsouce sami sebou nicotou, nemohou býti milováni sami po sebe. Ale dřív než byli stvořeni, měli jsoucnost ve jsoucnosti Boží. Vše, co bylo stvořeno, praví sv. Jan, bylo životem v Bohu dřív než bylo učiněno. Od věčnosti Stvořitel sám v sobě viděl a miloval tento nekonečně dokonalý obraz svého tvorstva, a když posléze rozhodl se je stvořit, měl jedině na zřeteli vypoodobnění mimo sebe některé ze svých nekonečně rozmanitých dokonalostí, jež spojuje jednotou své přirozenosti.

Ale úmysl ten nemohl se uskutečnit v jediném okamžiku; jestiž nezbytnou podmínkou tvorů, že následují jedni po druhých a rozvíjejí se postupně. Proto teprve po čtyrech tisících letech, po celé řadě více méně dokonalých pokusů, dosáhla velká práce Boží svého cíle. Teprve tehdy, kdy mocí Ducha svatého vytvořeno bylo v lůně nejsv. Panny Srdce Ježíšovo, oné chvíle konečně našel Bůh,

co hledal ve tvorstvu: předmět hodný jeho zalíbení.

Tim i tvorstvu dostalo se koruny: v tomto Srdci, svrchovaně hodném lásky, soustředily se všechny rysy božského obrazu, rozseté po nesmírném prostoru světa, podobně jak v arcidíle umělcově zastaneme všechny krásy, roztroušené v náčrtcích. Stvořil Bůh nejdříve živly, které jistou měrou vypoodobňují Jeho bytost a rozsah; této hmotě dal pak různé formy, obrazy to Jeho jednoty a krásy; na Jeho rozkaz vydala země rostliny, které, ač měrou velmi podřízenou, účastní se Jeho božského života a Jeho plodivé moci; zvířata obdržela schopnost poznávat a bažít; ale poznání to jest velmi nedokonalé, bažení velmi hrubé; teprve stvořením člověka měl Bůh v tvorstvu živý obraz svého rozumu a své lásky; teprve srdce Adamovo mohlo dáti Bohu ono ukolení, jakého žádá nezbytně každá pravá láska: milovati Boha láskou vzájemnou.

II.

Byl však Bůh spokojen s láskou prvního člověka? Ach, nikoli. Dojista byl Adam nevinný a čistý; jeho srdce nezakoušelo žádné nezřízené náklonnosti; měl kromě toho ještě milost nadpřirozenou, kterou nekonečně byla povznesena důstojnost jeho rozumné přirozenosti; bylo to vskutku božské dílo, ale přece jen teprve v první náčrtku, podobně jak polní tráva jest prvním pokusem živého stvoření. Bůh se tu nezastavil; jeho láska chce dokonalost mnohem větší, podobnost nedostižně úplnější. Kromě toho Adam klesl, Boží obraz v něm znetvořen; božský Dělník musí opět chopiti se

práce a v napravení pokazeného díla zjeviti svou mcc.

To byla též jeho nejpřednější úsilí po prvních šest věků světa; po šest dlouhých dní nadpřirozeného stvoření hledal Bůh muže podle svého srdce... Velký počet odpověděl na jeho volání; každý z nich uskutečnil některou z podmínek velkého díla Prozřetelnosti Boží; každý z nich vypodobnil některý rys božského ideálu; scházelo však dílo úplně; neboť všechny ty živé obrazy Boží prozrazovaly tou neb onou stránkou poskvrněnou hlinu, z níž byly uhněteny.

Konečně blíží se poslední práce: Neposkvrněná Panna k uskutečnění nebeského ideálu skýtá látku, v níž prvotní hřích nemá účasti; i stvořeno jest Srdce, v němž od první chvíle života rozlita jest náplň Ducha svatého; od této chvíle Slovo, věčný obraz odvěčné krásy, zmocňuje se tohoto Srdce, aby s ním bylo jedno, aby bylo jeho naprostým vlastnictvím. Jest to Srdce Ježíšovo, Srdce Bohočlověka.

III.

Ach, nyní božské lásce učiněno zado; nyní se zalíbením může pohlédnouti na své dílo, nyní bez míry může milovati stvořený obraz své dokonalosti. Spojujeť se v Srdci Ježíšově obraz se svým nebeským vzorem; v něm všechny božské dokonalosti druží se ke všem půvabům tvorstva. Toto božské Srdce má bytost jak všechny živly, má život jako rostliny, cit jak zvířata, rozum a lásku jak andělé a lidé; má všechny ctnosti patriarchů, všechna osvícení pr. roků; při svém stvoření obdrželo všechny síly a zásluhy, jichž pouhý tvor může nabýti; a nad to má — ne ovšem smísením dvou přirozeností, ale skutečnou jednotu osoby — světlo Věčného Slova, veškeren žár Ducha svatého, Ducha Syna Božího.

Proto co zbývá jiného, než přiměti všechna lidská srdce, by připodobnila se tomuto nejsvětějšímu Srdci, jak toto Srdce připodobnilo se božství; by spojila se s ním jednotou milosti, jak spojilo se s Věčným Slovem jednotou osoby. To jest dílem Prozřetelnosti Boží v druhé části dějin lidstva. Božská budova se musí rozšířit, mystické tělo Kristovo musí růsti; rodina dítek Božích musí vydati nesčíslné ratolesti; obraz božské krásy musí se znásobiti nesčíslnými kopejmi; ale arcidílo samo jest již ukončeno: božské tělo má svou hlavu, své srdce, princip pohybu a života; rodina Boží na zemi má svého otce, jenž jest jí podoben, jak Otci roven; a jako Srdcem Ježíšovým může láska Boží na lidi sestupovat, aniž by vyšla z božství, tak i láska lidská může stoupati k Bohu, aniž by opustila lidstvo.

IV.

Tot druhý div nejsvětějšího Srdce: neb učinilo-li lidstvo nekonečně milým Bohu, činí Boha svrchovaně milým lidstvu. Tim nechceme říci, že Bůh, přijav tělesné srdce našemu podobné, nabyl nového nároku na naši lásku, kterého dříve postrádal. Ale nekonečnost jeho zakrývala ho naší lásce. Neboť jsouce složení z duše a z těla, a živice — bohužel — více smysly než rozumem, nemůžeme milovati leč to, co pojmáme smysly, právě tak jako rozumem. Nuže, božská láskyhodnost, pokud ukřývala se v skvělosti Svatých, vymykala se úplně našim smyslům a neblížila se k našemu rozumu. Ostatně však i naše láska má požadavky, jimž Bůh dle zdání nemohl vyhovět. Hledámeť v milovaném předmět rovnost; ale jak mohl Bůh, pokud zůstal jen Bohem, člověku se rovným učinit? Žádáme, by ten, jenž touží, bychom ho zvali svým přítelem, získal si to jméno velkodušnou oddaností, hrdinskou obětí; ale jak mohl

by se Bůh oddati svému stvoření a za ně se obětovat?

Nikoli, při vši své neskončené moci, a právě pro tuto svou nekonečnost nemohl to učinit; ale přijav tělesné srdce, nabyl této troji schopnosti, již odpírala mu jeho vlastní přirozenost.

V.

Bůh plný lásky, nepozbýváje ničeho ze své dokonalosti, stal se nám přístupným, a Ten, jenž v hloubi nebes ukryval se nejčistším duchům, zjevil se na zemi v rouše naší smrtelné přirozenosti; viděli jsme ho v jesličkách, a i zvířata mohla s námi nazíratí na svého neviditelného Stvořitele. Abychom mu mohli rozuměti, přijala jeho láska žvatláni lidské mluvy, podobně jak láska mateřská, by robátko jí mohlo rozumět, užívá zvuků sotva srozumitelných, jež si utvořily jeho nedávno narozené rty, viděli jsme, jak jeho tvář projevuje nejjemnější odstíny citlivosti, a jak z jeho očí řinou se slzy, hlásající nad slova výmluvnější, jak vroucně nás miluje.

Ach, nebudeme-li nyní milovati Toho, jenž nás tolik miloval, nevymlouvejme se na citlivost svého srdce, ani na nemožnost dosažení nebeské lásky. Srdce Ježíšovo zmocnilo se každé výmluvy; jeho láska, nepřístupná ve své vznešenosti, přioděla se člověčenstvím, by naše bída jí mohla obejmout.

VI.

V něm Bůh dokonal ještě druhý požadavek lásky: stal se nám rovným, aby se mohl zváti naším přítelem. Nic nezdálo se nemožnějším a přece nic nebylo potřebnějším. Kdyby byl Bůh zůstal na svém světlém trůně, mohli bychom se mu klaněti jako svému Tvůrci a sloužiti mu jako svrchovanému Pánu, ale nemohli bychom s ním obcovati jako s Přítelem. Ale On chtěl právě toto. Jako Tvůrci

a Pánu vzdávalo mu již hmotné tvorstvo poslušnost dosti pasivní; od nás však čekal úcty spontannější a slávy podobné oné, které se mu dostává v důvěrném spojení osob nejsvětější Trojice. Proto neváhal splniti druhou podmínku, uloženou každému pravému přátelství: vytvořiti rovnost, není-li předpokládána. Dosud přátelství Boží k člověku předpokládalo pouze nekonečnou nerovnost. První kon výkupný vyplňuje tu propast, čině Boha rovným nám, aby druhým konem mohl nás snadněji sobě připodobnit. Srdce Páně jest nástrojem tohoto dvojího projevu božské lásky. Kristus Pán jsa člověkem jako my, mohl býti i při tom nesmrtelným, oslaveným a nepřístupným zkouškám a soužením; ale On chtěl raději trpěti, snášeti pokoreň, protivenství a bolesti... A proč? Poněvadž chtěl býti naším přítelem a ve všem se nám připodobnit: „tentatus per omnia similitudine“.

VII.

Jak tedy pochybovat, že snadno — silou Božského Srdce — můžeme se připodobnit jemu svým smýšlením a jednáním? Zda více stálo lásku tohoto Srdce připodobniti lidi Bohu-člověku než připodobniti Boha člověku-hříšníkovi?

A jemu se připodobnit můžeme tím snadněji, poněvadž božská láska v nejsv. Srdci Ježíšově plní ještě třetí požadavek přátelství. Učinil se viditelným, připodobnil se nám a hle, obětuje se ještě za naše blaho.

Neslychaným projevem lásky byla již rovnost mezi Tvůrcem a tvorem, mezi nekonečností a nicotou. Ale láska zašla ještě dále. Svrchovaným důkazem oddaného přátelství jest zničení vlastní bytosti k zajištění blaha milované osoby. Bůh stůj co stůj chtěl býti naším Přítelem, ano chtěl téměř nás k tomu i prinutit; proto se za nás obětoval. Tělesné Srdce, které přijal,

by je spojil s našim, nemělo jiné úlohy, než úlohy oběti. Obět těla trvala jen několik dní, ale obět Srdce po celý život Kristův. Prvním oltářem obět-ním bylo panenské lůno Mariino; prvním vzdechem oběti byl první tlukot Srdce Ježíšova; všechny mohutnosti jeho sv. duše byly nástroji tohoto vnitřního utrpení, tisíckrát horšího než utrpení vnější, způsobené bičí a hřeby katanů. A když pod kopím vojínovým vytryskly poslední krůpěje krve, obět nepřestala; naopak začala se obět nová, jež ustavičně ve všech pásmech zeměkoule obnovuje první obět kříže.

VIII.

Všem pokolením lidským, jež až do konce věků na zemi se vystřídají, dostane se těchto svrchovaných důkazů božské lásky nejsvětějšího Srdce Ježíšova; vidouce, jak se obětoval Bůh pro jejich spásu, budou přinucena vyznati, že je miluje. Ale mělo by to snad býti jediným ovocem velkodušné oběti Kristovy? Možno uvěřiti v tuto resmírnou lásku a nepocítiti zároveň dvojího bolu: že lidé chápou ji tak málo, a že člověk sám ji tak málo chápe. Že Bůh nás tolik miloval, to veliké již tajemství; ale že přes to jest od nich tak málo milován — to tajemství ještě nepochopitelnější.

Ale potěšme se! Je-li Srdce Boží tak málo na zemi milováno, v nebesích za to jsou srdce méně necitelná. Zhrdálí Jím společnost hříšníků, vzdává Mu tím hlubší hold tisíckrát větší a slavnější společnost andělů a svatých; a jestli my sami, pokud jsme ke hříšníkům přidružení, sdílíme až příliš jejich nevděk, později i my, až zaujmeme své místo uprostřed světců, odškodníme je též svou láskou.

Ach, kdy nadejde ten blažený den, kdy skončí náš nevděk, a my podle zásluhy budeme milovati Toho, jenž nás tolik miluje? Jaká pošetilst, želeti

tohoto bídného života, jenž nedopouští naplnit se pravým životem a překáží spojití se se Srdcem, jež jediné dovede ukojiti naše nejhlubší tužby? Je-li láska životem našeho srdce, zda nemožno nazvati to, co překáží milovati pravé dobro, spíše smrtí než životem? Ach, hleďte aspoň tento život smrti připodobniti pravému životu, jaký máme vždy žiti; milovati totiž nejsv. Srdce Ježíšovo a úplně se jemu připodobniti!

Příklad.

Mladý kněz, jemuž svěřena důležitá farnost, uctíval vždy něžně nejsv. Srdce Ježíšovo a dle možnosti vybízel k tomu i svoje farníky. Od několika let však trpěl srdeční chorobou, kterou lékařské umění nedovedlo vyléčit, a jež končí obyčejně náhlou smrtí. Poněvadž krize dostavovaly se vždy častěji, nemocný připravoval se na smrt. Od prvního objevu nemoci oddal se Bohu jako obět ke cti nejsv. Srdce. Proto přes ustavičnou perspektivu smrti jež každé chvíle ho mohla překvapit, žil v nejhlubším klidu duševním.

Jistě noci dostavila se krize tak prudká, že zdálo se, jak by nadešla chvíle. I hleděl s pomocí své nebeské Matky čerpat v Srdci Páně city co možná nejdokonalejší oběti, lásky a oddanosti. Ale potom sebrav poslední své síly chtěl ještě naposledy sloužiti mši svatou. Při pozdvihování dostavila se však krize smrtelná. Srdce bilo vždy prudčeji, krev stoupala do hlavy, celé tělo se chvělo, závrat se ho zmocňovala. Při „Agnus Dei“ myslil, že nedojde dále. „Ó Ježíši, moje Oběti“, modlil se vroucně, „nechť Tvé milosrdenství popřeje mi ještě chvílku, bych naposledy mohl se s Tebou spojit ve svatém přijímání; pak blažen dokonám svou obět s Tvoji. Umírám rád z lásky k Tobě a za spásu duší... Odevzdávám se Tvému nejsv. Srdci...“

Spěšně odríkal modlitby před sv. přijímáním. Chvění i závratí vzrůstaly... Jen stěží vyslovil: „Domine, non sum dignus...“ Cítí, že ještě chvíle, a pak klesne... Spěšně přijíma Chléb života. Ale, ó divl! Sotva

sestoupil Ježíš do jeho srdce, krise ustala... Tranquilitas magna... Srdeční choroba úplně zmizela.

Od té chvíle těší se kněz dobrému zdraví... Zasvětil se cele nejsv. Srdci Páně.

Anna Maria:

K Tobě, Kriste!

Kriste milý, v těžké chvíli
při mně s láskou stůj,
moji duši, v níž bol buší,
zlého ochraňuj.

Dej, ať hlava moje plavá
v spánku spočine,
dobrý Bože, dej, ať hoře
s nocí odplyne.

Nedej, Pane, ať se stane
to, co chci já jen,
dej však duši, již žal kruší,
klidný aspoň sen.

Tak se modlí, když tu prodlí
v chrámě duše má,
Kriste, k Tobě v každé době,
když Tě objímá.

Kříž Tvůj milý v těžké chvíli
skýtá duši klid,
proto k Tobě v každé době
jdu se pomodlit!

Homilie na 1. neděli postní.

Jarolím St. Pavlík.

Svatopostní čas je časem milostným; přinese nám větší užitek než divoký čas masopustní. Svatopostní čas je misíí, která se vrací každý rok. Misionáři káží hlavně o posledních věcech, aspoň tak začínají. Katolická církev počíná si podobně, zahajující čas postní s Memento mori, Pomni, člověče, že prach jsi a v prach se navrátíš.

Čtyřicet dní jest se nám teď postiti. Trvá to sice dlouho, ale přece

je to jen něco více, než desátý díl roku. Je to desátek, jež odvádíme Pánu Bohu z času nám popřátého. Pán Ježíš též se postil čtyřicet dní. Kde? Na poušti. Tam byl veden od Ducha svatého, aby byl od ďábla pokoušen, jak evangelium podotýká.

Proč se nechal Pán Ježíš pokoušet? Protože chtěl nám býtí ve všem podoben kromě hříchu; pokoušení však není ještě hříchem; proto je chtěl Spasitel připustiti. Nechal se

dále pokoušeti, protože již na počátku své veřejné činnosti chtěl se dáti se satanem do boje. Konečně, aby nám dal příklad, jak máme jednat, abychom pokušení přemohli.

Co konal Ježíš, jak si počínal, a by pokušení přemohl? Odebral se do samoty, modlil se a postil. I my jsme pokoušeni od ďábla, zlého ducha, od zlého světa a od zlé žádostivosti. I nás zavedl Bůh na poušť, abychom pokušení byli. Přirovnána k nebi, není naše země ničím jiným jak pouští; nebe si musíme teprv zasloužit. Aby nám dal příležitost, zásluh pro nebe si nasbíratí, zkouší nás Bůh a nechává nás pokoušeti; správněji řečeno, dovoluje, abychom byli pokoušeni. Přemůžeme pokušení, odebereme-li se za příkladem Ježíšovým do ústraní, to jest, budeme-li se světa varovati, se světem jen tolik se stýkati, kolik je nevyhnutelné zapotřebí, nebudeme-li státi o radosti světské, budeme-li za to důvěrně s Bohem obcovati, což máme činiti obzvláště teď ve svatopostním čase. Přemůžeme dále pokušení, budeme-li se pilně modliti a své oči, uši, svůj jazyk opatrovati. Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení. Zdvojnásobme teď v tento posvátný čas modlitby své. Nechtě se postí naše oči a jsou počestné; nechtě se postí naše uši; nemusí všechno slyšeti; nechtě se postí naše ústa a zachovávají „silentium“, mlčení, nechtě se uskrovní v jídle a pití. Naše údy nechtě se postí; umrtvujeme je.

Třikráte pokoušel ďábel našeho Spasitele; měl podle přání pokušitelova povoliti trojí žádostivosti, jež v srdci našem má své sídlo; žádostivosti těla proměněním kamení v chléb, žádostivosti očí klaněním se satanovi, aby obdržel od něho království světa toho, a k pýše života skocněním se střechy chrámové. Poznámka: Jsi-li Syn Boží, opravňuje k domněnce, že satan nevěděl zcela jistě, je-li Ježíš Syn Boží; měl Božství své

zázrakem dokázati a kameny v chleby proměnití. Spasitel nás dokázal sice svoje Božství mnohými zázraky, ku příkladu podivným rozmnožením chleba, proměněním vody ve víno; zde však nebyl zázrak na místě, nebylo žádné rozumné příčiny, zázrak vykonati.

První pokušení přemohl Pán Ježíš odpovědí: Stojí psáno: Ne samým chlebem živ jest člověk, ale každým slovem, které vychází z úst Božích. Kde to stojí psáno? V 5. knize Mojžíšově, kapitole 8.: Bůh ti dal manu za pokrm, již jsi neznal, ani otcově tvoji, aby ti ukázal, že ne chlebem samým živ jest člověk, ale každým slovem, jež vychází z úst Božích. Člověk se nemá tedy starati jenom o tělo, ale i o duši. Duše potřebuje ke svému nadpřirozenému životu zcela jiný chléb než je ten, jímž živíme tělo. Především je to chléb nebeský, nejsvětější Svátost oltářní; tu musíme pravidelně přijímati, protože Spasitel praví: Nebudete-li jísti těla Syna člověka, nebudete mítí života v sobě. Tento chléb bývá připravován slovem Božím: Totot jest tělo mé! Člověk žije tedy opravdu z každého slova úst Božích.

Jiným chlebem pro duši je milost Boží; ta udržuje náš nadpřirozený život jako chléb náš přirozený život. Stojíme v milosti u Boha, podrobujeme-li se vůli Boží a plníme-li ji, zachovávajíc všechna přikázání Boží. Spasitel pravil jednou: Já mám pokrm požívati, kterého vy neznáte; můj pokrm jest, abych konal vůli toho, jenž mne poslal. Duše se živí i Božskou naukou, Božským nadchnutím při modlitbě a rozjímání.

Živme tedy nejen tělo, ale i duši, udržujeme duši při nadpřirozeném životě. Neberme si za příklad lidi, jimiž se svět jen hemží, kteří chtějí jen peníze vydělávati, aby mohli dobře se najísti, duši však nechávají hladem. Obyčejný lid v Římě neznal vzneše-

Bl. Anežka Česká.

(K 650. výročí její blažené smrti 2. března 1932.)

nějšiho cíle jak „panem et circenses“, to jest chléb a peníze do cirku. To je cílem i mnohých lidí času nynějšího: jenom jísti, pítí, noviny čísti, v karty a na kulečnicku hráti, výlety dělati, tančiti atd. Na duši a náboženství zapomínají úplně nebo vzpomenu si na to nejvýš v určité svátky, jen tak mimochodem. Nestarejme se tedy úzkostlivě, co budeme jísti, co budeme pítí, co oblečeme; hledejme nejprv království Božího a jeho spravedlnosti, snažme se býti spravedlivými a svatými, abychom dostali se do království nebeského.

Druh é p o k u š e n í událo se na střeše chrámové. Pokušitel řekl: Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů; neboť stojí psáno: Andělům svým přikázal o tobě, aby tě na rukou svých nosili, tak abys neurazil na kameni nohy své. Hledme, jak se satan v bibli vyzná; ví, co stojí psáno v žalmu 90.; ale tam stojí též: Po zmjítch a basilišcích choditi budeš a šlapati na lva i draka. Pekelnému draku měl teď Ježíš hlavu potříti. Odmrští ho slovy: Stojí opět psáno: Nebudeš pokoušeti Hospodina Boha svého. Stojí to psáno v 5. knize Mojžíšově. Boha pokoušeti znamená, od Boha opovážlivě a bez příčiny zázrak žádati. Pán Bůh nám slibil sice svou pomoc a ochranu andělskou, ale ne těm, kteří se lehkomyslně vydávají do nebezpečnosti. To však dělají mnozí lidé, ku příkladu komedianti, krotitelé zvířat, turisté, kteří na každý skalní hrot musí vylézt, i v zimě, se zálibou ve dny Bohu zasvěcené; pak ti, co nerozumě sázky dělají, bicyklisté a automobilisté, kteří jedou jak divoci: takových lidí nebude Pán Bůh opatrovati; proto tak často slýcháme a čteme, že ten neb onen se pochroumal neb zabil.

Mám však zde na mysli nejenom nebezpečnosti tělesná, ale i duševní. I nás vyzývá zlý duch: Vrhni se dolů do víru radostí, nic se ti nestane. Proč by sis nemohl udělati známost?

Proto se ještě nemusí něco zlého přihoditi. Proč bys sobě nemohl popřáti sklínku piva? Proto se ještě nestaneš pijákem. Jak je to dobře, když přátelé pobromadě sedí. Proč bys nemohl čísti oněch novin? Nemusíš všecko věřiti, co tam stojí; můžeš si při tom myslet, co chceš! Tak si počíná pokušitel; a člověk nechá se přemluvití a vrhá se do dobrovolné zlé příležitosti; spolhá se na svou mravní sílu, kteráž ho však opustí, neboť ochrany Boží nemá k očekávání. Ty, kteří Boha pokoušejí a takřka zázračnou ochranu od něho opovážlivě očekávají, Pán Bůh neopatroje.

Zmínil jsem se, jak se zlý duch v bibli vyzná. Bludaři též se v ní vyznají; mají pro své učení hned nějaký výrok Pisma pohotově. Dáme-li však lépe pozor, shledáme, že slova Pisma svatého překrucují a jim zcela jiný smysl příkládají. Tak ku příkladu ti, kdo se neradi postí, vykasají se hned svoji ořeapanou již omluvou: V evangeliu stojí: Co věháží do úst, neznečišťuje člověka. O tom se však nezmiňují, při které příležitosti Kristus Pán slova ta řekl, když totiž farizeové mu vytýkali, proč dovoluje svým učedníkům, jísti neumytýma rukama. Tu pravil Pán Ježíš: Že srdce vycházejí zlé myšlenky, krádeže, cizoložství atd: to jsou věci, jež znečišťují člověka. Hřích tedy znečišťuje člověka. Při postním přikázání je to neposlušnost, a ne masitý pokrm. Jinak by Eva též byla mohla říci: Toto jablko nemůže mne poskvřniti. Nenechme se tedy omámiti, když mnozí, kteří nově nauky hlásají, hned se vytasí s výroky Pisma; to se jen tak vynášejí, aby zbožní lidé jim lehčeji šli na lep. V jednom nově vystavěném protestantském kostele ve Štýrsku zavěsili pěkný obraz Panny Marie, ač víme, co protestanté smýšlí o účtě její; chtěli jen katolíky přilákat a k snadnějšímu přestoupení na víru jejich můstek postaviti.

Třetí pokušení událo se na hoře Quarantaria. Ďábel stal se opovážlivým a drzým; žádal, aby Ježíš se mu kořil: za to že mu dá království světa. Tak mluví ďábel i k nám: Nech Boha a drž se mne; padni přede mnou, an se toho a onoho hříchu dopustíš. Dostaneš za to mnoho: čest a bohatství, radost a rozkoš. Budeš-li se Bohu klaněti, zůstaneš-li nábožným, co máš z toho? Budou tě považovati za hlupáka a zpátečníka; k ničemu to nepřivedeš; zůstaneš po celý život ubožákem. Jdi raději se světem. Žena, víno, zpěv nechť jsou tvoji společníci. Nač chodití zasmušile? Jen vesele Gaudeamus igitur, juvenes dum sumus, radujme se, pokud jsme mladí! Ba ano, ďábel mluví, on se v tom vyzná, hřích člověku v nejkrásnějších

barvách vylíčiti. Slibuje nám mnoho, a nemá nic.

Zažeňme jej, řkouce s Ježíšem: Pryč, satane! neboť stojí psáno: Hospodinu Bohu svému budeš se klaněti a jemu samému sloužit. Ano, já chci Bohu sloužiti, Bohu samojedinému, a ne světu, ne hříchu, ne ďáblu. To si umiňuji na počátku svatého postu. Svět a sláva pomine, hřích je jenom had, jehož hřejeme na prsou, a jenž nás potom uštíkne. Co máme z veselého a rozpustilého života? Jen nepokoj v srdci, červa svědomí, velkou provinou, jež člověku nedá klidně spáti. Šťastní jsme jen tenkrát doopravdy, když sloužíme Pánu Bohu a v přátelském poměru k němu stojíme. Vale, marný světe — já zůstanu u Ježíše v životě, při smrti a po smrti.

Anna Maria:

Večerní klekání.

Zazvonily zvony s věže
večerní klekání dnes,
do všech duší unavených
pokoj, klid a mír se snes.

Zazvonily zvony „Ave“
Matce Boží na pozdrav,
v krásném „Zdrávas“ v tuto chvíli
sklonilo se na sta hlav.

Uctívali lidé zbožní
Matku, Pannu Marii,
ze tří „Zdrávas“ duše jejich
vínek pro ni uvjíjí.

A Matička, Máti Boží
slyší hlasy dětí svých,
zapudí jim bol a žaly
z duší, srdcí znavených.

Přivine je k srdci svému
s opravdovou láskou svou,
vyprosí jim milost Syna
na věčnost až odejdou.

XII. Symboly nejsv. Srdce Páně.

Napsal P. Jindřich Ramière T. J.

Hoc signum foederis, quo do inter me et vos.
Hle znamení úmluvy mezi Mnou a vámi.
Gen. IX. 12.

I.

Obraz nejsv. Srdce představuje několik symbolů, o nichž zbožné duše rády rozjímají. Podávajíť souhrn poučení, jež sv. Markéta Maria čerpala ve škole Srdce Ježíšova. Jsou to plameny, kříž, trnová koruna a široká rána, z níž vytéká krev a voda.

Boží Moudrost, jež vše činí podle počtu, míry a váhy, představila jimi své věrné služebníci jistý druh knihy, vhodný pro všechny, pro boháče i chudáky, pro učence i duše prosté. Zkusme tu knihu otevřít!

U každé věci možno rozeznati — podle starého způsobu — trojí období: počátek, střed a konec. V dílech Božích u tvorů rozumných má toto trojí ráz jednotný, ač v rozmanitých stupni: u všech počátkem jest láska, konečným cílem sláva Boží, dosažená spásou lidí, a středem, který spojuje s koncem, plnění nejsv. vůle Boží.

Co se týče nás, největším dilem Božím jest vykoupení lidstva. Jím nabýváme opětně všech statků, o které nás hřích oloupil, a proto vystupují tu zvláště zřejmě zmíněná tři období: Láska nesmírná je začíná, nejbolestnější splnění vůle Boží je vede, sláva Boží obnovená s nedostižným leskem a spása lidstva zaplacená cenou nekonečnou — končí je.

Nuže, symboly Srdce Ježíšova zjevují dokonale tři podstatné rysy tohoto díla lásky, jež obdivuhodně znázorňují, jak jsme křížem došli spasení.

Srdce Boží svými ohnivými plameny výmluvně hlásá převelikou lásku Boží; kříž, který z nich vystupuje, a trnová koruna, jež je ovíjí, připomínají bolestné splnění vůle Boží; široká rána, z níž vytéká očisťující voda a

posilující krev, vrátí Bohu syny a nebi dá vyvolence, jež věčně opěvovati budou slávu Boží... Tedy počátek, střed a cíl našeho vykoupení.

II.

Že v Boží lásce třeba hledati východisko naší spásy, tot pravda všeobecně přijatá, kterou hlásají svaté knihy i církevní hodinky. Láska Otceva to byla, jež poslala na zem Syna Božího, by nás vykoupil... „Tak Bůh miloval svět... (Jan III. 16.) Láska to byla, jež přiměla Syna, že se přioděl našim smrtelným tělem a podrobil se všem našim bédám, jak píše hymnus ke cti nejsv. Srdce. Láska to byla, jež Ho přiměla, by přijal smrt nejbolestnější a nejpotupnější... „Nikdo nemá větší lásky, než kdo dá život za své přátele...“ řekl Kristus Pán. Když přiblížila se chvíle Vtělení, Ten, jenž jest podstatnou láskou Otce a Syna, Duch svatý, byl umělcem tohoto božského díla, a v lůně nejsv. Panny učinil tělo Syna Božího. „Jenž se počal z Ducha svatého...“

Tedy láska byla principem našeho vykoupení, tohoto arcidíla milosrdenství Božího. Jak výmluvně hlásají to plameny, jež šlehají se Srdce Božího! U všech národů jest plamen symbolem lásky! Ano i Písmo svaté nazývá lásku plameny a ohněm. (C. VIII. 6.)

Svaté plameny mého Ježíše, jak mocně mluvíte mi o lásce Boha třikrát svatého! Láska však volá lásku! Zvěstují-li mi ty plameny, tryskající ze Srdce Ježíšova, nedostižné hlubiny lásky božské, volají ke mně zároveň, bych otevřel jim své srdce. „Oheň přišel jsem pustiti na svět, a co jiného chci, než aby se vznitil!“ (Luk. XII.

49.) Pojdme tedy k nejsv. Srdeci U této žhoucí výhně zanítí se naše srdce a dojde spásy splněním přikázání Božích, zahrnutých v lásce k Bohu a k bližnímu! „Na těch dvou přikázáních závisí celý zákon i proroci.“ (Mat. XXII. 40.)

III.

Kromě plamenů vidíme ještě kříž a trnovou korunu. Toť střed díla Božího. Střed u všech věcí spojuje počátek s koncem; vychází z počátku a dotýká se konce. Proto i kříž a koruna trnová, tento střed plný bolesti v díle vykoupení, musí být účinkem lásky Boží a důsledkem jeho musí nezbytně být sláva nekonečné jeho velkosti.

Této slávy mohl sice Bůh dosíci potrestáním hříšníka; hledal však ji pouze v jeho spáse. „Syn člověka nepřišel svět soudit, ale spasit.“ (J. III. 17).

Ale měl-li cestou spravedlnosti vrátiti člověku prvotní určení k věčné blaženosti, byl třeba shladiti hřích a naučiti zatemnělý rozum lidský i pokazené srdce lidské, jak dobrým užíváním svobody pracovati na své spáse. Toť dvojí poučení kříže a trnové koruny: první upomíná na úděl Boží ve velkém díle vykoupení, druhá na úděl člověka.

Adam v ráji byl podroben časné zkoušce; ale poslechl hlas pokušitele; pýchou zaslepen chtěl stoupati po stupních Božího trůnu a požitím zapovězeného ovce dojiti věčného života. Nešťastník! Otevřel cestu k věčnému žaláři všem svým potomkům a podepsal rozsudek svého zavržení. Tak se vyjadřuje sv. Pavel v listě ke Kolossenským: „úpis, jenž proti nám svědčil...“ (Koloss. II. 14.)

Nekonečná spravedlnost Boží žádala úplného zaplacení dluhu. První člověk a my nešťastní jeho potomci nebyli jsme s to zaplatiti tento dluh, neko-

nečný dluh hříchu. Proto úpis měl zůstatí na věky v rukou spravedlnosti Boží.

IV.

Ale ve prospěch odsouzenou zasáhlo milosrdenství Boží. Nekonečná Velebnost jeho sice, uražená pýchou člověka, žádala rovnovážného zadostiučinění: oběť ceny nekonečné, jež na cestě pokoreni sestoupí nejníže dobrovolným přijetím nejpotupnějších muk. Syn Boží podepsal ty hrozné podmínky. Jeho Srdce dojato nesmírnou záhubou lidstva, přijalo ten příkaz. (J. X. 18.)

Dějiny vypravují o císaři Adrianovi, že chtěl si získati přízeň lidu, odpustil dluh 27 milionů dukátů, jež měly vplynouti do státní pokladny. Dal sebrati všechny dlužní úpisy a spálit. Obdivujeme se této dobrotě; a přece to bylo jen pomíjící dobrodíní, prokázané jen omezenému počtu lidí, a k tomu z důvodů čistě osobních. Co jest to však u porovnání s obětí Ježíše Krista na kříži za celé lidstvo! Zastupuje pravé vinníky a obtižen jejich bédami, visí na dřevě hanby. Tim zničen dlužní úpis, roztržen hřeby jeho rukou a nohou, smyt jeho krví!

Ó svatý kříži, kříži vystupující v prostředí plamenů ze Srdce mého Boha, pozdravuji tě s celou Církví a volám: „Ó kříži, naše naděje!“

V tvém náručí vidím svou jedinou naději; u tvých nohou šlapu po útržcích hrozného úpisu, a zírám, jak z krve, tekoucí z ran mého Spasitele, rodí se spása světa.

Ach, buď skutečně odpuštěním ubohých hříšníků a pro spravedlivé hojným pramenem posvěcení!

„Ó kříži, naše naděje!“

V.

Co se týče Boha, již vykonáno vše pro spásu člověka: dluh bohatě zaplacen. Ale to není vše: podle vůle Boží

musí každý na sobě doplnit, co schází utrpení Kristovu, i spolupůsobit ke své spáse dobrým užíváním svobody a tedy varovat se zlého a činiti dobré. Trojí žádostivost svádí člověka: smysllost, láska k bohatství a pýcha. Svůdná marnost světa a dávelská lest podněcují ještě tento trojí plamen vášní. I třeba ustavičně válčit s těmito zdroji hříchů! Kdo miluje nebeskou dokonalost, pronásleduje až do posledních důsledků tyto své úhlavní nepřátele.

A kterým symbolem vyzývá nás Božské Srdce k velkodušné a nezbytné sebeoběti? Trnovou korunou, jež je těsně a bolestně svírá.

Jest to předně koruna bolesti, obraz oběti hříšných rozkoší. Upletla ji ruka katanů z hořkého plodu prvotního hříchu. Koruna ta bolestně zranila hlavu nejkrásnějšího ze synů lidských...

Jest to však i koruna chudoby. Na zemi úhorem ležící, plodící jen trní a bodláčí, tam byl nasbírán tento bolestný dar...

Jest to ještě koruna potupy, obraz pýchy pokořeně poslušnosti a uctivosti k autoritě. Žoldnéři postavili ji na hlavu Božského Spasitele, aby z Krále králů učinili na posměch krále divadelního...

Ve světle víry jest trnová koruna vzorem našeho jednání a cestou k pokoji. (Is. 53.) „Vyjděte, dcery Sionské,“ volá sv. Bernard, „vy vášnivé milovnice tohoto světa, vyjděte z temnot tělesného otroctví a spěšte na vydobytí Ducha Páně, Ducha rozumu a svobody! Rozjímejte hořkost a úzkost svého Boha a najdete moudrost! Najdete i plnost umění, jež zná pouze Ježíše, Ježíše Ukřižovaného! Najdete i hojnost spásy a zásluh...“

VI.

Svaté plameny Božního Srdce připomínají nám jeho lásku, počátek našeho vykoupení; kříž a trny mluví nám o bolestném jeho středu; a rána?

Ta hlásá onen tajemný cíl, jehož za cenu tolika bolesti hledá láska. Cílem tím jest sláva Boží ve spáse lidí, spojení hříšného tvora s Nejsvětějším. Spojením tím jest rodina, v níž ditky Adamovy stávají se dítkami Božími a nabývají práva ve věčném dědictví; jest to ono velké tělo, jehož hlavou jest Ježíš Kristus, duší Duch svatý a lidé údy; jeho vzrůst, jeho dovršení a oslavení — hle, to cíl všech úmyslů Boha Otce, všech prací Syna Božího i úsilí Ducha Svatého. Nuže, symbolem tohoto velkolepého díla Božího jest rána v Srdci Ježíšově, z níž vytéká krev a voda. Voda jest obrazem svátosti, jež rodí pro Církev nové údy, krev pak obrazem Eucharistie, jež tajemné tělo Kristovo živí a působí jeho vzrůst. Kristus jest jeho hlavou. Nežádal-li při poslední večeři, by všichni byli jedno? „Aby všichni jedno byli, jak Ty, Otče, ve mně a já v tobě!“ (J. XVII. 21.)

V ráji pozemském seslal Bůh na Adama tajemný sen, otevřel jeho bok a vyňav jedno z žeber jeho, učinil z něho Adamovi družku věrnou a podobnou. Adam pohlédl na ni s láskou a zvolal: „Hle, kost z mých kostí, tělo z mého těla!“ A od chvíle té dva tvoří jedno. Kristus spí na kříži tajemným spánkem smrti... Těz jeho bok otevřen a vyšla z něho krev a voda, vyšla choť krásná, bez poskvrnny a vrásky... Církev, toť choť nedostihně krásy s pokolením nesmrtelným, jež vychází ze svatých studnic a je seskupeno kol stolu eucharistického... Církev po staletí spěchá svému Chotí vstříc a s láskou naslouchá slovům tohoto nového Adama: „Hle, kost z mých kostí, tělo z mého těla...“ A budou též dva a zároveň i jedno. neb budou mítí „jednu duši, jedno srdce...“

VII.

Tak široká rána v nejsv. Srdci poučuje nás o nedostihněm cíli vykoup-

pení. Z ní prýští a v ní se dovršuje tajemné spojení s Bohem, tajemné, ale i skutečné; neboť jak tvrdí svatí učitelé, dvoji vosk spolu rozpuštěný není tak úzce spojen, jak spojuje se Ježíš Kristus s duší, která Ho přijímá. Proto pravi sv. Jan Zlatoústý: „Blížíš-li se ke stolu Páně, přijď, bys napil se z oné božské krve, jež vyřinula se z jeho otevřeného boku; jestli to táž krev, kterou přijímáš!“

Ach, pojdte, zbožné duše, a odpočíte si na Srdeci Ježíšově! „Jak milé jest a příjemné“, volá svatý Bernard, „meškati v tomto Srdeci! Proč otálíš uvrhnouti v ně všechny své myšlenky, náklonnosti a starosti?“ — „Hle, archa Noemova,“ volá sv. Augustin, „a otvor v boku v ní učiněný! Vody potopy bludu a nepravosti vystoupily již vysoko a dále stoupají. Pospěšme a ukryjme se v ní, chceme-li uniknouti pohromě, hroící se všech stran! A poněvadž i vlastní naše viny přivolávají trest spravedlivého soudce, utecme se k této krvi, jež vždy se za nás přimlouvá!“

Tak mluví k nám obraz nejsv. Srdce! Naslouchejme hlasu jeho symbolů a umějme z něho vyčísti očima srdce poučení tak hluboké a praktické! Povzbudí nás k nové písni vděčnosti a lásky, a my lépe poznáme, jak milá jest tato pobožnost Ježíši, který právě

jí chce roznítiti chladnost posledních věků, a jež duším, jež milují jeho Srdce a šíří jeho poznání a lásku, zabezpečuje místo ve svém božském království.

Příklad.

Jistá Angličanka, meškající v Terstu, rozdala nedávno množství škapulírů nejsv. Srdce dílem v kostele, dílem po městě. Několik kněží ji varovalo: „Zdejší lid není dobrý; vysměje se vám!“ Ale paní nedala se odstrašit a vzavši košíček plný škapulírů, vydala se na apoštolskou pout. Na ulici lidí ihned šeptali cosi mezi sebou a zděvěše, oč běží, ihned se kolem ní sběhli, křičeli, smáli se a za ní pobíhali. Nuže, za takých okolností neúnavná zelatorka rozdala na 8000 škapulírů nejsv. Srdce. Jaké bohaté to smění, jež podle přípovědi Božského Spasitele vydá hojnost nejvzácnějšího ovoce!

Nezapomeňme, co řekl Spasitel o obrazech nejsv. Srdce! „Spasitel mi slíbil,“ píše sv. Markéta Maria, „že přehojně požehná domům, kde obraz jeho Srdce bude vystaven a ctěn! Ujistil mne, že velmi ho těší, uctívají-li ho lidé v symbolu tělesného Srdce, jehož obraz má býti veřejně vystaven, by dojal i srdce nejzatvrzejší.“

Anna Maria:

Matce Boží.

Ty Boží Matičko v údolíčku,
nesu Ti každý den modlitbičku,
prosím Tě, Matičko, o dar zdraví,
neb on jest ve světě poklad pravý!

Za blaho a spásu svoji duše
modlím se u Tebe v slastné tuše,
modlím se u Tebe, Máti milá,
bys v žití oporou stálou byla.

Nezhrdej, Matičko, láskou mojí,
pomáhej duši nést v žití boji:
starosti, bolesti čas jak nese,
na srdce přiviň mne, Máti, v plesel!

Nestálost lidská.

Pro květnou neděli napsal Jarolím St. Pavlík.

Slavný triumf slavil Spasitel na Květnou neděli — tenkrát to byl první den po sobotě. Vyplnilo se proroctví Zachariášovo: Plešej, dcero sionská; ejhle, král tvůj přichází k tobě, spravedlivý a spasitel sedě na oslátku. Už dříve chtěl ho lid za krále vyhlásiti — bylo to po zázračném nasycení; on však toho nepřipustil. Dnes však dovoluje, aby se mu vzdávaly královské pocty; jako král vjíždí do svého města. Veliký jáset panuje na ulicích jerusalemských. Zástupy lidu proudí Vykupiteli vstříc. Co jen možného svému milovanému králi lid prokázati může, to se mu prokazuje. Ratolesti palmové svědčí o radosti lidu, roucha na cestě jeho pokornou a dobrovolnou poddanost, výkřiky holdování.

Kde však jsou v tu hodinu nepřátelé Kristovi? Zalezli do ústraní, neodvažují se ukázati; jsou však plni nenávisti a závisti a přísahají Kristu konec. Drží tajné porady a radí se, jak by jej mohli učiniti neškodným. Tak to jde na světě. Jsme-li ctění, chválení, vyznamenáni, milováni, jsou jistě i takoví, kterým to není po chuti. S nenávisti a závisti patří na nás, konají tajné schůzky a pomýšlejí na zlé. Lépe, když se poctám vyhneme, a jsme-li přece ctění, se mnoho nad tím neradujeme. Spasitel též se neradoval, ale plakal, jak čteme v evangeliu.

V málo dnech je opět živo na ulicích jerusalemských. Opět se ubírá jimi veselý průvod; tentokráte jsou to nepřátelé Kristovi, kteří se veselí. Vedou Ježíše na horu Kalvarskou, haníce ho a se mu posmívajíce, klnouce a se rouhajíce. Zacházejí s ním ne jako s králem, ale jako se zločincem. Místo palmových ratolestí mají v ruce kyje a hole; místo aby kladli před ním roucha na cestu, trhají mu roucho

s těla; místo hosanna volají: „Ukřižuj ho!“ Místo, co by jej na trůn posadili, kladou ho na dřevo hanby, na kříž. Místo co by ho vínem obsluhovali, dávají mu žluč a ocet; to je jeho korunovační tabule. Na hlavu mu vsadili ne zlatou, ale trnovou korunu. Místo, co by mu ruku líbali, plivali naň a políčkovali ho.

Je to možné? Tentýž lid, jenž milého Spasitele s nevýslovným jásetem provázal do města, že ho za několik dní vedl z města jako zločince za posměchu a hanoby? Bohužel, je to pravda. Tak se člověk může na lidi spolehnouti. Nálada a náhledy mění se jako měsíc a točí jako větrná korouhvička. Proto dí prorok Jeremiáš: Tak praví Hospodin: Zlořečený člověk, jenž svoji naději skládá na lidi (místo na Boha) a tělo volí za své rámě, a jehož srdce odbočilo od Hospodina. Nespolehejte se na knížata, napomíná nás žalmista. Zlořečený, znamená zde tolik, jako: Nemá žádného požehnání k očekávání, protože není žádného vytrvání a žádné stálosti ve smýšlení lidském. Apoštolové považovali triumf Květné neděle za skutečnost. Ale brzy nato byl sv. Petr nucen se vyjádřiti: Všechno tělo je jako tráva, a všechna jeho sláva jako květ; tráva uschne a květ její opadne, ale slovo Hospodinovo zůstává na věky.

Mnohá osada dělá svému novému faráři veliké ovace, velikou slávu; ale netrvá to dlouho, a nálada se změní; lidé jsou nespokojeni se svým duchovním. posílají mu anonymní psaní, dělají mu to a ono naschvál. A tak se každému může věsti, at je v tom neb onom stavu. Kdo je dnes tvým přítelem, je zítra tvým nepřítelem; kdo ti dnes prokazuje službičku, dělá tobě

Krista Pána kladou do hrobu.

zítra přikoří; kdo ti dnes lichotí, bude tě zítra pomlouvati. Můžeš stokrát v něčem býti po vůli a jen jedenkrát ne, už je zle a po přátelství.

Čemu se máme z toho přiučiti. Budme přivětivi ke každému, budme však na všecko připraveni. Jsme-li od lidí ctěni a milováni, neradujme se mnoho nad tím; pokornými a skromnými musíme býti tak jako tak. Daří-li se nám zle, nebudme až tak mnoho smutní. Máme zachovati rovnováhu

a jakousi stejnomyslnost, jak ve štěstí, tak v neštěstí, jak za jasných, tak i mlhavých dnů. Uzavřeme přátelství s Pánem Ježíšem; na toho můžeme se spolehnouti. Ať je celý svět proti nám, to nám neškodí, když jenom Ježíš stojí na naší straně. Od lidí nemáme v hodinku smrti žádné pomoci k očekávání; i lékař bude krčiti ramenama a řekne: Zázraků konati nemohl! Pomoc naše ve jménu Páně, který stvořil nebe i zemi.

Anna Maria:

Bolestné Matce Boží.

Stála Matka litující
pod křížem svého Syna,
mrtvé tělo složili Ji
do jejího klína.

Jaké hoře, Matko, bylo
ve Tvém srdci, v duši,
to dnes nikdo nevypraví,
srdce však to tuší.

A když kladli Syna Tvého
do chladného hrobu,
vzpomíná dnes církev svatá
na tu smutnou dobu.

Velkonoce připomenou
křesťanům Tvé hoře,
že Tvá bolest hrozná byla
na Golgatské hoře.

Nyní za tu bolest svoji,
přebolestná Máti,
tam u trůnu Syna svého
smíš se radovati.

V ruce Tvé poručím ducha svého.

Postní rozjímání od Jarolína St. Pavlíka.

Kristus stal se za nás poslušným až k smrti, a to k smrti kříže. Už při příchodu na tento svět pravil se žalmistou: Hle, já už jdu, Bože, abych vyplnil vůli Tvou! Později řekl k učeníkům: Můj pokrm jest, abych konal vůli toho, jenž mne poslal. Otče, ne má, ale tvá vůle se staň! Vůle Otce nebeského jest již vyplněna, těžká oběť poslušnosti přinesena, druhý Isák brzo dokrváci na oltáři kříže. Teď mu již nic jiného nezbyvá, jak duši svou Bohu doporučiti a zemřítí. Zvolal proto hlasem velikým, bylo to o deváté hodině, naši třetí: Otče! v ruce Tvé poručím ducha svého, Nato sklonil hlavu svou a zemřel; zemřel z poslušnosti k svému Otcovi, jenž byl jednou ustanovil, smrti Syna svého lidstvo vykoupiti.

Jeden zbožný a pokorný řehořník, jménem Rogerius, prosil, an se život jeho chýlil ke konci, svého opata: Vidíš, otče, co trpím. Proto tě prosím, poruč mi, abych zemřel, abych z poslušnosti zemřel a tak ještě při smrti zásluhu si získal. Už 60 let modlím se k Všemohoucímu, aby mi dovolil zemřítí, jak se mému představenému zalíbí. Pohnut tímto zbožným přáním odvětil opat Arsenius: Poručím ti tedy, můj Rogerie, abys zemřel a duši svou Tvůrci svému odevzdal, abys tak měl zásluhu za poslušnost svou. Necht' je s tebou Ježíš nejtrpělivější, jenž za nás zemřel na kříži. Jak byl řekl, tak se i stalo. Opat dokončil řeč a Rogerius svůj život. V téže noci ukázal se zemřelý Arseniovi a řekl mu: Kristus Pán ocenil více smrt mou, již jsem se z poslušnosti podrobil, než kterýkoliv jiný skutek svého mého života; neboť poslušnost je lepší jak oběť.

Milí čtenáři! My všeci musíme ze-

mřítí. Bůh tak ustanovil po hříchu Adamovu, on tak chce, a my se musíme jemu podrobiti. Neměli bychom však žádné zásluhy, kdybychom reptali, nařikali a zrovna zoufali, když Bůh pošle anděla smrti, aby nás zavedl na onen svět. Smrt je ovšem trpká, lidská přirozenost vzpírá se proti ní; každý živočich, i ten nerozumný, žije rád. Pán Ježíš však sám okusil, jak je smrt trpká, aby nám zemřítí ulehčil. Pohleďme tedy na Ježíše, slyšme, jak oddané pravi: Otče, v ruce Tvé poručím ducha svého! Přinesme Bohu oběť svého života; ta je největší oběť, kterou můžeme přinésti; zemřeme a už teď prohlašme, že jsme ochotni zemřítí z poslušnosti k Bohu onou smrtí, kterou nám Bůh ustanovil, v onen čas, jež Bůh určil, na onom místě, jež Bůh vyhlídl, po oné nemoci, v oněch bolestech, jak se Bohu líbí. Máme krásnou modlitbičku, za níž získáme plnomocné odpustky, modlime-li se jí po sv. přijímání: Hospodine, Bože můj, už teď přijímám onen druh smrti, jenž se ti bude líbiti, se všemi jejími úzkostmi, utrpením a bolestmi, z ruky tvé s úplnou odevzdaností a ochotností.

Abychom jedenkrátě dobře zemřeli, musíme si to již teď nacvičiti. Nejlepší čas k tomu je čas před spaním. Představme si, že bychom již v tu samou noc mohli zemřítí. Zpýtujme své svědomí a litujme hříchů svých z lásky k Bohu; litost ta má nahraditi svátosti umírajících. Odporučme duši svou milému Pánu Bohu; modleme se: Ježíši, Maria, Josefe, vám daruji srdce a duši svou. Tato modlitba má tentýž smysl, jako sedmé slovo Kristovo na kříži, vzaté ze žalmu 30.: Otče, v ruce Tvé poručím ducha svého. Stůjte při mně v posled-

ním bojí! Necht duše má v pokoji s vámi se odtud odeber! Svatým křížem zakončíme den, děkujeme Bohu za vše dobré, co nám prokázal. Uspokojení můžeme potom zavřítí k spánku oči své.

Otče, v ruce Tvé poručím ducha svého. Už David se tak modlil. Svatý Štěpán modlil se podobně: Pane Ježíši, přijmi ducha mého! Tělo musí se vrátit do země, z níž je vzato; duch se vrátí k svému Stvořiteli. Šťasten člověk, smí-li se duch jeho vrátit k Bohu, smí-li zůstat dítě u Otce. U něho, zřídla všeho pravého, dobrého a krásného, bude se radovati rozkoší věčnou. Nešťasten, na věky nešťasten člověk, nešťastná duše, k níž Bůh řekne: Odstup ode mne! Já jsem ti sice život dal, bylas mým dítětem, o něž chtěl jsem se otcovsky postarati, za něž můj Syn tak mnoho bolesti vystál na kříži; tys však nevděčné a nezdárné dítě, jež na mne zapomnělo, ty jsi se stalo mým nepřitelem, jenž mne i urazil. Co bys tu, duše, chtěla u mne? Co tu máš co hledati? Pryč ode mne! Nedala jsi si žádné práce, abys přišla do nebe, tys se z toho jenom smála, ty jsi sobě už na zemi nebe udělala. Teď nepotřebuješ žádného a nedostaneš žádného. Ne do mých rukou, ale ďáblu jsi, človče, duši svou odporučil; pryč tedy ode mne, odejdi do ohně věčného, připraveného od začátku světa satanu a andělům jeho. Ó, jak se bude duše trásti, když uslyší ten rozsudek, jak zoufale si bude počínati; ale dobře jí tak; nechtěla žádného požehnání, a bude od ní vzdáleno, jak čteme v žalmech.

Otče, v ruce Tvé poručím ducha svého. Všecko už Ježíš vykonal, o čem

se domníval, že musí vykonati. Úřad jeho prorocký (učitelský), a kněžský už se skončil, cestu do nebe lidem již ukázal, obět krvavou dokonal, svoje časné záležitosti uspořádal a matku svou Janovi odporučil, svůj oděv katům daroval a tělo své na pohřeb už od Magdaleny pomazati nechal. Ducha svého odevzdal teď svému Otci, to jediné, co mu ještě zůstalo: Otče, v ruce Tvé poručím ducha svého!

Milí čtenáři, duše bude to jediné, co nám zůstane, když to půjde s námi ke konci Stavení, dvůr, pole a peníze budou děti děditi, umrlčí šat se rozpadne, rakev, poslední naše lůžko, setlí, věnce zvadnou a shoří, tělo shnije: nezůstane vskutku nic jiného než duše, a sice jedna jediná duše. Tuto duši musíme za každou cenu zachrániti. Zachraň svou duši! Kázávají misionáři. Kdyby i ta měla zahynouti, co potom? Bezbožný bude si sice přát, co by jeho duše mohla býti zničena, hory aby na ni padly a ji rozdrtily: Vy hory, padněte na nás, pahrbkové, přikryjte nás! To se však nestane. Duše musí zůstat na živu: ona bude zatracena. Máme v moci, předejiti tomuto strašnému osudu. Postarejme se, aby se duše naše stala účastnou věčných radostí. Ne nadarmo měla téci za nás krev Kristova! Přivlastněme si zásluhy smrti Kristovy, přijímajíce svaté svátosti, následujme příkladu Kristova, pracujme, modleme se a bojujme, abychom duši zachránili; vstříc nám kyne nejenom medaile za záchranu, ale koruna vítězná, již obdržíme z rukou nebeského Otce, když jsme byli duši svou v jeho ruce odporučili.

Pozdraven buď . . .

Pozdraven buď, svatý kříži,
tvrdé lůžko Ježíše,
za svět hříšný když jsi trpěl,
kdo bolest Tvou vypíše?

Pozdraven buď, svatý kříži,
na němž Kristus umíral,
aby hříchy všeho lidstva
na svá bedra za nás vzal.

Pozdraven buď, svatý kříži
i pět Krista svatých ran,
kdo se k Tobě blíže vine,
dojde jistě nebes bran.

Pozdraven buď, svatý kříži,
z hloubi duše zavolej,
každé srdce katolíka
poklonit se Jemu spěj! —

R Ů Z N Ě Z P R Á V Y.

Sv. Václav požívá úcty i v Anglii.
V umělecké škole v Cambridge dne 3. února t. r. konal Francis Marchant přednášku o našem sv. Václavu, v Anglii tak oblíbeném, ač jinak málo známém světci. Fr. P. Marchant je vprímý titel československého národa a byl pro svou činnost již dříve vyznamenán řádem Bílého lva.

Konkordáty papeže Pia XI. Doba panování sv. Otce Pia XI. bude slavnou a historickou tím, že za těch deset let sv. Stolice uzavřela s různými říšemi 10 konkordátů, z nich 8 v Evropě. První konkordát byl uzavřen r. 1922 s malým Lotyšskem. R. 1924 uzavřen konkordát s Bulharskem. R. 1925 dojednán konkordát s Polskem. Brzo na to započato s jednáním s Litvou. S naší říší československou uzavřela sv. Stolice modus vivendi, kterým upraven poměr Církve ke státu,

a který nemnoho se liší od řádného konkordátu. Historického významu jsou lateránské smlouvy ze dne 2. II. 1929, jimiž byla vyřešena římská otázka. Sv. Otec doufá v úspěch odzbrojovací komise.

Něco nového v Paříži — fara na kostele. Dne 31. ledna vysvětil pařížský arcibiskup, kardinál Verdier, novou budovu farní na střeše farního kostela sv. Františka Saleského v Paříži. Farář známý pod jménem spisovatelským Pierre l' Ermite chtěl postavit faru vedle kostela; žádali po něm 6000 franků za čtvereční metr. Tolik farář dáti nemohl a pomohl si tím, že faru postavil nad kostelem mnohem laciněji. Stavba byla provedena podle návrhu a za dozoru dějepisce umění Van Lysebetha a odpovídá všem estetickým a praktickým požadavkům.

Plášť sv. Martina. Ve francouzském kolegiu zasvětil profesor p. Jullian svatému Martinu celou hodinu. Mezi jiným věnoval pozornost proslulému jeho plášti. Dojista každý si myslí, že rozpulením pláště nepomohl příliš chudásovi, leda, že by to byl plášť velmi široký. Ale pan Jullian jinak vysvětlil to obtíž. Plášť vyšších římských důstojníků byl lemován třásněmi z ryzího zlata. Roztál-li svatý Martin plášť po šířce a dal-li dolní část zebrákovi, dal mu tím část nejvzácnější. za jejíž cenu mohl se uchrániti zimy i hladu.

Svatý Antonín ještě dělá zázraky. V letošních análech Sester Františkánek, Mariánských misionářek, čteme zajímavé zprávy z hlavního města na ostrově Ceylonu, Colombo: R. 1733, kdy přísně prováděny zákony proti katolickým kněžím, žil v Colombo Indus z kasty brahminů, Antonín Cochial. Ve dne jako sluha cingalského rybáře chodil na trh prodávat ryby, v noci jako sluha Boží slavil sv. tajemství a přisluhoval sv. svátostmi. Ale po delší řadě let byl prozrazen. Na štěstí mohl se ještě přestrojit, ukrytí svaté nádoby a prchnout. Po děl mořského břehu spěchal do čtvrti Mordery, kde bydleli křesťané, o nichž byl přesvědčen, že ho rádi ukryjí. Náhle však zastoupili mu cestu rybáři budhističtí a moslemínští. „Pusťte mne“, žádal. Znali P. Antonína a ctíli ho. Slyšeliť od křesťanů, že vše od Boha obdrží, oč prosí. „Již tak dlouho obětujeme Budhovi a nepomáhá. Moře vždy dále zalévá břeh, kde sušíme své síť. Postarej se, Otče, by moře ustoupilo zpět!“ „Jsem pouhý člověk; můj Bůh však jest všemohoucí, i budu Ho prosit. Jemu buď sláva! Teď však pusťte mne! Kalvíni mne pronásledují!“ Ale rybáři tím pevněji ho drželi. „Vymoz na Bohu, by moře přestalo stoupat, a pak ti slibujeme svoji ochranu.“ Zatím dostihli jich kalvíni žoldněři. Již se chtěli uprch-

líka zmocnit. Ale rybáři nedali. „Náš jest,“ řekli, „my první jsme ho chytili; chceme, aby nám zastavil moře.“ „Budiž,“ odpověděl kalvínský důstojník, mysl, že rozmnoží tím rozpaky ubohého kněze; „učiní-li co chce, dáme mu svobodu a bude moci konati službu kněžskou, kdekoli chce.“ Celá věc dostala se k vládě; a poněvadž stoupající moře budilo velké obavy, slíbena knězi úplná svoboda. Misionář byv propuštěn, vrátil se opět do své chaty, shodil se sebe přestrojení, oblekl se v sutanu a štolu, a vzav do ruky dřevěný kříž, zamiřil k moři, jehož vlny mocné se vzdouvaly. K němu připojili se křesťané, kdežto Cingalové a Budhisté čekali na ohroženém břehu. P. Antonín došel k moři, zarazil tam na břehu svůj kříž do vlhkého písku, poklekl a pomodlil se. Potom klidně vrátil se do své chudé světničky, kde po tři dni se postil a modlil. Vroucně prosil Boha, aby nevěřícím zjevil svou moc. S úsvitem čtvrtého dne vrátil se na břeh. Předešly ho tam celé zástupy. Hle, ve vzdálenosti několika set metrů vroubily vlny stříbrncu třásní písečný násep, jenž později vyrostl ve skutečnou mocnou hráz. Záznak byl patrný všem. Vláda chtěla odměniti divotvůrce. Ale pokorný kněz vyprosil si pouze svobodu v hlásání slova Božího i dovolení žít a umřít v blízkosti svého vítězného kříže. Žádost jeho splněna. Darována mu zachráněná půda, na níž vystavěl kapli ke cti svého patrona sv. Antonína. Kaple byla velmi chuňičká. P. Antonín tu pracoval ještě mnohá léta na spásu duší. Když zemřel, pochovali jej u stupňů oltáře — tam, kde kdysi stál jeho zázračný dřevěný kříž. Po smrti jeho byla kaple několikrát zvětšena a přestavěna, a oltář ozdoben krásnou sochou sv. Antonína. Posléze kaple změněna na pěkný prostranný kostel. Tak svatý Antonín vzal pod ochranu celý okolní kraj, jehož obyvatelé ve všech svých potřebách se

k němu utíkali. Zvláštní ochranu však prokazoval samé svatyni. Jednou pohádali se rybáři budhističti s rybáři katolickými, a ze msty chtěli vyhoditi celý kostel do povětří. Dali zhotoviti čtyři obrovské nádherné svíce, plné výbušných látek, jež přinesli misionáři s prosbou, by dnem i nocí hořely na vyprošení zvláštní milosti. Misionář přijal dar a učinil podle jejich přání. Ale sotva na večer vrátil se do svého obydlí, zlá předtucha pudila jej, by se co nejrychleji vrátil do kostela a svíce zhasil. Nemohl odolati, neviditelná síla jej přinutila: musel vstát a spěchat do kostela. Ráno, když bedlivě svíce prohlížel, odkryl jejich nebezpečný obsah. Ihned svolal lid, ukázal jim svíce a vypravoval, co se mu večera večer přihodilo. Vroucí díky vzdávány sv. Antonínu za jeho zázračnou ochranu.

Rajhradský klášter řádu sv. Benedikta přijme kandidáty do noviciátu. Hlásiti se mohou studující po osmé třídě gymnasiální, kteří jsou dobrých mravů a opravdu katolického smýšlení. Mohou se věnovati vědě, umění a blahu lidu našeho. Studenti, rozmyslete si to a poslechněte hlasu povolání ku vznešenému povolání řeholnímu a kněžskému!

Oslavy 650. výročí úmrtí bl. Anežky české. V Praze ustavil se výbor pro oslavy bl. Anežky české, která pocházela z rodu Přemyslovců. Dne 2. března 1932 bude tomu 650 let, co zemřela. Výbor připravuje důstojný program k uctění památky této české světice. Propagace, jež jest částí příprav k uskutečnění vytouzeného svatořečení blah. Anežky české, jeví se již v zahraničním tisku. Za těchto dnů přinesl obšírný článek o bl. Anežce české pařížský katol. deník „La Croix“.

Eucharistický sjezd v Sarajevě. Ve dnech 2.—5. července t. r. konati se bude v Sarajevě Eucharistický kongres. Bosna a Sarajevo samo přiláká jistě veliké zástupy katolického lidu,

neboť tato církevní slavnost konati se bude v jubilejním padesátém roce povýšení na arcibiskupství. Českoslovenští katolíci jeví o tento kongres značný zájem a veřejnosti můžeme již nyní sdělit, že do Sarajeva bude vypravena zvláštní delegace z Československa. Všechny zatímní instrukce podá na požádání J. Matoušek, Brno, Petrov 3./I. Nutno přiložiti k dotazu poštovní známku na odpověď. Sleva na traticích rakouských 25%, v Jugoslavii 50%.

Oslavy blah. Anežky Přemyslovny. Letošní rok je zasvěcen oslavám velké naší svaté kněžny Anežky České. Zajiště všechny osady naše uspořádají v neděli po jejím svátku, t. j. 6. března duchovní pobožností a oslavy její. Na přání slavnostního výboru, jehož protektorem je sám J. Ex. ndp. arcibiskup, odhodlal se Svaz čl. katolických žen a dívek v Čechách uspořádati druhé rozšířené vydání knížky „Blahoslavená Anežka Přemyslovna“, jejíž prvé vydání před 5 lety bylo rozebráno během 14 dnů. Obsahuje stručný, vstřížný a pěkný životopis naší Světice, jež bude vítanou příručkou pro kázání a přednášky. — Mimo to má k blahosl. Anežce, odpolední pobožnost (litanie a modlitby), krásné písně s notopisem a báseň X. Dvořáka. — Svaz čl. katolických žen a dívek rozesílá ji v režijní ceně, brožovanou za Kč 2.— mimo poštovné; krásně vázanou v červeném plátně za Kč 5.—. Hodí se pro obsah i vkusnou úpravu za modlitební knížku. Doporučuje se objednávat si ji hromadně pro ušetření porta. Zaslá Svaz čl. katolických žen a dívek v Čechách, Praha II., Národní tř. č. 6.

Katolíčti studující! Projevte také prakticky své katolické smýšlení, ukažte, kdo dobrou vůli máte, že máte ducha katolického, že chcete se věnovati povolání duchovnímu, buď v seminářích, nebo v některém řádu, na př. benediktinském v Rajhradě. Kdo se

po ukončení gymnasiálního studia přihlásí, bude mile přijat. Přijďte se na jaře, nebo v létě podívat na náš klášter a jeho památky, uvidíte, že se Vám bude líbit!

Papežské Dilo Dětsví Ježíšova vykazuje za minulý rok na celkových příjmech 27 milionů 835·023 franc. franků, skoro o 90 tisíc franků více než roku 1930. Z evropských zemí sešlo se r. 1930 celkem 20,729·450 franků, méně o 271·000 franků, než

roku předešlého. Peníze jsou určeny na výkup pohanských dělí z otroctví a zakládání sirotčinců a výchovných ústavů pro ně. Proto zasluhuje toto Dilo sv. Dětsví Ježíšova všestrannou podporu. Jak by to bylo bezké a záslužné, kdyby žáci a žáčky místo do kina schovali peníze pro sv. Dětsví! Jakou by měly zásluhu o spásu duší dítek vykoupených a naučily by se obětavosti. Podpora katol. misí je nejslechetnějším skutkem.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslovené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou Církev a její nejvyšší hlavu, za úctu a pobožnost ke sv. Josefu, ochránci Církve sv. a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Úctu sv. Josefa šířiti!

Úmysl v dubnu 1932: **Pravé křesťanské vychování mládeže.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Úcta sv. Josefa, ochránce sv. Církve. (Hlavní úmysl.) — Svaté přijímání. (Báseň.) — Nejsvětější Srdce Ježíšovo spojuje v Sobě veškeré zalíbení nebo a země. — K Tobě, Kriste! (Báseň.) — Homilie na I. neděli postní. — Bl. Anežka Česká. (Obrázek.) — Večerní klekání. (Báseň.) — XII. Symboly nejsv. Srdce Páně. — Matce Boží. (Báseň.) — Nestálost lidská. — Krista Pána kladou do hrobu. (Obrázek.) — Bolestné Matce Boží. (Báseň.) — V ruce Tvé poroučím Ducha svého. — Pozdraven buď... (Báseň.) — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVI.

BRNO, DUBEN 1932.

ČÍSLO 4.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Právě křesťanský výchov mládeže.

(Hlavní úmysl.)

Kdo by neznal důležitý okružní list našeho slavně panujícího papeže Pia XI, o křesťanském výchovu mládeže? A kdyby list tento neznal, aspoň o něm slyšel v kostele. Neškodilo by, aby si jej každý otec, každá matka přečetli. Nelitovali by toho. Dověděli by se, jak důležitý jest úkol křesťanský vychovati dítky a mládež vůbec. A právě na tuto důležitost rodiče a vychovatelé zapomínají. Vidět již, kam vede zanedbání výchovu mládeže. Že na tom mnoho záleží, jak jest mládež vychovávána, toho důkazem je tento hlavní úmysl, který se již po 22tém v Apoštolátě modlitby vyskytuje a tentokráte pro celý měsíc duben jest ustanoven. Se sv. Otcem pozdvihujeme rukou svých a srdce své k nebesům, k Bohu a králi našemu, který dává panovníkům zákony, aby silou moci své propůjčil rodičům a vychovatelům milost, by krásné ovoce křesťanského vychování po celém světě bylo patrné a více a více se množilo k dobru a štěstí jednotlivých národů. Vychování dítek a mládeže vůbec je dvojí; jednak doma u rodičů, jednak

ve školách obecných a středních. Prvními vychovateli dítek jsou jeho rodiče, hlavně matka. Matka první učí Boha znáti, k němu se modlití, jej milovati. Matka učí dítko prvním základům náboženství a vede dítko příkladem a slovem ke zbožnému, mravnému životu, k poslušnosti a k lásce k Bohu. Matku má též otec podpořit aspoň svým příkladem, svou autoritou. Oba mají dítky za dar Boží považovati a nad nimi bdítí, aby neutrpěli škody na duši i na těle. Když dítko dospěje 6. roku, začne chodit do školy, aby se tam dále vychovávalo a potřebným naukám učilo. Zde je hlavním vychovatelem učitel, který má dále vésti děti k Bohu, učiti je poslušnosti, pilnosti a mravnosti a potřebným vědomostem. Jak rodiče, tak učitelé musí býti napřed proniknuti dobrým duchem, dobrými zásadami, aby to dětem sdělití mohli. Nemá-li však učitel dobrého ducha, pak jsou děti k politování. O Pánu Bohu nic neslyší, nemodlí se, jsou zdržovány od pobožností. V knihách nyní není ani zmínky o Pánu Bohu, takže děti

pomalu na Pána Boha zapomínají a žijí volně, nedbajíce příkázání Božích, ani napominání rodičů. A mládež na školách je vedena bez náboženství, bez modlitby, bez účasti na praktickém projevu náboženství. A dle toho se mládež také chová neslušně, nepoctivě, nezná bázně Boží. Rozum se přecpává učením a vědou, srdce však zůstává chladné, bez citu, tvrdé jako z ka-

mene. To vše tanulo na myslí sv. Otci, když ustanovil tento úmysl pro Apoštolát modlitby. Pomáhejme tedy sv. Otci v modlitbách podle možnosti. Obětujeme na ten úmysl aspoň desátek růžence, nebo sv. přijímání na usmíření. Domáhejme se statečně katolických škol a katolických učitelů jak to činili v Belgii nebo v Holandsku statečně a horliví katolíci.

Anna Maria:

Pivínský kostelíček.

Ty Pivínský kostelíčku
s milou Boží Máti,
tebe moje srdce vroucí
vždy chce milovati.

K Tobě spějí do Pivína
poutnickové z dále,
by Tvé lásce v psni něžné
úctu a čest vzdali.

Nemocní a choří duchem
k Tobě Máti milá,
pospíchají do Pivína,
bys je uzdravila.

Pod Tvou kapli v stínu skryta
zázračná je voda,
s důvěrou kdo tam ji pije,
úlevy mu dodá.

Ty Pivínský kostelíčku
s milou Boží Máti,
každým rokem i já spěchám
Matce dik svůj vzdátí!

Srdce Ježíšovo činí milým zákon Boží.

Napsal P. Jindřich Ramière T. J.

Jugum meum suave est et onus meus leve!
Jho mé jest sladké a břímě mé jest lehké.
(Mat. XI. 30.)

Je-li Ježíš Kristus pravdou, jest Jeho Srdce kazatelnou, která ji hlásá. Kolik užitečných a svatých pravd zaznělo již s této kazatelny! Již několik jsme jich slyšeli; dnes však uslyšíme jednu, která má velkou důležitost pro celý směr našeho života; ukážeť nám to božské Srdce, jak svrchovaně milý a líbezný jest zákon Boží.

Jak vidno, běží tu o zachycení správného hlediska na zákon křesťanský. Poučení to bude posledním z těch, které Srdce Ježíšovo udílí našemu rozumu; jím připravuje na poučení ještě praktičtější, jež chystá našemu srdci; neníť pouze naší pravdou, ale i cestou. Bude to též závěrem všeho, co dosud bylo pověděno, a zároveň i principem toho, co zbývá ještě povědět.

Jest důležité, bychom dobře to pochopili. Neběží o nic menšího, než hleděti na evangelium v jeho pravém světle, přesvědčiti se, že i ty nejpřísnější zásady božského zákona jsou pro nás svrchovaně slavné a výhodné, a pochopiti ony výroky, tak tajemné a dle zdání vzájemně si odporující, jež tak často vracejí se na rty božského Mistra: že třeba umřít, aby žiti, ztratiti svou duši, aby ji spasit, sebe nenávidět, aby se opravdu milovat, iněsti svůj kříž, aby mohl dojiti odpočinku.

Toto právě hledisko, jež evangeliu odnímá vše hrozné, a vzbuzuje lásku k tomu, co přísného obsahuje — toť hledisko nejsv. Srdce Ježíšova. Jen ten chápe dobře zákon křesťanský, kdo hledí naň ve světle tohoto božského Srdce.

I.

Zákon křesťanský představuje se pod dvojitým vzhledem: zjevuje jednak nekonečnou pravdu, kterou třeba poznat, nekonečné dobro, jež třeba milovat, a nekonečnou blaženost, v níž máme doufat. Zákon ten je zahrnut ve dvou přikázáních: milovati Boha nadevšecko a bližního pro Boha. To vše je půvabné a snadné; evangelium v té příčině odpovídá nejhlubším potřebám naší přirozenosti. Co jest člověku vrozenějšího než touha poznati pravdu, milovati dobro a požívati štěstí?

Ale vedle těchto vábných přikázání jsou tu ještě jiná, která lekají, na př. sebezapření, odloučení od tvorů, pokora a umrtvení. A právě tu jest břímě zákona evangelického bezbožným hrozné a i křesťanům těžké.

Jak by se usnadnila práce na dosažení křesťanské dokonalosti, kdyby bylo možno zmírniti přísné sebezapření, kdyby bylo možno milovat, co budí hrůzu!

Tuto neocenitelnou milost podává nám nejsv. Srdce Ježíšovo.

Jestli v Ném studujeme na pohled tak tvrdý zákon sebezapření, záhy vystoupí před námi v jiném světle. Objeví se nám jako neuvznešenější výsada, jako nejnápadnější podobnost s Ježíšem Kristem, jako vypoodobnění oněch nevýslovných styků, jež svatě člověčenství Ježíšovo pojí s Jeho božstvím.

Jsou to vznešená slova, ale zároveň jest to i velká skutečnost. Hleďme dobře vníknouti v poměr, který Vtě-

lené Slovo stanovilo mezi božskou osobou a lidskou přirozeností, již z lásky k nám se přičlel Pak snadno pochopíme, že zákonem evangelického sebezapření vcházíme v podobný poměr s Bohem.

II.

Bůh spojiv svatě člověčenství s osobou Slova, spojil nezbytné slávu tohoto člověčenství se svou vlastní slávou; přenesl na ně všechna svá práva na tvorstvo. Bůh-člověk byl ustanoven vrchovaným pánem všemohára a andělům dán rozkaz Jemu se klanět. Od chvíle, kdy uveden byl mezi tvorstvo, všechny bytosti jsou povinny ho oslavovat, a všemohoucí Prozřetelnost Boží řídí všechny události světa k jeho konečnému vítězství.

Ale sloučil-li takto Bůh své zájmy sv. člověčenství, jest i tomuto člověčenství nemožno, odloučiti své zájmy od zájmů božství. Tuto úlohu přijalo nejsv. Srdce Ježíšovo od první chvíle své existence; i musí tedy milovati Boha ze všech sil a zřici se všech zájmů, odlišných od zájmů Božích.

Toto úplné, naprosté a neodvolatelné sebezapření svatého člověčenství Ježíšova nemá a nesmí míti svých vlastních zájmů, vlastního jednání a trvání; trvá dokonaleji než kterékoli jiné stvoření; jedná spontánněji a energičtěji než kterákoli schopnost stvořená; má nesmírné zájmy a cíl velkolepý; ale jeho jsoucnost, jeho činnost, jeho zájmy a cíl mu nenáleží; nemá vlastního „já“. Tento druh osobní nezávislosti, kterou má člověk, a již ani zvíře, ani rostlina nejsou úplně prosty, ten nemá člověčenství Pána Ježíše. A zda to jest pro ně velkou ztrátou? Kdo odváží by se to tvrdit? Kdo naopak nevidí, že právě v tom tkví podmínka jeho slávy? Kdyby Pán Ježíš měl lidské „já“, jak mohl by říci: „Jsem Bůh!“

III.

Nuže, co pro božského Spasitele jest nezbytnou nutností, vyplývající z podstatného spojení s božstvím, stává se pro nás slavným závazkem, na základě našeho přivtělení k Ježíši Kristu.

Pro Něho i pro nás jest zřeknutí se vlastního a nezávislého cíle nezbytnou podmínkou požívání Boha. My ovšem nikdy nedojdeme onoho spojení s božstvím, jež jest neshleditelnou výsadou Bohočlověka; proto i sebezapření nám uložené nebude nikdy tak naprosté. Nikdy ani v nebi nebudeme s Bohem týmž duchem, vždy budeme míti osobnost odlišnou, své vlastní já. Ale na nás záleží, by naše jsoucnost a činnost vždy víc a více závisely na vůli Boží, na Božím působení, a tak vždy více se přiblížily k sebezapření Srdce Ježíšova. Čím více se mu přiblížíme, tím větší bude naše účast na bytosti Boží.

Pro nás jako pro Ježíše Krista božský zákon omezuje se na dvojí slavnou úlohu: milovati Boha ze všech sil a zřici se všeho, co by mohlo nás o něho oloupit.

Co mohlo by nás pohnout k odmítnutí takého zákona? Jest snad nesnadné milovati neskončené dobro? Jest snad trpká ona obět, již ztrácíme nicotu a plníme se Bohem? Zda možno si představit, že Srdce Ježíšovo ve chvíli, když byl mu zjeven zákon tvorstva, odmítlo jej, že odmítlo i slávu božství za cenu vlastního sebezapření? A zda my máme více příčiny odmítnouti tuto výměnu Bohem nabízenou?

IV.

Jak milým a čestným stává se křesťanské sebezapření, studujeme-li je v nejsv. Srdci Ježíšově! Pak snadno pochopíme slova Božského Mistra: „Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sebe sám!“ Máme v sobě dvojí bytost, dvojí „já“, nejen od sebe odlišné, ale

i navzájem si nepřátelské: bytost lidskou, vyšlou z nicoty, bytost božskou, vyšlou z Ježíše Krista. Každá z těchto bytostí má své sklony, které ustavičně spolu zápasí. Naše dokonalost, náš pokoj, naše štěstí — nejen budoucí, ale již i nynější — závisí na úplném podrobení bytosti lidské s jejími smyslnými sklony bytosti božské a vnutnutí Ducha Ježíše Krista. Potřeba zřeknutí se nicotného „já“ jest samozřejmá; leč samozřejmá jest i výhoda tohoto sebezapření.

Ano třeba zahubití svou duši v tom, co má pozemského a živočišného, abychom ji našli v ukojení nebeských a božských tužeb. Podobně jako zrno obilné i my nosíme pod viditelnou a hrubou růškou zárodek životní, jenž uniká smyslům, ale proto není méně skutečný. Jak v zrnu obilném i v nás zárodek životní nemůže se rozvíjet leč na úkor své rousky. Kdyby zrno obilné, do země uvržené, nechťelo svou rousku obětovat, odsoudilo by samo sebe k smrti nejhorší — k neplodnosti. Nemůže vydat plod a se množit, leč poddá-li se smrti. Tohoto dojemného přímeru užívá sám božský Mistr, by nás poučil o potřebě a o účinku křesťanského sebezapření. Ale ještě jednou — zda jest v tom něco, co by nebylo pro nás svrchovaně čestné a výhodné?

V.

Není-li tedy s tohoto hlediska jeho Páně sladké a břímě lehké? Ano, dojata milé jest odhodití bídné cáry a přioditi se božským bohatstvím. Jest sladko obětovati nicotu a přijati zámečnou nekonečnost; sladko přestat žíti jako člověk a žíti pouze životem Ježíše Krista.

Hleď, v jak těšivém světle zjevuje se zákon sv. evangelia i svou nejprůběžnější stránkou, hledíme-li naň se správného hlediska. Zůstaňme mu věrni a nesestupujme níže! Hleďme na ten

božský zákon, jak hleděl naň sám Ježíš Kristus, a pak snadno budeme ho milovat, jak On ho miloval. Vzpomeňme si, že my jak On máme v sobě dávatí přednost tomu, co jest svrchovaně cenné, před tím, co je svrchovaně bídné, tedy své božské bytosti před svou lidskou bytostí. Dovedeme-li si správně vybrat a volbu uskutečnit, jest vyhráno. Pak nebudeme dbáti pomíjejících zájmů své nicoty, ani její slávy ukájením svých smyslů, ale jedině slávy Boží, jeho dohroblibezné vůle, jeho zájmů. Tak vždy jednalo nejsv. Srdce Ježíšovo. Jak bychom neměli se spokojiti s tím, co postačilo k jeho štěstí? Pak zřekneme se navždy jednání z vlastního popudu, ale plně poddáme se Božímu působení; vždy též počkáme na Jeho podnět, a když jsme poznali Jeho vůli, splníme ji velkodušně. Tak vždy Srdce Ježíšovo záviselo na božském Duchu; bude-li tedy příliš pokorující pro nás poddanost, v níž Srdce Ježíšovo našlo svou slávu?

V plnění těchto dvou povinností záleží celá dokonalost. Ale poněvadž jsou tak důležité, Srdci Páně není dosti, že nás o nich poučuje; skýtá nám ještě v celé své existenci dokonalý vzor. I jest tedy nejen naší pravdou, ale i cestou.

Příklad.

„Ó Ježíši, mám vypravovat, jak stal jsem se křesťanem. Přispěje prý to ke Tvé větší slávě, k slávě Tvého Srdce. Jak mohl bych odepřít? Budu tedy vypravovati, aby mnoho hříšníků obrátilo se jako já...“

„Z prvního mládí zůstaly mi nejasné vzpomínky; ale přece vidím před sebou onen veliký obraz, umístěný nad soškou Panny Marie, před níž se matka má se mnou modlívala: byl to Ježíš, ukazující své Srdce. Ten obraz jaksi mne okouzloval, neb moje matka mi říkala: „Pán Ježíš tě vidí; ne-

budeš-li hodný, vyžene tě ze svého Srdce“. Večer před prvním sv. přijímáním, když jak obyčejně poklekli jsme ke společné modlitbě, slibil jsem Pánu Ježíši, že vždy ho budu milovat, a že to aby mne vždy zachoval ve svém Srdci. Ale bohužel, záhy zvítězily u mne zlé náruživosti — pravím to na výstrahu všem jinochům — a já stal se obětí dvou hrozných pohrom dnešní doby, jež v mládeži ubíjeji cnost a čest: jsou to špatná společnost a nebezpečná četba. U věku dvacetilet byl jsem největším prostopášíkem rodného města. Po třicet let hromadil jsem zločin na zločin. Dal jsem se k vojsku. Bůh ví, jaký život jsem tu vedl. Poslali mne do Afriky právě proto, že jsem žil tak hříšně. Doma neodvážil jsem se ukázat a proto jsem dlouho zůstal v Africe. Ale konečně musil jsem se vrátit. Co dělat? Stal jsem se potulným dělníkem, hledaje po městech práci . . . Nejednou musel jsem po almužně vztáhnout ruku. Jak jsem se hanbil! Klesl jsem až na dno nepravosti, tonul jsem v kalu vášní. Jak se rdím, kdy píši ty řádky! Ale to jest ke Tvé slávě, nejsvětější Srdce Ježíšovo!

Náhodou dostal jsem se do Parayle-Monial. Město bylo slavnostně ozdobeno, na stítech vlály prapory, na ulicích stály vítězné oblouky; všude plno lidstva, a k uchu dolétal mi zpěv, který dodnes slyším: „Bože milostivý, Bože vítězný . . .“ Překvapen ptám se chudé ženy: „Co to jest?“ „Jak, vy nevíte? Jest to velká pout z . . .“ „Ach pout! A proč?“ „Nu, pout ke cti nejsv. Srdce!“ „Nejsv. Srdce? Kde jest? Možno je vidět?“ — „Víte dobře, že ne! Zjevilo se jistě řeholnici z řádu Navštívení, blah. Markétě Marii a odporučilo jí, by naučila lidi je ctít. . .“ „A kde je vaše Navštívení?“ Podle vysvětlivek oně ženy zamířil jsem tam. Při tom vzpomněl jsem si na všechny jízlivé úšklebky proti poutím, které jsem četl v novinách po krč-

mách; posměšně hleděl jsem na poutníky, kráčejíci s červeným křížem na hrudi. A přece zmocňovalo se mne jakési pohnutí. Jda mimo skupinu jinochů, naslouchám jejich písní:

„Smilování, ó můj Bože! Viz sta duší
bědných,
jež se rouhají a hřeší! Nevědít, co činí!
Nezavírej Srdce svého ovečkám těm
bludným,
a krev, jež je vykoupila, buď jich přimluvkyní!“

Bližíme se ke klášteru. Ale do kaple nemožno se dostat; je přeplněna. Čekám tedy, až zástupy se rozejdou . . . Z dlouhé chvíle rozhlížíme se kolem. Zrak můj upoutaly velké obrazy na bílém plátně, na nichž bylo cosi napsáno červenými písmeny. Čtu: „Zaslíbení, jež nejsv. Srdce Ježíšovo učinilo blah. Markétě Marii.“ Přečítám od jednoho obrazu ke druhému; čtu, ale málo rozumím. Zvláště výrazy: milost, zápal, milosrdenství, vlažnost, dokonalost — jsou mi zcela cizí a nerozumitelné. Ale náhle čtu: „Kněžím udělím dar, že obrátí i ty nejzatvrzejší duše . . .“

Při těch slovech probudila se ve mně celá moje bezbožnost. Obrátí i ty nejzatvrzejší! Uvidíme! Proč bych nezkusil? Chytím za slovo, požádám o kněz! „Co může jen povědět, aby dojal tak tvrdé srdce, jako moje?“ řekl jsem si výsměšně.

Téže chvíle jde mimo mne řeholnice. „Chci mluvit s knězem“, pravím jí drsně. Uvedla mne do malého pokojíka, jehož bílé stěny byly pokryty černými nápisy. Nevšiml jsem si jich. V duchu jen jsem si stále se smíchem opakoval: „Kněžím udělím dar, že obrátí i ty nejzatvrzejší duše . . . Jsem zvědav, co mi řekne . . .“

Za chvíli vchází kněz. Stojíme si tváří v tvář. Míjí několik vteřin. Kněz hledí na mne, čekaje, až promluví. Já, vtělená bezbožnost a ironie, bez-

„Pojď, i na tebe čekám...“

děčně jsem se zachvěl. Kněz povšim-
nuv si toho, řekl: „Nuže, příteli —“
Slovo to vrátilo mi mou pýchu a dr-
zost. „Já — váš přítel? Neznáte mne.
— Nemám viry . . . Nevěřim, co mlu-
víte ani co píšete. Nazvete mne, jak
chcete: neznabohem, nevěrcem, poha-
nem . . . jen ne svým přítelem . . .“

Dlouho mluvil jsem takým tónem.
Věta, na bílém plátně napsaná, stále
mi zněla v uchu, ale i výsměšná iron-
nická otázka: Co asi ten kněz mi
řekne? — Kněz zbledl, ale ani jediné
hnutí netrpělivosti neobjevilo se na
jeho tváři. Neodpovídal na mé bez-
božné námitky, ale dával mi četné
otázky. A já jen se smál a vrtěl při
tom hlavou, řka si při tom v duchu:
„To není to!“ Cítil jsem se vítězem . . .
Kněz viděl mé úsměsky, ale neroz-
uměl mému vrtění hlavou . . . Již již
chtěl jsem vypuknouti v hlasitý smích
a vyznati vše, když náhle — chvěji
se ještě při té vzpomínce — kněz
se otázal: „Příteli, máte ještě matku?“
Jakou změnu vyvolalo ve mně to slovo!
Tu čekalo na mne nejsv. Srdce Ježí-
šovo . . .! Srdce mi taje, slzy se řinou,
celé tělo se chvěje! „Má matka! Mlu-
víte mi o matce! Máte pravdu . . .“

Vidím ještě obraz, před kterým jsem
klečel — jako dítě vedle matky! Byl
to obraz Srdce Ježíšova! A tu náhle
před očima stanou mi řádky, poslední
řádky, jež mi psala chvějící se ru-
kou . . . Tenkrát — já nešťastník —
jsem si jich nevyšimall „Mé dítě,
“ psala mi na smrtelném lůžku, „umí-
rám žalem, který mi působíš! Nezlo-
řečím tobě, poněvadž jsem vždy dou-
fala, že nejsv. Srdce Páně tě obrátí . . .“
Ach, má matka! Hleďte, u vchodu do
kaple četl jsem slova: „Kněžím udě-
lim dar, že obrátí i ty nejzatvrzejší
duše. Přišel jsem zvědět, co mi řek-
nete, abych se vám vysmál. Cítim
však, že skutečně jste mne dojal a
obrátil . . .“

Kněz padl na kolena, modlil se a
plakal. Za chvíli vkročil jsem do kaple
nejsv. Srdce a poklekl ve zpovědnici.
Za několik dní nato přistoupil jsem
ke stolu Páně. A nyní, ó Ježíši, necht
vše jest ku větší cti tvého nejsv.
Srdce.“

Kněží, milujte nejsv. Srdce a obrá-
títe duše!

Matky, které pláčete nad bloudí-
cími syny, modlete se za ně k nejsv.
Srdci Ježíšovu!

Anna Maria:

Nejsvětějšímu Srdci Páně.

Nejsvětější Srdce Páně
symbolem křestana buď,
k němu láskou nejvřelejší
naplněna budiž hrud.

Nejsvětější Srdce Páně
každodenně uct vej,
v chrámě božím při mši svaté
úctu a dík jemu vzdej.

Nejsvětější Srdce Páně
v křesťanské buď rodině,
po smrti by připočítal
všech vás k svojí Rodině.

Nejsvětější Srdce Páně
symbolem buď lidí všech,
útěchu vám podá v hoři,
ztiší v hrudi žalný vzdech.

Alleluja!

Promluva od Jarolíma St. Pavlíka.

Slyšel jsem jakoby hlas velikých zástupů
v nebi, fhoucích: Alleluja! Zjev. 19, 1.

Pohnutlivý to okamžik, když kněz na Bílou sobotu, jakmile přečetl epistolou, zanotí první alleluja. Zpívá je třikrát po sobě, a na kůře opětvají jeho zpěv. První alleluja zní ještě hluboce a nasměle. Už devět týdnů nebylo ho slyšeti; zvykli jsme na kající modlitby; sotva se odvažujeme, radostný ten zpěv zanotit. Toto první alleluja mi připadá jako první sněženka, první petrklíč, první sasanka, jež líbezným sluncem k životu probuzené, nasměle ze země vykukují; ještě se neodvažují rozvinouti se úplně, květ je pootevřen. — Druhé alleluja, o tón vyšší, zní už radostněji, jistěji, mohutněji; vytržení stoupá a vrcholí v třetím alleluja, jež o další tón výše se zpívá. Je v tom jásot, radost, která se dá jen pocítiti, ale ne vyličiti. Jako skrivanek stoupá k nebi třetí alleluja, aby pozdravilo přesvatý hod velkonoční. Co jsou ty přečetné „sláva“ a „nazdar“ při světských slavnostech proti alleluja? Sláva a nazdar je více méně frásí, projevem zdvořilosti; alleluja jde od srdce. Nejskvělejší slavnost, již svět pořádá, je stínem proti slavnosti velkonoční s jejími krásnými obrady, s jejím alleluja!

Co znamená slovo alleluja? Má původ v hebrejské či židovské řeči a znamená: Chvalte Pána hlasem hlaholivým! Tu hlaholící radost je zrovna slyšeti z alleluja, žádné jiné slovo ji lépe nevyjádří; proto nebylo přeloženo ani do latiny, ani do řečtiny, ani do češtiny, ani do žádného jiného jazyka, ale ponecháno v každé řeči tak, jak po židovsku zní.

Židé byli tedy první, kteří alleluja zpívali. Mnohé žalmy začínají s alleluja. Když bylo židům strádati

v zajetí babylonském, když sedmdesát let vzdálení byli své milé vlasti, vzdálení svatého města Jerusalema, vzdálení domu Božího, tu se jich zmocnil převeliký zármutek. Pohnutlivým způsobem líčí žalmistá jejich opuštěnost: Utek babylonských, tam jsme sedávali a plakávali, když jsme se rozpomínali na Sion. Na vrby zavěsili jsme harfy své; neboť ti, co nás zajali a odvedli, chtěli, abychom jim zazpívali, a pravili: Zapějte nám jednu z písní sionských! Ach, jak jsme měli zpívatí píseň Hospodinovu v zemi cizí? Nikoliv! Měl-li bych na tebe zapomenouti, Jerusaleme, nechť upadne pravice má v zapomnění! Jazyk nechť se mi přilepí na jásna, nebudu-li pamatovati na tebe, Jerusaleme! Tak opuštěni, tak bez vši útěchy cítili se zajatí židé, protože bez svatého města žiti nemohli.

Brzo však měly se rozezvučet i jejich harfy; měli se opět do vlasti své navrátiti. Prorok Jeremiáš byl prorokoval: Věčnou láskou miluji tebe, proto mám smilování s tebou a táhnu tě k sobě. Zas tě vystavím, a zůstaneš vystavena, panno israelská. Zas tě budou zdobiti tvé tamburiny, a vycházeti budeš v tanci hřívém. S pláčem odcházejí, a s milosrdenstvím přivedu je zpět. Toto proctví se naplnilo. Po 70 letech dovolil král Cyrus židům, aby se navrátili do vlasti své. S nevýslovnou radostí, s hudbou a zpěvem, s jásotem a za hlaholu trub navraceli se židé osvobození do drahé vlasti a zpívali: Alleluja, chvalte Hospodina, neboť jest dobrý, neboť na věky trvá milosrdenství jeho. Tak nech praví vykoupění od Hospodina, jež vysvobodil z ruky

nepřítele. Necht děkují Hospodinu za milosrdenství jeho, za jeho záranky mezi syny lidskými. Seděli ve tmě a ve stínu smrti, zajati v okovech a v bidě; volali však k Hospodinu ve svém souzení, a on vysvobodil je z jejich útrap; vyvedl je ze tmy a ze stínu smrti a zlomil jejich pouta. Necht děkují Hospodinu za jeho milosrdenství. Alleluja! Chvalte Hospodina všichni národové, chvalte ho všichni lidé. Toť den, kterýž učinil Pán; radujme se v něm a budme veselí!

A teď hledtel I my máme příčinu, zpívati alleluja. Neboť zajatý Spasitel vrací se, vysvobozen ze tmy a ze stínu smrti, opět na svět, v krátkém čase vrátí se do nebeského Jerusalema, své pravé domoviny. Židé ho byli zajali a mučili, smrt ho zajala, hrob ho choval v zajetí. Teď je však vysvobozen, teď je svoboden, za jásotu a zvuku trub vjede po čtyřiceti dnech do nebe. Proto, alleluja, chvalte Hospodina! — Duše spravedlivých v předpekli též byly zajaté; seděly ve tmě a ve stínu smrti, v žaláři podsvětním mnoho a mnoho let. Nyní jsou uvolněna jejich pouta, teď jsou svobodné; díky vzdávají Spasiteli, jenž je vykoupil, a berou účast na jeho triumfu; ve 40 dnech uzří s ním Jerusalem nebeský. Proto alleluja, chvalte Hospodina! — Ale i my jsme upěli v zajetí; byli jsme otroky ďábla, lid z nebe vyloučený; seděli jsme ve stínu bludu, ve tmě hříchu. Na to duchovní zajetí upomínal nás čas svatopostní, jenž jako na památku 70 letého babylonského zajetí sedm týdnů trvá. I jméno Septuagesima, to jest sedmdesátý den, uvádí nám to na pamět. V onen čas kající umlkli všichni radostný zpěv církve, všechna hudba; neboť vzpomínka na naše hříchy, k vůli nimž Božskému Spasiteli bylo tolik trpěti, zakazovala nám každou radost. Zdálo se nám, jak bychom byli v cizí zemi, vzdáleni od Boha, vzdáleni od nebe. Jak jsme

měli v cizí zemi, ve stavu hříšnosti, chvalo zpěvy zpívati? S nedělí Septuagesima muselo tedy alleluja umlknouti. Teď však nám zasvitl velkonoční čas. Ježíš Kristus vykoupil nás od hříchu. Ježíš Kristus vykoupil nás od pekla, a nebeský Cyrus, věčný král, Bůh Otec dal nám dovolení, abychom se mohli navrátiti do ztraceného ráje, do nebeské zaslíbené země. Teď jsme již na cestě. Osвобоzení od hříchu a pekla, zpívajme se židy: Alleluja, chvalte Hospodina!

Zpíváme-li alleluja, cítíme se už takřka jak nebeští občané; neboť alleluja je zpěv nebeský, nebeské „nazdar“ a „sláva“. Sv. Jan píše: Slyšel jsem hlas velikých zástupů v nebi, říkoucích: Alleluja! Zdar a čest a síla Bohu našemu, neboť pravé a spravedlivé jsou jeho rozsudky. A opět řekli alleluja. I padlo na zem čtyřadvacet starců a čtyři živočichové a poklonili se Bohu, jenž seděl na trůně, a řekli: Amen, alleluja! I vyšel hlas od trůnu říkoucích: Chválu pějte Bohu našemu všichni jeho služebníci, a kteří se ho bojíte, velící i malí! A slyšel jsem jakoby hlas velikého zástupu a jako hukot vod mnohých a jako silné hřmění, říkoucích: Alleluja, panuje Hospodin, náš Bůh všemohoucí. Radujme se a plesajme a vzdejme mu čest, neboť přišla svatba Beránkova.

Ano, milí čtenáři, to je ten věčný nebeský zpěv svatební. I my jsme pozváni ke svatbě Božího Beránka. Od té svatby jsou vyloučeni, co se nestarají o svatební šat, nejdou k velkonoční zpovědi a libují si ve špině svých hříchů jak jistě zvíře ve špině hnojové. Takoví nejsou hodni, aby zpívali aneb se modlili nebeské alleluja; oni by to slovo jenom zneuctili. Z úst nemluvnátek a kojenců připravil jsi mi chválu, čteme v 8. žalmu. Jenom chvála nevinných líbí se Bohu. Dětská nevinnost, ve svátosti pokání obnovená, opravňuje nás zpívati alleluja.

V prvních křesťanských stoletích

často se alleluja používalo. Podle zpráv sv. Jarolíma a Augustina zaznívalo alleluja brzy jako budíček, brzy jak ukolébavka, neb jako zavelení neb zbožný prozpěv při práci. Mniši budili allelujem spící bratry, vyzývající je k noční modlitbě, křesťanské matky uspávaly jim své děti; veslaři dávali si jim takt při práci, rolník zpíval alleluja, jda za pluhem. I nám má býti alleluja slovem zdomácnělým a

důvěrným. Církev je opakuje takřka bezpočtukrát průběhem velkonočního času. Chvalme tedy Hospodina, neboť jest dobrý, neboť na věky trvá milosrdenství jeho. Kristus přemohl svého a našeho nepřítele, vykoupil nás od hříchu a věčného zatracení. Tebou jest všem, již věří, nebes brána otevřena. To je brána Hospodinova; spravedliví vejdou jí do nebe, aby zpívali věčné alleluja.

M. T. 1

T o u h a.

Ó přijdi, Pane, zase s nebe dolů,
a viz tu bidu naši, v níž svět tone,
ať smilování sejde s Tebou dolů,
pak šťastni budem jako v chvíli oné,
kdy sestoupil jsi v chudé matky klin
Ty, věčné slovo, jako lidský Syn.

Ó přijdi, Pane, na tu naši zemi,
byť všstříc jen chladem svět Tě vítal dnes,
kdy pustá země zkvete nadějemi,
kdy oddaných Tě srdcí vítá ples,
jak vítala Tě Panna z Nazareta,
ó přijď již, Jezu, spásu všeho světa.

Ó, přijdi, Pane, zahoj světa rány
a ukaž lidu pravý jeho cíl,
ó, otevřte se již nebes brány
ať vezme Pán váš zemi za podíl
ať sestoupí, jenž k spásu světu dán,
ten anděly byl kdysi zvěstován.

Velkonoční Beránek.

Jarolím St. Pavlík.

Náš Beránek velikonoční, Kristus, obětován
jest. I. ke Kor. 5, 7.

Náš Beránek velikonoční, Kristus, obětován jest! modlí se církev v Graduale Hodu Božího velikonočního. Je předobrazem oním beránkem, jež museli židé před vyjitím z Egypta zabít a požívat. Krví toho beránka musel hospodář pomazati veřeje; bylať jim znamením záchrany. Významné obřady byly předepsány pro tu poslední večeři v Egyptě. Beránek ten musel býti bez chyby; žádné kosti nesměly se mu zlámati; na cestu připraveni museli jej Israelité požívat, k tomu přesné chleby a hořkou zeleninu. Den odchodu museli nápotomně každý rok; toť byl svátek velikonoční.

Náš beránek velikonoční je Pán Ježíš Kristus, beránek bez chyby a bez poskvrny. Slušelo se, píše svatý Pavel židům, abychom měli takového velekněze, jenž by byl svatý, bez viny, bez poskvrny, odloučen od hříšníků a vyšší než nebesa; jenž nemá potřeby každý den jako velekněz, napřed za své vlastní hříchy obět přinést, a potom za hříchy lidu. Ježíš Kristus je tedy náš velikonoční beránek, jež máme požívat, abychom věčné smrti byli uchráněni. To se stává při sv. přijímání. Před přijímáním obrací se kněz k lidu a praví se svatým Janem: Ejhle, Beránek Boží, jenž snímá hříchy světla Na kříži nebyly tomu Beránku žádné kosti zlámány; ani v nejsvětější Svátosti. Ač způsoby se lámou, Ježíš zůstává celý a nerozdělený. — Na cestu připraveni museli Israelité beránka velikonočního požívat. I my jsme na cestě, na cestě do zaslíbené nebeské země; našim pokrmem na tu cestu má býti velebná Svátost. Nekysané chleby poukazují na čistotu svědomí, hořká zelenina na hořké slzy

pokání, jež má svaté přijímání předcházeti. Svatý Pavel praví v epístole velikonoční: Slavme přesnice ne ve starém kvasu, ne ve kvasu zloby a nepravosti, ale v přesných chlebech čistoty a pravdy.

Jako Beránek byl Vykupitel náš v starém zákoně předobrazem. Přinesli Israelita beránka v obět smírnou za své hříchy, musel napřed ruce své na jeho hlavu položit. Totéž činí kněz, když za hříchy lidu obět mše svaté přináší. Před pozdvihováním vztáhne ruce své nad obětní dary a modlí se: Tuto obět naši služby, ale i celé tvé rodiny, prosím tě, ó Pane, abys usmířen přijal a našim dnům míru popřál, nás od věčného zatracení vysvobodil a do počtu vyvolených přijal. — Po porodu dítěte musela israelská matka přijít do chrámu k úvodu. Beránka a holoubka musela přinést za obět očištnou. Abychom mohli býti k věčnému životu znovuzrozeni, musel se Beránek Boží za nás obětovati, a Duch svatý, jenž se ukázal při křtu Ježíšově ve způsobě holubice, musí duši očištit. — Obět Abelova byla předobrazem oběti kříže. Co obětoval Abel? Beránka. Milostivě shlédl Pán Bůh na obět Abelovu; čím milostivěji shlédl na obět Božího Beránka a shlíží ještě dosud se zalíbením na obět mše svaté. Kněz se i modlí po pozdvihování: Mile a milostivě shlédni na tyto dary a přijmi je se zalíbením, jako jsi se zalíbením přijati ráčil dary spravedlivého svého služebníka Abele. — Vyrostlého beránka shlédl Abraham v trní na hoře Moria; toho obětoval místo svého syna. Kdož si tu nevzpomene na Beránka Božího, jenž trním korunován a na Golgotě byl obětován?

Jako beránek byl Vykupitel od proroků předpověděn. Prorok Isaiáš praví o něm: My všeci jsme bloudili jako ovce, každý odbočil od své cesty; ale nás všech nepravost vložil naň Hospodin. Obětován jest, protože sám chtěl, a neotvírá úst svých; jako ovce je veden k zabití a oněměl jako beránek před tím, jenž ho stříže, a neotevřel úst svých. A poslední prorok, sv. Jan Křtitel, ukazuje naň prstem, řka: Vizte Beránka Božího, jenž snímá hříchy světa!

Tato předcizení a proctví poukazují na Beránka Božího, jak za nás trpí; ale ve Zjevení sv. Jana vidíme Beránka v jeho oslavě. I viděl jsem — vypravuje svatý Jan — v pravici na trůně sedícího (Boha Otce). Knihu, popsanou zvenku i uvnitř, zapečetěnou sedmi pečeti. A viděl jsem silného anděla, jenž volal hlasem mocným: Kdo je hoden, otevřítí knihu a rozlomiti její pečeti? A nikdo, ani v nebi, ani na zemi, ani v podsvětí, nemohl knihu otevřítí a do ní nahlédnouti. (To znamená: Žádný tvor nemůže vyniknouti do tajemných úradků Božích a je uskutečnití.) I plakal jsem velmi, poněvadž nikdo nebyl dost hodným nalezén, aby otevřel knihu a nahlédl do ní. Ale jeden ze starců mi pravil: Neplač! Ejhle lev z kmene Judova — to je vzkříšený Ježíš — kořen Davidův, zvítězil, aby mohl otevřítí knihu a rozlomiti sedmero jejích pečeti. I viděl jsem, a hle, uprostřed stál Beránek jako zabitý, máje sedm rohů — obraz jeho síly — a sedm očí — odznak jeho vševědoucnosti. I předstoupil a vzal knihu z pravice toho, jenž seděl na trůně. A jakmile otevřel knihu, padly čtyry živé bytosti a 24 starců před Beránkem a zpívali píseň novou, řkouce: Zasloužil jsi, Pane, vzítí knihu a rozlomiti pečeti její; neboť byl jsi zabit a vykoupil jsi nás Bohu krví svou ze všech pokolení a jazyků, lidí a národů. Hodný je Beránek, jenž byl zabit, obdržeti čest,

oslavu a chválu. — K nebeským zástupům i my se připojujeme a velebíme Beránka velikonočního. V prefaci velikonoční jsme k tomu vybídnuti: Gratias agamus Domino Deo nostro, vzdejme dík Hospodinu Bohu svému! Dignum et justum est, hodno a spravedливо jest. V pravdě hodno a spravedливо jest, slušno a spasitelné, abychom tebe, Pane, každého sice času, ale obzvláště v tento čas ještě více zvelebovali, kdy Kristus, náš Beránek velikonoční, za nás obětován jest. Neboť on je ten pravý Beránek, jenž snal hříchy světa. Jenž smrtí svou smrt naši zničil a umíraje život napravil. A proto se všemi anděly a archanděly, s Trůny a Panstvy a s celým nebeským vojskem zpíváme hymnus tvé slávy, společně řkouce: Svatý, svatý, svatý jest Pán Bůh zástupů! Nebesa a země plny jsou slávy jeho! Hosanna na výsosti! — Nad tabernáklem často vidíme beránka odpočívajícího na knize sedmi pečeti zamčené; to je ten Beránek, jež viděl svatý Jan ve svém zjevení.

Proč nazýváme Pána Ježíše beránkem? Protože se za nás jako beránek obětoval. Ve Starém zákoně byl beránek hlavním zvířetem obětním. Podle předpisu zákona musel býti ve chrámě den jak den ráno jeden a večer jeden beránek býti obětován, jako oběť ranni a večerní; v sobotu sedm a ve svátky ještě více beránků. Pán Ježíš se za nás obětoval krvavým způsobem na kříži, nekrvavým způsobem obětuje se každý den ve mši svaté. Jako beránek veden byl k zabití a neotevřel úst svých, prorokoval Isaiáš, a tak tomu i vskutku bylo. Při umučení svém Pán Ježíš ponejvíce mlčel; jenom dvakrát otevřel ústa svá, aby si požaloval, jednou na svou opuštěnost, po druhé na svou žízeň. Při mši svaté mlčí úplně. Následujme ho! Buďme trpěliví beránci ve všech strastech, protivenstvích a pronásledováních. Mlčme jako ovečky a obětujme své utr-

pení milému Pánu Bohu. Nařikáním a reptáním svůj stav nezlepšíme, spíše se tím staneme svým spolubližním obtížnými; také ztratíme zásluhu, jsme-li netrpělivými. Nejlépe tedy jest, uděláme-li z nouze ctnost.

Beránek je tiché a pokojné zvíře, Kristus Pán byl člověk nejpokojnější. Nedal se k hněvu popuditi, nechal si líbiti všechnu hanu a nadávku, spokojil se s jednoduchým tvrzením, že je nevinný. Učme se od něho tiché mysli a trpělivosti; vždyť sám praví: Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem. Svátý Petr též píše: Kristus za nás trpěl a zůstavil nám příklad, abychom jeho šlepečí následovali; on, jenž nelál, když mu bylo láno, nehrozil, když trpěl, ale tomu se do vůle odevzdal, jenž ho nespravedlivě odsoudil. Týž apoštol napomíná nás v jiné části svého listu: Nesplácejte zlé zlým, slova hanlivá slovy hanlivými; naopak, žehnejte sobě ve spolek!

Beránek dává nám vlnu k ošaceni se. Beránek Božský ošatil duši naši

oděvem nevinnosti. Při svatém křtu byl na nás oděv ten vložen. Církev nazývá novokřtěnce „novorozеныmi beránky“. Nevinným beránkem byla ku příkladu svatá Anežka (Agnes); jméno to znamená i tolik jako beránek. S beránkem na rukou ji vyobrazují. Važme si vysoce svaté nevinnosti, toho velikonočního daru svaté Církvě. Vzpomeňme si na radosti bílé neděle. Tenkrát jsme se nechali jako beránek vésti od ctnosti ke ctnosti, od pobožnosti k pobožnosti. Toto dětské smýšlení musíme podržeti po celý život. Tělo naše nemůže sice zmládnouti jako příroda z jara; zato však duše. Tato nezná staroby. V průměru k životu věčnému je i stařec před Pánem Bohem ještě dítětem. Proto se modlí kněz s Davidem na začátku mše svaté: Introibo ad altare Dei, ad Deum qui laetificat juventutem meam; chci vystoupiti k oltáři Božímu, k Bohu, jenž obveseluje mladost mou. Zachovejme nebo obnovme dětskou nevinnost; pak budou velikonoce pro nás časem nevinné a pravé radosti.

Anna Maria:

Kaplička.

Znám já krásné, milé místo
nedaleko lesa,
tam v kapličce Matky Boží
srdce často plesá.

Plesá srdce u Matičky,
když se modlí „Zdravas“,
Máti Boží, Máti milá,
oroduj vždy za nás!

Oroduj v trůnu Boha,
nejsvětější Máti,
by chtěl každý srdce Tvoje
v světě milovati.

Milovati láskou vroucí,
šlechetnou a čistou,
neb Tys, Máti, pro každého
ochránkyni jistou.

Zájezd francouzských poutníků do Československa 8.—18. srpna 1932. Příjezd francouzských poutníků do Prahy stanoven na den 9. srpna. Podle programu navštíví Francouzové Karlův Týn, Sv. Horu, St. Boleslav, Blansko, Macochu, Brno, Zlín (Batovy závody), Hostýn, Velehrad, Uh. Hradiště, St. Město. Odjedou pak do Vidně, Solnohradu, Inšpruku a vrátí se do Paříže 18. srpna 1932. Reditelem výpravy jest P. Dassonville S. J.

Program zájezdu na Eucharistický kongres v Dublině 1932. Československá výprava odjíždí na Eucharistický kongres dne 17. června přes Norimberk, Kolín, Ostende, Dovre, Londýn, Holyhead, Kingstom. Pobyt v Dublině od 22.—25. června. Zpět přes Londýn, Newhaven, Dieppe, Serquigny do Lisieux. 29.—30. června v Paříži a příjezd dne 1. července do Prahy. Československou výpravu vede J. M. opat strahovský dr. M. Zavoral, dr. Růckl, skutečný papež. komoří. Ceny zájezdu stanoveny dle nového programu III. tř. 3.530.— Kč, II. tř. 4.850 Kč, I. tř. 6.350 Kč. Sjezdový výbor v Dublině sděluje, že pro československou sekci jest rezervována zvláštní kaple nedaleko ubytování, kde budou schůze, přednášky a bohoslužby v jazyku českém. Rečníkem jest prof. Dr. Cínek z Olomouce, který promluví na thema „Mše sv. pojítkem mezi nebem a zemí vykoupenou...“ Přihlášky přijímá Lurdský spolek, Praha 1., Liliová 17.

Ve Španělsku jesuity vyhánějí a židy zvou. Španělský ministr kultu a vyučování Don Fernando de los Rios, potomek staré židovské rodiny marrarrské, navštívil v Maroku židovskou obec v Tetuanu. Prohlásil, že se mezi španělskými židy cítí jako doma, že

po celém světě má přátele. Těší se, že bude napravena křivda, které se dopustilo Španělsko r. 1492, když vyhnalo židy. On jako divnější ministr spravedlnosti tento edikt zrušil. Doufá, že v liberálním Španělsku splyne arabská, židovská a španělská kultura v jednotný celek. Upozorňoval židy, že nemluví jako soukromá osoba, ale úředně, jménem vlády a španělské republiky. Židé do Španělska zpět a jesuité odjedou do Belgie. Našinec.

Jesuitský řád ve Španělsku rozpustěn. Projev sv. Otce. Podle zpráv z Barcelony vzbudilo zrušení jesuitského řádu velké rozčilení v Katalanii. Tímto opatřením je postiženo asi 250 členů řádu. Papežský nuncius v Madridě prohlásil zástupci Havasovy kanceláře, že věčná škoda, způsobená dekretem, jest mnohem větší, jako se předpokládá. Pařížský časopis „Matin“ přináší z Vatikánského města zprávu, že sv. Otec Pius XI označil vypuzení jesuitského řádu ze Španělska za opravdovou urážku. „Jesuité jsou — pravil — nejen vyznačují víry, ale též skutečnými mučedníky a zaslouží, aby církev jim tluočila své díky a vystavila je jako příklad obdivu věřících. — Právníci soudí, že zmíněný článek 24. španělské ústavy nedává úřadům španělským práva, aby řád mohli vypuditi z říše.

Eucharistický kongres v Dublině, v Irsku. Přípravy ke kongresu jsou v plném proudu. Zbožní Irové s nadšením a radostí připravují se na chvíle, kdy Kristus eucharistický ukáže se ve zlaté monstranci na ulicích města Dublinu. Nešetří nákladu ani práce, aby důstojně uctili Pána všech pánů. Zájem o kongres vzrůstá ve všech vrstvách společenských a probouzí

našlení u dětí škol obecných, u mládeže škol středních a vysokých, u dělnictva a inteligence. Komité kongresu pracuje ve svých sekcích, což zaručuje zdar kongresu. Arcibiskup dublinský vydal pastýřský list, ve kterém vyzývá věřící k účasti. Kongres má za účel přičiníti se o to, aby lid Boha v Eucharistii lépe poznával, častěji Jež ve sv. Hostii přijímal, aby čerpal u něho sílu k boji s egoismem, materialismem a smyslností. Symbolem kongresu je kříž; plocha, na níž kříž

je zobrazen, je vyzdobena dle původních keltických kreseb. Nákras provedli přední irští umělci. Kolem kříže jest nápis: Thirty First international Eucharistic Congress, t. j. 31tý mezinárodní eucharistický kongres. Oltářní pokrývka, které bude použito při mši sv. v Dublině, jest utkána v Belfastu z irského lnu a vyšívají ji řeholnice Dobrého Pastýře v Belfastu. Národní ornamenty zdobí tuto zcela bílou oltářní pokrývku, kterou darují dělníci z Falls-Boud v okrese Belfastském.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všelike úmysly a myšlenky, všelike city a žádosti, všelike skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou Církev a její nejvyšší hlavu, za křesťanské výchování dítek a mládeže a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřij ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plno-mocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: B á z e ň B o ž í d í t k á m !

Ú m y s l v k v ě t n u 1932: **Pobožnost ke Královně mučedník.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Právě křesťanský výchov mládeže. (Hlavní úmysl.) — Pivínský kostelíček. (Báseň.) — Srdce Ježíšovo činí milým zákon Boží. — „Pojď, i na tebe čekám...“ (Obrázek.) — Nejsvětějšímu Srdci Páně. — Alleluja! — Touha. (Báseň.) — Velkonoční Beránek. — Kaplička. (Báseň.) — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakoi odpovídá Theodor Pavlik.

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVI.

BRNO, KVĚTEN 1932.

ČÍSLO 5.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hrud', Ty Srdce Páně, našf láskou buď!

Pobožnost k Marii Panně, Královně mučedníků.

(Hlavní úmysl.)

Slavně panující sv. Otec Pius XI. pozdvihuje hlasu svého k celému křesťanskému světu a vyzývá všechny věřící k úctě Královně mučedníků. Doporučí modlitbám a obětem všech členů Apoštolátu modlitby tuto záležitost v měsíci květnu. Pro dobu naši má veliký význam, kterážto doba nám tvoří nové mučedníky víry, nebo aspoň mimořádnou stálost a pevnost ve víře a neobyčejnou trpělivost v kříži a utrpení vyžaduje. A příklad toho všeho máme na Marii Panně, jako Královně mučedníků. Nejen příklad, ale milou a rychlou pomoc. Maria Panna zakusila toho všeho v plné míře, co jen srdce lidské snéstí může. Jestliže jiní světci mučednictvím krvavým mnoho vytrpěli na těle a v životě, žádný z nich nevytrpěl tolik, co Maria Panna vytrpěla na své duši, již pronikal sedmery meč bolestí tak, že mohla, stojíc pod křížem, říci: „Pojďte a vizte, je-li bolest jako bolest má!“ Při tom vzpomínáme všech bolestí ze života nejen Panny od narození Páně až do

bolestné smrti Jeho na kříži! Vzpomeňme jen mučednické smrti sv. Anežky římské, která od mládí svého zasnoučila se Pánu Ježíši a pro něho prolila nevinnou krev! Ale Maria Panna nejčistější, neposkvrněná, beze všeho hříchu, a přece tolik trpěla. Vidíme ji u dřeva kříže stojící a plačící. A co trpí? Bolesti nevýslovné, nám nepochopitelné. Cirkev sv. praví: Velká jako moře jest sklíčenost tvá! Nikdo z lidí nemiloval Pána Krista jako jeho Matka Maria, ale také nikdo pro něho netrpěl takové bolesti, jako Maria, matka Jeho. A pro koho trpí nejnevinnější, nejčistější Panna? Ona trpí pro nás a za nás hříšné. Ona jest matkou bolestí, protože její božský Syn se stal mužem bolesti. A proč se stal mužem bolesti? Na to odpovídá prorok Isaiáš: „Zraněn pro nepravosti naše, potřín pro hříchy naše... zsinalostí Jeho uzdraveni jsme.“ Nám katolíkům jest tato pobožnost k Marii Panně jako nejjistější prostředek, abychom všecko od nejsv. Srdce Páně dosáhli.

Avšak pobožnost k bolestné Matce Boží, Královně mučedníků, jest nejlepší prostředek pojistiti si Její mocnou ochranu. Modlitby tyto dotýkají se nejcitlivějšího místa mateřského je-

jiho Srdce a vymáhají jemu divy milosrdenství. A proto není slyšáno, že by kdo marně k Ni o pomoc volal. Prosme, volejme ke Královně mučedníků a Ona nás vyslyší!

Anna Maria:

Matce Boží.

Znám já stinné, milé loubí
a v něm bílou kapličku,
v té kapličce Syn je Boží,
jak objímá Matičku.

A Matička Jeho svatá
mile se naň usmívá,
zdává se mi často v kapli,
že s ním takto mluvívá:

„Synu můj, zde v klidném loubí,
dobře je nám spolu být,
do kapličky naší bílé
když jde lid se pomodlit.

Zde je jejich modlitbička,
tichá, vroucí, upřímná,
zde k nám často zabloudila
lidská duše nevinná.

Požehnání Boha Otce
pro ně s Tebou vyprosím,
jako Tobě matkou dobrou
chci já býti vždycky jim.“

M. Tesařova:

Jen s Tebou, Ježíši!

Jen s Tebou, Ježíši, chci býti spjata
vždy, v každé době mého života,
a v Tobě, Pane, budu přebohatá,
když blažit bude mne Tvá dobrota.

Jen s Tebou půjdu cestou na Golgotu,
toť cíl náš, stihnout k jeho výšině,
ó pohleď, Pane, moji na slabotu,
když na Tvém kříži oko spočine.

Tvůj světlý Zjev mi svítit bude v cestu,
byť trním byla, hložím poseta,
pak jistě dojdu k nebeskému městu,
tam růže štěstí věčně rozkvétá.

Chci v boj se za ctnost s Tebou dáti mužně,
Ty sílit budeš duši zemdlelou,
i radost sdíleti chci s Tebou družně,
když Tvoji slávu tuším přeskvělou.

Až strhá se nit slabá mého žití,
pak s Tebou, Jezu, do Tvých vejdu bran,
jen síly dej mi, vždycky s Tebou jíti,
kam šel jsi Ty, můj dobrý Bůh a Pán!

Pojďte ke Mně všichni!

Napsal Msgre de Ségur.¹⁾

I.

Že Pán náš Ježíš Kristus jest zapomínán ve Svých svatostáncích.

Zjev u nás křesťanů v pravdě nevysvětlitelný: Každý sice věří a dokonale ví, že Pán náš Ježíš Kristus jest ve svatostánku skutečně a podstatně přítomen, a přece téměř nikdo nepřichází Ho tu navštívit, Jemu se klanět a svěřit se Mu s tím, co ho těší a bolí.

Kdo dovede to vysvětlit?

Od chvíle, kdy skončily se mše svaté, jsou naše kostely, kromě řídkých výjimek, všude i v zemích nejkatolictějších až do noci prázdné. To platí o venkově i o městech. To platí o farnostech, kde kostel jest střediskem osady, téměř právě tak jak o vzdálených kostelích, kam skutečně není snadno se dostat. Chodíme a přecházíme mimo dveře domu Božeho. Cestou vždy najdeme volnou chvíli zastavit se a pohovořit s přáteli a sdělit si s nimi novinky; ale nikdo nemá ani minutky, by vešel do kostela, poklekl tam, poprosil Pána Ježíše o požehnání a ve spojení s anděly poklonil se Mu v nejsv. Svátosti. Kdo odváží se tvrdit, že to není pravda?

Kolikráte, když vešel jsem do vesnického kostela, nezastal jsem ho naprosto prázdný a osamělý? Ale i v největších městech, kde bývá tolik zbožných věřících, kolikráte nesetkal jsem se téměř s touze prázdnotou!

Tu a tam dvě tři ženy z lidu; ta v jednom koutku, ona v druhém; kostelník, který zametaje mluví hlasitě, vůbec ani nepoklekně, když přechází před svatostánkem; někdy, chová-li chrám umělecké obrazy neb vzácné památky, dostaví se zvěděvec

s ohrnutým nosem, obrací se zády ke svatostánku a počíná si, jak by tam nebylo Pána: hle, to jsou všichni, kdo zjevují se zarmoucenému zraku a milujícímu Srdeci našeho dobrého Spasitele.

II.

Jakým nevděkem jest taká opuštěnost!

Toto zapomnění na Božského Spasitele, tato Jeho opuštěnost v našich chrámech jest zjevem nevýslovně bolestným. Ale není to nijak znamením, jak tvrdí někteří bezbožníci a nevěrci, že již se nevěří v Ježíše Krista, že Církev katolická se již přezila; všichni křesťané, jako za dáвна, věří i nyní v ony velké a vznešené pravdy, které vzdělanému světu jsou tím, čím sluneční světlo našemu zraku, čím vzduch naší hrudi, země našim krokům a čím jest život celé naší bytosti. Věří úplně v Boha, v Ježíše Krista, v Jeho Církev; věří ve skutečnou přítomnost; věří, čemu učí kněz, sluha Boží, ale věří tak chladně a nedbale, že žijí tak, jak by nevěřili.

Za nic na světě nechtějí urazit Ježíše Krista, zvláště ne v Jeho chrámu, u stupňů svatostánku. A přece z nedostatku ducha víry, z nedostatku ducha modlitby, zbožnosti, lásky k Bohu a mravů ryze křesťanských žijí, jak by neměli víry, ano i před samou nejsvětější Svátostí.

Jaký nevděk! Jaký nedostatek logiky! Viš-li, že tu mezi námi, na padesát kroků od tvého příbytku, dnem i nocí prodlévá Ježíš Kristus, tvůj Spasitel; viš-li, že prodlévá tam pro tebe, by ti žehnal, v zármutku tě potěšil, udělal ti Svých milostí, slyšel tvé modlitby a lepším tě učinil, proč si tedy k Němu nezajdeš?

¹⁾ Přel. H. Vávrová s. S. C. J.

A přece jest tak snadno navštívit nejsvětější Svátost a jí se klaněti.

Viš, že On jest Bůh učiněný člověkem, jediný, pravý a živý Bůh; proč nepřichází se Mu klanět, pokleknout u Jeho nohou, povzbudit se k Jeho lásce, Jemu děkovat a prosit Ho, by odpustil tobě i všem hříšníkům?

On tebe nepotřebuje, ale ty — zda ty Ho nepotřebuješ?

On miluje tě, tebe, kterýs vlastně pouhým nic, pouhým ubohým hříšníkem; tebe, který nemáš, leč co On ti dal, miluje tak vroucně, že Jeho láska k tobě jest největším zázkakem celého křesťanského náboženství; pro tebe stvořil svět; pro tebe stal se člověkem; pro tebe, chtěje dostučiniti za tvé hříchy a otevřít ti nebe, stal se chudým dítkem betlemským a v Nazaretě tak se ponížil, že po víc než třicet let pracoval jako prostý dělník. Sám dobře víš, co z lásky k tobě vytrpěl na hoře Olivetské, v Jerusalemě a na Kalvarii. Kromě toho též dobře víš, že z lásky k tobě ustanovil tuto nejsv. Svátost, v níž dnem i nocí zůstává mezi námi, a jest ti tak blízko, že stačí několik kroků a již jsi u Něho.

To všecko víš a přece nemiluješ Ježíše Krista; nestaráš se, bys Mu ukázal svou lásku. O tvé lásce možno říci totéž, co jsme řekli o tvé víře: miluješ Ho tak povrchně a nedbale, že se zdá, jako bys Ho nemiloval, poněvadž věříš tak, že se zdá, jako bys vůbec nevěřil.

A Ježíš, nejlepší a nejsvětější náš Pán, z hloubi Svého osamělého svato-stánku vidí tuto bidu; čeká, až milovaná duše přijde Ho potěšit, ale nikdo nepřichází; otvírá Své Srdce a Svou náruč, by žehnal Svým dětem, by je posvětil a spasil, ale Jeho děti na Něj zapominají, opouštějí Ho, ano zdá se, že pohrdají Jeho láskou.

Jaká to zahanbující a smutná skutečnost, která se jeví zrakům Božím i Jeho andělů: prázdný kostel bez jediného klanitele, a tak jest tomu — bohužel — téměř všude!

Většina křesťanů velmi snadno může téměř každodenně navštívit Božského Spasitele v nejsvětější Svátosti. Nedostáváť se ne času, ale živé víry, pravé lásky a dobré vůle.

Nemluvím o boháčích, o zámožných měšťanech: kdyby chtěli, mohli by denně vykonati krásnou a dlouhou adoraci. Proto jednou v den soudný odsoudí je přesnost a energie, s kterou chudé dělnice, služky a prostí pracovníci před úsvitem vstávají a často dalekou zacházku si musí učinit, aby před rozpočetím své denní práce aspoň několik minut v kostele se mohli pomodlit.

Tak to vidíme u sv. Isidora, chudého rolníka, který zkracoval si noční odpočinek, jen aby ráno mohl do kostela na mši svatou a tam přesvaté Eucharistii vzdáti svou pokornou úctu; obdivuhodnou jeho věrnost nejednou Bůh odměnil zázkakem.

Tak činila i sv. Kateřina Sienská, dcera prostého dělníka; den co den v létě i v zimě vstávala velmi časně, aby ještě před prací mohla vykonati před Nejsvětějším delší zbožnou adoraci.

Leč nemusíme ani tak vysoko pohlízet; ještě dnes, zvláště v zemích, kde se udržela živá víra, množství zbožných dělníc spěchá na první ranní mši svatou a plní naše kostely, poněvadž mají za svou povinnost započítí svůj den krátkou, ale vroucí adorací.

Znám výborného otce rodiny, bývalého poddůstojníka, který tak dovedl svou malou rodinu proniknouti city živé víry, že každodenně, ráno i odpoledne přichází s manželkou i s třemi dětmi navštívit Božského Spasitele v Jeho svátosti. Adorace ovšem není dlouhá; nedovolují tomu

povinnosti; ale jaký pořádek vládne v domácnosti tohoto výborného křesťana!

V Paříži znal jsem celou řadu učedníků, jinochů a studentů, kteří činili podobně; k nim náležel zvláště mladý dělník, který ráno, když šel do práce, a večer, když vracel se domů, nikdy neopomenul na pět šest minut zastavit se v kostele sv. Sulpice, kde ve své prosté dělnické bluzce, ukryt v temném koutku, modlil se z hloubi svého srdce.

Jiný zas hoch — byl to knihářský tovaryš — zastavil se denně v kostele u Matky Boží Vítězné, kde vroucně prosil Pána Ježíše a Pannu Marii, aby mohl křesťansky ztráviti nastávající den.

Jistý mladý úředník ukládal si denně výborné cvičení: po ukončené práci čtvrt hodinky modlitby a adorace před Nejsvětějším.

Na venkově viděl jsem často chudé venkovské ženy, které cestou vždy vešly do kostela, aby aspoň Otčenášem pozdravily Božského Spasitele.

Jistý rolník ubíraje se na pole, položil svou motyku u dveří kostelních, aby několik minut se pomodlil před svatostánkem.

Ach, kdyby jen lidé chtěli! Kdyby mysleli! Kdyby každé neděle po mši svaté, než vyjdou z kostela, obnovili z hloubi srdce své předsevzetí, že nezanedbají ani jediné příležitosti, by mezi týdnem aspoň na chvílku navštívili Pána Ježíše a tak Ho potěšili za tolikou opuštěnost! Prosim, řekněte, zdali to není snadné, velmi snadné? A je-li to tak snadné, proč bys tak neučinil i ty, který čteš tyto řádky?

„Ano, ode dneška budu tak činit, byť i jen proto, abych napravil svou dosavadní nedbalost. Ano, každé neděle vyzpýtuji v této příčině své svědomí a za každý prázdný den uložím si malé pokání, na př. almužnu neb lehkou újmu v jídle. Potom ob-

novim své dobré předsevzetí pro nastávající týden.“

Slibuji ti, drahý čtenáři, že budeš-li tak činit, osvojiš si brzy výtečný, svatý a milý zvyk časté návštěvy nejsvětější Svátosti, a že potom sám se budeš divit, jak mohlš dosud zanedbávat něco tak dobrého a prospěšného.

IV.

Jakého ovoce spásy a požehnání by se nám za to dostalo?

Bylo by to obdivuhodné.

U stupňů svatostánku osvojili bychom si nejdrahoccennější a nejdůležitější zvyk, zvyk modlitby. Tak málo lidí se modlí, tak málo zvláště jest těch, kteří se Bohu klání. To právě činíme především u stupňů svatostánku: klaníme se.

Klaníme se Ježíši Kristu. Písmo svaté nazývá Ho Emmanuel, t. j. Bůh s námi. Milujeme Ho; říkáme Mu to a často Mu to opakujeme. Klaníme se s vroucí láskou Jeho sv. člověčenství, skutečně přítomnému, ač zahalnému svatostní způsobou. Klaníme se Jeho dobrotě, Jeho milosrdenství, Jeho nejmoudřejší Prozřetelnosti a velebíme je. Pokořujeme se před Jeho neskončenou Všemohoucností a Velebou. Chválíme Ho, žehnáme Mu a děkujeme. Želíme svých chyb, prosíme za jich odpuštění i za odpuštění hříchů celého světa. Prosim Ho o krásný ráj, o blaženou věčnost, o milost svaté smrti. Slovem, zvykáme si se modlit a dobře modlit.

A potom u nohou Božského Spasitele zamilujeme si zbožnost.

Snad dosud byli jsme celkem dosti dobrými křesťany, což znamená něco velmi průměrného; za nějaký čas uvědomíme si změnu. Jak se to stalo? Inu, velmi malou a nepatrnou věcí: vyhřívali jsme se denně aneb téměř každodenně v dobročinných pracích živého Slunce vši svátosti,

vší čistoty a lásky. A předobry Pán Ježíš z vděčnosti za naši ubohou a nepatrnou věrnost obdaril nás neobyčejnými milostmi, kterých bychom jinak nebyli obdrželi: osvitil, zahřál a rozšířil naše srdce; dal nám lásku k nejsv. Svátosti, lásku k Bohu.

Buď přesvědčen, že tu, u nohou Ježíše Krista, čerpáme ony milosti síly, pokoje a trpělivosti, bez nichž život jest velmi trpký a velmi nebezpečný. Jsi nešťasten? Stihl tě zármutek? Jdi a otevř své srdce Tomu, který řekl: „Blažoslavení lkající, neboť potěšeni budou . . .“

Bojíš se o ztrátu milované bytosti? Jdi k Ježíši v nejsv. Svátosti! Pros Ho, by ji zachoval tvé lásce, je-li to k dobru její neb tvoji duši! U Něho hledej síly a odvahy, bys křesťansky uměl trpět; modli se, jak On se modlil ve Svě agonii: „Otče, možno-li, ať odejde tento kalich ode mne!“ A potom vroucně Mu doporuč svého drahého nemocného. Neobdržíš-li zázraku uzdravení, dojistu jemu i sobě vyprosíš milost, nésti důstojně kříž svého utrpení; a má-li umřít, převážnou milost dobré a svaté smrti.

Snad oplakáváš, co bylo tvou radostí a útěhou: chotě, milovanou choť, dítě, otce, matku, věrného přítele? Jdi a pospěš, jak Marie a Marta po smrti Lazarově, ke svému Božskému Těšiteli, k dobrému Pánu Ježíši. On jediný dovede osladit i slzy nejtrpěi. On jest Vzkříšení a Život; On v hloubi srdce tě poučí, že v Něm vždy se shledáme se svými miláčky,

a že pro ty, kdo doufají a milují, jest smrt pouze chvilkovým rozloučením, po němž nadejde věčné shledání. — Když sv. Bernardu oznámeno, že zemřel poslední člen jeho rodiny, vrhl se na stupně před svatostánkem a vzhlížeje k němu vroucně, opakoval několikrát se slzami v očích: „Ó můj Ježíši, Tys mé všecko! Ode dneška budeš mít otcem, matkou, bratrem i sestrou!“

Spěchej k Ježíši i ve svých radostech, abys nebyl příliš svým štěstím opojen. Boháči, jděte k Ježíši naučit se pokoře a lásce k chudině! Chudí, jděte Mu obětovat svůj nedostatek; On ho ulehčí a posvěti! Nevíte-li, že Ježíš jest Otcem a Přítelem chudých a ubohých? Hříšníci, jděte vyprositi si Jeho odpuštění a připravit se u Něho na zpověď plnou lítosti a upřímnosti!

Kdokoliv jsi, jdi jen, jdi k Ježíši, jenž jest Útočištěm všech, Přítelem všech, původem každé pravé radosti a sladkým světlem každého svědomí!

Ano, nemůžeme to dosti hlásat a opakovat, že návštěva nejsvětější Svátosti jest nevyčerpatelným zdrojem milosti jak pro tebe, tak vůbec pro všecky: zvláště tu u nohou Ježíše Krista dostává se nám odpuštění a smilování. Tu srdce dochází klidu, i čistě a dokonale radosti; tu jest náš věrný Těšitel, Přítel, jenž nikdy neklame a jenž samojediný stačí k přehojnému ukojení všech našich tužeb po štěstí. Zkus to, můj drahý čtenáři, a uvidíš!

(Pokračování.)

Anna Maria:

Modlitba.

Rozprchly se stíny noci,
odletěly v dálavu,
probouzím se ze snu svého,
k Bohu letím v pozdravu.

Ty můj Otče tam na nebi,
Ty jsi vždy můj pomocník,
tak jak v noci, tak i za dne,
chraň mne a měj za to dík.

Útěchy dej srdci mému,
odpuštění za hřích dej,
mému dílu za dne žehnej,
v noci zlého ostříhej.

Tak se modlím k Tobě, Bože,
z rána, když se probudím,
že mé prosby neoslýšíš,
ve své duši uvěřím.

Něco o nebi.

Ke svátku Nanebevstoupení Páně.

Jarolím St. Pavlík.

Na počátku stvořil Bůh nebe i zemi; nebe jako odměnu pro dobré anděly a lidi, zemi jako místo zkušební. První lidé neobstáli ve zkoušce; svou neposlušností urazili těžce Pána Boha. To mělo za následek, že Pán Bůh zavřel nebe a zamezil přístup do věčného ráje, tak jako i ráj pozemský zůstal před člověkem zavřený. Tento poslední nebyl již otevřen; zůstal ztracen navždy. Zato se měl později otevřít ráj nebeský, až by přišel Vykupitel na svět a zemřel na kříži. To se i stalo; Syn Boží vykoupil člověčenstvo, vstal z mrtvých, a když byl ještě 40 dní na zemi pobyl, vrátil se k svémunebeskému Otcí. V den jeho nanebevstoupení otevřelo se opět lidem nebe tolik tisíc let zavřeně. Skrz Tě jest všem, kdož věří, nebes brána otevřena, zpíváme v Bože, chválíme Tebe“. Spasitel je první, jenž do ní vchází. Slyšíme anděly volati: Vyzvedněte, knížata, brány věčné, ať vejde Král slávy! Kdo je ten Král slávy? Hospodin zástupů, toť ten Král slávy. Za Spasitelem jdou spravedliví Starého zákona, jež vysvobodil z předpekli: Adam a Eva, Abel, Henoch, svatí patriarchové, proroci, králové, soudci, hrdinové, zbožné ženy a vdovy, naposled ti, co teprve nedávno zemřeli, nevinátka, Jan Křtitel, svatý Josef, Simeon a Anna, Zachariáš a Alžběta, Joachim a Anna, konečně kající lotr: zástup nedohledný.

S apoštoly hledíme i my toužebně k nebi a vzdycháme: Ach, když bych i já se tam jednou dostal! Dostaneme se tam, když si jen dáme poctivou práci, abychom si nebe zasloužili. Kdo nebe ztratí, bude sám vinen; Pána Boha nesmí potom obviňovati. Bůh chce, aby všichni lidé došli věčné blaženosti; ne pro peklo, ale pro nebe stvořil lidi; chce jen, abychom si zpředu

nebe zasloužili, a to je docela v pořádku: bez práce není žádné mzdy.

Naděje, do nebe se dostat, je utěchou naší na zemi; bez té naděje by byli bychom velmi nešťastní a nemohli bychom se nikdy ze živobytí svého radovati. Stále museli bychom na to myslet, že všechno vezme konec, a kdybychom i den jak den hodovali jako na svatbě, byla by to hostina k smrti odsouzených, při níž sotva komu jidla chutnají; odsouzený by se raději suchým chlebem spokojil, ba se i postil, jen kdyby mu byl život darován. Bez naděje na nebe museli bychom zvířatům závidět, která, jen pro tento svět stvořena, podle své přirozenosti dosáhnou cíle svého a jakési jim přiměřené blaženosti požívají; o svém zahynutí po smrti nemají žádného vědomí. Bez naděje v nebe museli bychom si zrovna zoufat i onen den proklínati, v nějž nás rodiče zplodili.

A přece jsou lidé, a oni se vydávají ještě za zachránce a oblažitele lidské společnosti, kteří nás chtějí oloupiti o tuto naději, rozhláshující ve shromážděních a novinách: Po smrti není už nic, ani nebe, ani pekla. Po smrti je všemu konec! Pěkná útěcha, pěkné štěstí. Podívejte se potom na chudobného dělníka, nádeníka, žebráka! Jak se musí dřít, čeho všeho postrádati, co všechno trpět. Proč má být právě on k tomu odsouzen, snášeti bídu a nouzi, hlad a zimu, kdežto jiní ani kroku pěšky neudělají, a rok co rok jezdí do lázní, a jen kvitance píší a kupony stíhají? Zde na světě má se špatně, a po smrti zase nemá mítí nic? Vizte opět jiného člověka, jemuž příroda to odeprěla, co potřebuje nejvíce: je slepý, nebo hluchoněmý, nebo chromý, nebo hrbatý, nebo ohyzdný, nebo nemocný, a musí snášeti veliké bolesti.

Není-li po smrti nic, pak by bylo zcela oprávněným, když si všichni takoví vezmou život aneb kdybychom je usmrtili. Tvrzení, že po smrti nic není, je již hotové bláznovství, a takoví lidé měli by se zavřít do blázince, aby nedělali lidi ještě nešťastnějšími než již jsou.

Že nebe existuje, je jednou z hlavních pravd našeho náboženství. Shledáváme však tuto víru i v jiných náboženstvích, což je důkazem, že má původ in praeaeonem a odpovídá lidské přirozenosti. Co je všeobecně přáno všemi lidmi a na všech místech, nese na sobě pečeť pravdy. Ovšem představují si pohané a Turci nebe jinak než my, více smyslně a materiálně, více pozemsky než nebesky, více přirozeně jak nadpřirozeně; ale místem, na němž duše spravedlivých bývají odměněny, je jim nebe přece. Římané nazývali místo to elysium; než tam, kdo přijde, musí napřed přes řeku Lethe; z řeky té musí se napítí, což má za následek, že zapomené na všechny pozemské strasti i bolesti. Elysium je krásná zahrada, kde duše v příjemném pološeru mezi kvetoucími záhony se procházejí. Indián, pokud je ještě pohan, představuje si nebe jako věčné loviště, mohamedán jako pozemský ráj.

Israelitům v Starém zákoně byla obyčejně pozemská odměna za věrnost k Bohu slibována, štěstí, požehnaní, úroda, hojně potomků. Smýšlení jejich bylo ještě hodně pozemské, muselo se s nimi zacházeti jako s dětmi. Ale za časů královských a prorockých najdeme už v Písmě svatém krásná líčení nebeské blaženosti. Tak čteme na příklad v žalmech: Budou opojeni bohatstvím tvého domu a z řeky blaha tvého budou pít. V knize moudrosti stojí: Duše spravedlivých jsou v ruce Boží, a muka smrti se jich nedtkne. Budou se trýpiti jako jiskry v rákosí sem tam pobíhati. Spravedliví na věky žiti budou, a u Hospodina jest jejich mzda, a starost o ně u Nejvyš-

šího; proto obdrží velkolepé království a spanilou korunu z ruky Hospodiny. U proroka Isaiáše: Hle, já tvořím nová nebesa a novou zemi, a nebudou více vzpomínati na to, co bylo. Radovati se budete a plesati na věky nad tím, co tvořím, neboť aj já vzdělám Jerusalem pro jasot a lid jeho pro radost; nemá býti více slyšen v něm hlas pláče a hlas nářku.

Ještě určitěji a krásněji mluví o nebi Písmo svaté Nového zákona. Spasitel nám líčí nebe jako život věčný: Chceš-li vejíti do života, zachovávej příkázání. Dělej tak, a budeš živ. Jako poklad. Jdi, prodej vše, co máš, a dej chudým, a budeš mítí poklad v nebi. Podobno jest království nebeské pokladu, skrytému v poli, perle, kterou hledal kupec. Jako svatbu: Mnozí přijdou od východu a západu a budou stolovati v království nebeském s Abrahamem, Isákem a Jakubem. Podobno jest království nebeské králi, jenž vystrojil svatbu synu svému. Podobno jest království nebeské deseti pannám. Jenom opatrné jsou k svatbě připuštěny. Jako lůno Abrahamovo: Umřel i Lazarus a byl nesen anděly do lůna Abrahamova.

Apoštolé častěji mluví o nebi. Svatý Pavel tvrdí o sobě, že byl vytržen až do třetího nebe; zdali jen v duchu, nebo i v těle, nedovedl udati. První nebe je nebe vzdušné; druhé je nebe hvězdné; třetí to skutečné nebe. Známo je, co praví o nebeských radostech: Čeho oko nevidělo, čeho ucho neslyšelo, co ani na mysl lidem nepřipadlo, připravil Bůh těm, kteří ho milují. Sv. Štěpán viděl nebesa otevřena jako ti, co byli přítomni křtu Ježíšovu. Svatý Jan líčí nám ve svém zjevení krásu a blaženost nebeskou. Přirovnává nebe k městu na hoře vystavěnému, jasnému jako křišťál, ulice a hradby ze zlata a drahokamů, brány z perel. Epištola ve svátky posvěcení chrámu Páně a všech svatých je úryvkem z toho popisu.

Nanebevstoupení Páně.

Ó, kéž by nám bylo popřáno, vejíti do království nebeského a ubytovati se v jednom z těch pěkných příbytků, jež nám tam Spasitel připravil. V domě Otce mého, pravil, je mnoho příbytků, a já tam teď jdu, připravit vám místo, abyste i vy byli, kde já jsem. Ano, milý Ježíši, uchovej tam pro nás ně-

jaký příbyteček, místo pokoje, míru, radosti a blaha; my chceme už rádi zde na zemi pracovati, modlíti se, trpěti, dobré konati. Třebas by se nám i zde na světě dařilo, nebudeme nespokojeni, když se nám jen na věčnosti dobře povede.

Nebeský vlak.

Rozprava od Jarolíma St. Pavlíka.

Kolik cest vykonal náš Božský Spasitel, pokud dlél na zemi! Už jako dítě konal cestu do Egypta, potom zas z Egypta do Nazareta. Jako chlapec cestoval se svými rodiči každý rok do Jerusalema. Jako učitel procestoval celou zemi judskou, samařskou a galilejskou kříž na kříž, v hor-ku a zimě, v prachu a blátě, všechno z lásky k nesmrtelným duším, jež chtěl zachrániti. Nebyly to žádné zá-
bavné cesty, byly to cesty nejmýš
namáhavé a unavující. Čtyřicátého dne po svém zmrtvýchvstání nastoupil milý Spasitel svou poslední cestu, cestu do nebe, a ta byla nejkrásnější, jakou si můžeme mysliti, pěknější než cesta feriální, pěknější než cesta svatební. Cílem jeho cesty bylo věčné město, residence našeho nebeského Otce. Třpytné hvězdy byly milníky, jež mu cestu ukazovaly; jeho společníky na cestě byly duše spravedlivých, jež byl z předpekli vysvobodil. Byla to rychlá cesta. Žádný rychlovlak, žádný bleskovlak nejede tak rychle. Ještě v týž den, ba v tutěž hodinu stanul Spasitel u bran věčného města, kdež jej očekávalo všechno nebeské vojsko, aby jej doprovodilo k trůnu jeho slávy.

Naši cesty cíl, milí křesťané, je totěž nebeské město. Spasitel šel jenom zřepředu, aby nám tam byt objednal a připravil. Lidský život ne-

niť zajisté nic jiného, jak cesta na věčnost, a protože lidé za našich časů obyčejně po dráze cestují, chci přirovnati lidský život k jízdě vlakem a vám ukázati, jaká má býti vlastně naše cesta na věčnost, aby byla nanebevstoupením, cestou do nebe.

K dopravě osob slouží dva druhy vlaků: rychlovlaky a osobní vlaky. Kdo chce jeti rychlovlakem, toho to stojí více; za to přijde dříve k cíli. I do nebe jezdí dvojí vlaky: rychlovlak a osobní vlak. Rychlovlakem jedou ti, co touží po dokonalosti aneb v některém řadě zachovávají evangelické rady, ustavičnou čistotu, dobrovolnou chudobu a poslušnost k duchovnímu představenému. Stojí to více, více obětí, více přemáhání, více sebezapření, více modlitby a rozjímání, více skutků tělesného a duchovního milosrdenství: ale za to přijde člověk rychleji a jistěji do nebe. Dábel ví, jak mocné nepřátele má v klášterích; proto nabádá svoje přívržence na zemi, aby řády co nejvíce pomlouvali a pronásledovali. To však mu nic nepomůže. Život klášterní existuje bezmála tak dávno jako křesťanství, a bude existovati k chvále Boží a ku blahu bližního. Jsou všelijaké řády; každý má něco zvláštního do sebe, každý pěstuje nějakou zvláštní pobožnost, každý pracuje na blahu bližního na zvláštním poli. Právě tato

rozmanitost je krásná, jakž i rozmanitost květin kytici nebo zahradě, nebo louce zvláštního púvabu dodává.

Obyčejní křesťané jedou do nebe v l a k e m o s o b n í m, vlakem obyčejným. Obyčejně bývají ve vlaku tři třídy, první, druhá a třetí. V první jedou bohatí a vznešení, v druhé stav prostřední, v třetí lid obyčejný. Čím vyšší třída, tím více cesta stojí. V různých těch třídách můžeme si představit různé stavy lidské. V každém stavu můžeme dojít spasení, ale stejně lehkým způsobem. Čím vyšší stav, čím větší hodnota, tím více to stojí. Od obyčejného křesťana nepožaduje Bůh mnoho; chudobní lidé přijdou k tomu lacině, snadno dojdou spásy; ale od představených, výše stojících a bohatých žádá Bůh více, poněvadž mají větší zodpovědnost. Pán Bůh se bude řídit i podle milostí, jež každému dal. Kdo jich více obdržel, musí i více dokázat; ale lenivým nikdo nesmí býti, jak onen služebník v evangeliu, jenž svou hřivnu byl zakopal; sic bude vyhozen do tmy, v níž je pláč a skřípění zubů. Každému jest pro nebe pracovat, seč síly stačí. Bez práce žádná odměna.

Děti až do jistého stáří platí na dráze jen polovičku; přijdou k tomu laciněji. Za děti na klíně vůbec se neplatí. Těm je lehké. Podle toho pravidla řídí se i Pán Bůh. Od dětí nežádá tolik jako od dospělých; děti se snadněji dostanou do nebe, s menšími obětmi; ale úplně zadarmo přece ne. Zadarmo obdrží nebe jenom děti na klíně, ty nejmenší, když zemrou. Dostačí, když jsou pokřtěné a odpovídají v klíně katolické církve, jejich duchovní matky. Ó, jak jsou dobře na tom takové děti! Katolická církev netruchlí nad jejich smrtí; ona se obléká v bílý oděv nevinnosti a radosti a vyzývá takové děti, aby za nás u Pána Boha prosily.

Kdo jede drahou, jest se mu j i z d-

n í m l í s t k e m z a o p a t ř í t i; nedostačí-li listek na celou cestu, jest mu na cestě nový si obstarati. Každý je povinen listek ukázati, mnohdy i několikrát, naposledy při slézání. Kdo chce do nebe, též si musí jízdní listek opatřit; listek tento je kritický list, to jest, jen křesťní nevinnost opravňuje ke vstupu do nebe. Kdo ji ztratil, musí si čerstvou opatřit u pokladny zpočátku. Když jednou zemřeme, musíme křesťní nevinnost ukázati dozorcí nebeské stanice, nebeskému portýru, svatému Petrovi. Běda nám, pakli ji nemáme! Dařilo by se nám tak jako onomu člověku na svatbě královské, jenž neměl svatebního šatu. Mějme se tedy na pozoru před hříchem smrtelným, abychom jízdního listku do nebe neztratili: ukažme jej častěji zpočátku, přijímajíce svátost pokání. Je-li ztracený, nahraď jej zpočátku novým.

U dráhy je mnoho zřízenců, úředníků, průvodčích, vůdců vlaku, sluhů, strážníků. Mají dohled na trať a personál či obecnstvo. Vůdce vlaku stojí v předu na parostroji a vede vlak; průvodčí (konduktéři) provázejí cestující; hlídači upozorňují na hrozící nebezpečnosti a starají se, aby trať byla k jízdě volnou; nosiči pomáhají cestujícím a prokazují jim všelijaké služby. Na nebeské dráze též jsou takoví zřízenci; to jsou kněží, různé stupně církevní hierarchie. Oni vedou věřící lid do nebe, hledí, aby cesta byla volnou, odstraňují kameny pohoršení, upozorňují na nebezpečí, jež duši hrozí, provázejí počestně od kolébky až do hrobu a prokazují mu různé služby. Mnozí si myslí, že kněze nepotřebují, že i tak se vyrovnají s Pánem Bohem, bez pomoci kněžské. Jsou velmi na omylu. Kněžský stav je nutným zařízením jako úřednický personál u dráhy. Nařízením úředníků jest se obecnstvu podrobiti; ustanovením duchovních představených musí se věřící lid podrobiti. Kdo vás slyší,

pravil Spasitel, mne slyší; kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá. Kdo církve neslyší, má vám býti jako pohan nebo veřejný hříšník. Poslouchejte tedy dobrých naučení a napomenutí svých duchovních správců, a pocestujete bezpečně do nebe.

Železniční vozy nebo vagony běží na dvou kolejích; nesmějí nikterak od nich odbočiti, jinak by se stalo neštěstí. Ty dvě koleje na nebeské dráze, jež podle sebe běží, jsou dvě přikázání lásky: Milovati budeš Hospodina, Boha svého, z celého srdce svého, z celé duše své, ze vši myslí své a ze všech sil svých. A milovati budeš bližního svého jako sebe samého. Tato dvě přikázání lásky jsou obšírněji vyložena v desíti přikázáních Božích a v pěti přikázáních církevních. Zachovávejme oboje, držme se jich pevně! Dokud se jich držíme, jedeme bezpečně na obou kolejích lásky k Bohu a k bližnímu do nebeské říše; každé odlišení uvádí nás do nebezpečnosti a může snadno přivésti do záhuby.

Pro jistotu jízdy jsou na jistých místech trati výstražná znamení, signály. Takový signál ukazuje, smí-li se dále jeti nebo ne. Výstražným znamením na cestě do věčnosti je svědomí. Ukazuje tobě, jdeš-li dobře nebo ne, upozorňuje tě na hříchy a nebezpečnosti. Červené světlo v lucerně svědomí nechť tě upozorní na plameny pekelné, jež po tobě dosahují, nezastaví-li se na cestě hříchu, neobrátíš-li se, nebudeš-li činiti pokání. Dej pozor na hlas svědomí!

Jízda vlakem je dilem přijemnou, dilem nepřijemnou. Radujeme se, jede-li vlak krásnou, romantickou krajinou, zvláště krajinou pohorskou; pro oči je to hotová lahůdká. Jsou však i krajiny nanejvýš pusté, nedozírné roviny bez stromů a bez keře: tu je mítí trpělivost, nejvíce když ještě k tomu mží a prší. Tak se

to má i s našim životem; krásné dny střídají se se dny nepřijemnými. Krásnými dny jsou ku příkladu církevní slavnosti; povznášejí naše oči a srdce od země do čistého nebeského vzduchu. Přijdou však i dny plné práce, starostí, bídy a nemoci a všelijakých duševních útrap. Tu platí, obrnití se trpělivostí a důvěrovati v Boha. Po dešti zas svítí slunce, čas zkoušky přejde, a člověk je zase vysvobozen ne-li dřive, tož jistě po smrti, která beztoho nedá dlouho na sebe čekatí.

Zřídka, že jedeme sami. S námi jede vždy mnoho lidí, i o půlnoci. Společnost, která se nám tu namane, je velmi různou. Mnohdy jsou to hodní lidé, s kterými se pěkně můžeme baviti; mnohdy zas surovi, nevzdělání, neslušní společníci, kteří se nám nakřičí do uší, urážlivě mluví, hloupé a nestydatě vtípkuji a nestydatosti si dovolují. Člověk je rád, ztratí-li takové otrapy s oči. Na velkých nádražích lze k tomu na plakátech čísti: Před zloději se varuje! — Na cestě do věčnosti též se setkáme se všelijakými lidmi, dobrými i zlými, i se zloději; to jsou ti, kteří nás okrádají o nevinnost. Před takovými třeba se mítí obzvláště na pozor. Jsou velmi rafinovaní; rozumějí, jak by vyhlédnutou obět všelijakým lichocením a slibováním oklamali a nešťastnými učinili. Tedy pozor! Zlé lidi nechat za pokojem a jich se varovat, to uděláme dobře.

Konečně přijde poslední stanice, palác smrti. Jeho tmavé zdi jsou nám postrachem, blížíme se neznámému světu; vlak jede pomaleji a pomaleji, až zcela potichu zůstane státi; plíce dýchají pomaleji, srdce bije slaběji a slaběji, až se úplně zastaví. Ted musíme sléztí. Kráčíme brannou smrti, moře světél září nám vstříc, jsme ve věčném městě s jeho pohádkovými paláci, o nichž jsme neměli ani tušení. Ach, jak si oddechne, jaká starost spadne nám s krku!

Všechno jsme přestáli, cesta je u konce, sladký odpočinek nám kyne. Tu se modlí lidé: Ó Pane, dej mu věčné odpočinutí a světlo ustavičné ať mu svítí!

Blaze věřícímu křesťanu! Má v nebi přítele, milého Spasitele, jenž s tou-

hou naň čeká. Už mu pěkně místo v nebi uchystal. Pozdravuje ho co nejsrdečněji, dává mu polibek míru a přátelství a praví k němu: Dobrý a věrný služebník, že jsi nad málem byl věrný, nad mnohým tebe ustanovím: vejdi do radosti Pána svého!

Sedm svátostí a sedm darů Ducha Svatého.

Jarolím St. P a v l í k.

Veliká jest radost církve nad sesláním Ducha Svatého, jež oslavujeme po celý týden letnic. Je opravdu hodno a spravedlivu, pje ve svatodušní prefaci, abychom ti vždy a všudy díky vzdávali, Pane svatý, Otče všemohoucí, Bože věčný, skrze Krista Pána našeho: jenž vystoupiv nade vše nebesa a sedě na tvé pravici, zaslíbeného Ducha Svatého vylil dnešního dne na přijaté syny; proto se raduje a jása celý obor zemský a veškeren svět; ale i nebeské Síly a andělské Moci pějí hymnu slávy tvé, řkouce bez ustání: Svatý, svatý, svatý jest Pán Bůh Sabaoť.

Máme příčinu se radovati, neboť s Duchem Svatým ve slavnost letnic vylil se na nás proud milostí, jenž teď sedmi kanály k nám teče; to jest sedm svátostí, z nichž s radostí můžeme čerpati milost Boží, jakž byl Isaiáš předpověděl: Budete vodu vážiti s radostí ze studnic Spasitelových a řeknete v onen den: Oslavujte Hospodina a vzývejte jméno jeho; pjeťte mu, neboť vznešené věci učinil, zvstujte to po vsi zemi. Plesejte a jásejte, kteří bydlíte na Sionu, neboť veliký je uprostřed tebe Svatý Israele! To je velkolepý duchovní vodovod; Ježíš Kristus jej vystavil a Duch Svatý dává jej do běhu; on to jest, jenž nám podává milost v sedmi svátostech; na na přídanek dal nám ještě svých sedm darů.

Už na křtu svatém zkusí člověk

dobročinné působení Ducha Svatého na sobě; skrze něho je člověk od hříchů prvotního a ode všech jiných hříchů obmyt, posvěcen, k novému životu znovuzrozen a chrámem Ducha Svatého učiněn. Amen, amen, pravím tobě, řekl Spasitel Nikodemovi, nebude-li kdo zrozen z vody a z Ducha Svatého, nemůže vejíti do království Božího. — Vy jste obmyti, jste očištěni, jste posvěceni ve jménu Pána našeho Ježíše Krista a skrze Ducha, jenž byl vám dán, píše sv. Pavel. Nevíte, píše na jiném místě, že jste chrámem Božím a že Duch Svatý přebývá ve vás? Duch Svatý je náš duchovní otec, protože nám sděluje život nadpřirozený.

Ovšem bývá nám s posvěcující milostí všech sedmero darů Ducha Svatého zároveň uděleno; při každé svátosti bude to však zvláště jeden dar, jenž je člověku v dotyčný čas obzvláště potřebný, a jistě mu i v hojnější míře bývá uštědřen. Při křtu je to dar rozumu, jenž nás uschopňuje, osvojit si náboženské vědomosti a porozumět náboženským pravdám, pokud lze jim vůbec možno rozumět. Křesťan nově narozený musí, jakmile přijde do rozumu, v náboženských pravdách býti vyučen; při tom mu bude dar rozumu konati dobré služby.

Při birmování sestupuje na nás Duch Svatý obzvláštním způsobem. Při svatém přijímání přichází k nám Syn Boží, při svatém birmování zase

Svatý Duch, chtěje nás posílit, abychom víru statečně vyznávali a podle ní živi byli. Čím byly pro apoštoly letnice, tím je pro nás den birmování. Když se dozvěděli apoštolé, že se Samaritáni obrátili, poslali k nim Petra a Jana; tito vkládali na ně ruce, a novokřtěnci přijali Ducha Svatého. Každý hned uhodne, jaký dar Duch Svatý birmovanci uděluje. Je to dar síly, které má zapotřebí mladý člověk, aby mohl odolat četným pokušením, aby mohl neohroženě vyznávat víru svou a podle ní živ býti.

I při Svátosti oltární je Duch Svatý působivým. On zprostředkoval vtělení Syna Božího. Duch Svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího zastíní tebe. I druhé vtělení, konsekraci či proměnění při mši svaté připisujeme působení Ducha Svatého. Při obětování svolává kněz Ducha Svatého na dary obětí, aby je požehnal. Od Ducha Svatého pochází každý dobrý dar; nejlepší dar dává nám ve Svátosti oltární, chléb s nebe, jenž obsahuje v sobě všechnu příjemnost, pokrm andělský. K svatému přijímání potřebujeme dar pobožnosti, majíce důvěrně obcovati se svým Bohem, majíce se mnoho a od srdce modlíti. Každý den přijímání našeho je pro nás dnem hojné modlitby.

Jest lehkou, uvéstí Ducha Svatého ve spojení se svátostí pokání. S poukázáním na Ducha Svatého ustanovil Pán Ježíš tuto svátost: Přijměte Ducha Svatého — při tom vydechl na apoštoly — komu odpustíte hříchy, odpuštěny jsou. Totéž praví biskup, když při svěcení na kněze udílí moc rozhřešovací. Dříve než přijímáme svátost pokání, modlíme se k Duchu Svatému, aby nás osvětil, srdce naše k lítosti pohnul, vůli naši posílil. V této svátosti bývá nám dar bázně Boží v hojné míře udělen, takže se potom bojme Pána Boha poznovu urazití a hřešiti.

Ducha Svatého nazýváme ne bez

příčiny utěšitelem. Poslední, ale také nejhojnější útěchu potřebuje člověk, když těžce onemocní, když všichni kolem něho pláčí, a on sám je malomyslný a takřka zdrcený, protože čekají na poslední věci. Ó jak je šťastný, když může přijati útěchu svatého náboženství ve svátosti posledního pomazání! Při svatém přijímání těší ho Spasitel, a při svatém pomazání těší ho Duch Svatý a sílí ho svatým olejem a posvěcuje smysly jeho. Při takové příležitosti pozná člověk, jak pomíjitelnými jsou věci pozemské a nepomíjitelnými věci nebeské; pozná, že mu svět nic nemůže dáti, co by mu teď prospělo, že statky tohoto světa pro něho žádné ceny nemají. Krista získati, jemu se zalibiti, od něho býti milovánu, to má býti cílem našich snah. K tomu poznání dopomůže dar moudrosti; není to moudrost lidská, ale moudrost svatých.

Představeným církve svěcen bývá kněžský úřad od Ducha Svatého, jenž se při svěcení kněžstva slavně vyzývá. Svátý Pavel je napomíná: Mějte pozor na sebe a na celé stádo, v němž vás Duch Svatý ustanovil za biskupy, abyste spravovali církev Boží. Tak jako Duch Svatý zaopatřil ve svátek letnic apoštoly Kristovy potřebnými milostmi, tak že byli schopni dobře zastávati úřad apoštolský, tak zaopatřuje nástupce jejich vším, čeho potřebují ke konání kněžského úřadu. Kněz musí věřicím přednáseti náboženské pravdy, musí je o nich přesvědčiti; aby to dovedl, musí býti napřed sám hluboce přesvědčen o pravdě křesťanské nauky; též musí věděti, co máme konati a co nechati, co je dobré a povinnosti naší, a co je zlé a hříchem. Toto přesvědčení, toto rozeznání mezi dobrým a zlým zjedná mu dar vědomosti: dostane se mu ho v obzvláštní míře při svěcení na kněze.

Duch Svatý je skutečný ženich nejblahoslavenější Panny. Maria Panna je vyvolenou, přecistou a neposkvrně-

nou nevěstou Ducha Svatého. Ale i každá křesťanská duše je vyvolenou Ducha Svatého, je-li čistou od hříchu. Božský ženich neodepře své pomoci těm, kteří zde na zemi ve vši počestnosti nevěstu hledají neb ženicha. On spojuje Otce se Synem vzájemnou láskou, doplňuje společnost Božských osob, On je vzájemným poutem nejsvětější Trojice. Proto milostí svou vyzbrojí a požehná ty, kteří jsou obrazem tohoto vzájemného Božího obcování, anžto svazek manželský uzavírají, křesťanské ženichy totiž, jimž dávám radu, modliti se hojně k Duchu Svatému. Oni potřebují dar rady, jenž je jim nápomocným k dobré volbě a později v různých okolnostech života, obzvláště při vychování dětí, aby správně si počínali.

Jak velký dík dluhujeme Duchu Svatému za jeho milosti a dobrodiní!

Nemůžeme mu lepšího díku vzdáti, než když u velké vážnosti máme svaté svátosti a je často přijímáme, nehledě k těm, jež je dovoleno jen jednou neb v jistých okolnostech přijati. To je též přáním svatého Otce. Ó, jak velikým dobrodiním jsou pro nás svátosti! Jak velice bychom jich postrádali, kdybychom jich neměli. Když v městě nějakém zastaví se vodovod, ach, jaké nemilé překvapení, jaké nařikání na nedostatek vody tak potřebné! Bez vody nemůže se nikdo obejti. Bez milosti Ducha Svatého nemohli bychom udržeti život nadpřirozený. Kdyby se zastavil duchovní vodovod svátostí Božích, zle by se nám dářilo. Též se častěji modleme o sedm darů Ducha Svatého, zvláště o dar síly v pokušeních, aby-chom jim odolali a milost Boží uchováli.

Rytíři, Služebnice a Pázata nejsv. Svátosti oltářní.

a) O častém a denním sv. přijímání.

Víme, že právě hodné přijetí nejsv. Svátosti nejvíc v nás rozmnožuje posvěcující milost,¹⁾ od jejíhož stupně záležitosti bude též stupeň věčné blaženosti. Blaženost nebude stejná, nýbrž úměrná stavu milosti dosaženého tou kterou duší. Sv. Pavel porovnává blaženost se svitem slunce, měsíce neb hvězd. Jak nesmírný rozdíl jest mezi jasem slunce, při němž lze čísti, jasně vše rozeznávati, vykonávati největší přesnost vyžadující práce a mezi světlem měsíce i dokonce hvězd, při nichž posledních trpytu nelze ani rozeznati cestu a které se ostatně velmi liší

¹⁾ Doufám, že bude lze vydati knihu pojednávající o Úctě nejsv. Svátosti, kde bude také podrobné pojednání o posvěcující milosti. Předběžné přihlášky přijímá Štěp. Goldschmid, Praha II-284.

svým leskem, některá skoro nesvíti a je malá, jiná je velká a svítí jasně.

Nelze tu pojednati o posvěcující milosti. Jen to dlužno podotknouti, že účinky dekretu papeže Pia X.

o častém a denním sv. přijímání,

za nějž jedině zasloužil by již, aby za svatého byl prohlášen i kdyby nic jiného byl nevykonal, bude lze jednou spatřiti na věčnosti.

Také víme, že nás síli andělský chléb, aby-chom v duchovním boji nepodlehli. Zápasíme tu s trojím nepřitelem, s tělem, světem a ďáblem. Jak máme vítěziti v tomto těžkém boji, aby-chom v pokušení nepodlehli, nehřešili, neztratili duši? A jak, poklesli-li jsme jednou, vickrát, stala-li se z hříchu hříšná navyklost, tone-meli v neřesti, kterak z toho vybřednouti? *Hodným svatým přijímáním!*

To platí hlavně o oně dnes tak hrozně šířené neřesti smilstva, která nemá býti ani jmenována mezi křesťany, jak praví sv. Pavel (v listě k Efeským 5, 3. 4). Ale jak mocná zvláště dnes jsou pokušení proti čistotě, dorážející na mladou duši se všech stran. Je to boj přetěžký, ale nutno zvítěziti, neboť: Smilníkům bude díl jejich v jezeře, kteréž hoří ohněm a sirou (Zjev. 21, 8).) Klesli někdo jednou neb víckrát, neb osvojili si dokonce hříšný zvyk, častým neb i každodenním hodným přijetím chleba silných, sv. Eucharistie nebude síly, aby neklesl,²⁾ z neřesti vybědrl, a se sv. Pavlem každý z nás bude moci volati: Všechno mohu v tom, kterýž mne silí.

Zvláště však je dlužno poukázati na ještě jeden účinek hodného svatého přijímání:

Svatým přijímáním dostává se nám nadšení pro zájmy Kristovy cíli svaté Církve. (Kristus a Církev je totéž: Církev je tělem, jehož hlavou je Kristus. Kristus řekl apoštolům: „Kdo vás slyší, mne slyší, a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá,“ (Luk. 10, 16) a Šavlovi, pronásledujícímu křesťany: „Šavle, proč mne pronásleduješ?“).

A jak nutně dnes třeba nadšených obhájců práv Kristových i jeho svaté Církve! Jakou bouří byl by vyvolal rouhavý zločin, jako bylo svržení mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze, jinde, kde následkem častého svatého přijímání víra je živá. U nás zločin ten valně nerozčepil hladinu, poněvadž jen nepatrná část obyvatelstva často nejsvětější Svátost přijímá.

Musíme si především vybojovati kon-

¹⁾ Nemluvť tu ani o těch četných hrozných nemocích, které ničí zdraví i život a v jádru otravují i národ.

²⁾ Klesli-li, nutno ovšem před tím se zpovídati, ale netrestejme se odíráním si nejsv. Svátosti, neboť právě Tělo Páně nás učiní schopnými zvítěziti nad pokušeními.

fesijní školu, z níž vyrostl by lid prodchnutý živou vírou a láskou k Bohu i bližnímu.

Potřebujeme mnoho laických apoštolů, aby k návratu pohnuli ztracené i vlažné duše.

A potřebujeme hlavně mnoho, velmi mnoho těch, kteří ctinostným a svatým životem dávají dobrý příklad!

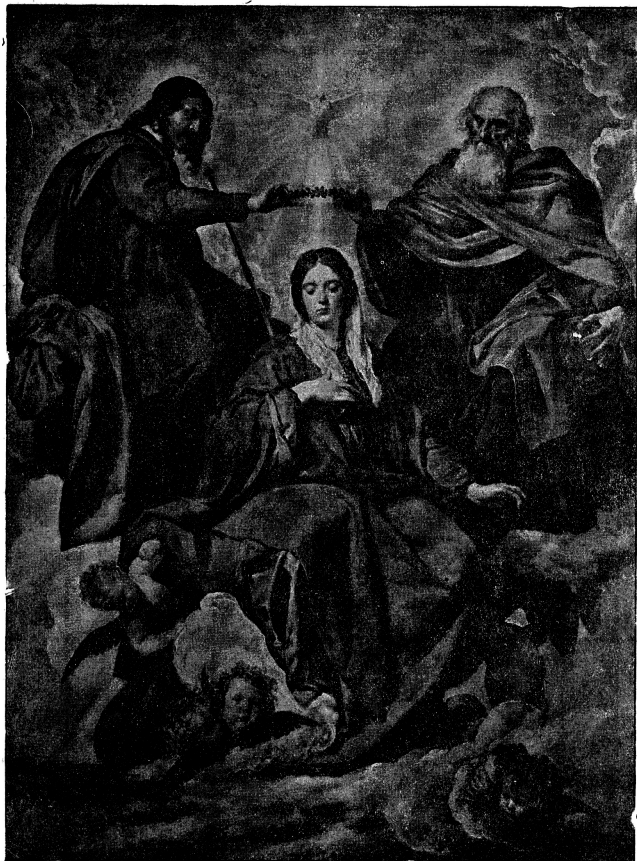
Kristus však pravil: „Oheň přišel jsem pustiti na svět, a co chci, než aby hořel.“

Lidé, kteří často hodně přijímají Tělo Páně, takřka přeměňují se v Krista; mají pak smýšlení Kristovo a horlivé budou hájiti práv jeho Církve. Neboť Kristus praví: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, ve mně přebývá a já v něm.“ (Jan 6, 57). A svatý Pavel vysvětluje tuto větu těmito slovy: „Já žiji, ale již ne já, nýbrž Kristus žije ve mně.“)

Nynější škola mládež kazí, ale třeba školy, kde se mládeži dostane správné křesťanské výchovy. Především potřebujeme kněží, ale marně bychom čekali, že z nynějších škol jinoši budou odcházeti do seminářů. Již dávno před válkou byl v mnohých diecesích nedostatek kněží. Dnes však při silně rostoucím počtu obyvatelstva a při tom již dávno nedostatečném a následkem stáří i úmrtí stále ubývajícím počtu kněží, při nepatrném a stále ubývajícím počtu boboslovců, jest se obávati největší pohromy. Tak bylo by na příklad v četných pražských předměstích, kde mezi 50.000 až 60.000 obyvateli působí nyní tři kněží na jedné faře, na každých šest tisíc obyvatel třeba jedné fary s jedním farářem a se čtyřmi kaplany, výborných, horlivých kněží. A k tomu je ještě mnoho venkovských far neob-
sazeno.

Kdo však bude nám udělovati svaté svátosti, přinášeti nejsvětější obět na

¹⁾ Důsledkem toho pozbývají ti, kdož často přijímají, záliby ve světských radovánkách, tanci, divadlech atd.

Kráľovno máje, oroduj za nás!

usmíření tolika hříchy a nepravostmi těžce uraženého Boha a na vyprošení milosti a požehnání, kdo bude kázati slovo boží, nebude-li kněží? Co byly by nám platny i kostely beze mše, bez přítomnosti Bohočlověka ve svato-stánku? *Nechceme bez Krista žítí, bez Krista umíratí, abychom pak bez Krista věčně nemuseli hořeti v pekle!*

Svatý Otec však pravil (v listě k šl. biskupům k oslavě tisíciletého výročí úmrtí svatého Václava), že z mládeže, která často hodně přijímá Tělo Páně, vzejde mnoho dobrých kněžských povolání. V tomtož listě povzbuzuje Svátý Otec k šíření sdružení, která pěstuje časté svaté přijímání.

Ježto podobné sdružení, které jest šířeno po celém světě, již stává, uvádím níže jeho pravidla se snažnou prosbou, aby se mnoho osob, které si

přejí se zúčastniti, přihlásilo za členy.

Uvedl jsem jen několik účinků svatého přijímání. *Ohledně ostatních odkazují na katechismus.* Ale myslím, že jen těch několik zde uvedených účinků hodného svatého přijímání již dostačí, aby každého člověka pro časté a denní svaté přijímání nadchlo. Se zvláštním politováním pozoruji, že právě útlá mládež, kterou Kristus zvláště toužebně očekává,¹⁾ k stolu Páně skoro nepřistupuje, ač Svátý Otec Pius X. dovolil a si přál, aby děti přijímaly, jakmile jen dovedou rozeznati nejsvětější Svátost od obyčejného chleba, a aby od prvního svatého přijímání již přijímaly denně.

(Pokračování.)

¹⁾ Nechte malíčkových přijíti ke mně a nebraňte jim ke mně jíti, neboť takových jest království nebeské.

Na pokraji propasti.

(Z francouzského.)

„Zde jest telegram pro velebného Otce,“ řekla sestra fortnýřka jistého irského kláštera, podávajíc depeši P. Doyle¹⁾, který tam dával duchovní cvičení.

„Děkuji, sestřičko,“ odpověděl kněz, „čekám již na něj.“ Dokončiv list, který právě psal, otevřel telegram. Mezitím, kdy jej pročítal, tvář jeho prozrazovala údiv. Potom nahlédnuv do „Cestovního průvodce“, zazvonil na fortnýřku.

„Nemohl bych nyní mluvití s matkou představenou?“ tázal se.

„Dojista, Otče,“ zněla odpověď.

Za malou chvíli přišla matka představená.

„Velebná matko,“ pravil P. Doyle, „právě jsem dostal telegram od velebného Otce provinciála, že se mám ještě dnes vrátiti do Dublina, nebo navečer

musím odcestovati do Anglie. Podle mého výpočtu mohl bych ještě míti závěreční promluvu, kdybych ji mohl míti hned.“

„Ale ovšem, Otče,“ odpověděla představená; „jen lituji, že tak narychlo nás opouštíte. Věděl jste snad již dříve o tom?“

„Ne,“ odpověděl Otec; „čekal jsem sice telegram, ale ne od Otce provinciála a ještě méně pozvání k výletu do Anglie. Snad,“ dodal s úsměvem, „chce mi Otec provinciál popřáti trochu oddechu na břehu mořském.“

Za dvě hodiny byl již P. Doyle v Dublině. „Tu jsem,“ řekl Otci provinciálovi, „hotov splnit vaše rozkazy.“

„Drahý Otče,“ musím vás poslat do žaláře. Tu je telegram od vězeňského velitele v D. Jistá žena má již zítra býti popravena a žádá si usilovně vás. Snad ji znáte trochu?“

¹⁾ P. Vilém Doyle T. J. Zemřel hrdinskou smrtí na bojišti r. 1917, kde jako polní kněz přinášel raněným a umírajícím útěchu sv. víry.

„Neznám,“ odpověděl P. Doyle, „pokud vím, nemám přítele, který by měl být oběšen.“

„Ale třeba tam jeti,“ odpověděl P. superior. „Ještě se můžete dostat na večerní parník do Holy head a v pět hodin ráno budete v D. Můžete tedy ještě dobře promluvit s onou ženou před popravou.“

Právě svítalo, když P. Doyle vcházel do jmenovaného vězení. Ukázali mu úředovnu velitelovu, který ho přijal nad míru velitelově: „Jak jste laskav, Otče, že jste podnikl tu dalekou cestu, ač jste byl o ní zpraven tak pozdě. Ta žena nechce nikoho, leč vás.“

„Nechápu,“ odpověděl kněz, „kdo to jest a proč chce právě mne?“

„Nazývá se Fanny Cranbrush,“ zněla odpověď; „nešťastnice jest odsouzena pro zločin otravy. Když ji sem přivedli, ptal jsem se jak obvyčejně, zda nechce kněze. Řekla, že nemá žádného náboženství a že nepotřebuje ani kněze, ani clergymena. Ale před několika dny dala si mne zavolat; že prý změnila svůj náhled a že chce vidět jistého kněze. „Jak se jmenuje?“ ptám se. — „Nevím.“ — „Kde bydlí?“

— „Nevím.“ „Ale jak mohu pro něho poslat, když neznáte ani jeho jméno, ani jeho adresu? Nevíte skutečně o něm ničeho?“ — „Co mohu říci,“ řekla, že jest Irčan a že před dvěma roky dával v X... říká se tomu „misie“. Tam jsem ho viděla. Pro lásku Boží zavolejte ho, chtěla bych ho vidět dřív než umru.“ — „Učiním, seč budu,“ pravím jí; „snad ho přece najdeme.“ — Hned dopsal jsem policejnímu úřadu v X., zda tam před dvěma léty nedával misie irský kněz. Odpověď došla od Otů Jesuitů, že skutečně P. Doyle tam dával před dvěma lety misie. Proto hned telegrafoval jsem P. provinciálovi, který vás sem poslal.“

„Celá ta věc jest mi záhadou,“ řekl P. Doyle.

„Dovedu vás do cely té ubohé ženy,“ pravil velitel, „snad se ta záhada

trochu rozuzlí. Do popravu zbývá ještě několik hodin; chcete-li, můžete u ní zůstat až do konce.“

Když přišli k cele odsouzené, řekl velitel: „Zde, prosím; zůstavím vás s ní.“ Otočiv klíčem, dal žaláříkovi rozkaz, by se vzdálil.

Kněz vešel. Spatřil mladou, asi dvacetiletou dívku, sedící skloněnou na pelesti těsného žalárního lůžka. Při vstoupení kněz zvedla smutné oči; ale poznavši ho, vstala, jako by proměněná a volala: „Ach, Otče! Bůh buď veleben! Přišel jste tedy přece!“

„Těší mne, že mohu vyhovět vašemu přání,“ odpověděl P. Doyle; „ale,“ doložil, vyzýváje ji, aby si sedla, „povězte mi, proč jste si dala mne zavolat? Viděla jste mne již někdy?“

„Ano, Otče,“ odpověděla, „ale snad si toho již nepřipomínáte. Jsou tomu dva roky. Potkal jste mne pozdě na večer na ulici v X. Byla jsem špatným děvčetem. Tenkrát jste mi řekl: „Mé dítě, tak pozdě v noci ještě na ulici? Jděte domů a neurážejte Pána Ježíše! On vás miluje!“ Řekl jste mi to tak laskavě a přesvědčivě, že slova ta i pohled váš vnikly mi až na dno duše.“

P. Doyle pokynul hlavou, řka, jako by sám k sobě: „Ano, připomínám si. . . Zpovídal jsem dlouho do noci a spěchal domů do kolleje.“

„Vaše slova mne tak ohromila,“ pokračovala dívka, „že vrátila jsem se domů jako omámená. Té noci nezamhouřila jsem oka. Stále znělo mi v uších: „Neurážejte Pána Ježíše! On vás miluje!“ Urazila jsem Pána Ježíše? Miluje mne? Kdo jest ten „Pán Ježíš?“ Nevěděla jsem o něm ničeho, neb jsem se ničemu neučila a zvláště ne náboženství. Nikdy jsem se též nemodlila a vůbec nebyla jsem ani pokřtěna. Řekla mi to má matka před svou smrtí. A přece slova: „Neurážejte Pána Ježíše! On vás miluje,“ stále mi zněla v duši. Ještě dvakráte jsem vás spatřila; bylo to na procházce s přítelkyní, která mi řekla, že jste

Irčan a dáváte misie v jistém kostele v X. Po několika týdnů jsem se přemáhala a nevyšla z domu. Ale hlad a bída uvrhly mne v bývalý špatný život. Padla jsem hluboko. Mám být oběšena. Přišedši sem, nechtěla jsem kněze ani viděti. Ale jednou vzpomněla jsem si na vaše slova: „Neurážejte Pána Ježíše! On vás miluje!“ I plakala jsem — po prvé od mnoha let. Citila jsem, že jsem změněna, utišena, i zatóužila vroucně vás uviděti a poznat Pána Ježíše. A nyní, když jste přišel, nechtěl byste mi o Ném vypravovat a uvěsti Mne na cestu, jež vede k Němu?“

„Chcete snad, mé dítě, říci tím, že toužíte poznati pravou viru a státi se katoličkou?“

„Ano, Otče, z celého srdce.“

Hlavní články víry byly rychle vysvětleny této duši, lačnici po poznání Božím. I splynula křestní voda po

jejím čele a celá zločinná minulost smyta byla v spasitelné koupeli milosti.

„Zůstavím vás na chvílku samotnu,“ řekl P. Doyle. „Pospíšim vyprositi si dovolení, bych směl zde sloužiti mši svatou, chci podati vám Pána Ježíše ve svatém přijímání.“ I pospíšil do nejbližšího kostela, kde bez obtíží obdržel žádané povolení i předměty bohoslužebné. Ihned zřízen ve vězení malý oltář a Fanny obcovala své první a poslední mši svaté a přijala po prvé i naposledy svého Boha. Nabízené jí potom snídání odmítla: „Právě jsem přijala Chléb života.“

Když pak brzy nato vystupovala na popraviště v průvodu P. Doyle, šeptala mu: „Jsem šťastna, Otče! Ježíš ví, jak lituji, že jsem Ho urazila; a já vím, že mne miluje.“

Za malou chvíli duše její ve skvělém rouše křestním octla se v náručí Ježíšových.

Marie Tesařova:

Úsměv svaté Panny.

Na Tvůj úsměv, Panno svatá,
jež Ti září s líci,
čeká duše bolem jatá,
v hoři stenající.

Úsměv Tvůj jak slunka záře,
na niž všecko čeká,
smutek plaší z každé tváře,
jež se bídý leká.

Úsměv Tvůj jak ranní zoře,
která hory zlatí,
tají se v něm lásky moře,
která nám ráj vrátí.

Úsměv Tvůj jak med je sladký
včelička co sbírá,
vždyť to úsměv dobré matky,
jimž své blaží děti.

Úsměv Tvůj nás oblaž, Mátí,
až se život schýlí,
rač se mile k dětem znáti,
doved všecky k cíli.

R Ů Z N Ě Z P R Á V Y .

Krásný příklad.

R. 1915 zemřela v Anglii slečna Alice Mary May, která svému jedinému synovci odkázala 875.000 franků s podmínkou, že sumu tu i s úroky dostane v den své plnoletosti, dokáže-li zároveň, že nenáleží k Církvi katolické. Nuže, hoch po patnácti letech vyrůstal, věren víře katolické, přes všecky nástrahy naň nalíčené. První výnos soudu povolil mu lhůtu tři let na rozmyšlenou. Letos minula tři léta. Mladý muž však více cenil svou víru, než všechno bohatství a soud prohlásil universitu oxfordskou za dědičku. Mladý muž dal příklad vznešené hrdinské myslí. Obět se neodvažuje zlatem neb stříbrem. Ale příklad takové velkodušnosti a mravní síly prospívá všem, i dobré jest, jej znát a připomínat.

*

Křesťané v Ugandě.

Krajané ugandských mučedníků nejsou dojísta vlašnými křesťany. P. Hamey, z kongregace svatého Ducha, podává rozmluvu mezi křesťanem Josefem a misionářem.

Josef jest truhlářem. Po obvyklém pozdravu oslovuje kněze: „Otče, přicházím prosit o trochu dehtu.“

„Dehtu? A nač?“

„Trochu dehtu na můj kříž, poněvadž déle vydrží.“

„O jakém kříži to mluvíš?“

„O svém.“

„O svém kříži?“

„Otče, musím ti to vysvětlit. Fulgenc má již svůj kříž; chtěl bych mítí též svůj a proto prosím o trochu dehtu, aby déle vydržel.“

„A jaký kříž má Fulgenc?“

„Ten, který bude státi na jeho hrobě. Má ho stále u sebe a stěhuje-li

se, bere ho s sebou. Já též chci mítí takový...“

Slyš, drahý čtenáři: chce trochu dehtu na svůj kříž, jenž bude vztyčen na jeho hrobě, kříž, jenž bude nad ním bdíti, když všichni na něho zapomenou. Takový kříž chce Josef mítí. Kolik spasných myšlenek vzbudí každý pohled na ten kříž! A tento kříž v obydlí bude ustavičným kázáním pro celý dům, pro všechny přátele a návštěvníky! Poučení němé, ale výmluvné. Jak dobře pochopil je tento křesťan!

*

Ještě něco o Ugandě.

Jistý francouzský pan farář řekl jednou v nedělním kázání: „Drazí posluchači, dovolte mi připomenouti zajímavou statistiku! Před 50 lety v jisté africké zemi, zvané Uganda, nebylo ani jediného kněze. I přišli tam katoličtí misionáři. Dnes již mají tam malý seminář s 300 chovanci; velký seminář čítá jich 70. Hledte, zde naše farnost má od 50 let své kněze, ale nevydala ze svého lůna ani jediného. Tedy nadejde jednou čas, kdy Uganda k nám vzdělancům vyšle své černé misionáře, by křtili vaše děti, žehnali vašim sňatkům, zpovídali a vedli duše. Dámy a slečny, které mi nasloucháte, můžete se usmívat a závojem si zahaliti tvář. Ale mluvím pravdu, řeknu-li, že půjde-li to tak dále, přijdou černoši hlásat víru pohanským bělochům... Ale přeji vám lepšíh milostí, než tuto. Amen.“

*

Mládka.

Nedávno slavili jsme svátek „Mládtek“. Leč pravé vraždění mládětek nebylo za dnů Heroda, ale dnes. Neběží o patnáct až dvacet nevinných

obětovaných dítek. Dnes to jsou rodiče, kteří organizují jich vraždění.

Není dovoleno pod záminkou ochrany života materského zabíjeti přímo nevinné dítě. Účel neposvěcuje prostředků; nemožno spáchatí zlo, aby se dosáhlo dobra.

Církev, připomínajíc tyto zásady, chrání i tu slabé. Kněz je ochráncem duší, ale též i přirozeného života, kdy vykládá 5. přikázání Boží: „Nezabiješ!“

Kdo obětuje malé dítě, poskvřínuje své ruce nesmazatelně, podobně jako Lady Machetkové nepodařilo se smýti neustupnou černou skvrnu a jak ona bude i on opakovati: „Nikdy bych nevěřil, že v mrtvole jest tolik krve.“

*

Bývalý čínský minist. předseda benediktínem. Slavné sliby řeholní složil dne 15. ledna v belgickém benediktinském opatství sv. Ondřeje v Lophe-nau Dom Petrus Cel, býv. min. předseda čínský Lu-Čen-Čun. Za cisařství byl vyslancem v Haagu a Petrohradě. Oženil se s Belgičankou katoličkou. Když mu choť zemřela r. 1926, přijal katolickou víru a vstoupil do kláštera benediktínů. Roku 1927 byl oblečen do roucha řeholního a r. 1929 složil jednoduché a později slavné sliby. Dom Petr Celest bude asi vyslán do Číny, kde je od 3 let benediktinské opatství a vysoké školy.

*

Dělnický apoštolát v Belgii. Je to spolek, který svou silou i duchem stal se vzorem i organizací francouzské. Spolek tento vznikl zrovna před světovou válkou, kdy byla mládež belgická ohrožena nábožensky i mravně. Bylo již tak zle, že jen 2% mládeže ve věku 20 let přijmulo sv. svátosti. Tehdy se ujal mládeže mladý kněz P. Cadzin. Heslem jeho bylo: Očistit továrny od mravního bahna apoštolátem dělníků. Založen byl spolek ten r. 1913. Pilnou spoluprací kněžstva a za podpory biskupů vzrostla organi-

sace dělníků křesťanské mládeže v Belgii tak, že nyní čítá více než 50.000 — 70.000 členů, členů ne na papíře, nýbrž nadšených apoštolů mezi dělníky. Je jich vidět všude, v dílnách, v továrnách, na elektrické dráze, ve vlaku, všude vystupují neohrožené proti lži a podvodu socialistické nevěry. Šíří království Kristovo! — Jak by to bylo dobré u nás!

*

Rusko a poměry tamní. Ve Švýcarsku vyšla nová kniha T. Sosnowského, která na základě spolehlivých dat ukazuje, jak bolševičtí vrahové, usazení v Moskvě, provádějí socialistické heslo: „Volnost, rovnost, bratrstvo.“ — V knize je uveden počet úředních poprav od roku 1917 do roku 1923. V těchto šesti letech bylo bolševiky popraveno: 25 biskupů, 1215 kněží a řeholníků, 6575 profesorů, 8800 lékařů, 260.000 vojáků, 10.500 strážníků, 48.000 četníků, 12.830 úředníků, 355.250 různých inteligentů, 815.000 rolníků, 192.000 dělníků. Celkem bylo povražděno za tu dobu 1,765.065 lidí. Tolik ubohých lidí padlo za oběť bolševickým hyenám. Od r. 1925 až dosud vraždilo se ještě více, tak že směle můžeme počítat, že úředně bylo v Rusku popraveno aspoň 4 miliony lidí. To je ten bolševický ráj!

*

Katoličtí kněží jsou věrní. Časopis ruských vystěhovalců pravoslavných (Ecclesia) vydávaný v Ženevě, vydává o ruském kněžstvu katolickém krásné svědectví. Ruské kněžstvo každého vyznání musí za bolševické vlády snášeti největší strasti. Nemají občanského práva, nedostávají žádných poukazek na chléb a na oděv a přece úspěšně pracuje a překonává nejtěžší výkony. U pravoslavných trpí tím i rodiny jejich. Lze se proto divit, že za takových okolností často dochází k odpadu kněží pravoslavných, evangelických pastorať a židovských rabinů? I když odpadnou, musejí žíti pod stálým do-

zorem, aby se bolševici přesvědčili, že jsou opravdovými bolševiky. V seznamu odpadlíků nejmenuje časopis ten „Ecclesia“ ani jednoho katolického kněze.

*

Nemocnice katol. na nejsevernějším místě světa. Na podzim minulého roku navštívil severní oblasti biskup Msgr. Turquetil katolickou stanicí lidové oblasti v Churchill, v severní Kanadě, aby odtud vzal s sebou 4 řeholnice asi 500 mil na sever, kde mají sestry zříditi nemocnici, která bude na nejsevernějším místě světa.

*

Výměna hrdinská. Dálo se u jezera Viktorie. Již se kněží misie odebrali na odpočinek. Tu přišel bratr laik k jednomu z kněží a pravil: „Otče! Zidoro umírá, pojd' rychle podat mu posilu nemocných.“ Kněz vzal rychle nejsv. Svátost oltářní a sv. oleje a spěchal s oním katechistou k nemocnému. Nemocný se omlouval, že kněze v noci zavolat dal, že cítí, že brzy umře. Po sv. zpovědi podával kněz nemocnému sv. Hostii. Nemocný pořádně něco v posteli hledal pod poduškou. Po sv. přijímání podává umírající knězi kousek zlata, řka: „Otče, hle, celý můj majetek! Ježíš se dává Zichorovi, Zichoro dává Ježíši svůj poklad. Almužna je udělena,“ — umírající přijímá.

*

Matka Boží Luráská v Indii (v Madure). Msgr. Barthe píše z Madury: „Matička Boží ráčila svými milostmi duchovními i tělesnými zasáhnouti dalekou Maduru. Letos v lednu onemocněla těžce jedna z našich řeholnic z kongregace sv. Kříže. Lékaři zjistili u ní nemoc páteřovou, i žádali, by co nejdříve odebrala se nazpět do Francie a tam v nemocnici podrobila se zvláštnímu léčení. Ubohá Sestra, která celý život zasvětila indické misii, zarmoutila se nemálo. Ale poslechla; čekala jen na odpověď Generální před-

stavené. Zatím dopravena nemocná na hory v naději, že horské povětrí pomůže. Ale naopak, horečka neustávala, bolesti vzrůstaly a spánek se nechtěl dostavit. Dovědév se o tom, poslal jsem jí medailku, která otřena byla o místo v luráské jeskyni, kde stála matka Boží, když mluvila s Bernardetou. Doporučil jsem nemocné, by si ji položila na choré místo a při tom s důvěrou prosila Matku Boží o uzdravení, by zůstati mohla v Indii a dále pracovati na spásu duší. Poslechla a hned pocítila úlevu. Horečka ustoupila, bolesti zmizely a dostavil se i spánek. Když pak přišel lékař, by ji ohledal před odjezdem do Francie, zvolal udiven: „Co se to stalo? Po nemoci ani stopy. Nepotřebujete odjíždět! Jste zdráva. Ještě si odpočiňte několik dní a pak můžete pracovat jako dříve...“ — Dobrá Sestra vrátila se do své školy. Učí denně tři hodiny bez nejmenší únavy. Sláva a dik Matičce Boží Luráské! V Ježíši Kristu Váš oddaný † J. M. Barthe.“

*

Kněz a socialista. Jistý horník v dolech svatoštěpánských (St. Etienne) ve Francii měl šest dítek. Byl chudý a slabého zdraví. Jako pokročilý socialista silně se klonil k anarchii; a že byl dobrým řečníkem, vždy byl vítězem na schůzích politických. Jako nepřítel víry nedal pokřtiti své děti, a žena nesměla o kostel ani zavadit. Ale dostavila se nezaměstnanost a s ní ovšem i bída. Pan farář P. Volpeble nabídl mu službu polního hlídače. — „Ale já nebudu chodit na mši...“ — „Ovšem že ne. Budete-li jen dobře hlídat naše pole, můžete si tam vystavět i domek.“ — Nechtěl s počátku rozumět. Otálel, tuše osidla... Ale nouze přiměla ho, by přijal nabízené dobrodíní. I přijal. Když dostavěl domek, souseď až příliš horlivý vztyčil mu na střeše kříž. Rozhořčil se. Ale pan farář přiměl souseďa, by kříž si nazpět vzal. To dojalo našeho hlí-

dače; viděl, že kněz nechce porušiti svobodu jeho svědomí. Zanedlouho mohla žena do kostela a všech šest dětí bylo pokřtěno. Posléze vzdal se i otec. — „Ale, Otče, proč jste si vybral právě mne? Znal jste mne, kdo jsem . . .“ — „Ano, znal; ale mluvili o vás hůře než skutečně jste.“ — „Tak? A co to bylo?“ — „Že jste anarchistou, ano vůdcem všech anarchistů v dolech svatoštěpánských . . .“ — „Nu, to ne. Ale anarchista má přece do sebe něco dobrého. Proč jste si mne však vybral!“ — „Poněvadž jste

pořádným člověkem, máte šest dobrých dětí, výbornou ženu . . ., že od šesti měsíců nemáte práce, a že byste všichni zemřeli hladem . . .“ — „Proč chodíš k tomu faráři?“ ptal se ho přítel. — „Ten není jako druzí . . . Onť socialismu lépe rozumí než my . . .“ — „Ano, co jiného jest pozlátko socialistické neb anarchické než slabý odraz světelný jediného slunce věčné lásky Pána našeho Ježíše Krista! Ach, kolik lidí svádí ten bídný blyskotný odraz, zatím kdy postačila by obrátiti své zraky k plnému světlu? (Kříž, říjen 1931.)

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestáni vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje (ic), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou Církev a její nejvyšší hlavu za pobožnost k Panně Marii, Královně mučedníků a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastříž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Chodit na májovou pobožnost.

Úmysl v červnu 1932: Pokoj a mír mezi národy.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH: Pobožnost k Marii Panně, Královně mučedníků. (Hlavní úmysl.) — Matce Boží. (Báseň.) — Jen s Tobou, Ježíši! (Báseň.) — Pojďte ke Mně všichni! — Modlitba. (Báseň.) — Něco o nebi. — Nanebevstoupení Iáně. (Obrázek.) — Nčeský vlak. — Sedm svátostí a sedm darů Ducha Svatého. — Rytíři, Služebnice a Pážiata nejsv. Svátosti oltářní. — Královo máje, oroduj za nás! (Obrázek.) — Na pokraji propasti. — Úsměv svaté Panny. (Báseň.) — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVI.

BRNO, ČERVEN 1932.

ČÍSLO 6.

Ó Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Pokoj a mír mezi národy.

Hlavní úmysl.

Národové se snadněji rozvojí, ale těžko se opět sjednotí. Viděli jsme to v roce 1914, kdy povstal v Evropě národ proti národu, tak že z toho povstala světová válka, která pohltila miliony lidu. Po válce je cesta k míru a smíření národů velmi dlouhá a trnitá. Co to schůzi a porad zástupců různých národů a států a přece to nevede ke kýženému cíli pokoje a míru. Radí se o odzbrojení a přece každý stát se potichu zbrojí. Jeden nedůvěřuje druhému. Každý zástupce toho kterého národu hledí jen svého prospěchu, aniž by dbal dobra druhého. Cesta k usmíření národů je velmi obtížná, ale my katolíci musíme po ní kráčet, aby pokoj a mír národů dosažen byl. Právě katolický pohled na nynější svět jest schopnou mocí rozvaděné národy opět vně i uvnitř usmířiti. O to právě pečuje Církev sv. Ona jest totiž vynikající vzor jednoty na tomto světě, spojuje všechny národy celého světa jedním a stejným učěním, jedněmi a stejnými svátostmi, jednou a touže nejvyšší viditelnou hlavou, římským papežem, sv. Otcem Piem XI. My katolíci tvoříme bez újmy svých jednotli-

vých států, bez újmy lásky a věrnosti ke svým státům v Kristu jednu velikou rodinu pod společným náměstem Kristovým, sv. Otcem a papežem. v Římě. Je-li v rodině jednota a svornost mezi členy, spojuje-li je vzájemná láska, a jak krásný to pohled na takovou rodinu. Co platí o rodině, to též platí o obci, totéž o celém národu. Kdyby tak bylo v každém národu, v každém státu, bylo by usmíření snadné. Ale to nešťastné sobectví! To je největší překážkou pokoje a míru. Žádná láska, žádné opravdové přátelství, jen sobectví, zášť a závist. Běda národům, nesmíří-li se. Válka v době naší by byla daleko hroznější, než minulá. Proto křesťanská láska protestuje proti nelidskému ničení lidu k vůli mamonu, uražené ctižádosti nebo pomstychtivosti. Ke světovému míru třeba se ubíratí znenáhla, při čemž nyní jest snaha po pozvolném odzbrojení. Věčný mír a klid zbrání byl by možný jen tehdy, kdyby lidé se podrobili přikázáním Božím, spravedlnosti a lásce k bližnímu a kdyby bylo dosaženo u všech národů téhož stupně kultury. Zde nutno usilovat o nábo-

žensko-mravní výchovu lidstva. O tento mír a pokoj mezi národy usiluje nyní slavně panující sv. Otec Pius XI. a my, jeho věrní synové a dcery, všemožně pomáhejme mu v tomto dile usmířujícím mezi všemi národy a prosíme vroucně o milost a požehnání této snaze dorozumění národů a jich zástupců. Proto učíň jeden každý člen Apoštolátu modlitby pevné předse-

vzetí, že tento měsíc bude co nejvroucněji prositi božské Srdce Páně o dar pokoje a míru všem národům. Za tímto úmyslem obětuj jeden každý časté sv. přijímání, všechny dobré skutky, jmenovitě v den památky božského Srdce Páně: Heslem naším budiž: **V š e p r o T e b e, n e j s v ě t ě j š í S r d c e J e ž í š o v o !**

M. T.:

Věnc ružový.

U Tvých nohou, svatá Máti,
nejraději sedám,
láska Tvá mi nebe vrátí,
lásku Tvou zde hledám.

Láska Tobě z očí září,
dřímá na Tvém retu,
a já s rozechvělou tváří
věneček Tipletu.

Vybírám ty nejkrásnější
plně růže květy,
v těch se tají nejsvětější
srdce Tvého vzněty.

Napřed bílé, po nich rudé,
naposled pak zlaté
pomněnky v ně mísím chudé
z Kalvarie svaté.

Věnce kropím rosou s nebe
z ran ji sbírám Krista
věnečkem pak zdobím Tebe,
Panno, Matko čistá!

Marie Tesařova:

Na pouti.

Poutníci jdou plni touhy
do Tvé, Matko, svatyně,
v srdci jásoť, s retů píseň
letí k nebes výšině.

Stříbrný trůn Tvůj se třpytí,
s něho dolů pohlíží
láska, smilování Matky,
s Bohem všechny usmíří.

Matičko, Tvé oko jasné
když se na nás upírá,
duši, srdci je tak sladko,
každá bolest umírá.

Matičko, ó přivíň všechny,
na své srdce laskavé,
vyslyš, oč Tvé děti prosí,
dej jim požehnání své.

Maria, ó Máti milá,
jdeme poutí života,
bychom cestou nebloudily,
veď nás Tvoje dobrota.

Pojďte ke Mně všichni!

Napsal Msgre de Ségur.

(Pokračování.)

V.

Pokorná prosba ke všem katechetům, zpovědníkům a ke všem důstojným pánům farářům!

Ve jménu Ježíše Krista, našeho Spasitele, a pro Jeho lásku, k útěše Jeho nejsv. Srdce, k uctění tak málo uctívané svátosti sv. Eucharistie, pro lásku k duším, svěřeným vaší otcovské i pastýřské péči, k náboženskému obrození našich farností i k vlastnímu posvěcení, prosím své důstojné bratry, kněze Ježíše Krista, aby se ujali této vznešené věci: adorace nejsv. Svátosti oltářní.

K tomu — dle mého zdání — jest asi tohoto zapotřebí:

1. Především bylo by třeba předcházeti zjevněji vlastním příkladem. Kněz, podle slov sv. Pavla, jest právem i v skutečnosti „ve všem vzorem svého stádece“. Má působiti nejen slovem, ale i příkladem; to platí o adoraci nejsv. Svátosti právě tak jak o všem ostatním. Chce-li, by věřící uvykli si navštěvovat Božského Spasitele, musí, jako zmužilý vojevůdce, nezbytně kráčet i na jich čele; pastýř musí sám ovečkám ukazovati cestu.

Když svatý farář z Arsu ujal se své malé farnosti, kostel jeho byl prázdný jako všude jinde. I začal sám první adorovat nejsv. Svátost; celé hodiny prodel u nohou Božského Spasitele. Zvolna jeho příkladem a jeho modlitbami byli přiváběni i vesničané, bývalá poušť rozkvetla.

Jak jest krásné, jak dojemné viděti kněze při adoraci. Tak vyjádřila se ve své prosté mluvě jistá venkovská žena. Vyšla z kostela, kde viděla pana faráře, klečícího před svatostánkem. „Můj Bože,“ zvolala spinajíc ruce,

„jak jest to krásné viděti knězektakto se modlit!“

Hleďte tedy pilně dávat dobrý příklad časté návštěvy a adorace nejsv. Svátosti; nechť lidé často vidí nás zbožně klečet u nohou Pána našeho srdce; hleďte z hloubi duše nahraditi Mu osamělost kostela, opuštěnost svatostánku; pak nabudeme nepochopitelné moci přivábiti i jiné duše.

Vím, že většina kněžstva nezanedbává této krásné povinnosti; ale snad ještě v té příčině nečiní dosti buď pro sebe nebo pro jiné.

Viděl jsem kostely, kde Pán Ješiš po celý den byl sám a sám; a přece jen úzká ulička dělila faru od kostela.

2. Při vyučování náboženském snad jsme na to ještě dosti nenaléhali. Nezapomeňme, že náboženská výchova začíná u dítěte v šesti neb v sedmi letech. Dokud dítě nechodí do školy, jest úlohou rodiny, zvláště matky, by dítě si osvojilo dobré obyčeje. Ale jakmile dítě dospělo do rozumu, tedy u věku sedmi neb pět osma roku, připadá katechetovi úloha, by v dětském srdci vypěstil zbožnost, současně kdy rozum jeho otvírá světlu víry.

Nikdo nemůže pověděti, jaké následky — pro celý život dítěte — může mítí věrné úsilí, s jakým kněz mu připomíná, že Ježíšek bydlí skutečně ve svatostánku, a že dobré dítě křesťanské, buď ráno cestou do školy neb když se večer vrací domů, hledí Ho navštíviti, Jemu se klanět a své srdce Mu obětovat. Při té příležitosti může těmto nezkušeným dušičkám uděliti mnoho praktických poučení, jak se mají v kostele chovat, jak se dobře modlit a zbožně žít.

Kolik hříchů ušetřili bychom pak ubohým dětem! Kolika duším bychom

zachovali křestní nevinnost! Kolik zárodků kněžského neb řeholního povolání mohlo by vyklíčiti před okem Božského Přitele dítek! Jak dobře by se ty drahé dušičky připravily na neocenitelnou milost prvního svatého přijímání a sv. biřmování!

Nechť vnuke Pán Bůh katechetům spasitelnou myšlenku, pěstovati poněkud důsledně tyto drobnosti, dle zdání tak nepatrné, ale ve skutečnosti tak veliké a vznešené!

3. Zda konečně nemohli by zpovědníci s velkým užitekem uložit jako svátostné pokání neb jako duchovní vodítko každodenní — pokud možno — kratičkou návštěvu nejsv. Svátosti?

Co jsem řekl katechetům a zpovědníkům, pravím též ctihodným pp. farářům, kteří snad při křesťanském cvičení a ve svých kázáních nenaléhají dosti na tento tak důležitý a tak zanedbávaný předmět.

Do nejsv. Srdce Ježíšova, v Eucharistii skutečně přítomného, vkládám tuto trojí prosbu, kterou osměluji se vznášeti k otcům nesmrtelných duší a k zákonitým strážcům těla a krve Ježíše Krista. Kéž roznití toto Božské Srdce svou horlivostí a láskou srdce všech svých kněží a jimi srdce všech křesťanů!

VI.

Že za dnešní doby častěji než kdy jindy máme přicházet se modlit u stupňů nejsv. Svátosti.

Nikdo nemůže popřít, že těžké jsou časy, ve kterých žijeme. Šířící se proudy revolucionářské všude podkopávají viru, svádějí — bohužel — k nesčíslným hříchům a tak každodenně urážejí lásku Ježíše Krista. Kolik hanebného rouhání v novinách! Kolik veřejných zločinů, zaviněných vládami! Kolik vzpoury proti království Ježíše Krista na zemi, proti sv. Stolicí, sv. Otcí, proti duchoven-

stvu a řeholím, proti nejlepším služebníkům Božím.

Kolik hříchů a hanebností všeho druhu zejména proti sv. Eucharistii! Kolik svatokrádeží ve schůzích tajných společností zednářských a mezinárodních! Jest jisto, že do těchto pekelných schůzí přinášejí posvěcené Hostie a když pošlapali a poplvali kříž, vrhají se s dýkami na nejsvětější Svátost, pášice při tom vše, k čemu dohnati může jen zuřivá bezbožnost!

Kdo vyprosi jim u Boha smilování? Kdo zadrží metly hněvu Božího? Kdo vzdá dobrotivému Bohu za tolik hříchů smírnou náhradu? Kdo potěší Božského Spasitele v jeho mlčenlivém svatostánku?

Kdo? My — ač jsme-li jen poněkud pravými křesťany, máme-li jen trochu víry a srdce. Který křesťan při pohledu na tolik hříchů, páchaných proti Ježíši Kristu, mohl by ještě Ho zůstaviti samotného a nehleděl by aspoň poněkud odčinití hříchy veřejně i soukromé a smírnou adorací i krůpějí upřímné lásky potěšiti předobré a milující Srdce Ježíšovo?

To všecko má býti vykonáno před svatostánkem, neb v nejsv. Svátosti jest přítomen sám Ježíš Kristus, prodlévající zde na zemi mezi námi. Onť jest naším velkým Přitelem, naším nejlepším Přitelem, jenž nikdy nás neopouští, nikdy nás neodmítá.

Ano, Ježíš jest naším Přitelem, Přitelem, jenž tisícerym způsobem jest urážen, tupen, zneuznáván a zapomínán; a my — neměli bychom hledět aspoň na několik minut k Němu pospíšet? Jemu se klanět za ty, kdo se Mu neklaní, prosit Ho za odpuštění jménem všech, kdo Ho urážejí, a milovatí Ho náhradou za ty, kdo drze zavírají před Ním dveře svých srdcí?

Pověz, co řekl bys o příteli, který, kdy od celého světa byl bys opuštěn, nevěnně pomlouván, tupen a trýzněn, choval by se velmi lhotejně a vůbec

ani nepřišel by ti vyjádřit svůj soucit a ukázat trochu sympathie? Hle, právě tak se chová každodenně k Ježíši Kristu v nejsv. Svátosti na tisíce netěčných a vlažných křesťanů, kteří zůstávají Ho samotného v kostele právě v oněch chvílích, kdy vítal by je u sebe s tím větší radostí.

A potom — kolik milosrdenství máme vyprosití své ubohé a provinilé vlasti? Právým místem, kde Bůh nás vyslyší, když budeme se modlití za drahou vlast, jest — nepochybuji o tom — onen trůn milosti, z něhož prýští smír a odpuštění: jest to oltář, jest to svátostánek.

Proto pro vlastní svou spásu, pro spásu pronásledované Církve i celé společnosti, která již již se hroutí pod

neustálými útoky revoluce, přicházejme co nejčastěji se modlit před nejsvětější Svátostí oltářní.

Kdo ví, zda ona vroucí modlitba, kterou se pomodlíš v osamělém kostelíčku u nohou Ježíšových, zda onen žalm, onen růženec, jež modlíš se kleče jako láskyplnou smírnou náhradou, nebude onou krupějí, na niž toužebně čeká Božský Spasitel, by přeplnila kalich Jeho milosrdenství, jež pak mohutným proudem rozleje se na tebe, na tvou rodinu, na vlast a Církev, na onu duši, na jejíž spásu ti tolik záleží.

V nebi teprve u nevýslovném vytržení spatříme všechny ty divy milosti, jež — ničeho netušíce — vyprosilí jsme u stupňů svátostánku.

(Dokončím.)

K světovému eucharistickému kongresu v Dublině.

Dle anglického časopisu zpracoval Jan Břeský.

Zvolna blíží se dny 31. světového eucharistického kongresu v Dublině, aby oslavily příchod sv. Patricka do Irska před 15 stoletími. Ke kongresu zavítá kardinál legát, jehož sám sv. Otec Pius XI. vyšle, přijdou biskupové a kněží provázeni zástupy věřících laiků. A všichni přijdou ne jako cizí, nýbrž jako děti jedné rodiny, víry a Církve katolické. Mnozí z nich budou z národa irského, aby vzdali chválu Bohu a sv. Patrickovi v zemi svých otců. A všichni se spojí s nimi v modlitbách, až budou uctívat a klanět se Bohu eucharistickému. — Irsko podá slavné vyznání víry, kterouž drží od roku 432. Roku 1932 jest tomu 1500 let, kdy sv. Patrick přišel do Irska. Památka tato má připomenouti Irčanům, že po všechna století nepřetržitě měli na svých oltářích Boha, jenž poslal sv. Patricka k nim. Odtud Bůh a sv. Otec ráčil vyznamenati jejich zemi, že jí určil za místo nastávajícího kongresu.

Dle pověsti již Druidové obávali se „ostříhaných hlav“, když sloužily mši svatou, obávali se přirozeného následku, rozšíření křesťanství. Pověsti ony vydávají svědectví, že již v dobách sv. Patricka Irčané věřili ve skutečnou přítomnost Pána Ježíše ve Svátosti oltářní, že již tehdy byly slouženy mše svaté, že již tehdy byla uschovávána Svátost oltářní ku potěše lidu a k zaopatření umírajících. Vytyká se křesťanství sv. Patricka, že bylo chudým a přísným. Jest možným, že křesťanství sv. Patricka v Irsku z počátku bylo přísným, protože bylo přísně zachovááno, chudým jako narození božského Spasitele ve chlěví a chudým jako Obětovaný na kříži.

Hory a lesy irské mohou nejlépe vypravovati o jeho chudobě, jak bylo úchvatně jednoduchým a při tom úchvatně krásným. To byla doba prostého a řádného katolického života. A v době té založeny tolikéře fundace mešní na všechny časy za

zakladatele, jeho rodinu a potomky. Zakladatelé oni nemyslíli na jinou viru, jako reformace novou viru vymyslela, nepomyslíli na špatnosti, jakých se dopouštěl Jindřich VIII., Cromwel a Vilém Orangský. Slouží ti, kteří dnes pobírají užítky nadační v protestantském Kristově kostele v Dublině, za zakladatele fundačních mši obět mše svaté?

A v největším rozkvětu doby oné povstaly veliké katedrály, králové stavěli chrámy a kláštery, vyrůstala opatství, vznikaly umělecké kalichy, kříže, kaple. To vše je důkazem o nesmírné úctě a lásce ku mši svaté. Mše svatá byla středem, k němuž vše směřovalo, celý život lidu irského byl těsně spjat s obětí mše svaté v katolické církvi. Kdyby tomu bylo jinak, lid irský byl by v dobách hrubého útisku mši sv. opustil, jako ji opustili Angličané a Skotové. Irčané byli vycvičeni v dobré škole: chrám byl zdrojem, z něhož

prýštil všecken život, silou, která živila všechny jejich zájmy. Skorá mše byla sloužena časné ráno pro dělníky, pracující na polích, byli svoláváni zvonkem, aby se účastnili mše svaté. Ať si jednotlivci nebo i celé korporace začínali každý počín mši svatou. — Kostely byly beze střech a bez příjmů, Irčané obránili o všecken majetek a moc, ale mše sv. zakořenila v zemi irské hlouběji než kdykoliv před tím, ukazujíc svůj nesmírný vliv a sílu, takovými byly náboženské poměry v době trestných zákonů. Ale kněží jejich obětovali život za lid, který milovali, nebáli se ani vězení, ani šibenic, lid nedbal trestů peněžních, konfiskaci svých statků považovali za nic, bylo-li jim dovoleno zemřít v náboženství svých předků. A to jest velikou slávou v dějinách Irska, hodnou dětí sv. Patricka, a nastávající kongres radostnou odploutou.

Petr zapírá Pána.

(Z „Obrázků“ P. Jana Rostworowského T. J.)

Po nezdařeném pokusu branného odporu dal se i Petr na útěk za příkladem ostatních apoštolů. Leč nevzdálil se tak daleko, jako druzí, ale spolu s Janem ukryli se v blízkých houštích.

Upřímná láska, bol a zahanbení nedaly mu opustiti Mistra úplně. Třesa se dojetím a strachem, hanbil se sám před sebou, když si připomněl, jak domýšlivě zaklinal se před několika hodinami.

Jak pěkně dostal slovu, že půjde s Kristem i do vězení a na smrt, že hotov jest i duši za Něho obětovat! Hněval se sám na sebe a málem rozplakal by se, citě, jak jest bezmocný a slabý.

Ale co počítí? Odevzdati se v ruce té chásky bylo by pošetilé a marné;

dojista učiní lépe, bude-li hledět zvěděti něco o dalším osudu Mistrově.

Těž Jana táhlo za Kristem milující srdce. Když slyšeli vzdalující se hlasy stráže chrámové, vyšli opatrně ze svého úkrytu a pohlédli k městu. Viděli v jasném světle měsíce, jak celá tlupa sestupovala do údolí Josafat a přecházela potok Cedron. V jejím středu poznali s bolestí roucho milovaného, nyní opuštěného Mistra. Přesvědčivše se, že nikdo jich nesleduje, pustili se oba uředníci přímo za ní. Spočátku šli velmi opatrně, ponejvíce ve stínu, a urychlili krok teprve, když žoldnéři zmizeli ve branách města. V ulicích citili se u větší bezpečnosti; mohl každý snadno je považovati za pozdní chodce nebo poutníky, jež překvapila noc. Dychtili hlavně zvěděti,

kam odvádějí Mistra. Proto ulehčilo se jim, když viděli, že zahýbají se k domu Annášovu. Tam byl Jan dobře znám i doufal, že nejen sám bude dovnitř vpuštěn, ale snad i Petrovi zjedná přístup.

Tak se i stalo.

Milovaný učen vešel první a za chvíli vymohl na vrátné, že vpustila i jeho přítele.

Všedše na nádvoří, nechtěli upoutati na sebe pozornost a proto se rozešli každý jiným směrem.

Petr osamotněv, octl se na rozpacích. Nikoho tam neznal, nevěděl, kam se obrátit a ostatně snadno mohl býti poznán, neboť stráž musila si ho v zahradě dobře všimnout. Nějakou chvíli bloudil po temných zákoutích rozlehlého nádvoří, až posléze zachtělo se mu uslyšet, co se tam mluví. V hloubi za otevřenými dveřmi bylo atrium, kde četné služebnictvo hrálo se kolem planoucího ohně.

Petr přiblížil se zvolna ke dveřím a na chvíli se zastavil. Vida, že nikdo se na něho neobrací, osmělil se a vešel. Spočátku někdo si ho nevsímal, i zapomněl téměř na hroziící nebezpečí; sedě u ohně, hltal dychtivě každou ozvěnu, jež ze soudní síně k nim dolétala. Náhle však blížila se vrátná. Spatřivši apoštola, zastavila se. Snad ulekla se, že vpustila neznámého člověka, snad vzpomněla si, že ho přivedl Jan, jenž náležel k stoupencům Ježíšovým. „*Nejsi-li ty také z jeho učedníků?*“ zeptala se náhle.

Petr vyrušen ze svého zadumání, zachvěl se. „*Nejsem,*“ odpověděl kvapně, nepřemýšleje vůbec, co mluví. Ale neústupná žena stála na svém, zvláště když patrné rozpaky jeho utvrzovaly ji v její domněnce. „*I ten byl s Nim,*“ řekla, obracejíc se k ostatním. „*I tys byl s Ježíšem Nazaretským,*“ opakovala Petrovi.

Ubohý apoštol byl v úzkých. Nyní uvědomil si již, že bude-li zapírat, dopustí se lži; ale jak se přiznat, když

před chvílí zapíral? Při tom začal se bát, neb již se obracely na něho zkoumavé a výhruzné pohledy kněžských sluhů. I chtěl raději dále se bránit. „*Zeno,*“ odpověděl ještě důrazněji, „*neznám ho! Nevím ani a nerozumím, co mluvíš!*“

Téže chvíle kohout po prvé zakokrhál.

Ale Petr byl příšli rozčilen, než aby se mohl upamatovat na znamení Místrem předpověděné. Dokud děvečka vrtíc hlavou neodešla, seděl dál u ohně, hledě zachovati strojený klid. Potom vstal a vrátil se na nádvoří. Vzdaľoval se ne tak lidí a světla, ale sebe sama. Byl zahanben, roztrpčen a pohněván. Jak rád by se dostal odtud, ale jednak bál se vrátné a jednak přece chtěl zvěděti výsledek soudu.

Té noci však stihalo ho samé neštěstí. Snad hanebná ženština roznesla mezi služebnictvem, že na nádvoří ukrývá se jakýsi učedník Ježíšův, snad apoštol sám se prozradil svým podivným chováním a strachem, dosti, že za nedlouho obnovil se útok.

Vycházeje z atria, narazil na jiný hlouček služebnictva. Právě chtěl se mu vyhnouti, když ukázala na něho jiná děvečka, řkouc polohlasitě ke druhým: „*I ten byl s Ježíšem Nazaretským!*“ Ihned jeden ze sluhů vyskočil za odcházejícím apoštolem. *I ty jsi z nich!*“ vykřikl, chytiv ho za rameno.

„*Nejsem,*“ zvolal Petr polekaně. „*Zaklínám se, že neznám toho člověka!*“ To povědév, vytrhl se mu a krácel dále. Když se vzpamatoval, cítil již ne strach, ale smutek, zabíhající až v zoufalství. V duši jeho bylo hořko a temno. Proč to učinil? Proč sešel na kluzkou cestu, po níž řítí se vždy hlouběji? Včera rozhořčil se nad Jidášem; a dnes — zda sám lépe jednal? Nezapíral, nepřisahal, nezaklínal se, že nezná nejlepšího, té chvíle tak opustěného Mistra, který přede všemi ho vyznamenával a na něho spoléhal?

Petr ukryl se v nejtemnějším koutě nádvoří, kde usedl na rozložených kládách a s hlavou ve dlaních ponořil se v chmurné myšlenky.

Seděl téměř celou hodinu, když náhle probudila ho vřava na schodech, vedoucích do horních místnosti.

Vítězné křiky střídaly se s drzým výsměchem. Tušil, že velerada již rozhodla osud Mistrův.

Při myšlence té zapomněl na všecko a spěchal opět do předsíně na zvědy. Chátra kněžských sluhů vyskala tam divou radostí. „Teď to bude mítí,“ volali. „Uvidíme, co pomohou mu nyní jeho proctví, jeho kejkle a ten hloupý galilejský lid. Povedeme ho bez Hosanna a bez palmových ratolesti na kříž nebo na ukamenování!“

Apoštol se zarmoutil; pochopil, že již vyříčen rozsudek smrti. Ale nedáno mu přemýšletí o strašné zvěsti. Sotva služebníci ho zpozorovali, vykřikl jeden z nich: „Ty ještě zde? I tys byl s ním!“ Petr zachvěl se. „*Člověče! Nejsem!*“ vyrazil se sebe, „*nevím, co mluvíš!*“ „Ty že nejsi?“ vykřiklo několik. „*Přece jsi Galilean! Mluva tvá tě prozrazuje!*“ — „*Nejsem,*“ opakoval téměř se slzami, „*neznám toho člověka, o kterém mluvíte.*“

Na neštěstí přistoupil jeden z účastníků noční výpravy, příbuzný Malchův, který zasažen byl mečem Petrovým. „Proč lžeš,“ vmísil se hrubě do řeči. „Zdaliž jsem neviděl tebe s Ním v zahradě?“

Ubohý apoštol cítil, jak boří se půda pod jeho nohama. I začal přísahati, zařikat se a zaklínat, že není z učedníků

Nazaretského, že Ho nikdy neviděl, že Ho vůbec nezná.

Dojista však ani to by nepomohlo, kdyby téže chvíle jiný pohled neobrátil na sebe pozorností všech. Nad schody otevřely se dveře a z nich vyšla stráž, vedoucí odsouzeného již a potupeného Vězně.

Chátra kněžských pacholků zapomněla na Petra a vrhla se na Krista. Obstoupivše Ho, bili, vysmívali se Mu a rouhali. Ale Pán té chvíle nemyslíl na sebe. Milostí svou a svým milosrdenstvím vzal jak by do náručí sklíčenou duši svého apoštola a zrakem svým hledal jeho zraku.

I setkaly se oči Mistrovy s očima učedníka.

A Petr zmitaný výčitkami svědomí a bolem viděl, jak hledí na něho Pán nejdražší, jak hledí láskyplně, ne jako soudce, ale jako matka na nemocné dítě. Viděl to a ihned se vzpamatoval; zmizelo blouznění, spadly šupiny s očí i ze srdce tvrdá skořápka. A téže chvíle kohout po druhé zakokrhla.

Pána odváděli dále a v zápětí za ním táhla i chátra; Petr však se nehýbal s místa. Ale v jeho srdci nebylo již zoufalství, jen tiché a pokorné dojetí. Cítil, jak v hlubinách duše otvírá se zdroj teplých a tichých slz, cítil, jak se cos mění v jeho srdci, jak vchází v jiný svět, jak stoupá na novou životní příčku svého ducha.

Když na nádvoří vše utichlo, vyšel sám otevřenou branou. Kráčel, nevěda kam ani proč, až posléze vzedmulo se jeho přeplněné srdce, i začal plakat.

Sv. Pavel má pravdu, že pohané nemají srdce.

P. Hamon, náležející k Bílým Otcům v africké misi, píše:

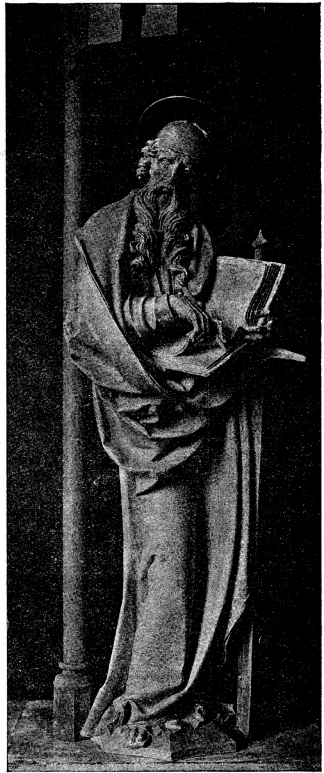
„Ze sta pohanů bývá 30—40 pohřbeno za živa. Omdlí-li někdo, zavinou ho v lubugo (látka ze stromové kůry), vykopou hrob a zahrabou do země.

Často podařilo se mi vzkřísiti omdlelé žáky neb katechisty a pokaždé slyšel jsem, jak si lidé pravi: „Ten měl štěstí! Kdyby tebe, Otče, nebyl, již by ležel pod zemí.“

Znám jistou ženu, která již dvakrát měla býti pohřbena. Již jí zavínuli

Sv. Petr.

Sv. Pavel.

v lubugo a nesli ke hrobu. Náhodou jeden z nosičů klopýtl, což vzkřísilo omdlelou, že s výkřikem se probudila. I odnesli ji domů. Za nějaký čas nová mdloba, nové zavnutí, nový pohřeb. Již ležela na dně hrobu. Ale první hrsti země, jež na ni hozeny, ji probudily. I vytáhli ji z jámy. Daří se jí dobře, až do třetí mdloby. Jen aby se neprobudila příliš pozdě.

Na jisté misionářské cestě, právě když po mši svaté svlékal jsem ornát, omdlelo 8leté děvčátko. Ihned mne zavolali. Položil jsem ji tak, aby hlavou ležela níže než nohy, by tak krev mohla přijít do mozku. Skutečně krev začala proudit a s ní vrátilo se i vědomí. Za čtvrt hodiny začala vesele poskakovati i odběhla domů. Mezitím její teta přeběhla návrší a dítěti kopala hrob.

Rytíři, Služebnice a Pážata nejsv. Svátosti oltární.

(Pokračování.)

b) O Rytířích nejsv. Svátosti.

Vzhledem k nesmírné důležitosti častého sv. přijímání řídí jesuité v Anglii laický apoštolát, jenž má šířiti úctu k nejsv. Svátosti, a to hlavně šířením častého sv. přijímání. Je tu skutečně třeba, aby laici povzbuzovali k častému svatému přijímání laiky, na které kněz nemá příležitost působiti.

Apoštolát jest činiti to, co Pán Ježíš přikázal apoštolům: „Jděte do celého světa, učte všechny národy a křtěte je . . . učte je zachovávatí vše cožkoli jsem přikázal vám. Pomáhají-li při tom laici, je to laický apoštolát. Původcem tohoto apoštolátu byl laik.

Utvořil tři sbory, a to sbor mužů, t. zv. rytířů nejsv. Svátosti (R. N. S.), sbor žen a dívek, t. zv. služebnic nejsv. Svátosti (S. N. S.) a sbor hochů do třinácti let, t. zv. pážat neboli panošů nejsv. Svátosti (P. N. S.). Hlavní úlohou členů těchto sborů jest aspoň týdenní sv. přijímání a získání jiných, aby činili totéž.

Při vstupu do manželství hledají si členové těchto sborů druhu neb družku z řad těchto sborů. Jak krásný to způsob pro zakládání křesťanských manželství a rodin!

Tyto sbory jsou nyní již šířeny v různých zemích evropských a zámořských.

Uvádím zde stanovy těchto sborů

dle překladu původního textu z anglických letáček.

Adoremus in aeternum (t. j. Počhválena a požehnána buď)

Rytíři¹⁾ Nejsvětější Svátosti.²⁾

Po celém světě rozšířená křížová výprava týdenního svatého přijímání a rytířské služby byla zahájena r. 1915, „aby všechno bylo obnoveno v Kristu!“

Byla schválena a požehnáním obdařena Jeho Svátosti Piem XI. a zvěčnělým papežem Benediktem XV.

¹⁾ Rytíř, to jest vojn. Sv. biřmováním stali jsme se bojovníky Kristovými, naše duše dostala zvláštní nevymazatelné znamení bojovníka Kristova, jakýsi stejnokroj. Hodí se tedy výraz Rytíř velice i pro nás. Kristus jest též velkým králem, jenž má vládnouti nad celým světem. My máme za Krista bojovati, abychom mu jej dobyli. Ovšem vláda Kristova není vládou ve smyslu světském. Vladař světský opanuje pouze těla. Kristus chce, má a musí vládnouti nad srdci, nad svědomím, nad dušemi. Čím častěji hojně přijímáme, tím dokonalejší bude Kristus naše srdce ovládati. Proto by se i velice hodil výraz „křížácké tažení“, jen že by mu snad lidé dobře nerozuměli. Křížácká tažení měla účel osvoboditi posvátná místa (t. j. místa posvěcená životem Pána Ježíše a Panny Marie). Křížácké tažení R. N. S. má za účel Kristu dobytí lidská srdce a zřizovati mu tam trůn. Jako křížácké tažení Svatoú zem osvoboditi od mehamedánských Saracenů a získati ji opět Kristu, tak chtějí R. N. S. vysvoboditi srdce lidská ze zajetí nepřátel spásy a získati Kristu a tak pracovati k obnově lidské společnosti.

²⁾ Pravidla Pážat Nejsvětější Svátosti jsou tatáž.

(dne 17. ledna 1917), taktéž mnohými kardinály, arcibiskupy a biskupy celého světa.

Vlastnoruční dopis Svatého Otce:

Celým srdcem žehnáme tomuto svatému dílu Prozřetelnosti, které je zváno a skutečně také je „křížovou výpravou nejsvětější Svátosti“, a všem, kteří v jeho duchu napomáhají a se snaží, aby u nich a u jiných, v soukromí a ve veřejnosti jeho nejsvětějších cílů bylo dosaženo.

Pius P. P. XI.

*

Přinese to nešicksné dobrodiní našim mladým mužům.

Kardinál Bourne dne 20. července 1915:

Rytíři Nejsv. Svátosti Oltářní (R. N. S.) jsou sborem mužů, kteří se zavázali ke křížovému tažení za rozšíření častého sv. přijímání. Jsou zavázáni svým čestným slovem alespoň jednou týdně přijímatí Nejsv. Svátost. Není to bratrstvo, spolek anebo družina, nýbrž individuální služba (osobní služba jednotlivců), aby obnovili vše v Kristu. Rytíř slouží Nejsv. Svátosti jakýmkoliv způsobem, jenž se mu naskytá, a vykonává apoštolát rytířské zbožnosti.

Křížová výprava směřuje k provedení ideálů papeže Pia X. svatě paměti: oživit mlde a obroditi slabé, aby každý byl živou lampou, věčně hořící věrou a láskou, a tak učiniti horlivou službou Nejsv. Svátosti středem katolického života a obnoviti rytířskost věků víry.

Křížová výprava nemá zvláštních modliteb, nemá schůzí, nemá peněžitých příspěvků a tudíž, poněvadž je to horlivý způsob života, pracuje ve spojení a v souladu s kteroukoliv organisací již stávající, k níž R. N. S. snad již náleží. Je přidán jas — zlatá nitka, která všecky spojuje a všem pomáhá. Křížáci jsou vždy k službám svým duchovním správcům, ba

kterémukoliv dobrému podniku, který vyžaduje horlivé pomoci.

Rytíř je zavázán svým čestným slovem, které neváže pod hříchem:

1. Přijímáti aspoň jednou týdně Nejsv. Svátost. Musi-li některý týden beze své viny vynechat, nahradí je jiným sv. přijímáním, neboť ví, že nic nepřispěje ke slávě Boží tolik, jako splnění této povinnosti R. N. S. týdeni povinnost může býti splněna kteréhokoliv dne.

2. Podati co přijal¹⁾ tím, že bude vysvětlovati tuto křížáckou výpravu, aby za R. N. S. zapsáni byli jiní, když se *zavázali čestným slovem* k plnění svých rytířských povinností.

3. Pozdraviti N. S. kdykoliv jde mimo chrám Páně řádným smeknutím a tiše slovy: „Buď zdrav, Pane můj a Bože můj!“²⁾

4. Snažiti se příležitostně navštívit N. S., třeba jen na několik minut.

5. Učiniti si zvykem účastniti se svátostného požehnání odpoledního.

¹⁾ I. Kor. 11, 23.

²⁾ Ještě lépe bude při tom Pána Ježíše duchovně přijímatí. Duchovně přijímatí Pána Ježíše dle sv. Tomáše Akvinského znamená vzbuzovati v srdci vroucí touhu po spojení s Pánem Ježíšem, na př. těmito slovy: „Věřim, Pane, že jsi skutečně a pravdivě přítomen v N. S. Miluji tě nade všecko. Z lásky k Tobě lituji svých hříchů. Již nikdy nechci hřešiti. Toužím, abych tě přijal. Ješto tě však nyní nemohu přijímatí skutečně, přijď alespoň duchovně ke mně. (Zde vzbudíš touhu po přijetí N. S.) Objímám tě již jako skutečně přítomného, spojuji se úplně s tebou. Nedej, abych se kdy odloučil od tebe.“

Nebo kratší: „Můj Ježíši, miluji tě. Lituji svých hříchů. Přijď ke mně. Zůstaň u mne.“ Časté duchovně přijímání je výborným prostředkem k dosažení křesťanské dokonalosti.

Pán Ježíš zjevil jedné zbožné duši (t. b. ctin. Pavla Maresca), jak milo mu jest duchovně přijímatí tím, že jí ukázal dvě nádoby, jednu zlatou, ve které schovává skutečná a jednu stříbrnou nádobu, ve které schovává duchovní sv. přijímání. (Z knihy: Návštěvy N. S. od sv. Alfonse z Liguori.)

Jak mnoho stříbrných mincí převyšuje cenou jednu zlatou minci, tak může i mnoho duchovně přijímání prospěti duši víc než jedno skutečné.

6. Kleknouti úplně a uctivě na pravé koleno při vstupu a odchodu z kostela.¹⁾

7. Účastníci se adorace při čtyřicetihodinné pobožnosti.

8. Dělati sv. kříž uctivě a důstojně.

9. Bojovati proti všemu, co by mohlo v myšlení, slovech neb skut-

¹⁾ Je-li vystavena N. S. i jen v ciboriu, dlužno dle církevního předpisu při vstupu a odchodu z kostela i při chůzi mimo vystavenou N. S. pokleknouti na obě kolena.

cích ohrožovati čistotu duše i těla, nechtě je toho příčinou sám nebo jiný.

10. Obětovati své týdenní sv. přijímání za všechny R. N. S. a S. N. S., zapsané v ústředním seznamu, což nevylučuje jiných úmyslů.

Tyto úkony však nejsou vši jeho službou. On není nikdy mimo službu. On koná všechno dobře po rytířsku, doma při práci, ve společnosti, při zábavě, poněvadž udělati něco špatně nesrovnává se s jeho ctí. (Dokončení.)

Ale ano, sv. Antonín ještě dělá zázraky!

Si quaeris miracula . . .

Zázraky! Těch je všude plno, kde vyzývají sv. Antonína. Několik příkladů z Colombo, hlavního města ostrova Ceylonu dokáže, že i na Ceyloně jest sv. Antonín útočištěm všech.

Samochoď, přijíždějící z Moratury, zastavuje se před nemocnicí. Bonz, budhistický to kněz, v služebním oděvu, přijíždějící s bohatou rodinou cingaléskou a s 11letým pacientem, ukazuje zřejmě, jakého jsou vyznání náboženského.

Lékař ohledav dítě prohlásil, že operace jest nezbytná; již zítra třeba k ní přistoupiti. Matka dítěte se brání; s operací se musí počkat, až vykonají dříve pout k sv. Antonínu do Kočikadé.

„Co ti napadá?“ zvolal manžel nevrle. „Jsem budhisté; pojďme do chrámu, chceš-li; ale co je nám do svatého Antonína?“

Bonz, strýc malého pacienta též se vytasil se svými důvody. Ale marně, nic nepomáhá, ani námítky, ani výsměchy, ani rozumování.

Slib učiněný sv. Antonínu zvítězil nad šňůrkou s budhistickým talismanem. Samochoď čeká ještě před vraty; otec, matka se synem do něho vstupují; zůstal jen rozmrzený bonz.

Malý pacient jest slavnostně svěřen ochraně sv. Antonína a na oděv připravena obvyklá páska z lehounkého

tkaniva, obsahující několik penízků, jako odznak učiněného slibu.

Za několik dní dítě je úplně zdrávo. Před návratem do Moratury zastavuje se celá budhistická rodina v Kočikadé, kde štědře splnila učiněný slib.

*

Nedávno jakási žena umírala v nemocnici. Světská ošetřovatelka stáhla ji s prstu zlatý prsten, který zatím uložila do zásuvky ve stole. Náhle byla však odvolána; i odešla zapomenuvši na prsten úplně. Když se vrátila, hledala ho, aby ho odevzdala správci; ale marně; prsten zmizel beze stopy.

I byla obžalována a odsouzena k pokutě sedmi rupií; byla to cena ztraceného skvostu.

7 rupií — toť ohromná suma pro ubohou cingalésku. Více však ji hnětla hanba, že je považována za zlodějkou.

Ve svém zármutku pospíšila do Kočikadé a tu pokleknuvši před záračnou sochou velkého divotvůrce, skláněla své čelo k zemi plačíc a modlic se.

Nazítí, když při utírání prachu přenášela vásu květinovou v chodbě nemocniční, vidí náhle, jak cosi lesklého kutálí se na zem a zastaví se u jejích nohou. Byl to ztracený prsten.

Jak sem přišel? Tajemství — či lépe tajemství sv. Antonína. Ošetřovatelka plna radosti vypravovala svůj příběh

správci buddhistickému, který odpovéděl přesvědčen: „Tak je to vždy se sv. Antonínem.“

Jistý pacient s vředem na noze byl přijat do nemocnice. V rukou držel velmi uctivě prostíčký obrázek sv. Antonína. Patrně musí to býti katolík.

Při vstupu do nemocnice pozdravuje ho sestra ošetřovatelka obvyklým pozdravem: „Dobré jitro, pane!“

„Dobré jitro, Matko Boží!“

„Matko Boží? Tak nesmíte mi říkat.“

„Odpusťte, nechtěl jsem vás urazit, dobrá Matko svatého Antonína!“

„Matko sv. Antonína? To též ne!“

„Ach, odpusťte, dobrá svatá matko, good holy Mother, odpusťte! Nevím, jak vás titulovat.“

„A jakého jste vyznání?“

„Jsem mohamedán.“

„Moslemín? A nač máte obrázek sv. Antonína?“

„Odpusťte, good holy Mother, jsem moslemín, ale můj přítel jest katolík. Při poslední své návštěvě daroval mi tento obrázek naléhaje, bych vzýval sv. Antonína a slíbil almužnu, uzdravím-li se. Na jeho radu slíbil jsem sv. Antonínu dvě svíce v ceně dvou rupií a stříbrnou nohu na jeho oltář jako ex-voto. Potom přítel mne ještě vybídl, bych se zde u vás dal ošetřovat, ujišťuje mne, že jste právě tak hodná jak sv. Antonín. Věřím, že jest to pravda. Ach, good holy Mother, kdybyste věděla, jak mám rád sv. Antonína! Nemohu-li v noci spát, běru jeho obrázek a líbám ho.“

Byl jste již u něho v kostele v Kočikadé?“

„Ano, ale šel jsem tam pouze se podívat. Až budu uzdraven, půjdu se tam poděkovat a přivezu slíbené dvě svíce. Ex-voto přijde později. Musím ho dát teprv zhotovit.“

Za svého pobytu v nemocnici vypravoval všem, kdo s ním mluvili,

jak má rád sv. Antonína. Jeho důvěra neochabla ani na okamžik. Proti vši naději vstal ubohý moslemín úplně zdrav.

Sv. Antonín Paduanský.

Jistý P. Oblát Neposkvrněné Panny obchází denně v nemocnici katolíky, roztroušené mezi sty a sty nemocných. V každém sále upozorní ho

ošetřovatelka na ony, kteří chtějí s ním mluvit anebo potřebují duchovní pomoci.

Jednoho jitra ukázala knězi ubohého Famula, který včera večer byl přinesen do nemocnice a jest u velkém nebezpečí.

Otec blíží se k jeho lůžku; tvář nemocného přímo zářila.

„Jak se nazýváš?“

„Antonín.“

„Jsi katolík?“

„Ano.“

„Viš-li, žeš těžce nemocen? Snad tě Pán Bůh brzo vezme k sobě.“

„Vím to.“

„Nebojíš se? Dojista máš všecko v pořádku.“

„Nebojím se.“

„Nechtěl bys očistiti své svědomí sv. zpovědí?“

Antonín mlčí.

„Dlouho jsi se již nezpovídál?“

„Zpověď? Zpovídat se? Co to jest?“ ptá se udiven.

Kněz nechápe. „Jak, tys katolíkem a nevíš, co to jest se zpovídat?“

„Ne! Až mi to povíte, budu to vědět!“

Misionář chápe ještě méně. „Jsi katolík?“

„Ano!“

„Jsi pokřtěn?“

„Ano!“

„Kdes byl pokřtěn?“

„V kostele v Kočikadé.“

„Dlouho již tomu?“

„Ne!“

„Kdo tě tam pokřtil?“

„Sv. Antonín.“

Kněz myslí, že nemocný blouzní aneb že nerozumí otázce.

„Kdo tě pokřtil?“

„Nu, sv. Antonín!“

„Nemohl bys mi říci, jak se jmenuje misionář, který tě pokřtil v kostele sv. Antonína?“

Nemocný vyvalil oči. „Ale mne ne-

pokřtil žádný misionář; byl to sv. Antonín, mluvím vám!“

Kněz uvyklý na podivinství svých kajících, pokračuje v apoštolském výslechu: „Nuže, pověz mi krátce, jak to bylo s tvým křtem!“

„To není nic těžkého. Byl jsem pohanem. Ale jako mnozí jiní, i já často chodil jsem se modlit do Kočikadé. Svatý Antonín dal mi vše, oč jsem ho prosil. Mám ho velmi rád. Již dlouho přál jsem si státi se dítětem Božím v Církvi římsko-katolické. I poprosil jsem sv. Antonína, aby mne přijal za syna. Jednoho dne klečel jsem opět u jeho nohou; čelem schýlen až k zemi modlil jsem se vrouceněji než kdy jindy. Náhle ucítil jsem vnitřně, že sv. Antonín mne vyslyší. Vstal jsem celý šťasten. Věděl jsem, že kdo chce se stát katolíkem, musí přijati křest, t. j. musí na něho býti vylita voda. I zamířil jsem ke vchodu kostela, kde ve zdi jsou připevněny dvě misky s vodou. Pak nabral jsem vody do obou dlaní a polil si hlavu i obličej tak, jak jsem věděl, že je třeba, aby člověk byl pokřtěn. Potom běžel jsem nazpět ke sv. Antonínu poděkovat za to, že mne přijal za syna. Od té doby nikdy jsem nezanedbal chodit do kostela v Kočikadé...“

Jen stěží podařilo se knězi vysvětliti, že takový křest jest neplatný.

„Proč? Proč?“ tázal se smutně. Teprve když sestra mu slíbila, že za malou chvíli připraví ho na pravý křest, zazářila jeho tvář.

Příprava nemohla býti dlouhá. Jeho dny byly sečteny. Ostatně dojista stál u něho jeho sv. ochránce a vnitřně ho poučoval.

Misionář vrátil se k němu hned odpoledne a tentokrát cítil sv. Antonína byl skutečně pokřtěn. Než se den nachýlil, šťasten odcšel do nebe, by věčně mohl viděti Boha svatého Antonína i svého Boha.

(Z letopisů Otců Oblátů na r. 1931.)

R Ů Z N Ě Z P R Á V Y.

Sv. Cyril a Metod spolupatroni basiliky velehradské. Sv. Otec Pius XI. rozhodl, aby sv. apoštolové Cyril a Metod byli spolupatrony velehradské basiliky. Tato staroslavná basilika založena ve 13. století jako klášterní chrám cisterciácký, je zasvěcena Nanebevzetí Panny Marie. Odedávna je touhou a cílem staniců poutníků velehradských, aby byla v basilice této význačnější zdůrazněna památka sv. patronů slovanských. To se stalo nyní skutkem. Dekretem římské kongregace obřadů bylo J. Exc. ndp. arcibiskupu olomouckému Dru Leop. Prečanovi sděleno rozhodnutí sv. Otce Pia XI., že tento na žádost a prosbu ndp. arcibiskupa vřele doporučenou pražským papežským nunciem, potvrdil a prohlásil sv. apoštolů Cyrila a Metoda spolupatrony basiliky menší na posv. Velehradě, zasvěcené Panně Marii nanebevzaté a to s přiznáním všech liturgických výsad, jež spolupatronům kostela přináležejí. Dekret má datum 13. dubna 1932. Podobné výsady se jen zřídka udělují. Toto prohlášení dává nový podnět a novou vzpruhu k šíření kultu cyrilo-metodějského u nás, jenž naší Moravě a celému národu našemu přinesl a ještě přinese tolik pozhnání. S Královnou nebes vládnou basilice velehradské jako spolupatroni sv. Cyril a Metod. Velehrad rozkvétá vždy znova! Až bude se letos 5. července po prvé slavit patrocinium basiliky pod ochranou nových spolupatronů, ať plesá celá cyrilo-metodějská Morava a nechť také první pravá cyrilo-metodějská pout shromáždí na Velehradě co největší počet ctitelů našich sv. apoštolů.

*

Nový katolický chrám nejsv. Srdce Ježíšova na Král. Vinohradech v Praze

na náměstí krále Jiřího byl v neděli 8. května slavnostně vysvěcen. Obřady svěcení vykonal za veliké účasti katolických spolků a obecnostva J. E. ndp. arcibiskup Dr. Karel Kašpar. Po přenesení sv. ostatků z dosavadní farní kaple sv. Aloise do nového chrámu konalo se posvěcení oltářů a byla sloužena první mše svatá. Ke slavnosti došel telegram od sv. Otce Pia XI., podepsaný kardinálem státním tajemníkem Pacellim.

*

Svatořečení bl. Anežky České. Při schůzích katolíků jak v Čechách, tak na Moravě domáhají se věřící o svatořečení bl. Anežky Přemyslovnny a obrací se s pokornou žádostí na biskupské Ordinariáty v té záležitosti. A což nás bl. Jan Sarkander nebude též konečně vyhlášen za svatého?

*

Eucharistický sjezd v Dublině.

Zprávy poslední z Dublinu oznamují, že letošní eucharistický sjezd překoná všechny předcházející sjezdy. Při pontifikální mši sv. v parku Phönix, kterou bude sloužit papežský legát kardinál L. Leuri, očekává se účast přes půl milionu lidí. Ministerstvo pošt dodá nejmodernější stroje, aby všichni účastníci mohli slyšeti každé pronesené slovo. Milionu lidí bude umožněno zúčastniti se společně zpěvu hymnů. Osoby, které se nedostanou do katedrály, budou moci i v ulicích zpívat zbožné písně, neboť 35 radiových přístrojů bude fungovat v přílehlých ulicích. Chór bude doprovázen hru na harmonium a zvuky jeho budou tak zesíleny, že budou všude slyšitelné. Na oltáři budou umístěny při mši sv., sloužené papežským legátem, tři mikrofony. Až do vzdálenosti 15 mil za městem budou moci lidé slyšeti

každé slovo a všechny písně při obřadech zpívané, neboť v okolí bude umístěno 400 tlampačů, vzdálených od sebe 400 yardů. Když po mši sv. vyjde průvod z Phoenix-Parku, zůstane chór na svém místě, ale sesilovači bude nesen jeho zpěv dalleko široko. Nejsv. Svátost ponese papežský legát, jenž bude kráčeti uprostřed průvodu, obklopen biskupy, kněžími a zvláštním chórem, který bude zpívati liturgické písně. Když bude papežský legát s Nejsvětějším se ubíratí kolem sesilovače, bude tento vypjat, aby nerušil zpěvu

chóru. — Byl vydán rozkaz civilnímu letectví, že o kongresu nesmí letadla létatí na místech, kde se budou konati obřady. Všechny domy budou ozdobeny, takže skutečně uvidí poutníci krásné město s radostí a nadšením se sklánějící před svátostným Spasitelem. Chvilé, které prožijí poutníci v Dublině, budou opravdu tak uchvacující, že na ně nezapomenou do své smrti. Těž z naší republiky bude účast dosti slušná. Vůdcem výpravy od nás bude J. M. ndp. opat Metod Zavoral, prelát ze Strahova v Praze.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vsi zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevýmaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, z a p o k o j a m í r m e z i n á r o d y a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budíž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Modliti se za sjednocení národů.

Úmysl v červenci 1932: **Náboženské ústavy.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH: Pokoj a mír mezi národy. (Hlavní úmysl.) — Věnoc růžový. (Báseň.) — Na pouti. (Báseň.) — Pojdte ke Mně všichni! (Pokrač.) — K světovému eucharistickému kongresu v Dublině. — Petr zapírá Pána. — Sv. Pavel má pravdu, že pohané nemají srdce. — Sv. Petr a sv. Pavel. (Obrazy.) — Rytíři, Služebnice a Pážiata nejsv. Svátosti oltární. (Pokrač.) — Ale ano, sv. Antonín ještě dělá zázraky! (S obrázkem). — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVI.

BRNO, ČERVENEC 1932.

ČÍSLO 7.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Zbožné řády a společnosti.

Hlavní úmysl.

Zbožné řády jsou společnosti, v níž členové směřují k jednomu úkolu a cíli podle řádových pravidel a zaváží se slavnými sliby dobrovolné chudoby, ustavičné čistoty a dokonalé poslušnosti k představeným. V některých společnostech jsou jen dočasné sliby na jistou dobu a mohou se opakovati: Hlavní účel těchto církevních ústavů je čest a slávu Boží a spasení duše dle výroku Krista Pána: Co prospěje člověku, kdyby celý svět získal a na své duši škodu trpěl? Jak pečují členové těchto zbožných ústavů o spásu duše své, tak pečují též o spásu duší svých spolubližních modlitbou, slovem Božím, dobrým příkladem. Činnost členů je za doby naší sebeposvěcování, duchovní správa a školní vyučování mládeže. Kdo chce jiné posvěcovati, musí napřed sám se posvěcovati modlitbou, dobrými skutky, kajeností, sebezáporem a pak i slovem i příkladem může posvěcovati své bližní v duchovní správě, při misiích v duchovních cvičeních, nabádaje své bližní k častému přijímání sv. svátostí a ku konání dobrých skutků milosrdenství.

Za doby naší je též jednou z hlavních činností vyučování sv. náboženství ve školách a péče o zbožné vychování mládeže, aby z ní byli vychováni dobří křesťané a věrní občané. Čím větší je boj proti náboženství katolickému, tím větší váhy nabývá péče o náboženské vychování mládeže školní. Proto ten krutý boj o náboženskou, katolickou školu.

Jiné řády a společnosti církevní zabývají se ošetřováním nemocných v nemocnicích, čímž prokazují ubohým nemocným skutek milosrdenství. Řídí se slovy Krista Pána: Cokoli jste dobrého učinili jednomu z těchto nejmenších, mně jste učinili. Vzpomeňme na veliké oběti milosrdných sester u lůžka nemocných. Jiné sestry zase se obětují misiím v cizích, pohanských zemích, kde jsou platnými pomocnicemi misiionářů. Jiné sestry zase se věnují rozjímavému životu a modlí se za ty ve světě, kteří se vůbec nemodlí. Ať je činnost členů řádových a zbožných společností jakákoliv, každá je užitečná a lidu prospěšná a proto nemá být odsuzována. Kdo změní pozeňání, které každodenně z našich

nábožných řádů a ústavů vychází. Kolik dobrodiní se prokáže denně tělu i duši u brány klášterní! Kolik rozmanitých služeb se prokáže v nemocnicích ubohým nemocným! Jak veliké a závažné je působení jejich v dětských zahrádkách, ve školách a jiných ústavech různých! Kdo pochopí teprve milosti, které tiší, zbožní řeholníci a zbožné řeholnice za zdmi

klášterními lidem na zemi vyprošují! Proto poslechněme rádi výzvu sv. Otce Pia XI. a pamatujme ve svých modlitbách v tomto měsíci na církevní řády a zbožné ústavy, aby Bůh jim žehnal a mnohé obětavé duše k službě své povolal. Za tímto úmyslem obětujme své všechny modlitby a dobré skutky podle hesla: Všecko pro tebe, nejsv. Srdce Ježíšovo!

H. W. :

Pojďte ke Mně všichni!

Napsal Msgr. de Ségur.

(Dokončen.)

VII.

Praktické pokyny týkající se adorace nejsv. Svátosti oltářní.

Nejprve a především hled vykonati svou návštěvu nejsv. Svátosti velmi pravidelně a dle možnosti v určitou hodinu. Nic nepřispěje účinněji k řádnému vykonání nějaké věci a zvláště k zamezení jejího zanedbání jako pravidelnost. Vejdí tedy na několik minut do kostela, aby ses usebral a u Božského Spasitele občerstvil svou duši, a to buď ráno, když jdeš do práce, neb v tu a v tu volnou chvíli, anebo na večer, když se vracíš domů.

Zastaneš-li náhodou kostelní dveře zavřené, vykonáš kleče na prahu svou malou adoraci anebo na místě u kostela, které nejbližší jest svatostánku.

Na druhé: můžeš-li, jdi ráno na mši sv.; toť nejkrásnější návštěva, nejvyšší a nejdokonalejší adorace. U duší hluboce zbožných má mše svatá, ovšem dle možnosti, zaujímatí první místo; jestiž to nejvznešenější kon eucharistický.

Na třetí: vykonej dobře, velmi dobře svou adoraci. Není potřebí, by byla dlouhá. „Velebný pane,“ prosil jednou při školní přestávce hošík svého učitele, „raďte mi dovolit, bych se

mohl pomodlit před nejsv. Svátostí oltářní.“ „Ano,“ odpověděl dobrý kněz, „ale s podmínkou.“ „Jakou?“ „Aby to bylo teplé a krátké.“

Jaké to zlaté pravidlo! „Aby to bylo teplé,“ t. j. aby ses blížil k Bohu s vroucím srdcem, neb ničeho nepořídíš u Něho násilím, ale láskou. „Aby to bylo krátké,“ t. j. nechoď k Pánu Ježíši se nudit a dřimat, nemyšl, že možno u Něho jakost zastoupiti množstvím.

Tedy především horlivost, živá víra a pravá láska. To právě žádá na nás Pán Ježíš; jen to Ho těší, kdy vidí nás u Svých nohou klečet. „Ó má drahá dcero,“ řekl Pán Ježíš cti-hodné Anně Marii Taigi, „jak málo které srdce mne potěší; když ke Mně přichází. Někdy v dosti četném shromáždění najdu sotva dvě neb tři, jež skutečně se Mi klaní a Mne milují.“

Za čtvrté: při své návštěvě nejsv. Svátosti uživej oné metody, kterou zvláště máš rád; jest to pro tebe to nejlepší. Co hodí se jednomu, nehodí se obyčejně druhému. Jedni dávají přednost modlitbám, necht se je tedy modli. Někteří zase rádi čtou a rozjímají jisté části z „Následování Krista Pána,“ neb z Evangelia anebo z jině dobré knihy. Necht čtou a rozjímají.

Jiní opět rádi pomalu se modlí kratičké povzdechy neb střelné modlitby, na př. „Můj Bože, miluji Tě! Klaním se Tobě z celého srdce!“ „Ó Ježíši, Ty jsi zde! Viz, klečím u Tvých nohou!“ „Ježíši, můj Bože, smiluj se nade mnou a požehnej mi!“ atd. Necht zůstanou věrni tomuto způsobu adorace; prospěje jim více než kterýkoli jiný.

Jiní zase se tiše useběrou a nijak se nenutí k rozmluvě s přítomným Pánem Ježíšem. Tak činíval onen chudý venkovan, o němž se zmiňuje životopisec sv. faráře z Arsu. Prostý ten muž cestou na pole zastavil se vždy v kostele; u dveří kostelních položil své skromné polní nářadí a pak vešel do kostela, kde zůstal dosti dlouho; klečel neb seděl bez knihy, bez růžence, oči neodvratně upřeny na svatostánek. Jednoho dne přiblížil se světec k němu. „Příteli,“ řekl vřelě, „jak se to modlíte? Co tu děláte? Nikdy u vás nevidím ani knihy ani růžence.“ „Dívám se na Něho,“ řekl vážně venkovan, „dívám se na Něho a On na mne.“

Jaký to překrásný způsob adorace! Jaká krásná návštěva u Pána Boha!

Za páté: zůstaň dle možnosti usebraným v přítomnosti Boží, jak kdybys byl s Ním sám, nevšímaje si, co se děje ani v levo ani v pravo. Nezapomeň, žes přišel pro Ježíše Krista a pro nikoho jiného. Dotíraj-li roztržitosti, zapuď je klidně řka: „Ne nyní, za chvíli teprv, až budu venku.“

Ještě jedna rada v příčině adorace nejsv. Svátosti: Hleď si opatřiti zlatou knížku, kterou napsal sv. Alfons Liguori pod názvem „Návštěvy nejsv. Svátosti.“*) Najdeš v ní obdivuhodné věci i naučíš se přemnohému ve škole tohoto světe. Co praví, hodí se všem, mladým i starým, učeným i prostým.

*) Před časem uveřejnil jsem pod názvem „Klečátko“ brožurku, určenou usnadnění adoraci nejsv. Svátosti. Dostane-li se ti do rukou, můžeš s prospěchem jí použítí.

Následování Krista, zvláště jeho poslední dvě knihy, též poslouží výtečně při adoraci.

Snad namítneš: „Jak rád bych učinil podle vaší rady a navštívil Pána Ježíše v nejj. Svátosti, ale nemohu; kostel mám příliš daleko a nejsem pánem svého času.“ Budiz; na nikom nelze žádat nemožných věcí. Ale co nemůžeš vykonati každodenně, nemohl bys čas od času? Ostatně co ti překáží uctíti zdaleka nejsv. Svátost, aniž bys při tom vyšel ze svého pokoje? Urči si jistou chvíli denně; obrať se směrem ke kostelu a připomeň si, že Pán Bůh vše vidí a slyší, i že zná dobrou vůli každé duše; klaň se Mu, jak by byl blízko u tebe a pošli Mu své celé srdce se svou adorací, se všemi modlitbami, se smírnou náhradou, s vroucími vzněty své lásky. Taká vzdálená adorace velmi posvěti tvůj den, a Eucharistie jako slunce lásky zasáhne až k tobě svými božskými paprsky.

Tak rovněž radim oněm zbožným křesťanům, jež — bohužel — musí prodlévati v smutných krajích bez víry a bez náboženství, a kde ubohé kněžstvo jest nuceno zavíratí své kostely vyjma hodin služeb Božích.

VIII.

Nestačí klaněti se pouze Božskému Spasiteli v nejsv. Svátosti; musíme Ho též přijímati.

Končí tyto skromné řádky úvahou velmi důležitou, kterou předsudky jansenistické zatemnily u přemnoha katolíků. Rádi se modlí; rádi jdou na mše. a obcují pobožnostem; mohou-li, vejdou ochotně na chvíli do kostela; ale k sv. svátostem přistupují pouze o velkonočních aneb nanejvýše ještě o vánocích.

Necht dovoli mi upřímně povědětí, že taký není duch Církve katolické, poněvadž tím způsobem odírají mi-

losti Božského Spasitele a velmi zamrucují Jeho lásku.

V nejsv. Svátosti Ježíš Kristus, pravý Bůh, učiněný člověkem, pravý Syn Boží i Syn Marie Panny, má právo na úctu nejvyšší, na adoraci; ale chce též přijíti svatým přijímáním do našeho srdce, aby mohl v něm vládnouti. Jemu náleží naše tělo, Jemu náleží i naše křesťanská duše. Naše tělo má býti Jeho chrámem, Jeho živým svatostánkem, ale to se nestane jinak než sv. přijímáním. Pouhá adorace nepostačí; potřebujeme ještě onoho políbení lásky, jež nás celé, duši i tělem, spojuje s Ježíšem Kristem, a jež proto sluje latinsky communio = communis unio společná jednota s Ježíšem Kristem.

Sv. přijímání utvrzuje nás v milosti Boží, t. j. v duchu jednoty s Ježíšem Kristem, jež se začala již svatým křtem. Kristus Pán jest našim „Chlebem života“, jak sám Sebe nazývá ve sv. Evangelii; přijímáme-li

Ho tedy nedostatečně, duše velmi slabne, hyne, až posléze zmirá, t. j. odloučí se od Boha, právě tak jak by pozbyl sil a musel umřít člověk, jenž by zanedbal výživy svého těla. Musí tedy přijímati Tělo Páně, kdo chce žíti jako pravý křesťan, jako musí jisti ten, kdo chce žíti a nabýti potřebných sil.

Nepostačí tedy adorace a modlitba, ač jsou výtečné a v jistém smyslu nezbytné. Musíme Bohu se klanět a Ho přijímat, aby Bůh v nás žil a my skutečně Jemu náleželi.

*

Ježíši, můj Bože, z lásky k Tobě, z lásky k nesmrtelným duším, jež Ti jsou tak drahé, napsal jsem těchto několik řádek. Rač jim požehnati a je zúrodniti. Rač přivábiti jimi i jiné duše, aby přicházely k Tobě ve Tvé vznešené Svátosti, by se Ti klaněly a Tě přijímaly často, pokorně a s láskou!

Moderní farizeové.

K 5. neděli po Svatém Duchu.

Jarolím St. Pavlík.

V evangelii páté neděle po Svatém Duchu poučuje nás Kristus Pán, kterak máme přikázání Boží zachovávat. Ne tak, jako farizeové, kteří svoje vlastní přikázání lidem předkládali i všeliké malicherné předpisy ustanovovali, jež neměly svůj důvod v zákoně; farizeové chtěli, aby ty jejich předpisy byly co nejdůtklivěji zachovávány, ale sami se o důležité předpisy zákona Božského nestarali a jim se vymykali. S neumytýma rukama nebo z neumyté mísy jísti, v sobotu několik klasů k zapehnutí hladu utrhnutí, v sobotu nemocného uzdraviti, bylo v jejich očích velkým přestupkem, ale vdovy a sirotky utiskovati, při nebi křivě při-

sahati, cizoložiti, to nebylo nic. Vykládati si Boží přikázání podle svých domněnek, tak jako si bludaři Písmo svaté podle svého vlastního náhledu vykládají a si myslí, že to lépe ví, než celá katolická církev.

Takových farizeů je i teď dosti. Oni pravi, že jsou též křesťany a zachovávají desatero přikázání; ale jak! V jediného Boha věřiti buďš. Ano, oni věří ve vyšší bytost, již nazýváme Bohem; ale toho Boha uctívati, k němu se modliti, nepokládají za nutné. Nevezmeš jména Božího nadarmo. Ale jméno Boží z veřejnosti úplně odstraniti, je vůbec nevyslovovati, slib zrušiti, z kláštera utéci, od

stavu kněžského odpadnutí, k národní církvi se připojí, to je moderní, to není žádný hřích. Pomni, abys den sváteční světil! Ale jak jej světil! Mše svatá je věci vedlejší, která se opomine, aniž by si kdo dělal z toho předchůzky ve svém svědomí; hlavní věc je sport, výlet, zábava a tanec!

Ve 4. přikázání se nařizuje, otce, matky, duchovní a světské vrchnosti poslouchati. Světské vrchnosti se poslouchá, protože se musí, nechce-li se člověk dostati do vězení anebo pokutu zaplatiti; ale před duchovní vrchností není žádného respektu, přikázání mešní, postní a velikonoční bere se na lehkou váhu.

Nezabiješ, jinak bys byl vrahem a přišel na šibenici; ale nenarozené dítky můžeš beze všeho zahladiti a počet dětí obmeziti; to je moda, a žádný hřích, myslí si moderní farizej.

Nezcižoložíš. Ale žalovati na rozluku manželství, od zákonité manželky odejiti, ačkoliv Kristus řekl: Co Bůh spojil, toho člověk nerozlučuje, a s jinou se oženiti, to je moderní, to není žádný hřích.

Nepokradeš! Ale v obchodě bližního obelstítí a osáliti, kartely a falešnými bursovními zprávami cenu zboží do výše hnáti, lichvařiti, mzdu pracovní snížiti, konkurs ohlásiti, to nic neznamená, to jsou praktiky obchodní.

Nevydáš křivého svědectví proti bližnímu svému! Ale smíš lháti a škanďální historky si vymysliti a do novin dáti a tak klerus do křivého světla postaviti.

Hle, tak jednájí moderní farizeové; oni si upraví přikázání Boží, jak se jim to hodí a překrucují celou morálku (mravouku). Takovým lidem hrozí prorok: Běda vám, kteří hořké nazýváte sladkým a sladké hořkým.

Bůh zvěštoval desatero přikázání národu israelskému na hoře Sinaj. Nebylo to pro ně nic nového, neboť už za časů patriarchálních měli lidé o nich vědomí; bylať ona přikázání nepsaným anebo do srdce psaným zákonem Božím. A tím jsou dosud. A proto se musí všichni lidé podle nich řídit, i pohané; neboť Ježíš pravil k bohatému mládenci: Chceš-li vejiti do života, zachovávej přikázání.

Pán Ježíš nezrušil těch deset přikázání, ale potvrdil a rozkázal je zachovávat, ještě lépe než židé; neboť tito se drželi písmena přikázání, to jest, na jejich znění, aniž by vnikli do jejich ducha a smyslu. Ježíš pravil: Nepřišel jsem, zákon a proroky, totiž jejich napomenutí zrušiti, nýbrž naplniti.

Zdali jsme v stavu přikázání Boží zachovávat? Zajisté. Duch Svätý nám k tomu milostí svou pomáhá. Já zmožu všechno v tom, jenž mne silí, pravi apcštol Pavel. To platí i o nás. Pán Bůh nežádá nic nemožného. Co musí i pohané, tím více my křesťané.

Za věrné ostříhání svých přikázání slibil nám Bůh časnou i věčnou odměnu. Budeš-li poslouchati hlasu Hospodina Boha svého a zachovávat Jeho přikázání, přijdou na tebe všechna požehnání. Požehnán budeš ve městě a na poli; požehnán bude plod života tvého a plod dobytka tvého a plod země tvé, a stáda tvých hověd a ovcí, požehnány tvoje stodoly a zásoby. Požehnáný budeš vycházeje a vycházeje. Požehnání sešle Hospodin na tvé spížirny a na díla rukou tvých. Svůj nejlepší poklad otevře Hospodin, když budeš poslouchati jeho přikázání a je konati a neodchýlíš se od nich ani napravo, ani nalevo.

Hleďte si tedy zasloužiti toho požehnání.

Marie Tesařova:

Růže.

Letní květy již již vadnou
na zahrádce naší,
růže ještě s vůní vlnadnou
v nové kráse raší.

Mystická ji rosa vlašá
z boku Ježíšova,
její vůně srdce blaží,
sílu světců chová.

Trhejme ty růže krásné
denně v ranním čase,
štěstí svit nám neuhasne,
zářit bude v jase.

Svijme věnec Matce Boží
kolem sličných skrání,
ať nás cestou, plnou hloží,
milostivě chrání.

Růže bílé, rudé, zlaťé
v růženec tak spojme,
Matce lásky přebohaté
úcty hymny strojme.

Anna Maria: **Božskému Srdci Páně.**

Když žal buší v nadru mém
zraky zvedám k nebi,
na nichž v bouři divoké
blesky se tam šklebí.

Bouře zuří v přírodě,
bouře zuří v duši,
Srdce Páně utiší
žaly, jež tak kruší.

Vždyť Syn Boží trpěl víc
za náš hřích a vinu,
Jeho Srdce přesvaté
blíž tě volá, synu!

Volá všech těch trpících
Srdce Páně k sobě,
pomohlo již častokrát
lidem v těžké době.

Proto všichni křesťané,
přivíňte se k Němu,
všecky strasti duše své
obětujte Jemu!

M. Tesařova:

Zdrávas!

Tak ráda spěchám v chrám,
kde Matka Boží trůní,
tam s láskou zazpívám
té lásky na výsluní
k své Paní volám: Zdrávas!

Když ptáče umlká
a večer se již sklání,
jen slavík touhou lká,
i mne Tvá láska rani
a z lásky Matko: Zdrávas!

Když bolest zabloudí,
mé srdce šípem rani,
vzdech trpký vyloudí,
svě zjev mi smilování,
ó slyš mé tiché Zdrávas!

Až smrt mne ovane
a líc mi náhle zbledne,
pak slast má nastane,
až oko Tebe shlédne,
tam v nebi zvolám: Zdrávas!

Obraz Srdce Ježíšova.

Jarolím St. Pavlík.

Nebude zajisté nikde chrámu Páně, v němž by nebyla k spatření socha nebo obraz Božského Srdce Páně. I v křesťanských příbytecích jej nalezneme, k tomu jako souladný obraz srdce Panny Marie. Spasitel si přeje, abychom obraz jeho Srdce ve svém obydlí přechovávali a jej uctívali. Mezi dvanácti velkými příslibeními, jež dal ctitelům svého nejsvětějšího Srdce, je na desátém místě i toto: že bude domy žehnati, v nichž obraz jeho srdce bude postaven.

V oktávě svátku Božského Srdce, a též v měsíci červnu, jež mu je zasvěcený, je obraz Božského Srdce předmětem obzvláštní pozornosti, úcty a pobožnosti. Je ověnčen, květinami okrášlen, četnými svícemi a elektrickými žárovkami osvětlen.

Na obrazech Božského Srdce hledí Pán Kristus na nás tak mile a přívětivě, jak dobrý tatiček, jak věrný přítel, jak milý ženich. Tento vzhled jeho obličeje naplňuje nás důvěrou a povzbuzuje k modlitbě: Srdce Ježíšovo, plné lásky a dobroty, smiluj se nad námi!

Srdce Ježíšovo vidíme na obraze ozářeno paprsky jako slunce. Je duchovním sluncem, jež lidstvo osvěcuje a zahřívá; teď je v nebi oslaveno a stkví se jako slunce.

Z Ježíšova Srdce vyšlehuji plameny; to jsou plameny lásky. Srdce je sídlem lásky. Spasitel žádá, abychom, jeho srdce uctívající, rozjímali sobě onu velikou lásku, již k nám chová. Viz zde to Srdce, pravil k svatě Marketě, jež lidi tak milovalo, že plamenů lásky nemohlo v sobě utajiti.

Uprostřed plamenů vidíme kříž. Ano, na kříži se nejjasněji ukázala Ježíšova láska k nám. On se za nás obětoval, on za nás život svůj dal. Větší lásky, řekl jednou, nemá nikdo,

jak tu, když dá život svůj za přátele své. Láska Ježíšova je však ještě větší; neboť nejen za své přátele, nýbrž i za své nepřátele se obětoval.

Konečně zříme na Srdci Ježíšově ránu, z níž se prýští krev. Kristus Pán chtěl za nás všechnu svou krev vycediti, aby nám ukázal, jak velice nás miluje; proto připustil, aby Srdce jeho bylo kopím prokláno.

Kříž a Srdce Ježíšovo patří dohromady; na to poukazuje církev svatá, nechávajíc při mši na počest Božského Srdce říkati neb zpívati prefaci o kříži svatém; též přejala do hodiněk svátku Božského Srdce jisté části z hodiněk o umučení Páně. Kdo pozoruje kříž, vzpomene si na velikou a hrdinskou lásku našeho Vykupitele, a to jej povzbudí k opětování lásky té. A to chce Spasitel, abychom jej milovali, nejen ústy, když se modlíme, ale i skutkem, když pro něho obět přinášíme. Co jsme pro bližního obětovali, jemu jsme obětovali.

Obraz Božského Srdce stal se mnohému domu křesťanskému pravým požehnáním, jakž to byl Spasitel příslibil, zřídlem milostí.

V jedné španělské vesnici, poblíž Barcelony, žila v šedesátých letech minulého století zbožná, ale velmi nuzná žena, matka sedmi dětí. Byla členkou bratrstva nejsvětějšího Srdce, ale její muž nevedl příkladný život a stranil se kostela již od mnohých let. Že i svou rodinu zanedbával, musela se dobrá žena hodně dřít, aby sebe a své děti poctivě uživila, a často bylo se jí obrátiti na dobročinnost spolubližních, aby dětem aspoň to nejnnutnější mohla opatřiti. Jednou koupila dobročinný los; byl laciný, stál jenom 8 feniků. Velká byla její radost, když bylo po vylosování; vyhrála krásný obraz Božského Srdce v bohatě zla-

ceném ráme. Hned jí bylo nabízeno za ten obraz 35 franků. Ale ona řekla: Ne, já to nechci tak udělati jako Jidáš; podržte si peníze, já si podržím obraz toho, jenž mi každý čas pomoc může poskytnouti. Potom ustrojila ve svém příbytku malý oltář a modlila se často s dětmi před tím obrazem.

Jedenkrátě dostavil se i otec k té pobožnosti a díval se na obraz. A hle, při dívání se na obraz a na svou rodinu udála se přeměna v jeho srdci. Poklekl a modlil se spolu, což už dávno nebyl učinil. Jako obrácený kajicník zase povstal, a když se byl ve svatě zpovědi s Bohem smířil, vedl teď nový a křesťanský život. Teď už nezanedbával své rodiny, ale pracoval pilně, aby jí uživil. Nouze pomínula, štěstí a pokoj zavítali do domu s obrazem Božského Srdce. Tak se vyplnilo příslibení Ježíšovo: Hříšníci najdou v mém Srdci zřídlo a nekonečné moře milosrdenství.

Co všechno můžeme vyčísti z obrazu Srdce Ježíšova, když se naň pozorně díváme! Celý život jeho, všechny ctnosti jeho, všechny dobré skutky jeho, všechny oběti, jež za nás přinesl, všechna jeho poučení a napomenutí, všechnu jeho lásku, všechno jeho utrpení. A kdybychom žádné modlitební knížky v kostele u sebe neměli, potřebujeme jenom se podívatí na obraz

Srdce Ježíšova, a uděláme si to nejlepší rozjímání.

Na počátku měsíce června přišel kdosi k duchovnému a prosil o nějakou pěknou knihu na čtení. Kněz vzal malý obrázek nejsvětějšího Srdce, podal jej návštěvníku a řekl: Tady máte tu nejpeknější knihu, kterou mám; v té můžete po celý měsíc s velkým užitekem čísti, a já jsem přesvědčen, že budete s ní velmi spokojen.

V posledních letech uhostil se v mnohých zemích pěkný zvyk, celou rodinu slavnostním způsobem Srdci Páně zasvětit; jmenujeme to povýšení na trůn, nastolení Srdce Ježíšova. Obraz Božského Srdce nechá se posvětit a obdrží v příbytku první místo, a za případných modliteb se rodina Srdci Ježíšovu zasvěť. Údové rodiny přijmou v den zsvětní svatě svátosti a získají plnomočný odpustek.

Naše příbytky zdobí svatě obrazy; ať v nich nechybí obraz Božského Srdce. Ale co by to bylo platno, kdyby mezi svatými obrazy byly i obrazy nesvaté a pohoršující, anebo nekřesťanské knihy, brožury a noviny byly nahromaděny v koutě; kde visí kříž, anebo kdyby obyvatelé nekřesťanský žili a náboženské povinnosti zanedbávali. S ozdobou pokoje musí souhlasiti i naše smýšlení, a to budiž vpravdě křesťanské.

Marie Tesařová:

Prosba.

(K svátku 29. června.)

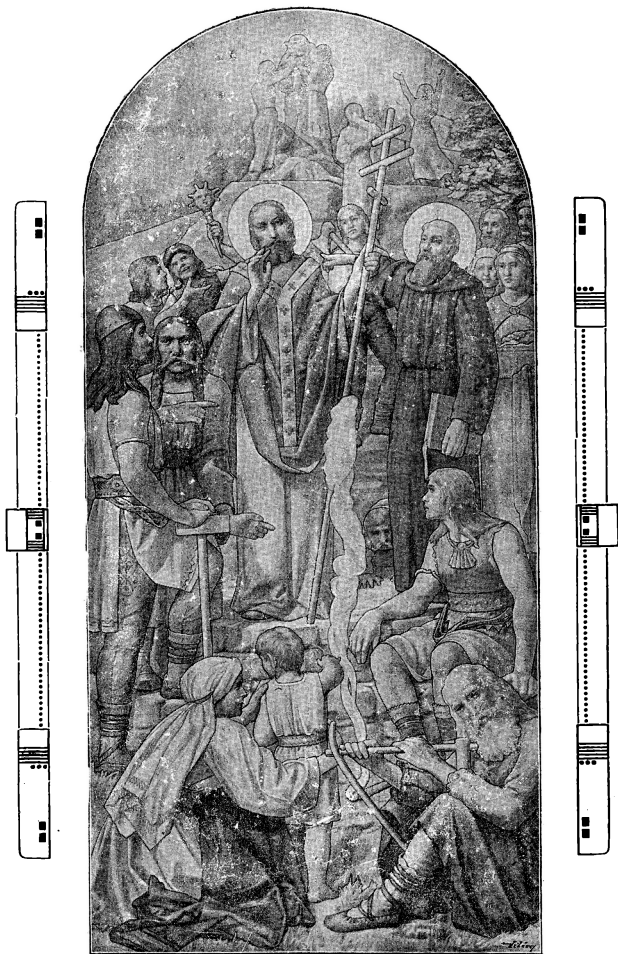
Svatý Petře, jehož skálou učinil Pán Cirkve svojí, budiž záštitou jí stálou v horkém jejím s peklem boji.

Stejně muky svět Ti chystá, umřít tak, jak Pán kdys zmíral, pokora Tvá, perla čistá brání — tak bys palmy sbíral.

Přimlujte se u Ježíše,
apoštolé naši svatí:
světla zářná nebes říše
prosba Vaše klid nám vrátí.

Visíš tedy hlavou dolů,
kříž Tě s Pánem v smrti poji,
svatě lásky ve plápolu
kající se mysl zhojí.

Svatý Pavle, věrný druhu
Petra v práci, též i v smrti,
stálosti své za zásluhu
život mladý muka zdrtí.

Svatí Cyrill a Methoděj, věrověstové slovanští.

Rytíři, Služebnice a Pážata nejsv. Svátosti oltářní.

(Dokončení.)

Zpověď.

V „čestném slově“ není zahrnuta zpověď, ač tato jest mocným prostředkem, aby R. N. S. zůstal schopným plniti své povinnosti, poněvadž je u muže plně zaměstnaného spojena s obtížemi. Není-li si vědom těžkého hříchu, nechť vzbudí lítost a vykoná svou rytířskou povinnost.

Ti, kteří již každý týden přijímají N. S., mají obzvláště státi se R. N. S., aby i jiné muže a jinochy organisováním a přemlouváním povzbuzovali k následování šlechetného a rytířského příkladu.

Rytíři-kněží.

Světští a řeholní kněží, kteří se stanou R. N. S., budou jistě rozšiřovati tuto křížovou výpravu ve svých farnostech, mezi svými kajeníky a těmi, kdož jsou svěření jakékoliv jejich péči. Kněží a řeholníci jsou přijímáni prostým souhlasem bez opakování formulky.

Studující bohosloví a církevních ústavů a bratří-laici.

Ježto těmto lze denně přijímati N. S., což jest nejvyšším stupněm rytířské služby, stávají se R. N. S., když se zavazují svým „čestným slovem“ denně přijímati, leč by jim překážela nevolnost neb jiný řádný důvod.

Rytíři-vůdcové

jsou ti, kteří získali stó R. N. S. Do-stávají zvláštní odznak, kterýž smí také nositi, kdo přijímá každodenně nebo aspoň čtyřikrát nebo pětkrát týdně.¹⁾

¹⁾ Jen při objednávce nejméně 100 smaltovaných odznaků najednou. Odznaky R. N. S. jsou modré, odznaky vůdců červené. Jednotlivě dodati bude lze jen odznaky ze zlata, a to buď prostý kov neb smaltovaný v podobě jehly, brože neb knoflíku nebo přívěsku. Obdržeti lze i zlatý řetěz. Též při objednávce bronzových odznaků dlužno udati počet červených i modrých odznaků.

Rytířem horlitem

se stává, když se vynasází založiti kroužek dvanácte R. N. S.

Rytířovo díkůčinění.

R. N. S. si dá zvláště záležeti na díkůčinění po sv. přijímání a nemá-li opravdu naspěch, vždy ještě zůstane nějakou dobu po mši sv. v kostele.

Věk přijetí.

Křížová výprava jest mužným činem, ale mladší rytíři mohou býti přijati ihned, jakmile dovršili třináctý rok věku. Od prvního sv. přijímání mohou býti pážata. Katolíci učitelé mohou tímto způsobem tvořiti kroužky mladších rytířů.

Každý člen starší třinácti let může přijímati nové členy buď osobně nebo písemně. Kandidáti se mohou obrátiti na kteréhokoliv členu neb na místního tajemníka a dáti mu své „čestné slovo“, že budou týdně přistupovati ke stolu Páně a konati rytířskou službu Pánu v N. S. anebo mohou dopsati na ústřední sekretariát (Štěp. Goldschmid, Praha-II., Myslíkova 32) „Přeji si státi se R. N., S.“, jemuž buďtež pak zaslány všechny adresy účastníků. Dotazům budiž přiložena známka na odpověď.

„Čestné slovo Rytířovo“.

Čekatel řekne: Žádám si býti přijat mezi Rytíře nejsvětější Svátosti. Zavazuji se čestným slovem, že budu přijímati nejsvětější Tělo a Krev Páně ve svatém přijímání aspoň jednou týdně a že budu zachovávatí všechny zvyky Rytířů nejsvětější Svátosti.

Podpis.

Datum.

Přijímací formule.

Rytíř, jenž přijímá čekatele, řekne: Mocí úřadu mně pravoplatně svěřeného přijímám vás do kruhu Rytířů

nejsvětější Svátosti. Vaše jméno, jež bude nyní zapsáno do čestného seznamu Rytířů, kéž právě tak je navždy zapsáno v knize života.

Podpis.

Datum.

Rytíři i P. N. S. se doporučuje, aby nosil odznak ne z povinnosti, ale aby mu připomínal jeho čestné slovo a jeho rytířské vyznání víry. Objednati lze jen aspoň sto odznaků jednoho druhu najednou; mohou býti ze zlatého bronzu nebo smaltované.¹⁾

Letáčky obsahující pravidla R. N. S. i P. N. S. lze objednat jen 1000 najednou; taktéž karty „Čestné slovo“ i „Přijímací formule“.

Ač čestné slovo zavazuje R. N. S. jen k týdennímu sv. přijímání, přece se vynasnaží vésti křížovou výpravu denního sv. přijímání, pokud je mu to možno, a velký počet R. N. S. skutečně denně ke Stolu Páně přistupuje.

Adoro te devote,
t. j. Zbožně se ti klaníme.¹⁾

c) Služebnice nejsv. Svátosti oltářní.

Po celém světě rozšířená křížová výprava týdenního svatého přijímání a rytířské služby byla zahájena roku 1915, „aby všechno bylo obnoveno v Kristu!“

Byla schválena a požehnáním obdařena Jeho Svatostí Piem XI. a zvětšeným papežem Benediktem XV., taktéž mnohými kardinály, arcibiskupy i biskupy celého světa.

Vlastnoruční dopis Svatého Otce:

Celým srdcem žehnáme tomuto dílu Prozetelnosti, které je zváno a skutečně také je křížovou výpravou nejvyšší Svátosti, a všem, kteří v jeho duchu napomáhají a se snaží, aby v nich a u jiných, v soukromí a ve veřejnosti jeho nejvyšších cílů bylo dosaženo. — Pius P. P. XI.

¹⁾ Překlad anglického textu letáčku.

Křížová výprava směřuje k provedení ideálů papeže Pia X. požehnané paměti: oživit mlde a obroditi slabé, aby každý byl živou lampou věčné hořící věrou a láskou a tak učiniti horlivou službu nejvyšší Svátosti středem katolického života a obnoviti rytířskost věků víry.

Křížová výprava nemá zvláštních modliteb, nemá schůzí, nemá peněžitých příspěvků a tudíž poněvadž je to horlivý způsob života, pracuje ve spojení a v souladu s kteroukoliv organizační již stávající, k níž S. N. S. snad již náleží. Je přidán jako zlatá nitka, která všechny spojuje a všem pomáhá. Křížáci jsou vždy k službám svým duchovním správcům, ke kterémukoliv dobrému podnikovi, který vyžaduje horlivé pomoci.

S. N. S. se zavazuje, ač ne pod hřichem, alespoň jednou týdně nejsv. Svátost přijímat. Jestliže toto týdenní přijímání musí některý týden pro okolnosti vynechat, vynasnaží se jako R. N. S. vynahradiť to svatým přijímáním jindy. Týdenní povinnosti může dostati kteréhokoliv dne. Následující duchovní cvičení se doporučují S. N. S.:

1. Obětovati své týdenní sv. přijímání pro všechny Služebnice a Rytíře N. S. po celém světě, čímž nejsou vyloučeny další soukromé úmysly.

2. Je-li manželka a matka, využití svého vlivu v domácnosti, aby vypěstila ve svých dětech obyčej častého sv. přijímání, hledí, aby se hoši stali od prvního sv. přijímání kandidáty rytířství, jakožto P. N. S. a podporuje syny a manžela v jejich zbožné a horlivé činnosti R. N. S.

3. Když jde mimo kostel, pozdraví uctivě nejsv. Svátost řkouc: „Aj, já dívka Páně.“¹⁾

4. Ve své domácnosti pečuje o to, aby se všichni modlili „Anděl Páně“.

¹⁾ Lépe ještě bude přidati duchovní sv. přijímání. Viz pravidla R. N. S.

S. N. S. podporuje kostelní okrašlovací spolek ve své farnosti osobní prací nebo příležitostnými dary.

5. Světí zvláštním způsobem všechny velké svátky Páně a Panny Marie tím, že, možno-li, sama přistupuje ke ke stolu Páně, a má-li domácnost, povzbudí jiné, aby učinili rovněž tak. Tyto svátky by měly býti také oslaveny zvláštní slavností v domácnosti.

6. Snaží se povzbudit k účasti na mši sv. ve všední dny.

7. Věrně chodí na nedělní a sváteční odpolední služby boží, dovolují-li to okolnosti, a nezapomíná na požehnání ve všední dny.

8. Jako R. N. S. koná i ona svoji čestnou stráž příležitostnými návštěvami nejsv. Svátosti.

9. Jak R. N. S., tak S. N. S. se v manželství snaží obnoviti starý katolický obyčej konati krátkou večerní modlitbu a jiné společné pobožnosti; velice se doporučuje společná modlitba sv. růžence.

10. Jako její královna a matka je S. N. S. opatrná v zábavách a skromná v oděvu. Náleží ke dvoru královny nebes.

Tyto úkony však nejsou jedinou službou S. N. S. Ona koná všecko dobře, laskavě doma, v práci, ve společnosti, při zábavě, jak se sluší na tu, která se zavázala horliti pro úctu k nejsv. Svátosti.

Zpověď.

Ačkoli se častá zpověď velice doporučuje všem, kdo se snaží vésti dokonale život, není S. N. S. povinna zpovídati se každý týden a je-li si vědoma jen všedních hříchů a je-li jí těžké neb nemožné jíti ke sv. zpovědi, zalíbí se Bohu více, vzbudí-li litost a přistoupí-li podle svého slibu k sv. přijímání.

Dikůčinění S. N. O.

Dá si zvláště záležeti na dikůčinění po sv. přijímání a nemá-li opravdu

na spěch, vždy ještě zůstane nějakou chvilku po skončení mše sv. v kostele.

Služebnice vůdkyně.

Ty dostávají zvláštní odznak za to, že získaly 100 členek.¹⁾ Ty, které přistupují ke sv. přijímání každý den anebo kdo přijímají čtyřikrát nebo pětkrát za týden, mohou také nositi tento odznak.

Řeholnice.

Řeholnice života rozjímavého nebo činného jsou přijímány jakožto služebnice horlitelky na prosté přání, aby jejich jméno bylo v čestném seznamu. Slibují, že se budou za křížovou výpravu modliti a podporovati ji, jak okolnosti dovolí.

Věk přijetí.

Služebnice mohou býti přijaty v kterémkoli věku od prvního sv. přijímání. Každá členka starší třinácti let může přijímat nově členky, buď osobně neb poštou. Kandidátky se mohou obrátiti na kteroukoliv členku nebo na místního tajemníka a dáti mu své „čestné slovo“, že budou týdně přistupovati ke stolu Páně a vzdávati rytířskou službu Pánu v Nejsv. Svátosti. Anebo mohou dopsati na adresu ústředního tajemníka: Štěp. Goldschmid, Praha-II., Myslíkova 32, jezuž buďtež pak zaslány všechny adresy účastnic. Dotazům budiž přiloužena známka na odpověď.

Služebnici se doporučuje, aby nosila odznak ne z povinnosti, nýbrž aby jí připomínal její čestné slovo a jako rytířské vyznání víry. Objednati lze jen aspoň 100 odznaků jednoho druhu najednou; mohou býti ze zlatého bronzu nebo smaltované.

¹⁾ Jen při objednávce nejméně 100 smaltovaných odznaků najednou. Odznaky S. N. S. jsou modré, odznaky horlitek červené. Při objednávce dlužno udati počet modrých i počet červených odznaků. Jednotlivě dodati lze jen odznaky ze zlata a to buď prostý kov nebo smaltovaný v podobě jehly, brože, knoflíku nebo přívěsku. Objednati lze i zlatý řetěz.

Slíb.

Slibuji upřímně, že zasvětim svůj život službě našeho Krále ve svato-stánku, jakožto „Služebnice Nejsvětější Svátosti“ a že budu podporovati Rytíře v jejich křížové výpravě a věrně zachovávatí všechny řady služebnic.

Podpis.

Ačkoliv se služebnice zavazují, že budou aspoň týdně přistupovati k sv.

přijímání, vynasnaží se přece všemi prostředky, které jsou v jejich moci, aby byly vůdkyněmi křížové výpravy denního sv. přijímání a veliký počet služebnic chodí k sv. přijímání každý den.

Nechť služebnice si tento listek uschovávají a občas si jej přečte.

Letáčky (listky) obsahující pravidla S. N. S. lze vytisknouti jen při objednávce 1000 letáčků najednou.

Návštěvy eucharistické.

Jarolím St. Pa v l í k.

Víc a více rozšiřuje se pěkný zvyk, velebnou Svátost i kromě služeb Božích navštěvovati a se jí klaněti. K tomu účelu zavedeny i dva spolky, jeden pro kněze, kteří každý týden aspoň jednu hodinu, a jeden pro laiky, kteří každý měsíc aspoň jednu hodinu v adoraci neb úkloně nejsvětější Svátosti a na modlitbách eucharistických setrvají. Než i tak, aniž bychom ke spolku patřili, z dobré vůle můžeme odbývatí takovou pobožnost; kladu i členům Školy na srdce, aby tak činili. Nejpříhodnější čas pro hodinu klanění, která nemusí právě vždy hodinu trvati, dostáčí i půl hodiny neb čtvrt hodiny — v tomto případě je to tak zvaná návštěva — nejpříhodnější čas tedy, k tomu je pro obyčejné křesťany, kteří ve všedno prací jsou zaměstnáni, je v neděli odpoledne, před požehnáním nebo po požehnání. Mnohdy se stane, že není možno dopoledních služeb Božích se zúčastniti; v takovém případě je velmi příhodno a prospěšno, navštívití velebnou Svátost v jinou dobu.

Ovšem máme povinnost, Pána Boha veřejně a společně uctívati; této povinnosti činíme zadost, když jsme přítomni veřejným službám Božím. Máme však i soukromě obcovati s Pánem Bohem, k čemuž se nejlépe hodí hodina adorační, návštěva eucha-

ristická. Proč máme i privátně, soukromě, s Pánem Ježíšem obcovati, chei ukázati v tomto článku.

Rodiče mají velkou radost, když k nim jejich děti přijdou na návštěvu. Ve svátky, o svatbě, na pohřeb shromáždí se celá rodina; též se dostaví sousedé a známí. To je ovšem pěkné. Ale rodiče by rádi s tím neb oním dítětem v nepřítomnosti ostatních promluvili; mají to a ono na srdci. I děti cítí potřebu, s rodiči promluvití mezi čtyřma očima; rády by rodičům to a ono svěřily, co se nehodí říci ve společnosti a o čem promluvití by jinak nenašly příležitosti. A teď hleďte! Jdeme do kostela k milému Pánu Bohu na návštěvu; on je nám více než otec neb matka. Celá obec se shromažďuje u něho; všichni poslouchají slovo Boží, zpívají s radostným srdcem při mši svaté a při nešporách, modlí se společně růžencem a jiné modlitby. To je všechno pěkné a příkladné, a musíme i tak konati; jest to přísně přikázáno. Ale člověk nemá příležitosti, hodně důvěrně promluvití se Spasitelem, nemá času svěřiti mu svoje zvláštní záležitosti a potřeby. Máme na myslí všeobecné potřeby církve; rádi bychom i své soukromé potřeby Pánu Ježíši přednesli a doporučili. Hle, zde je soukromá návštěva velebné Svátosti

mimo služeb Božích zcela na místě. Nic nedělá, že ji i jiní v týž čas kornají; všichni se modlí potichu, a každý se modlí sám pro sebe, každý je sám sebou zaměstnán, každý mluví se Spasitelem, jak kdyby byl sám v kostele. Není třeba, vždy při tom modlitební knihy používat; můžeme se i tak, jen v srdci, modlit. Taková modlitba, my ji nazýváme rozjímavou modlitbou, má velkou cenu. Ústy proroka Oseáše praví Bůh: Zavedu ji, duši totiž, do samoty, a budu mluvit k srdci jejimu.

Těší Spasitele, když jej v jeho opuštěnosti navštívíme. Hle, náš Pán Ježíš je ponejvíce sám. Jako Bůh je ovšem všudy přítomný a nikde samotný; on však je i člověkem zrovna tak, jako my; a jako člověk není všudy přítomný, ale jen v nebi, kde sedí po pravici Otce nebeského a v kostele. Zde je ponejvíce samotěn. Ovšem jsou tu andělé, aby mu přisluhovali, jemu se klaněli, s ním obcovali. Ale on tu není k vůli andělům, jinak by byl mohl v nebi zůstat; on je tu k vůli lidem, on chce lidi mít kolem sebe; jeho potěchou jest, býti mezi syny lidskými, jak čteme v Písmě. A byť i jediná lidská duše byla s ním v kostele, oheň lásky této jediné duše potěší ho více než světlo věčné lampy.

Spasitel náš si přeje, abychom jej v jeho opuštěnosti navštěvovali, jej těšili nad urážkami, jimž je v tomto tajemství vystaven, jemu za to zadost činili. Před blahoslavenou Markétou si stěžoval, že jsou lidé k němu tak chladní a nevděční a neberou ohled na tu velkou jeho lásku k nám, jež je tak mocnou, že nemůže zadržeti ve svém srdci plameny ohně té lásky. Nejsme vstavu spočítati hříchy, jež v jedné jediné hodině bývají na světě spáchány. Jak to potěší pána našeho, když několik jej milujících osob hned v tutéž hodinu svou pobožností mu za to zadost učiní. Kdyby se nikdo k tomu neodhodlal, musel by si hned

se žalistou stěžovati: Hledal jsem někoho, kdo by mne potěšil, a nenašel žádného. Ale někteří přece se najdou. V městských kostelech i kromě služeb Božích lidí natrefíme; vedle mnohých ztracených duší je tam i mnoho dobrých duší. V kostelech klášterních uvidíme návštěvníky v každý čas. Každý řeholník a každá řeholnice vykoná denně aspoň jednu eucharistickou návštěvu; bez takové návštěvy byl by denní pořádek osoby po dokonalosti toužící neúplným.

V zahradě Getsemanské napomínal Spasitel apoštoly, aby s ním bděli a se modlili, dokud by byla smutná jeho duše. On sám pooděšel tak daleko, jak by kamenem dohodil, chtěje se modlit sám a nerušeně. Ale učedníci se s ním nemodlili; oddali se dřimotě. Spasitel nalezl je spící; vzbudil je a řekl Petrovi: Šimone, ty spíš? Nemohli jste jednu hodinu se mnou bdít? Bděte a modlete se, abyste nevěšili v pokušení. Kdyby se byl Petr modlil, sotva by byl Pána zapřel; tak ale podlehl pokušení. K mnohým křesťanům, kteří se vlažnosti, netečnosti a duševnímu spánku oddávají, praví Spasitel též hlasem svědomí: Můj křesťane, ty dřímáš? ty se oddáváš nečinnému klidu? Nemohl jsi aspoň jednu hodinu v kostele se mnou bdít a se modlit, nemohl jsi jednu hodinu v klanění setrvat? Či nejsi žádným pokušením vystaven, že si nejdeš ke mně pro posilu? Nemáš žádné starosti, žádné bolesti, že nepotřebuješ obcerstvení? Vždyť jsem řekl: Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vás obcerstvim! Proč nechcete ke mně přijít? Kdyby bylo u mne nějaké divadlo k spatření, hudba, tanec a veselost, jídlo a pití, peníze k vydělání, hned bys přišel; ale poněvadž máš se modlit, nepřijdeš! Má si Spasitel i na nás tak stěžovati?

K návštěvě Pána Boha v hodinách osamělých povzbuzují nás příklady ze Starého i Nového zákona. Abraham

pohostil jednou u sebe Hospodina s dvěma anděly. Předložil jim nejlepší jídla, stál však sám uctivě po straně, aniž by co mluvil. Až na cestě, když byl s Pánem Bohem sám, ti dva andělé šli vpředu — měl příležitost rozmlouvat s ním o soukromých záležitostech a prositi za ušetření Sodomitů. Hospodin byl vskutku ochoten, prosbu jeho vyslyšeti, kdyby se aspoň deset spravedlivých našlo v hříšném tom městě; ale ani deset jich tam nebylo. Nepodobá se svět Sodomě? Nemáme tu prositi za milost u ušetření? Hodina eucharistická je vhodným k tomu časem. — Kdy měl Jakub tak krásný sen? Když byl s Bohem samoten. Tu se mu ukázal Hospodin a ujistil ho svou pomocí. Jakub potom řekl: Opravdu svaté jest místo toto, a já jsem to nevěděl. I učinil slib Hospodinu. I návštěva eucharistická je jako pěkný sen, v němž cítíme blízkost Boží. Kolikrátkoli Izraelité Pána Boha dožirali, vešel Mojžíš do svatostánku, aby se tam Bohu klaněl a pro svůj lid o milost prosil. Rozmluva jeho s Bohem měla pokáždě dobrý výsledek. — Pěkný je příklad o Anně, matce Samuelově. Přišla do Silo, kde byl stánek úmluvy, na slavnost. Elkana, její muž, přinesl obět pokojnou, a Anna měla vzíti podíl na hostině obětní. Dostala svůj díl, ale nechtěla jísti; byla velice smutná, protože neměla žádných dětí. Elkana ji hleděl potěšiti, ale nepodařilo se mu to. Tu hledala Anra útěchy u Boha. Čteme o ni: Když seděl Heli, velekněz, před dveřmi chrámovými na své stolici, byla Anna zarmoucena v srdci a modlila se k Hospodinu a plakala velice a učinila slib. A když dlouho se modlila před Hospodinem, stalo se, že Heli pozoroval její ústa. Anna totiž modlila se ve svém srdci; jenom její rty se pohybovaly, a hlasu jejího nebylo slyšeti. Modlitba její byla vyslyšena. Pán Bůh jí daroval dítě, chlapce Samuele. Už jako hošík sloužil Pánu Bohu. Já

bych ho nazval ministrantem starozákonním. Čteme o něm: Puer Samuel ministrabat Domino coram Heli, hoch Samuel sloužil — ministroval — Hospodinu před Helim. Kdy to bylo, jak s ním Bůh mluvil? V tiché noci. Druzí spali, a on měl audienci u Pána Boha. — Když se byl anděl Rafael rozloučil s rodinou Tobiašovou, padli všichni na zem a setrvali v klanění tři hodiny. — Tri mládenci v Babyloně byli obžalováni, že se ve svém příbytku u okna, odkud byla vyhlídka v tu stranu, kde byl Jerusalema, Bohu svému klaněli. Ve chrámě nebylo jim možno klaněti se Hospodinu; byliť daleko od Jerusalema; klaněti se mu tedy aspoň ve svém příbytku.

Ohlédneme se po příkladech z nového zákona. Za tiché noci, v osamělé jeskyni klaněli se pastýřové Božskému dítěti; jenom Maria a Josef byli svědci jejich pobožnosti. V noci přišel Nikodemus ke Kristu Pánu na návštěvu; tu mohli nevyrušováni mluvit o svých záležitostech. Samaritáncé dal Spasitel pěkné příležitosti, říci, co měla na srdci. Vyčkal na hodinu, až přišla ke studni, zatím co byli uředníci v městě, nakoupit potravin. Pán Ježíš rád vyhledával místa osamělá k modlitbě, ačkoliv býval v sobotu v modlitebně a ve svátky v Jerusalemě. Poslední tři hodiny adorační držel na hoře Olivetské v předvečer svého umučení. — Že světci novozákonní po celé hodiny, ba po celé dny prodlévali před svatostánkem, je dosti známo. Našli-li dveře zavřeny, klekli si venku přede dveře, i za špatného počasí.

Vidíme z toho, jak je Bohu příjemným a nám užitečným, když nejenom pravidelně veřejně bohoslužbě jsme přítomni, ale i kromě toho kostel navštívíme, abychom se klaněli nejvyšší Svátosti, buďto celou hodinu, anebo půl hodiny, anebo aspoň čtvrt hodiny, jež též dostačí, když ji dobře využítujeme. Klaněte se Hospodinu v jeho svatostánku! volá k nám žal-

mista, a sám se chce podle toho řídit, neboť praví: Před obličejem andělů chci ti žalmy zpívat a klanět se tobě ve chrámě tvém svatém a jméno tvé zvelebovat. Dělá mu to radost; tak

se mu líbí v chrámě, že tvrdí: Lepší je jeden den ve tvých předśiních, ó Hospodine, než tisíc drahých. To pravím i já: Lepší jedna hodina před velebnou Svátostí, než tisíc jiných.

Sv. Anna, vzor křesťanské ženy.

Jarolím St. P a v l í k.

Největší úcty mezi světicemi, nehledě k blahoslavené Panně Marii, požívá její matka, sv. Anna. Křesťanský lid miluje svatou Annu a má k ní velikou důvěru a to právem; vždyť je babičkou našeho milého Spasitele a jako taková má velkou moc, její přímluva zmůže mnoho. Proto je jí tak mnoho kaplí zasvěceno a též i oltářů. V severní Moravě je velké poutní místo svaté Anny; jmenuje se Stará Voda. Mnohým křesťanům je den svaté Anny dobrovolným svátkem a velmi mnoho žen a dívek má jméno Anna.

Svatá Anna musela se velikými ctnostmi vyznamenávat a býti Pánu Bohu milou, že jí vyvolil za matku Rodičky Boží. Byla velice zbožnou, pokornou, čistotnou, obětavou a dobročinnou. Oba svatí manželé, Joachim a Anna, dělili své příjmy ve tři části; jedna patřila chrámu, druhá chudým, třetí k vlastní výživě. Je známo, že byli drahý čas bezdětní a tak jim bylo proto trpěti a jak byli vystaveni posměchu lidí. Než snášeli to všecko trpělivě a neustali se modliti o nějaké dítě, až byli posléze vyslyšeni a sice tak skvěle, že byli bohatě odškodněni za všechna příkoří a všechen smutek a bol.

Ó jak velikou byla jejich radost, když se jim dceruška narodila, již dali jméno Maria. Jak pečlivě a zbožně ji vychovali, ve svatém písmě vyučovali, ji nejlepší příklad dávali. Vidíme to na každém obraze svaté Anny. A potom přivedli ji do chrámu a Pánu Bohu obětovali a tam nechali až do jejího zasnoubení se svatým Josefem.

Na svatou Annu mají patřiti všechny křesťanské dívky a zvláště ženy a matky, vzíti si na ni příklad a ony ctnosti konati, v nichž se má vyznamenávat ženské pokolení, zbožnost, skromnost, počestnost, mateřskou péči, pracovitost, milosrdnost a dobročinnost.

V jaké protivě stojí k tomu počínání moderních žen a dívek, které ve svém úboru žádný ohled neberou na slušnost a stud, které si navykly bez modlitby vstávat a léhat a k stolu se posaditi, které mají jenom smysl pro ukrácení času, zábavu, sport, tanec, kino a milkování, které se vyhýbají povinnostem mateřským, stav manželský zneuctívají a dětem vstup do toho světa svými hříšnými manipulacemi zabraňují.

Na obrazech sv. Anny vidíme, kterak tato svatá matka dceru svou v písmě svatém vyučuje. Tak má dělati každá matka. Ona je prvním katechetou dítěte, prvním učitelem náboženství, abych tak řekl, knězem, obětující své dítky Bohu a při tom sama sebe obětující, z lásky k Bohu pro své děti oběti přinášejíc. Matka má své děti modlitbě vyučovati, k modlení nabádati, za dítě se modliti, je do kostela s sebou bráti a posilati, jenž je stále před zlým varuje a k dobrému napomíná a přidržuje.

Od jakosti matek závisí budoucnost. Hodní lidé měli zpravidla hodnou matku. Výjimky jsou též, to se samo sebou rozumí; neboť jsou děti, které byly dobře vychovány, ale později dostaly se do špatné společnosti —

Svatá Anna

anebo četly špatné knihy; přišly na scestí a staly se volnomyslenkáři a lumpy. Z jakých rodin pochází kněžský dorost, dnes tak nutný? Z oněch rodin, kde je matka následovnicí svatě Anny, zbožná a hodná, silná žena, jak ji popisuje Písmo svaté.

V osmdesátých letech minulého století obýval se v Cáchách skvělý katolický sjezd. Toho sjezdu se zúčastnil proslavený vůdce centra Windthorst. Několik vznešených paní obrátilo se na něho s prosbou, aby jim daroval svoji fotografii; ony že mu též chtějí dáti svou podobiznu a pokládaly by si to za velkou čest, kdyby ji chtěl přijati. Nechtě jen řekne, jak by se měly dáti vypoobnití. Ve veřejném shromáždění dal jim Windthorst tuto od-

pověď: Bude to mi radost dělati, když dám paním svůj obraz a dostanu od nich obraz jejich. Přál bych si však, jak mi bylo dovoleno: ony dámy, jež jsou matkami, nechtě se dají vypoobizniti s katechismem v ruce, kterak dítko své u nohou jejich sedící, v náboženství vyučují; neboť to jest ideál matky. Nejeví se nám nikdy větší a úctyhodnější, než když seje do srdce útlého dítko simě náboženství. Ony pak dámy, které ještě nevjely do přístavu manželství, rád bych viděl zobrazené s růžencem v rukou. Jen tenkrát stojí panna na své ideální výšině, když ji krašlí zbožnost a bázeň Boží.

Všem děvčám a ženám, jež se jmenují Anna, nechť dá Pán Bůh na příměluvu svatě Anny mnoho štěstí a požehnání.

Anna Maria :

Anděle Boží . . .

Anděle Boží, strážce můj,
v žití mé kroky opatruj,
veď mne jen vždycky cestou tou,
po níž jen lidé dobří jdou.

Anděle Boží, strážce můj,
v životě při mně vždycky stůj,
myšlenek a všech hříchů zlých
nechtě není nikdy v činech mých.

Anděle Boží, strážce můj,
naději buď mi obraz tvůj,
nedej mi ve víru utonout,
chraň, ať mohu proti zlu plout.

Anděle Boží, strážce můj,
duši mou vždycky pamatuj,
by v lásce a víře žila jen
na světě, než zhasne žití den.

M. T.:

Navštívení Panny Marie.

(Ke dni 2. července.)

Z Nazareta do Hebronu
cesta daleká a pustá,
v Srdeci Panny chvátající
svatě lásky růže vzrůstá.

Jako holubička bílá
svatá Panna spěchá k cíli,
Alžbětě, své tetě, nese
lásky pomoc k těžké chvíli.

Vydehuje libou vůni,
růže Panny všady kolem,
všechno vůni tou se křísí,
co již zmiralo snad bolem.

A to srdce přeplněné
jásá v krásném chvalozpěvu
a v tom zpěvu Bohu vzdává
díků své lásky na úlevu.

Velebí má duše Pána,
duch můj zplesal v Spasiteli.
A tak Pánu v obět nese
duši i svůj život celý.

*Křížácká výprava lásky k bližnímu
není nic nového...*

Sestry Assumptionistky — a nejsou samojediné — již dávno ji podnikly. Řeholnice ty věnují se výhradně dělnickým rodinám. Tu několik pa-běrků z jich činnosti.

Mnohonohé kuřátko. Sestřičky ty sbírají příspěvky pro své svěřence. V irském městě Corku dostala Sestřička od jistého obchodníka 6 nožíček drobů, z nichž pro chudobnou rodinu uvařila výtečnou polévku. Zvláště chutnalo malým dětem, které v údivu volaly: „Sestřičko, nikdy bychom nevěřily, že kuřátko může mít tolik nožíček.“

Za haléř — hlávka zeli. Sestra Mercedes vyšla ráno na trh s košíkem a s 2 haléři v kapse. Vchází do krámu, kde její pozornost upoutala skvostná hlávka zeli. „Nemohl byste mi, pane, prodati tu hlávku za jeden haléř? Jest to pro nemocné.“

„Za haléř? Co to myslíte? To raději ji dám zadarmo.“

„Děkuji, to mi bude ještě milejší.“ A již skvostná hlávka zeli letí do jejího košíka.

Usmířený nepřítel.

J. Svatost Pius XI. ptal se při audienci představené M. Marie od nejsv. Svátosti: „Nikdy vám nenatloukli?“

„To sice ne, svatý Otče, ale málem pokousal by nás pes.“

„Jak to?“

„Jistá bezbožná stařena čekala na nás vždy na ulici, kudy denně musíme přejíti, a denně poštvála svého buldogga na sestru, která chodila k nemocným. Po několika dnech jsme se rozhodly učiniti tomu nepřátelství konec, i nabídly jsme majitelce psa hezký nákrčník s rolničkami. Tento nákrčník

ochočil psa a obměkčil srdce ubohé stařeny; stala se nejen přítelkyní naší, ale záhy i přítelkyní Boží.“

Doje mná návštěva.

Příběh tento stal se v severofrancouzském městě před pětadvaceti léty.

Jedna ze Sestřiček povolána k jisté ubohé matce, která po narození téměř neživého dítěte octla se v nebezpečí života. Sestra všecko svou péčí věnovala matce, když náhle z kolébky ozval se tichý sten. Ubohé robě, jež dle svědectví lékařova nemožno bylo zachránit, stalo se ihned předmětem nejněžnější péče. Zkřehlé údy jeho ovinuty vatou, zahřívány teplou vodou v láhvi a do úst vpuštěno několik kapek rozředěného lihu. Dítě bylo zachráněno. Žilo a vyrostlo. Potom se na ně zapomnělo.

Nuže, loni zazvonil kdosi v klášteře pařížském v ulici Violet. Mladý theolog prosil vidět se se Sestrou E., aby jí oznámil své brzké vysvěcení. Tento mladý kněz byl oním robatkem, téměř zázračně zachráněným.

Větší komuniste než jini.

Ptali se kdysi jisté Sestřičky, zda nikdy nebyla přepadena na ulici.

„Nikdy,“ odpověděla. „A nazýváji-li se lidé komunisty, odpovím jim: „My jsme většími komunisty než vy. U nás všecko jest společné.“

Člověk, který má zásady.

Jistý komunista dovolil své nemocné ženě, aby k sobě zavolala Sestřičku, ale pouze s podmínkou, dodal, „že nikdy ji u sebe neuvidím“.

Proto čekal vždy, až sestra odejde, aby mohl vejít, po obědě tak rychle utíkal z domu, aby se s ní ani na schodech nepotkal. Ale jednoho dne připravila sestřička až tuze dobrý oběd — výtečného králíka — že náš kc mu-

nista se rozhodl počkati na výbornou kuchařku a blahopřátí k tak vydařenému pečince. Tedy jen pouhá zdvořilost — nic více.

Nuže, ten bývalý divoký komunista chodí každé neděle na mši svatou, byl u velikonoční zpovědi i u svatého přijímání, vychovává dobře své děti — a co víc: již nepije a přestal i bití svou ženu.

V í r a v š e c k o m ě n í.

Sestra Maria Bernarda vypravuje: „Vcházím do chudého obydlí. Celá rodina je pohromadě. Nemocný otec, potom matka, několikaměsíční robě a tři hezké divčí tvářičky 6, 11, 17 let: Šimonka, Dionysa a Zdenka.

Otec mne poznává. Viděl mne u svého bratra, hodného člověka, kterého jsem připravila křestansky na smrt. Vypravuje mi, jak ztratil víru. Byla to maličkost, pouze uražená samoláška, která nemá nic společného s věrou a s mravoukou křestanskou.

„Mohu uhodnout, co to bylo. Jste v dílně prvním dělníkem a tu s druhým došlo ke srážce.“ Potom ukazujíc na nejstarší Zdenku, ptám se: „Bylo již to velké děvčátko u prvního sv. přijímání?“

„Ne,“ odpovídá otec, „ale je dosti velké, může dělat, co chce. Zůstávají jí svobodu.“ Mladá dívka při zmínce o sv. přijímání radostně se usmála; velmi ráda půjde pryč ke sv. přijímání. Potom vydala se se mnou do kláštera, kde dostala pro otce slíbený lék a pro sebe katechismus.

„Váš otec,“ pravím jí, „jest dojista věřící.“

„Já též,“ odpověděla kvapně.

„Víte již něco o Pánu Bohu?“

„Ne, neznám Ho, ale miluji Ho.“

„A proč Ho milujete?“

„Poněvadž miluji malou sv. Terizii od Ježíška.“

„A co jí říkáte?“

„Nic, neb neumím se modlit. Prosim ji jenom o to, co potřebuji.“

„A vyslyší vás?“

„Vroucí „ano“ bylo jedinou odpovědí, a mladá dívka odchází radostně se svým katechismem.

Při druhé návštěvě vidím rostoucí zájem u nemocného. Vypravuje, že Zdenka učí se tak dobře katechismu, že budou smětí s ní se učit i Šimonka a Dionysa.

Když po nějakém čase opět jsem navštívila nemocného, byl již veselý. „Sestřičko,“ volal, „od té doby, kdy přišla jste k nám poprvé, všechno se změnilo; vše se urovnalo, vyjasnilo; měla jste pravdu, když jste řekla, že ruka Boží patrně se jeví v naší domácnosti. Dostaneme lepší byt, na který čekám již čtyři léta. Lékař se diví, že jsem vyvázl z tak těžké nemoci. Radost k nám přišla.“

„Poněvadž jste vy sám Pánu Bohu otevřel dvěře svého domu i srdce svých dětí.“

„Ano, už jsme si to řekli s ženou. Proto první, co učiníme v novém bytě, bude, že zavěsíme tam kříž. A protože moje žena miluje sv. Terizii, postavíme tam i její sochu.“ A pak oba manželé začli vypravovat:

„Nedávno večer již jsme leželi, slyšíme, jak naše tři dcerky nahoře na schodech si povídají a povídají. Moje žena tiše pootevřela dvěře, vedoucí na schody. Naše děti se tam modlily. Potom nejstarší začla učit obě mladší katechismu; od té doby ty děti den co den vylezou na schody a tam se učí.“

Zdenka vždy v sobotu přichází do kláštera; jest to milá dušička, hluboce zbožná; sotva porozumí pravdě sv. víry, již hned podle ní žije.

„Ach,“ řekla mi onehdy, „cítím v sobě milost Boží. Jindy bývala jsem smutná; nyní jsem tak šťastna, že i mé družky si toho všimly. Chtěla bych se pořad smát; jsem tak šťastna, že miluji Boha. Víra všechno mění. Dříve jsem dělala všelicos, ale nyní vím, že to nebylo dobře, nedělám to již.“

Později přidružila se ke Svazu katolické mládeže dělnické a přivábila tam i jiné družky. Jest pravým apoštolem v rodině i v okolí. Již několikrát přiměla otce ke společné modlitbě.“

*

Celý katechismus na jediné stránce.

Známý spisovatel Ludvík Veullot podává obdivuhodnou rozmluvu jistého biskupa s prostým venkovským hochem, kterého cestou potkal.

„Odkud jsi?“ táže se ho.

„Zevšad,“ odpovědělo dítě. Chodilť po vesnicích a všude zůstal tak dlouho, dokud bylo co pracovat.

„Máš ještě otce?“

„Můj otec jest v nebi.“

„Znáš Boha?“

„Bůh jest tvůrcem nebe a země, všeho, co vidíme, i čeho nevidíme.“

„Kde je Bůh?“

„Na nebi, na zemi, všude.“

„Je i zde? Vidí nás v této chvíli?“

„Jest tu, vidí nás, slyší, co mluvíme, ví, co si myslíme.“

„A zda víš, milé dítě, proč tě Bůh stvořil?“

„Stvořil mne, bych Ho poznal, miloval, Jemu sloužil a tak dosáhl věčného života.“

„Kdy dojdeme tohoto věčného života?“

„V ráji u Boha, jestli jsme ovšem zachovávali přikázání Boží.“

„Kolik je přikázání Božích a v čem se zahrnují?“

„Jest desatero Božích přikázání, jež se zahrnují ve dvou přikázáních lásky: milovati Boha nade všecko a bližního jako sebe.“

„Ale jak můžeme zachovávat přikázání Boží, jsouce tak slabí a křehcí?“

„Milostí Boží.“

„Co jest milost Boží?“

„Jest to síla, kterou nám dává dobrota Boží, bychom konati mohli dobré a zlého se mohli vystríhat.“

„Jak dosáhneme milosti Boží?“

„Modlitbou.“

„Modlíš se někdy?“

„Ano, ráno a večer a několikrát za den.“

„Kterou modlitbu se modlívaš?“

„Otče náš, jenž jsi na nebesích.“

„Kdo tě ji naučil?“

„Pan farář.“

„Kdo pana faráře?“

„Pan Bůh.“

*

V diecési Cuenca ve Španělsku konají se přípravy k beatifikačnímu procesu P. Dominika od nejsv. Svátosti z řádu Trinitářů, který zemřel v Belmontě v pověsti svatosti 7. dubna 1927 ve věku 26 let. Jeho přímlyvých připisují se velké milosti.

*

Msr. Gogarty, z kongregace Sv. Ducha, vikář apoštolský v Kilimandžaru (vých. Afr.), zemřel právě ve Švýcarech. Narodil se 1884 v Irsku. 1913 vysvěcen na kněze a hned potom poslán do Afriky, kde od r. 1923 byl apoštolským vikářem. Za jeho neúnavné činnosti apoštolské misie neobyčejně rozkvetly. Jeho vikariát čítal v červnu r. 1931 na 25.000 katolíků, 4000 katechistů, 3 nemocnice, 13 dobročinných lékáren, 5 sirotčinců, útulek pro malomocné a 197 škol se 14.000 žáky.

*

P. Niels Buhl, dánský vychovatel, cestoval po Rusku se svými chovanci. Prohlásil, že Rusové byli k nim velmi pohostinní, ale nemohl zatajit, že země působí dojmem nesmírně smutným. „Zdá se, že Rusko jest nejnešťastnější zemí celého světa. Není tam svobody ani ve škole, ani doma, nikde. Vše se diktuje. Nevrátím se tam již nikdy. Nemohu chválit, čemu se nemohu obdivovat. Země bez svobody a bez krásy jest velmi smutná země.“

R Ů Z N Ě Z P R Á V Y .

Duchovní cvičení ve Stojanově na Velehradě o prázdninách 1932. Červenec: 1. 18.—22. studenti 7. a 8. třídy poplatek 40 Kč. 2. 25.—29. studenti 4.—6. třídy poplatek 40 Kč. Srpen: 3. 1.—5. studentky poplatek 40 Kč. 4. 8.—12. inteligence poplatek 50 Kč. 5. 16.—20. kněží poplatek 60 Kč. 6. 22.—26. učitelky poplatek 60 Kč. 7. 27.—31. akademici poplatek 50 Kč. Přihlášky nejpozději týden před začátkem exercií přijímá Paapežská kolej T. J. na Velehradě. Studenti středoškolské musí oznámit jméno a třídu. Nepřihlášení nebudou přijati.

*

Jest jeden Bůh. Profesor Karlovy university Dr. V. Láska uveřejnil krásný článek „Bůh a věda“. Z článku toho uvádíme aspoň část. Příroda sama dokazuje, že existuje jen jeden Bůh. Plyne to z jednotnosti dění v celém kosmu. Již v geologických dobách dělila se příroda v nerosty, rostliny a živočišstvo, jež byly sice přizpůsobeny jistým poměrům, avšak zásadně žily tímž životem jako dnes. Tak i ve vesmíru. Taková jednotnost světa jest rozumově vysvětlitelná jedině předpokladem, že to byl jeden Tvůrce, jenž stvořil svět. Tímto tvůrcem nemohla býti náhoda. Náhoda stala se v poslední době předmětem, který jest nejen dokonce teoreticky probádán, avšak i prakticky vyzkoušen. Poznalo se totiž, že náhoda se uplatňuje v přírodě charakteristicky a proto konstatovatelně. Kdyby svět povstal náhodou, musel by vyhlížeti jinak. Tak učí příroda: Jest jeden Bůh! Naděje bezvěrců, že s postupem přírodovědeckého poznávání nakonec vymizí i víra v Boha se světa, se tudíž nesplňuje; spíše opak je zřejmý. Takový jest proto

konec veškeré naší filosofie: Musíme věřiti! — Tedy ne příroda jest pánem, ale Bůh jest pánem přírody.

*

Ruské katolické hnutí. Časopis „Kraljevstvo Božie“ přinesl zprávu o přestupu dvou pravoslavných duchovních v Charbině, Konstantinu Koroninovi, který začátkem r. 1924 přestoupil do církve katolické, ale brzy 17. května 1924 zemřel. Jeho smrt však přiměla 72letého otce Ivana Koronina, aby o svátku sv. Tří králů v r. 1925 slavně v chrámě před velkým množstvím věřících vyznal své sjednocení s katolickou Církví. Přestup těchto kněží, zvláště staršího Koronina, vyvolal mezi ruským pravoslavným duchovenstvem velké pobouření. Korojin byl předmětem útoků, statečně se však obhájil a způsobil, že mnoho pravoslavných věřících na jeho služby Boží i na jeho kázání chodilo. Umřel 28. srpna 1925 a jeho pohřeb se stal velikou náboženskou manifestací, jakou dosud Charbin neviděl.

*

Biskupové mučedníci v Rusku. V Rusku jest 6 katolických biskupství a 7 apoštolských vikariátů a všechny jsou bez biskupů, resp. jejich zástupců. Na místo vyhnaných biskupů posvětil r. 1925 biskup M. d'Herbigny několik nových; všichni však byli vyslíděni, uvrženi do žaláře a posláni do vyhnanství. Jen v Moskvě žije jeden biskup Neveu, jehož chrání francouzské státní občanství; jeho činnost jest přísně střežena. Biskup Bol. Slakan byl nějakou dobu na strašných Solověckých ostrovech, nyní káci les v sibiřských lesích v Irkutsku. Severně od Irkutska v mrazu a strádání odumírá starší biskup A. Malecki. Koncem roku

1928 byl v Archangelsku mučen a zastřelen kijevský biskup Steklinski. — Strašnou jeho smrt popsal německý inženýr, který se vrátil v r. 1930 z Ruska do své vlasti. Biskup pomoci italské lodi, plující pod německou vlajkou, měl být zachráněn; bolševici však jeho úkryt na lodi vypátrali, přivezli nazpět a čekisté vysvléknu-tého do umdlení nahajkami zmrskali a pak ranou z pistole do hlavy zastřelili.

*

Jak se Dublin připravuje na eucharistický kongres. Očekává se 11 kardinálů, 400—500 arcibiskupů a biskupů, 5000 kněží, cizinců přes 100.000, domácích Irčanů na 800.000. Ke slavnostní mši sv., kterou bude sloužit kardinál v parku, očekává se účast přes 1 milion katolíků. Město Dublin je připraveno na 40.000 aut, 50.000 jízdních kol; též přijede 25 velkých parolodí. Uhytování bude v městě, též ve školách i v okolí, kde bude zřízeno velké tábořiště s 2000 stany. Přes 1000 kuchařů, kuchařek, sklep-níků atd. bude přibráno z Anglie. O pořádek a bezpečnost bude pečovat 25.000 osob.

*

Pohřeb vídeňského kardinála Dra. Piffa. Pohřbu toho zúčastnilo se na 400.000 lidí; důkaz-to, jak byl oblíben u všeho lidu. Byl arcibiskupem od r. 1913. Téměř každý den přinášely noviny zprávy o jeho neúnavné činnosti. Pracoval obětavě a nezištně až do posledního dne života svého. Skonal smrtí spravedlivého.

*

Jugoslavie. Počet katolíků. Podle posledního sčítání lidu v Jugoslavii jest 5,607.000 katolíků ze 14 milionů obyvatelstva. Od r. 1921 přibýlo — 800.000 katolíků. Je tam 18 diecezí, 2 apošt. administratury. Kněží je v celé zemi 3810, bohoslovců 454 a v malých seminářích studuje 1534

studujících. Farností je 1922, k nimž přistupuje ještě mnoho chrámů a kaplí v uzavřených krajích. Velkým nebezpečím nejen pro náboženství, nýbrž i pro stát je vysoký počet divokých manželství, proti čemuž zakročuje nyní i stát. V posledních letech jest však pozorovati zneuctění náboženského života. Proto dobře působil eucharistický kongres v Sarajevě na osvěžení křesťanského života.

*

Nových 12 kostelů na periferii Paříže. Tyto kostely stávkí právě kardinál pařížský Verdier. Pěkný článek o tom přinesl časopis „Illustration“ ze dne 2. dubna t. r. Některé kostely jsou již hotovy, jiné se dokončují. Nejsou to sice žádné katedrály, jsou to prosté, úsporné chrámy, které přesto působí velmi milým dojmem. Nemají nákladných věží, mají jen malé věžky pro 2 menší zvony. Některé z nich jsou v řadové soustavě domků soukromých. I u nás by se podobná akce mohla podniknouti ve velkých městech, jako v Praze, v Brně atd. Též u nás by se daly postavit podobné úsporné chrámy na okružích měst. Podle rozpočtů činil by náklad na podobný chrám 250 až 350 tisíc Kč. (Žabovřesky, Židenice atd.).

*

Slavný učenec Ducqué, protestant, uveřejnil knížku o lidském poznávání, v níž dokazuje, že vrcholem lidské touhy po vědění je víra a kříž. Potřebujeme čistých lidí, abychom měli čisté vědomosti.

*

Hrdinství ruských biskupů. Biskupské stolce v Kamenci a v Minsku jsou již léta neobsazeny. Pro Minsk bylo r. 1926 jmenován apoštolský administrátor, který však od r. 1927 jest pro viru v žaláři. Také biskupský stolec Tirapolský není obsazen. Jemu podléhá pět apoštolských administratorů: oděský, volžský, kavkazský, ti-

flisský a arménský. Dva z nich, jakož i apoštolský administrátor žitoměřský, jsou v zálaři.

věrnost Ježíši Kristu mučnickou — smrtí!

Domorodí kněží v misiích. V Číně je všech katolických misionářů 2084, — z nich 1433 domorodců. V Indočíně je poměr lepší: 380 cizích misionářů a 1109 domorodých kněží. Obavy, že nebude možno vychováti dobré kněžstvo domorodé, jsou vyvráceny. — První seminář pro vychování domorodých kněží byl založen v Siamu a z jeho odchovanců zpečetilo už 100 svou

Kongregace pro šíření víry. Sekretář této kongregace vylíčil při slavnosti na počest papeže Pia XI. pokrok misijních prací takto: Za 10 let panování Sv. Otce Pia XI. bylo posláno do misii 1330 misionářů; misijní okresy stouply z 352 na 475; jich 16 je svěřeno domorodému duchovenstvu; počet katolíků v misiích vzrostl z 9½ mil. na 16½ mil.; 15.000 mladých lidí se připravuje na povolání misionářské.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjimaje(ce), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, z a katolické řády a zbožné společnosti a na všechny úmysly, jež doporučený jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buďž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Podpořit řády a zbožná bratrstva.

Úmysl v srpnu 1932: **Spolek světských ošetřovatelek nemocných.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH: Zbožné řády a společnosti. (Hlavní úmysl.) — Pojďte ke Mně všichni! (Dokončení.) — Moderní farizeové. — Růže. (Báseň.) — Božskému Srdci Páně. (Báseň.) — Zdravas! (Báseň.) — Obraz Srdce Ježíšova. — Prošba. (Báseň.) — Svatí Cyrill a Methoděj. (Obraz.) — Rytíři, Služebnice a Pázata nejsv. Svátosti oltářní. (Dokončení.) — Návštěvy eucharistické. — Sv. Anna, vzor křesťanské ženy. (S obrázkem.) — Anděle Boží. (Báseň.) — Navštívení Panny Marie. (Báseň.) — Drobné články z života katolického. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlik.

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVI.

BRNO, SRPEN 1932.

ČÍSLO 8.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, ať sluhá
Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Světské ošetřovatelky nemocných.

Hlavní úmysl.

Nedivte se tomuto úmyslu. Není jim nic zlého míněno. V době naší totiž nestačí v nemocnicích klášterní ošetřovatelé nebo řeholní sestry. Proto jsou jim ku pomoci přibírány i laické ošetřovatelky, které jsou k ošetřování nemocných vycvičeny a mají k tomu též dobrou povahu. O těchto se jedná, aby sloužily nemocným netoliko vzhledem platu, ale také z lásky k Bohu a bližnímu. Považme, kolik duší ve velkoměstech hyne, ale také nelze nikde tolik duší získat Bohu a vrátit na cestu spásy, jako v zemských a městských nemocnicích a jiných privátních klinikách. A právě v těchto ústavech pro nemocné ponejvíce ošetřují nemocné laické osoby. Přijdou nebo přivezou do nemocnice raněné, těžce nemocné osoby, které potřebují nejen léčení, ale též útěchy v bolestech tělesných i duševních. Ošetřovatelky mají všechny nemocné bez rozdílu nejen ošetřovati, ale také těšiti a působiti k jejich obrácení, jmenovitě v těžké nemoci, aby byli zapomenuti sv. svátostmi a připravili se dobře na cestu do věčnosti. Sv. Otec Pius XI. dne 28. srpna 1930 usta-

novil sv. Kamila a sv. Jana z Boha za nebeské ochránce a vzory v ošetřování nemocných. Tím chtěl ukázat, jak významu plné je právě toto povolání v království Božím na zemi. Do nemocnice přicházejí různí lidé, dobří i zlí, různého náboženství; s těmi mají pak ošetřovatelky obcovat. A jak? Dobré povzbuzují k trpělivosti, zlé napomínají k pokání a obrácení se k Bohu; nečiní rozdílu mezi věřícím a nevěřícím. Všechny stejně ošetřují z povinnosti, ale více z lásky k Bohu a bližnímu. Nečekají vděčnosti, té se jim málo dostane; spíše zakouší nevděku a mnohdy i urážek. V pravdě je potřebí hrdinné trpělivosti s nemocnými, takové, jakou měli sv. Kamil a sv. Jan z Boha, nebo dříve sv. Anežka Přemyslovna. Představte si tuto kněžnu u lůžka chudých nemocných! S jakou něžností, jakou péčí ovazuje nemocným rány, těší, stírá s tváře pot smrtelný, vlévá důvěru v Boha! Kolik to zásluh mohou získati ošetřovatelky nemocných, konají-li svou povinnost s dobrým úmyslem, z lásky k Bohu, který pravil: Co jste učinili jednomu z nejmenších ve

jménu mém, mně jste učinili. Bůh, který nenechá ani hlt vody, žiznivému podané, bez odměny, ten zajisté odplatí hojně ošetřování nemocných. Jedná se o to, aby ošetřovatelky samy dbaly posvěcení duše své, aby byly zbožného smýšlení a trpělivého srdce. Třeba, aby se vroucně modlily, sv. svátostí často přijímaly a ctnostný život vedly. Pomyslel kdo, jaké obětavosti je třeba ošetřovatelkám? Jakých milostí je třeba těm, kdož se věnují ošetřování nemocných a umi-

rajících? Kéž by ošetřovatelky nemocných v nemocnicích pěstovaly pobožnost k božskému Srdci Páně jako nejlepší prostředek k posvěcování sebe, k obětování sebe službě nemocných! Proste sv. Kamila a sv. Jana z Boha, aby vám vyprosili u Pána Boha milosti potřebné k ošetřování nemocných. Pamatujte na slova Kristova: V pravdě, pravím vám, že cožkoliv jste učinili jednomu z těchto nejmenších, mně jste učinili. Vše chceme činiti ke cti a chvále Tvé, nejsv. Srdce Ježíše.

M. T.:

Hvězdám.

(K svátku Nanebevzetí Panny Marie.)

V mihotavém lesku zřím vás na nebesku,
andílků jak oči pohlížíte v svět,
jako kvitka v trávě orosené právě,
za vámi pak v touze hledí snivý hled.

Hvězdičky vy zlaté, vy mi povídate
o Královně světů, již Bůh v nebe vzal,
korunu pak zlatou na hlavu dal svatou,
žezlo lásky věčné v ruku její dal.

Blahé štěstí chvíle, hvězdičky vy milé,
prožívám v tom tichém na vás patření,
duch pak vzhůru letí v touhy rozepětí,
k trůnu Matky klekám v sladkém nadšení.

Hvězdičky pak štěstí přinášíte zvěsti,
Královna že světa o svých dětech ví,
štěstí z nebes říše, lesk váš mile dýše,
Marii zas touhy moje vypoví.

Sluncem oděna.

Jarolím St. Pavlík.

Svatý Jan evandělista, duchovní syn Matky Boží, viděl na ostrově Patmos, kde žil nějaký čas ve vyhnanství, ve Zjevení blahoslavenou Pannu ve veliké slávě. „Viděl jsem ženu sluncem oděnou, měsíc pod nohama, a na hlavě její koruna z dvanácti hvězd.“ Do té slávy uvedl ji Pán Bůh, což si tento měsíc připomínáme. On ji vyvýšil nad všeliké tvory, on jí vykázal první místo v nebi, hned po Bohu člověku, on ji korunoval za Královnou andělů a svatých.

Panna Maria byla tedy sluncem oděna. „Kdo je ta, která sem kráčí jako vystupující zora, krásná jako měsíc, vyvolená jako slunce?“ táže se skladatel velepisně. Je to nevěsta Ducha svatého. „Do slunce postavil stánek svůj,“ praví žalmista Páně. Ježíš Kristus zbudoval svůj stánek, své obydlí v srdci blahoslavené Panny. Čím je slunce na pozemském nebi, tím je Maria na nebi duchovním.

Moudrý Sirach je pln chvály na slunce pozemské; nazývá je podivným výtvozem, dítem Nejvyššího. Tím také je. Nedivím se, že bylo mnohými národy, kteří klesli do pohanství, za božskou bytost považováno a že se mu klaněli.

Neni-liž však Maria divuhodný tvor, dílo Nejvyššího, jenž ji tělesnou i duševní krásou obdařil, každého hříchu uchoval, milostmi naplnil, její panenství ochránil, jí důstojnost Matky Boží uštědřil, zlou náruživost a tělesnou v hrobě poruchu od ní vzdálil, ji z mrtvých vzkřísil a do nebe i s tělem vzal? My ji nazýváme Matkou předivnou. Dílo má chváliti mistra, praví Schiller v básni o zvonu. Pozorujeme-li Pannu Marii v její kráse a dokonalosti, musíme chváliti Boha, jenž ji tak krásnou a vznešenou učinil.

I naši duši učinil Bůh krásnou a

velkolepou, ačkoliv stojíme daleko za Marií; my jme jí však přece podobní, stvoření nejen podle obrazu Božího, ale i podle obrazu Mariina. Na křtu svatém zproštěna je duše všelikeho hříchu; stala se čistou a krásnou, milostí Boží ozdobenou; svatým přijímáním stává se příbytkem Nejvyššího, určenou pro nanebevzetí. Radujme se z toho a snažme se milost Boží zachovati, abychom neztratili předností duše.

Slunce převyšuje velikostí a leskem všechna ostatní nebeská tělesa, vzememe-li jen na to ohled, jak se našemu zraku jeví. Tak převyšuje Panna Maria všechny anděly a svaté svou mocí, důstojností, svatostí a slávou. Vždyť je Královnou andělů, patriarchů, proroků, apoštolů, mučedníků, vyzna-vačů a panen. Ale bohyní není. Pohané měli vedle bohů i bohyně; my křesťané nemáme žádné bohyně, ale ženu, pannu, která po Bohu nejvyšší úcty zasluhuje. My se jí neklaníme, ale vzdáváme jí větší úctu než všem ostatním svatým tvorům, a my jednáme správně, neboť Maria zasluhuje takou úctu a Pánu Bohu se ta úcta líbí; netřeba se nám strachovati, že by úcta Boží tím utrpěla.

Kdy nám padá slunce nejvíc do očí? Když vychází, neboť tu celá příroda znovu oživne a my s ní; potom o poledni, kdy nejvíce svítí a nejvýše stojí; a konečně večer, když zapadá; zapadající slunce je zjevem, jež nás poutá a unáší. V ten samý čas myslíme na tu, jež je oděna sluncem nebeské slávy a pozdravujeme ji modlitbou „Anděl Páně“. Myslíme při tom na ono tajemství, v němž Bůh svůj stánek ve slunci vzdělal, to jest v klínu Marie člověkem se stal. Nechť nikdo nemožná modlitbu tu poříkati. Zatím co zvon na věži zvoní, má se zvoněk

srdce houpatí v nábožné modlitbě a chválu Rodičky Boží zvěstovati.

Svatý Alfons měl ve zvyku, sotva že zvon zaslechl, kleknouti — i na cestě — a se modlití. Když ohluchl, chtěl, aby ho na zvonění upozornili. Svátý Karel též tak. Dne 17. února 1861 bylo v Záhřebu shromáždění rady v sále ještě nehotovém. Že bylo chladno, mohli pánové podržeti klobouky na hlavě. Vrchní jednatel předčítal právě jeden spis, když na kostele svatého Marka zazvonili poledne. Čteně shromáždění muži sdělali ihned klobouky dolů, jednatel udělal ve čtení přestávku a bylo ticho. Všichni se modlili Anděl Páně, a potom bylo v poradě pokračováno. Přeruše svoji práci, svou rozmluvu, svou zábavu, když se zvoní.

Slunce účinkuje blahodárně v všechno stvoření, dává vzrůst a prospěch bylinám; bez něho byla by příroda tmavá a mrtvá. Podobně působí Panna Maria v říši nadpřirozené. Je rozdatelkou milostí. Podle mínění mnohých bohoslovných učitelů rozdává Bůh milosti skrze ruce Mariiny, aby Matku Boží vyznamenal, skrze tebe, volá svatý ěfrem, dostalo se světu nebeské radosti, skrze tebe stali se lidé anděly a nazývají se teď přáteli a ditkami

Božími. Skrze tebe je smrt přemožena a peklo oloupeno. Skrze tebe známe jednoho Syna Božího, jehož jsi, Panno, porodila. Panna Maria může plným právem o sobě říci, co v Písmě svatém o Boží Moudrosti stojí: Kdo mne nalezne, nalezne život a čerpá blaho od Hospodina.

Do domu Alžbětina přinesla Maria milost a požehnání; Alžběta byla naplněna Duchem svatým a Jan byl v životě mateřském posvěcen. A tak nese Rodička Boží i teď do každého domu, kde je uctívána, milost a požehnání. Kam svítí mariánské slunce, tam taje led v srdci, tam roztaje člověk litosti nad svými hříchy, a voda kajících slzí řine se z očí; křesťanské ctnosti tu rozkvetou a nesou krásné ovoce; to zříme nejlépe v mariánských družinách.

15. srpen je korunovačním dnem Matky Boží. Její plášť korunovační září jako slunce. Pravi-li Spasitel o spravedlivých, že se stkví jako slunce v domě Otce jeho, jak skvěleji bude zářiti ona, jež je nejspravedlivější a nejsvětější. Obklopena skvělým dvorem andělů a svatých, má účast na vládě svého Syna a stojí mu po boku jako Královna milosrdenství a dobroty. Holdujme jí a zasvěťme jí svoje srdce, srdce láskyplné, vděčné a věrné.

Marie Tesařova:

Zahrádka srdce.

Zahrádečku maličkou,
plnou krásných květů,
uprav sobě v srdci svém
v prvním jara vznětu.

Světlobílou lilii,
keře ladných růží,
záhonečky pomněnek
k této ať se druží.

Také něžnou fialku,
sedmikrásek řady
nasázej si s radostí
srdce do zahrady.

Aby vláhy měly dost
srdce tvého květy,
pros, by ti je zavlažil
Pán, jenž řídí světy.

A když máje královna
přijde v lásky pláni,
pros, by tvoji zahrádce
dala požehnání.

Pravá pobožnost k nejsv. Srdci Ježíšovu.

P. Jindřich Ramière T. J.

Si scires donum Dei.
Kdybys znala dar Poží.
Jan IV. 16.

vzrůstá i svatost duší, oddaných nejsv.
Srdci Ježíšovu.

I.

Když sv. Markéta Maria nám oznámila, co zvěděla od Spasitele o pobožnosti k jeho nejsv. Srdci, prohlásila několikráte, že „*není vhodnější pobožnosti povznést duše v krátké době k nejvyšší dokonalosti*“. Tuto pobožnost doporučuje všem: i těm, které Bůh povolal k životu řeholnímu, i těm, které Bůh určil, by mu sloužili ve světě, ujistujíc zároveň, že pobožnost ta jest nejjistější a nejsnadnější cestou k dosažení svatosti, jich stavu přiměřené.

Jak rozuměti tomuto zaslíbení? Možno se snad domnívat, že od chvíle, kdy pobožnost ta byla zjevena hrdinské dceři sv. Františka Saleského, změnily se podmínky svatosti? Že snad křesťané posledních věků nemusí postupovati boje a zkoušky, bez nichž dosud nebylo možno dosíci věčné koruny?

Podobného předpokladu nelze připustiti. Svatost se nezměnila, nezměnily se ani podmínky k jejímu dosažení. Hrubě by se klamal, kdo by mnil, že pobožnost tato, ač sama sebou výtečná, nahraditi může sebezapření, trpělivost a j. ctnosti, na něž evangelium poukazuje jako na nezbytné podmínky svatosti.

V čem tedy záleží výtečnost a výjimečná účinnost pobožnosti k nejsv. Srdci Páně? Záleží v tom, že více než kterákoliv jiná v duších rodí a rozvíjí složky svatosti — křesťanské ctnosti. Povězme lépe: Pobožnost k nejsv. Srdci obsahuje sama všecky ty ctnosti, které spolu s ní vnikají do srdcí, v nichž nastupuje svou libeznou vládu; a čím více se utvrzuje ta vláda, tím více vzrůstají ctnosti, tím více

II.

To jest pravý význam zvláštních milostí, jimiž pobožnost k božskému Srdci vyniká nad jiné pobožnosti; to jest i hluboký základ velkolepých zaslíbení nejsv. Srdce Páně.

Představujíc nám ustavičně toto Srdce, v němž vznešenost božské dokonalosti snoubí se s nejlaskavější blahovlností k lidské slabosti, a zjevujíc skvěle nedostižnou jeho lásku a něhu, nutí nás téměř je milovat a v něm milovat i svatost, jejímž jest vzorem; a poněvadž láska neodolatelně připodobňuje milujícího k bytosti milované, proto i pobožnost k nejsv. Srdci připodobňuje lidské srdce tomuto Srdci, oživuje je jeho cítěním, plní je jeho svatostí a spojujíc je s ním, usnadňuje odloučení od všeho, co by je od něho mohlo vzdálit.

Ale tato spasitelná pobožnost nemohla by vyvolati takou změnu, kdyby se omezila pouze na některá vnější a náhodná cvičení. Má-li vydati plod, musí se zmocniti celého života křesťanského, musí vniknouti v hloub jeho bytosti a svým duchem oživit jeho cítění, slova, činy, vůbec celé vnitřní i vnější jednání tak, aby křesťan mohl zvolati: „*Ne já, ale Kristus žije ve mně!*“

Rozvíňme však tyto myšlenky a stanovme přesně, v čem záleží pravá pobožnost k nejsv. Srdci Ježíšovu.

III.

Dobře pochopená pobožnost k nejsv. Srdci Páně není ničím jiným, než důvěrným a velkodušným přátelstvím Srdce Božího se srdcem lidským.

„Přátelství,“ pravi sv. Tomáš Aquinský, „jest vespólná láska blahovlná,

jež se projevuje vzájemným sdílením se se svými statky.“ Tento výměr dochází nejuplněnějšího výrazu v pobožnosti k Srdci Páně. Předmětem jejím jest nejdojemnější projev blahovlnné lásky Ježíšovy k lidem; cílem jejím — vzbuzení u lidí neobmezené obětavosti k Ježíši Kristu. Tedy všude, kde jest tato pobožnost přijata a pochopena, musí nezbytně vydati onen rozkočný plod, pro nějž Spasitel tolik pracoval a trpěl: vypěstiti Ježíši Kristu pravé přátele a splniti tím jeho touhu, kterou projevil apoštolům v předvečer své oběti: „*Již nenazývá vás služebníky, ale přáteli*...“ Leč, bohužel, po tolika stoletích dobrodiní a lásky scházelo ještě mnoho ke splnění této božské žádosti. Viděť Kristus Pán na zemi přemnoho nepřátel, a i mezi těmi, kdo zjevně se k němu hlásili, kolik sloužilo mu pouze z obavy neb pro zisk! Aby rozhojnil skromný hlouček oddaných sobě duší, odhodlal se ke svrchovanému úsilí: zahalil jaksi všechny své ostatní dokonalosti a založil pobožnost, jež hlásá pouze jeho lásku, jejíž žár a obět mají připomínati plameny, trny, kříž a otevřená rána; soustředil ve svém Srdci ta-kořka celou svou přitažlivou sílu, podobně, jak jisté sklo soustřeďuje sluneční paprsky, by zvýšilo jejich účinnost, i představil pak naši každodenní úctě tento typ velkodušného přátelství, by nutil přímo ty, kteří jej uchvacují, aby se zároveň stali i jeho přáteli. Neníť ani jediného, jenž zíraje na obraz jeho Srdce, nezvolal by se sv. Pavlem: „*Láska Kristova pudí nás*...“ Nechtěť poddá se božskému nátlaku! Nechtěť lásku splácí láskou, a pak i u něho vydá pobožnost k nejsv. Srdci svůj převzácný plod!

IV.

Nutno však připomenout, že poukázáním na význačný rys této pobožnosti, nechceme tím nijak vyloučiti ostatní; uznáváme celou jejich

prospěšnost. Mějme v úctě obrazy nejsv. Srdce! Ve všech potřebách utíkejme se k němu! Nechtěť vždy je naším vzorem! Hledme odčiniti urážky jemu způsobené! To vše jest potřebné a odpovídá dokonale účelu právě vyznačenému. Neboť jakmile křesťan se stane pravým přítelem Ježíše Krista, oddá se sám těmto cvičením buď jako důsledku lásky přátelské anebo chápe se jich jako prostředků k jejímu dosažení; ale konal-li by tato cvičení bez blahovlnné lásky k Ježíši Kristu, nemohl by si lichotiti, že dokonale pochopil pobožnost k nejsv. Srdci Páně.

V.

Zbývá ještě jedna otázka: Za jakých podmínek zasloužíme si vznešeného jména přátel Božích? V čem záleží přátelství?

Ve výměru výše podaném rozeznává sv. Tomáš tři hlavní známky přátelské lásky: 1. Jest to láska vzájemná a opěťovaná; 2. láska blahovlnná; 3. láska, již nepostačuje planá náklonnost, ale jež se projevuje vespolným sdílením se se svými statky.

Předpokládám, že první podmínka je splněna; chceme, jak žádá povinnost křesťanská, lásku spláceti láskou. Co zbývá ještě učinit?

Máme — podle sv. Tomáše — milovati Spasitele láskou blahovlnnou; tedy milovati ho ne pouze pro výhody — neb to by byla — jak nazývá ji teologie — láska žádostivá. Láska ta není nijak zapovězena; ano jsme všichni zavázáni Boha tímto způsobem milovat; máme hledati oněch dober, jež nám připravuje a jichž samojediný nám může udělit. Jestliť Srdce Ježíšovo zdrojem milosti a my jsme povoláni z něho čerpat. Volá k nám: „*Vy, kteří žízните, přijďte ukojit svou žízeň u studnice živých vod!*“ Žízeň tu učinil nejen svým přikázáním, ale oslování ji jako jedno z osmera blahoslavenství; sám ji v nás probouzí a rozmožňuje. Ale je-li dovoleno, ano přikázáno milovati

Krista láskou žádostivou, přec láska ta nepostačí, bychom se právem nazvatí mohli přáteli Ježíše Krista; neboť přátelská láska jest ve své podstatě láskou blahovolnou.

VI.

Jaký jest rozdíl mezi touto dvojí láskou?

Láska blahovolná — pravi sv. Tomáš — chce blaho osoby milované, kdežto láska žádostivá vztahuje toto blaho na sebe. Touto láskou vychá-

zíme ze sebe, bychom se obětovali pro blaho milovaného; onou však vztahujeme na sebe i lásku, kterou ho milujeme, i služby, které mu prokazujeme. Mezi těmi, kdo na světě se chlubí přátelstvím, kolik jest těch, jichž obětavost jest pouhým výpočtem a jichž láska jest málo nezištnou. Kéž Ježíš Kristus nemá příliš mnoho podobně milujících sluhů! Jsou-li někteří jedině takoví, uzná v nich jen nádeníky, ale ne přátele; neoslavujiš, jak mají, nekonečné velikodušnosti Jeho Srdce!

(Příště dále.)

Hymnus: Zdrávas, Hvězdo mořská!

Z latiny přeložil A. N. S. Šuminov.

Zdrávas, plavby hvězdo,
Boží Máti milá,
povždy čistá Panno,
šťastná nebes bráno!

Přijavši to „Zdrávas“
z Gabriela retu,
upevni nás v míru,
měníc Evy jméno!

Rozvaž pouta vinným,
ukaž světlo slepým,
zla vše od nás vypuď;
dobra všechna vypros!

Ukaž, že jsi Matkou,
přijmiž Tebou prosby,
Ten, jenž pro nás zrozen,
ráčil Tvým se státi!

Panno jedinečná,
nejdobrotivější,
nás vin pozbavené,
mírné čin a čistě!

Života očistou
cestu uprav jistou,
Ježíše ať zříme,
s ním se veselíme!

Čest buď Bohu Otcí,
Kristu Králi sláva,
Svatému i Duchu,
Třem buď pocta jedna!
Amen.

Marie Tesařova:

Srdce Božské.

Srdce Božské, Tebe zdravím,
do Tvých služeb sebe stavím,
lásku svoji Tobě dám,
Tobě žiji, umírám . . .

Každým tepem, každým dechem
láska kéž Ti zavzní echem.
Tebe jenom miluji,
duši Tobě daruji!

Srdce Božské, lásky záře,
lásku sálá od oltáře;
v svatostan se ukrýváš,
prosby naše přijímáš.

Přej mi, prosím, Srdce svaté,
lásky svoji vrchovaté:
věčně Tebe milovat,
z Tebe věčný podíl brát.

Oliva.

Ke svátku nanebevzetí Panny Marie.

Jarolím St. Pavlík.

S opravdovou radostí čtu vždycky epištolu na svátek nanebevzetí Panny Marie, v níž jsou taká krásná přirovnání, jež církev svatá vztahuje na Rodičku Boží. „Vyvýšena jsem jako cedr na Libanu a jako cypřiš na hoře Sionu; vyrostla jsem jako palma v Kades a jako růžový keř v Jerichu; jako krásná oliva na poli a jako javor u vody.“ Zpíváme o tom i v mariánské písni „Tisíckráté pozdravujem Tebe“. Vskutku pěkná přirovnání! Vyberme si jedno z nich a sice olivu a vizme, jak se má k blahoslavené Panně.

Oliva jest onen strom, z jehož plodů se tlačí nejlepší olej, olej olivový. Jen tohoto oleje používá se při svátostech. U nás se olivy nedaří, jen v jižních krajích, kde lze zřítí celé háje olivové. Památnou se stala svými olivami getsemanská zahrada na úpatí hory Olivetské, kde prožil na modlitbách Spasitel poslední večer svého života.

Oliva je tedy obrazem Panny Marie.

Třikráté vypustil Noe z archy holubici, aby se přesvědčil, jak dalece po potopě voda opadala. Po prvé vrátila se holubice zpět. Po druhé vrátila se zase, ale tentokrát s ratolestí olivovou. O, jak se Noe zaradoval, užtev první zeleň! Tato ratolest zvěstovala mu konec potopy; byla mu znamením, že zase panuje mír a pokoj mezi nebem a zemí; přinesla mu konečně blahou zvěst, že je zase Bůh milostivý a že teď bude z archy vysvobozen.

Tak zvěstovala Panna Maria, když přišla na svět, lidskému pokolení jeho brzké vykoupení a vysvobození z potopy dědičného hříchu, jenž tak mnoho škody způsobil a svět v duchovním ohledu zpustošil. Uražený Bůh měl býti brzo usmířen, obět na kříži měla pokoj zjednati mezi Bohem a lidem a blahý uzavřítí mir.

Čím byla Panna Maria veškerému lidskému pokolení, tím je každému člověku zvlášť, když byl zhřešil a zase po záchraně touží. Ona mu přináší olivovou ratolest míru duševního; jež zajisté útočištěm hříšníků. Když se otec hněvá, utíkají se děti k matce. Kdo se před Bohem bojí, nechť se uteče k Matce Boží. Lotr na pravici byl pro nebe zachráněn; jistě že mu Rodička Boží, jež stála blízko něho, tuto milost vyprosila.

V jedné zámožné rodině nechtěla se matka obrátiti, čemuž se ovšem třeba diviti. To naplnilo velkou bolestí srdce nejstarší, ale zbožné dcery, jež si dala práci s polepšením své matky a na ten úmysl mnoho se modlila, postila a almužnu rozdávala. Ale matka zůstávala pořád zatvrzelá. Tu koupila dcera zlaté srdce, napsala jméno matky na lističek, vložila jej do srdce a poslala do Paříže faráři u kostela, jenž je zasvěcen Panně Marii vítězné a kde již sta zatvrzelých hříšníků se obrátilo. V přiloženém psaní prosila dcera, aby to srdce zavěšili na milostném obraze. Nedlouho na to dala se ona matka na pokání, žila potom zbožně a byla horlivou ctitelkou Panny Marie.

Kdo prožil hrůzu války, ten touží po míru; on ví, jak velikým statkem mír jest. Blahoslavená Panna Maria ukázala se již častěji jako Královna míru, pomáhajíc křesťanům nad nepřátely zvítěziti a si od nich pokoj zjednati. Třeba jen poukázati na vítězství křesťanů nad Turky u Lepanta roku 1571 a u Vidně 1683.

Za vlády východořímského císaře Heraklia přitáhli Avari až k Cařihradu a počali ho dobývati. Osmkrát podnikli útok na hradby městské, než na přímluvu Panny Marie byli po každé odrazení, takže konečně s vel-

Nanebevezetf Panny Marie.

kyými ztrátami museli odtáhnouti. Patriarcha shromáždil lid v kostele, aby poděkoval Bohu a Matce Boží. Na památku toho vítězství konávala se potom v pátku sobotu postní zvláštní pobožnost.

Řecký císař Jan Commenus bojoval se zdarem proti Peršanům, odporuje se do ochrany Panny Marie. Dobyv roku 1143 skvělého vítězství, slavil triumfální vjezd do Konstantinopolu, to jest Cařihradu. Chtěje však na to poukázati, komu vlastně jest za vítězství co děkovati, nevstoupil sám na vítězný vůz, ale postavil naň sochu Panny Marie a on sám šel pěšky, drže v ruce kříž.

Olivová ratolest je tedy odznakem míru. Když Pán Ježíš vjížděl slavně do Jerusalema, sekali lidé ratolesti z oliv a prostírali na cestu. Má-li Ježíš přijíti k nám, musíme mu vstříc nésti ratolest míru: mir s Bohem skrze lítost a zpověď, mir s bližními, nechovajíc k nim žádného nepřátelství. K tomu míru dopomáhá nám Panna Maria; jenom jí vyzýváme.

Oлива skýtá nám nejlepší olej. Milosrdný Samaritán měl olej s sebou. Když uzhřel žida těžce zraněného ležeti u cesty, hned se ho ujal a nalil oleje do jeho ran, aby se zhojily a nebolely. Zdaž není i Rodička Boží milosrdnou samaritankou? Zajisté! Vždyť je uzdravením nemocných. Kolik nemocných dosáhlo již na její přimluvu ztraceného zdraví, často zázračným způsobem. Každé poutní místo je toho důkazem, zvláště Lurdy. Milé dítě — řekla P. Maria ve Filipsdorfu k Majda-

leně Kade — od nynějška bude se to hojiti. A tak se i stalo.

Svobodná Teresie Diesnerová v Georgsvaldě v severních Čechách po osm let měla tak slabý hlas, že jí ani nablízku stojící nerozuměli. Lékař předepsal parní lázně, ale ty nepomáhaly. Když i jiné prostředky zůstaly bez výsledku, odevzdala se do vůle Boží. K tomu se přidružila tak velká slabost a krátkost dechu, že se pochybovalo, zdali to přežije. Právě v onen čas rozšířila se zpráva o zázacích ve Filipsdorfu. Příbuzní jí domlouvali, aby tam hledala svého uzdravení. Teprve po dlouhém zdráhání tam cestovala. Přišedši do poutnického chrámu, modlila se, klečíc, litanii loretánskou. Když dokončila modlitbu, byla již uzdravena. Její matka, jež ji doprovázela a přítomní plakali radostí a děkovali Pánu Bohu a Panně Marii za tu velkou milost. To se událo roku 1866.

Ve Starém zákoně byli olejem pomazáni kněží, proroci a králové. I dnes bývá každý kněz při svěcení mazán svatým olejem a král při korunovaci. Panna Maria je v jistém smyslu též knězem, protože u chrámu a na Kalvarii Syna svého za spásu světa obětovala a protože nám zjednává milost Boží. Je prorokyní; její chvalozpěv Magnificat, její zantola u Alžběty, je slavným proroctvím. Je královnou andělů a svatých. Tito se radují z jejího nanebevzetí, jež můžeme nazvati mariánskou velikonočí. Vzdejme úctu této mocné Královně a prosme ji, aby nás chránila před zlým duchem.

Anna Maria:

Co to tuče v hrudi naší?

Co to tuče v hrudi naší,
co to volá každý den?
Jest to srdce, které volá:
Dobře na světě čiň jen!

Co to tuče v hrudi naší,
co nedává pokoje?
Jest to srdce, které láskou
k Bohu naplněno je.

Co to tuče v hrudi naší
za dne, ba i za noci?
Jest to srdce, které volá:
Chudým pojdte pomoci!

Co to tuče v hrudi mojí,
tak se každý sebe ptej!
S vírou v Boha, s láskou k lidstvu,
s nadějí na věčnost spěj!

U nohou Ježíšových.

Z „Obrázků z života božského Spasitele“ P. Jana Rostworowského T. J.

Pán Ježíš kázal v jistém městečku, jehož jména evangelium sice nepodává, ale bezpochyby byla to Bethanie ne daleko Jerusalema. Mluvil pod širým nebem k zástupům, k nimž každé chvíle připojil se někdo z mimojdoucích.

Mezi těmito stanula též mladá a krásná žena. Byla oděna velmi skvostně — jak obyčejně se odívají světácké ženy. Přišla z pouhé zvědavosti; chtěla uslyšeti slavného proroka z Nazareta.

Spasitel mluvil o ztracené drachně, nalezené mezi smetím; o zbloudilé ovečce, kterou dobrý pastýř naleznuv mezi trnín, vzal na svá ramena a odnesl nazpět do ovčince. Bezpochyby dodal ještě, že přišel volat — ne snad spravedlivé — ale hříšníky, poněvadž zdraví nepotřebují lékaře, ale nemocní.

Zástupy naslouchaly mu, jak nastouchaly již tolika kázáním Ježíšovým: těšily se a velebily Boha. Jedině tvář mladá ženy prozrazovala hluboký dojem. V duši její dělo se cosi neobyčejného. Po krátkém vnitřním boji dokonala se v ní nepochopitelná změna. Zaskvělo se jí světlo dosud nevidané; duše její začala se probouzet, jak buď se z jara trávy a křoviny v teplých paprscích slunečních.

Naslouchá a oči zalévají se jí vláhou; cítí, jak v hloubi duše otvírá se zdroj slz, jenž teplou vlnou stoupá vždy výše, až srdce měkne jak účinkem líbezného hojivého balsámu. Naslouchá a hledí; zapoměla zcela na sebe a na své okolí. Jediná myšlenka tane jí na mysli: „Snad i mně kyne ještě spása. . . Ó kéž by pohlédl na mne! Kéž mi z jeho očí zasvitne naděje!“

A Pán Ježíš pohlédl na ni; pohlédl na ni tak, jak pohlédnouti umí jedině On: dobrotivě, laskavě a hluboko; ten světlý a teplý paprsek dotkl se hlubin její duše.

*) Celé dílo vyjde souborně se schválením vdp. P. autora.

V tom pohledu nalezla Magdalena všecko. Porozuměla, že zná ji, že zná všechny hříchy jejího života, ale že přes to chce jí odpustit a jí připustit ke své lásce.

Když skončilo se kázání, jiná Magdalena vracela se domů. Skvostný oděv připadal jí jak cizí, jak by jí nenáležel; šla s hlavou skloněnou, neohlížejíc se, co se kolem děje. Pod sklopenými víčky chvěly se slzy.

A srdce hořelo ne touhou, ale zlomným předsevzetím, že stůj co stůj musí ke Kristu, že se musí u jeho nohou vyplakat a složit všechny hříchy svého života. Kdo by Kristus byl, nevěděla jasně a nepátrala. Cítila v hloubi duše, že jest jejím Pánem, jejím Spasitelem, jejím světlem, že jeho slova jsou slova života, která jí obrodí a spásí.

V Palestině bylo zvykem, že po skončeném výkladu byl cestující učitel pozván na hostinu. Když Spasitel skončil, přiblížil se k němu jeden z předních občanů jménem Šimon, jenž z přesvědčení byl farizejem a pozval ho na večeři. Pánu Ježíši nebylo tajno, že pohnutky nebyly čisté, že pohostinství proto nebude upřímné, ale přijal přece. Věděl dobře, že u hostiny objeví se host sice nezvaný, ale jeho srdci drahý, který za velké milosrdenství odvěci se velkou láskou.

U zámožných židů konaly se hostiny v síni, která přiléhala k nádvoří, od něhož byla oddělena buď sloupovím nebo mříží anebo zábradlím. Poněvadž přijetí vzácných hostů má na východě téměř ráz veřejné slavnosti, bylo zvědavcům dovoleno na nádvoří, kde stojíce za mříží, mohli zcela dobře vidět a slyšet, co se děje uvnitř.

Tak bylo i tentokrát. Když Kristus se svými učedníky vešel do síně, naplnilo se nádvoří davem zvědavců.

Od počátku hostiny bylo zřejmo, že farizeus pozval Spasitele buď z pouhých lidských ohledů anebo proto, by ho úmyslně ponižil. Opomenul všechny projevy zdvořilosti, jimiž obyčejně na východě vítáno hosty. Při vchodu do domu neumyto Kristu nohou, hospodář nevtal ho políbením, nepomazal olejem jeho hlavy a vůbec ani kadidla nezapálil, jak vyžadovalo slavnostní přijetí.

Druzí hosté, sami to farizeové, činili za příkladem hospodáře. Chovali se chladně a škrobeně. Bylo patrné, že jen proto pozorují Spasitele, by mohli cos v jeho osobě pohanit anebo do hádky se pustit.

Co se toto dělo v domě Šimonově, dokonalo se v srdci Magdaleny vítězství milosti Boží. Když se po kázání vrátila domů, vyřinuly se jí z očí celé proudy slz. Nevýslovná bolest svírala jí duši. V učení božského Spasitele poznala jasně cestu čistoty a ctnosti, onu prostou cestu, se které již tak dávno byla sešla. Osoba Kristova zářila jí přepodivným jasem, jenž oslňoval i vábil, ale v němž až příliš patrně vystoupily zároveň i temné skvr-

ny jejího života. Cítila, že nelze odčinit, co již se stalo; viděla se nehodnou poskvrněnou; proto plakala tak hořce. Potom rozhlédla se kolem sebe; nádherná roucha, skvostné ozdoby, vůbec celá komnata dýchala vůní tohoto světa, který jí zahubil. . . Vše se jí hnusilo, hnusila se sama sobě; jak ráda by se sama před sebou ukryla! Ale kam půjde? Každý ji zapudí. A přece vnitřní hlas jí šeptá, že jediný jí kyne útulek u nohou Ježíšových. Ach, ano, tam pospišit, tam pokleknout, tam ze všeho se vyznat a prosit za odpuštění, tam složit celou tu tíhu, jež dusí a drtí — a potom vstát a začít nový život . . .

Vstala rychle; vzavši se stolu alabastrovou nádobu s drahocennou masťou, schovala ji pod pláštěm, který přes sebe přehodila, a kvapně vyšla z domu.

„Kde jest Ježíš z Nazareta?“ otázala se mimojdoucích. Ukázali jí na dům Šimonův. Chvilu váhala; vědělat, s jakým okem uvítá ji svatost farizejská. Ale tam nejsou pouze chladní farizeové, tam jest i Ježíš. I zamířila tam rychlým krokem.

(Dokončení.)

*

Drobné články z života katolického.

*

Bílý koitek Ježíškův.

Buenos Ayres, 20. ledna 1932.

„Dvanáctiletý Josef, chovanec malého semináře Otců Salesiánů, byl právě zázračně uzdraven svatou Terezičkou. Před několika týdny přišel rektor Otců Salesiánů k nám do kláštera, prosit Matku představenou o některou ze sestřiček, která by ošetřovala malého Josefa. Při tom zmínil se, že to dítě jest skutečně omilostněné. Loni chodil ještě do světské školy, poněvadž oba rodiče byli bez vyznání. Otec někdy mu dával peníze na kino, ale hochu se tam nelí-

bilo. Kdysi na cestě všiml si nedělní besidky Otců Salesiánů. Ihned přidružil se k dětem a prosil Otce, by směl tam též chodit. Od hry přešlo se ke katechismu; hech byl uchvácen tím, co slyšel. Kněz poznal ihned velkou cenu tohoto dítěte i připravil je na I. sv. přijímání.

„Nechci hezkých šatů,“ řekl matce; „co chce Ježíšek — toť čistě srdce.“

„Jaký to krásný den,“ svěřil se Otcí řediteli. „Ježíšek mi řekl: „Chci tě mít knězem.“ Ano, budu knězem, budu lidi učit, jak mají Ježíška milovat.“

O tom byl hoch tak přesvědčen, že vrátiv se jednoho dne domů, řekl matce zcela otevřeně: „Maminko, mám velkou prosbu: myslím, že jsi oddána v kostele? Neb víš, chci býti knězem, a Otec ředitel pověděl, že nejsou-li rodiče oddáni v kostele, jich syn nemůže býti knězem.“

Matka nechtějíc se prozraditi, zapřela, ale byla tak dojata nevinností svého dítěte, že přiměla manžela a oba potají vše uvedli do pořádku. Josef mohl tedy býti přijat do malého semináře, kde se cítil jak v ráji. Ale za tři měsíce jednou při hře v zahradě dostal náhle chrlení krve. Ihned ho ošetřovali v domácí nemocnici, ale potom rozhodnuto, že bude matce vrácen.

„Maminko, prosím, ať je kolem mně všechno bílé, lůžko i stůl. A i to zrcadlo zastří bílým plátnem; bude to můj oltář; postavím tam ostatky sv. Terezičky, které mi přinese P. rektor. A snad mi přinese i Ježíška. Maminko, se mnou je velmi zle. Ježíšek miluje čistotu. Ať je všechno bílé.“

Chrlení krve opakovalo se třikrát. Dítě prosilo o Tělo Páně. Na hrudi mělo velký křížek podobně jako svatá Terezička; i řekl matce:

„Neplač, maminko, dala jsi mně Pánu Bohu; zdráv neb nemocen vždy jsem jeho. Modliš se za mé uzdravení — dobře — budu knězem, budu misionářem. Ach, sloužit mši svatou, světít, přivolati na zem Pána Ježíše a jiným ho podávat — jak to je krásné, maminko! Chceš-li, modli se, abych byl knězem; ale začni svou modlitbu takto: „Můj Bože, jsem pouhou hříšnicí...“ Ježíšek především chce pokoru...“

Matka plakala, ale cítila zároveň působení milosti Boží: má-li býti hodnou takového syna, musí se obrátiti. I vzývá sv. Terezičku.

Jednoho večera však zpozoruje na dítěti již příznaky smrti.

„Nechci jiných léků než vodu z po-

svěcených růží sv. Terezičky,“ prohlašuje malý pacient. „Lékaři pozemští nemohou mne uzdravit.“

Ale přece přišli lékařové pozemští a jeden po druhém konstatoval, že není naděje. A toho bylo třeba k potvrzení zázraku. Ráno náhle byl uzdraven: zmizela horečka, oči nabyly živého lesku. Synek cítí se ještě slab, ale prosí matku, by mu pomohla obléci se, aby kleče mohl přijati Tělo Páně. A Ježíšek přišel dříve než sestra ošetřovatelka, která, když přišla, zastala ho, an klečí před bílým oltářem, hlavu opíraje o rámě Otce rektora, který mu pomáhal v dikučinění po sv. přijímání.

A v průběhu dne líbal hoch tisíckrátě svůj krucifix, který z ruky nespouštěl. „Ach, Ježíši, miluji Tě!“ opakoval ustavičně. „Sestro,“ řekl ošetřovatelce, „musím si zachovat čisté srdce, neb chci býti knězem. A přece sv. Augustin byl velkým hříšníkem.“

„Ale, můj malý Josefe, všechny hříchy sv. Augustina byly smyty svatým křtem.“

„Ano, rozumím.“ A pozdvihnou k nebi své velké, černé oči, zvolal: „Jak velkou moc má kněz! Rozhřešují!“ A při tom učinil pravou rukou znak rozhřešení, jak by před ním klečel velký kajicník. „Ano, Ježíšek dal mi kněžské povolání; Mario, můj malý bratříček, ho nemá.“

A devítiletý Mario si stýská, slyší-li, že lidé staršího Josefa nazývají světcem, andělem. „Slibuji,“ praví matce, „že budu hodný; ale jaká škoda, že nemám povoláním být svatým.“

Když jistá dáma přinesla Josefovi hezký dárek, řekl hoch: „Nic jiného si nepřeji na zemi, než malé Jezulátko, abych si mohl udělati jesličky.“

„A já zas si přeji tolik a tolik věcí,“ vzdychl Mario, „na př. malý bicykl.“

Ale sv. Terezička neomezila svou štědrost pouze na uzdravení Josefovo. Tatínek vůbec nechodil ke stolu Páně, maminka sotva dvakrát za svého ži-

vota a Mario měl po prvé přijati Tělo Páně. A hle, 8. prosince, v den Neposkvrněného početí, oba chlapci v bílém oděvu v průvodu svých rodičů přijali Ježíše v Eucharistii.

„Jsem nejšťastnější všech matek,“ vyznala ubohá matka; „mé dítě přineslo nám právě štěstí.“

Když po uzdravení přišel malý Josef k nám do kláštera poděkovat Matce představené, že mu poslala jednu ze sestřiček, která v nemoci ho tak dobře ošetřovala, dodal: „Ach, jak jsou sestřičky šťastny, že mají doma Pána Ježíše.“ A vycházeje z kaple, řekl: „Velebná Matko, až budu knězem, přijdu sem sloužit druhou mši svatou; primici budu mít v kapli svého prvního svatého přijímání. Jaký to bude krásný den!“

Když maminka přišla s ním k vlaku, který ho měl zavézt nazpět do malého semináře, řekl matce: „Maminko, neboj se, bude srážka, ale nikomu se nic nestane.“

A skutečně za nedlouho vlak narazil na samochod, roztrástil ho, ale nikomu neublížil.

Matka se zděsila: „Dítě, kdo ti to řekl, že bude srážka?“

„Ježíšek, maminko, aby ses nebála.“ Při tom ukázal na křížek, ukrytý pod vestičkou.“

Sestra Assumptionistka.

*

Sv. Albert Veliký.

Tohoto světce z řádu Dominikánů znají dojista čtenáři aspoň podle jména. Jeho největší slávou jest, že byl učitelem sv. Tomáše Akvinského, krále bohoslovců. Náš sv. Otec Pius XI. právě ho prohlásil za světce a za církevního učitele. Co zvláště bude všechny zajímati: že sv. Otec představil ho jako patrona pokoje a patrona učenců.

*

Otec Rinaldo,

třetí nástupce bl. Jana Bosco u vedení kongregace Otců Salesiánů, zemřel

zbožně v Turině u věku 75 let. Narodil se v Lu u Montferratu, jež tak oplývá povoláním řeholním a kněžským. Pod jeho vedením kongregace se značně rozvinula. Čítá nyní 10.000 řeholníků.

*

Seznam římských procesů.

Sv. kongregace Obřadů vydala nový katalog procesů beatifikačních a kanonizačních. V roce 1931 bylo 57 procesů kanonizačních a 494 beatifikačních. Z toho náleží Africe 8, Severní Americe 12, Střední Americe 2, Jižní 21, Asii 21, Oceánii 2, Evropě 482. Z toho připadá na Francii 116, na Itálii 271, Španělsku 55, Belgii 13, Anglii 6, Německu 6, Irsku 3, po 2: Švýcarsku, Holandsku a Polsku; po 1: Československu, Rakousku, Jugoslavií a Rumunsku.

*

Ještě pohané obětují děti.

Příšerný případ lidské oběti stal se nedávno v Nigerii, v provincii Owerri. Obětí tou byl 10letý hošík, koupený od kmene Ju-ju za 12 liber šterlinků. Když se dítě dozvědělo, co mu hrozí, odběhlo s pláčem k jinému prodáváči na téměř tržišti a objímaje ho, prosilo úpěnlivě, aby ho zachránil. Kupec ihned nabízel za dítě 24 liber šterlinků. Ale tu přiskočil jeden z Ju-ju a usekl dítěti uši, čímž znemožnil jeho záchranu. Nesmí se dle tamního zvyku přerušiti obět již započatá. Nešťastnému dítěti pustili žílu, až úplně vykrvácelo. Krev jeho rozlili kolem všech divošských chýší. Tělo rozčtvrtili a každá ze 4 osad dostala jednu část. Zbylé kosti poboženy na 4 cesty, jež osady ty spojují. Lebku pečlivě uschovali do země v jisté chýši. Ale jakmile se dozvěděli, že anglická vláda pátrá po pachatelích, ukryvali ji střídavě na rozličných místech. Leč na štěstí zlesynové vypátrání a brzy je stihne spravedlivý trest.

R Ů Z N Ě Z P R Á V Y .

Papež o světovém míru. Sv. Otec uvažuje o zabezpečení světového míru, dochází k tomuto závěru: Lidé musí udělati, co je v jejich silách. (Viz hlavní úmysl pro měsíc červen). Obtíže jsou tak veliké, že lidské prostředky nestačí k dosažení světového míru. Jen zásah Boží dovede utišiti vlny tak divoce rozhroužené. Proto s nejvyšším důrazem zapřisáhá Sv. Otec, aby se věřící v těchto světových obtížích utíkali k modlitbám. I zde platí zaslíbení Kristovo: „Začkoli prositi budete Otce mého ve jménu mém, dáť vám. Proste tedy a obdržíte!“ V oddílu v modlitbě v listu Sv. Otce přichází krásný odstavec. Kdo se modlí, vzhlíží k výšinám, to jest k nebeským statkům, jež si rozjímá a jichž se nedopouští; zcela se hrouží v podivuhodný řád Bohem stanovený, ve kterém není žádné touhy po marné slávě (všeliký sport), žádné marné usilování o vždy větší zrychlování; a tak dojde samoočinně k onomu vyrovnání mezi prací a odpočinkem, jehož se zcela nedostává dnešní společnosti na ohromnou škodu veškerého života. Moderní hospodářský život sahal surově na neděle a svátky, štvál se v neděle a svátky, ve všední dny neměl času na Boha, říkal, že nemá kdy se modlití, že musí pracovat a dusí se ve své výrobě a ve svém rozumářství, ve svých rekordech, slovem ve svém amerikánském shonu. Lidé, vraťte se k Bohu a nastanou zase lepší časy. Bez Božího požehnání, marné lidské namáhání!

*

Anglie se blíží k Římu. Ročník 1932 „Catholic Directory“ svědčí o klidné a houževnaté práci anglických katolíků. Počet kněží světských za rok 1931 vzrostl o 78, řeholních o 19, za-

tím co anglikanismus a sekty stěžují si na úbytek duchovenstva. V roce 1931 bylo vysvěceno 123 světských a 55 řádových kněží. Veřejných kostelů a kaplí je v Anglii a Walesu 2274 (přibýlo 46); katol. střední školy rozmnožily se o 8 na 519. Počet jejich žáků o 544, poněvadž přišly na řadu válečné ročníky. Katol. obecných škol ubylo 20, poněvadž ministerstvo školství klade vysoké požadavky. Žáků však přibýlo, a sice o 4645 na 384.129. Křtů bylo 66.128, čili o 2848 více. I počet katol. snátek stoupl o 586 na 23.631. — Konverzí bylo 11.980, méně o 95 než předloni. — Katolíků je v Anglii a Walesu celkem 2,235.237, tedy o 28.993 více než v r. 1930. Je to potěšitelná zpráva a důkaz, že členové Apoštolátu modlitby nemodlíli se nadarmo!

*

Konvertité v Anglii. Konvertitů v Anglii je více než ve kterékoliv jiné zemi; každý rok asi 12 až 13 tisíc. Částečně se to dá vysvětliti horlivou činností „Společností pro šíření katolické pravdy“. Tato společnost v r. 1931 rozprodala 1,368.000 tiskovin, poučujících o katolických věcech; v tom bylo 240.000 výtisků papežských okružních listů. Modleme se i dále za obrácení Angličanů na viru katolickou. Kéž by se Anglie vrátila zase do církve svatě!

*

Církev a chudina. Církev a kláštery dělí se o majetek s chudinou. Vykažte se jinou společností nebo boháči, kteří tolik pro chudinu obětují! Církev katolická vydržuje 29 tisíc dobročinných ústavů s 1,420.000 lůžky a 206 tisíci ošetřovateli. Na celém světě stojí ve službě křesťanské lásky 350 tisíc řádových sester a 32 tisíc řádových

bratří, věnujících se výhradně trpícím lidstvu. To vše vydrží ve Církev! K tomu přistupují statisíce žebráků a těch, kteří nemají domova, kteří denně jedí u far a klášterů, mají tedy podíl na majetku Církev. Ti, kteří vystupují nepřátelsky proti církevnímu a klášternímu majetku, jsou nepřáteli chudiny. Mnozí z těch křiklounů chtějí rychle zbohatnout, jak se stalo na Rusi. Co ti pak udělají pro chudinu?

*

Zkouška.

Byli dva malí hošiči, bratříčkové; jeden byl vždy se všim spokojen,

druhý nikdy. Na Štědrý večer oba dva položili si, jak zvykem jest ve Francii, své střevicečky u krbu, aby jim Ježíšek tam něco nadělil. Otec, chtěje je zkoušeti, vložil nespokojenci do střevicečku krásný, elektrický vlak, druhému hrstku suchého bláta.

Nazítří při snídani ptal se: „Nu, jak pak jste spokojeni se svou nadílkou?“

„Ó,“ zvolal nevrle první, „dostal jsem vlak, který špatně jede.“

„A ty?“

„Ach, tatínku, já dostal krásného živého koně, opravdu živého. Jen že mi utekl a zůstalo po něm trochu bláta.“

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za a světské ošetřovatelky nemocných a na všechny úmysly, jež poporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastříž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Podpořit posvěcování ošetřovatelek.

Úmysl v z á ř í 1932: **Katolická akce v misiích.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH: Světské ošetřovatelky nemocných. (Hlavní úmysl.) — Hvězdám. (Báseň.) — Sluncem oděna. — Zahradka srdce. (Báseň.) — Pravá pobožnost k nejsv. Srdci Ježíšovu. — Hymnus: Zdrávas, Hvězdo mořská! (Báseň.) — Srdce Božské. (Báseň.) — Oliva. — Nanebevzetí Panny Marie. (Obraz.) — Co to tuče v hrudi naší? (Báseň.) — U nohou Ježíšových. — Drobné články z života katolického. — Různá zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVI.

BRNO, ZÁŘÍ 1932.

ČÍSLO 9.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Katolická akce v misiích.

(Hlavní úmysl.)

Aby všichni lidé na světě poznali učení Krista Pána, pravil před svým odchodem z tohoto světa učedníkům svým: „Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi. Protož jděte do celého světa, učte všechny národy, učte je zachovávatí cokoliv jsem přikázal vám a křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.“ Tento rozkaz plnili sv. apoštolové s radostí. Hned po se-slání Ducha Sv. rozešli se do cizích krajin k cizím národům, Římanům, a Řekům, hlásajíce jim slovo Boží. Kdo uvěřil, byl pokřtěn a přivtělen k Církvi svatě. Po apoštolech, kteří pravdu hlásanou i krví svou zpečetili, kázali sv. evangelium jejich učedníci. Tak símě slova Božího víc a více se šířilo po všech krajinách a u všech národů. Církve sv. rostla víc a více v mohutný strom, jehož haluze se roz-prostíraly v mohutnou korunu. Přišlo kruté pronásledování. Krev mučedníků byla semenem křesťanů. Církve sv. vnikala z východu na západ, na jih i na sever k různým národům a přinášela pravou kulturu, přetvořujíc divoké národy v mírumilovné křesťany. Vzpomeňme jen naše sv. apoštoly

Cyrila a Metoděje, jak procházeli slovanské země a obraceli na víru Kristovu Bulhary, Slovince, Charváty, Moravany, Čechy, Poláky i Rusy. Podobně dělo se ve Francii, Španělsku, v Německu. Kříž sv. vítězil všude! Ale poněvadž je žeň velká a dělníků málo, mají dle přání Sv. Otce kněžím pomáhati laikové v šíření království Božího na zemi. Toto platí i tam, kde dosud pohanství panuje, jako v Asii, v Africe a Australii. V těchto dílech světa je třeba zakládati a šířiti království Boží tedy v misiích. Misionáři, mají-li vyplniti svůj těžký úkol, potřebují nutně pomoci dobrých katechistů, kteří by připravovali nové křesťany na sv. křest. Potřebují řádové sestry, které by učily dívky a ženy ve sv. náboženství, které by je vedly k vedení domácnosti, k obdělávání půdy a jiným ručním pracím. My musíme mítí zájem na tomto šíření naší sv. víry. Nemůžeme-li sami hlásati pohanům slovo Boží, můžeme pomáhati peněžitou podporou misionářů a modlitbou. Pohanů jest jistě mnoho set milionů, práce tedy je velká a obtížná, až tyto miliony pohanů poznají

jediného, pravého Boha, až se stanou dítkami sv. Církve. Vyskytují se při tom veliké obtíže, práce a utrpení; ale to vše lze překonat s pomocí dobrého pastýře Ježíše Krista. Nikdo ani nepochopí, co musí naši misionáři trpět v divokých krajinách, v pralesích, mezi divokými lidmi. Je to oběť nesmírná, jakou misionáři a jejich pomocníci přináší Bohu a spásé duši nesmrtelných. Kolik to misionářů padne za oběť nezdravou krajinou, nedostatkem a pronásledováním! Tím pak

ubývá misionářů víc a více. Proto jest třeba, aby jim poskytli pomoc naši laikové, kteří by se obětovali tomuto svatému povolání. Tento apoštolát obětí, utrpení jest ze všech apoštolátů nejsvětější, nejurodnější, nejzáslužnější pro Boha a jeho Církev. Proto pamatujme při svých modlitbách na tento apoštolát a zasvěťme všechny pobožnosti a jiné dobré skutky nejsv. Srdci Páně, skrze něž věčnou spásu máme, a budme pravými apoštoly jak našim lidem, tak a ještě více pohanům.

Srdce Ježíšovo, v němž se Otcí dobře zalíbilo.

Rudolf Rozkošný.

Fiesolo měl tak velkou úctu před Pánem Ježíšem, že jenom kleče maloval jeho tvář. A který umělec nakreslí, který řečník vypoví, který spisovatel popíše to Srdce, v němž se Otcí dobře zalíbilo? Před námi stojí tak zářící vzor vši dokonalosti, že nemůže býti vystihnut ani barvami, ani slovem, ani perem. S největší uctivostí pohlížíme do nebeské svatyně, neboť země, na níž stojíme, jest svatá. Obraz Kristův září před námi v božské kráse, a přece jest nám tak blízký, neboť v něm poznáváme pravého člověka. Září jako čisté sluneční světlo na obloze v nevýslovné kráse, vysoko se vznáší nad námi a přece jest uprostřed nás. Všechny, kteří mají dobrou vůli, k sobě vábí, všechny žehná, kteří se k němu přibližují; je to obraz knížete pokoje od Boha postavený mezi lidstvo krvácející z tisíce ran. Jest to obraz nejsvětější možné svatosti, která se kdy mezi lidmi objevila a v níž měl Otec nebeský největší zalíbení. Také i čisté lidské oko v něm vidí svůj nejvyšší ideál.

Uvažujme tedy o slavnosti Božského Srdce Páně, v němž se Otcí dobře zalíbilo.

Někdo může velmi poutavě mluvit, jak mají lidé žítí, ale jeho slova vyzní

naplano, jestliže se dle vlastních slov neřídí. Ten jest ode všech vázen, kdo nejen učí, ale i jedná dle svého učení. Skutky se nejlépe osvědčí hodnota mravouky. Pán Ježíš nejlépe ze všech učitelů uskutečnil v životě své učení, co učil, to prožil a jeho život byl nejlepším učení. A nebyla to ta neb ona ctnost, která z jeho života vyzářovala, ale v něm se jeví plnost ctností a všechny tyto ctnosti v největším souladu v jednotu se spojují. Jako jeden papsek se rozkládá v krásný, jednolitý, barevný věnec, tak ze slunce spravedlnosti vyzárají v rozmanitých životních okolnostech ctnosti, ty v těchto okolnostech, ony v oněch, a všechny se poji v jednotnou a přece všestrannou krásu. Stojíme tu před nejdražším klenotem, nejvznešenějším a nedostižným vzorem celého lidstva.

Není ctnosti, která by z jeho Srdce nezářila a s ostatními nebyla v jednotu spojena, ač by se zdálo, že to není tak dobře možno. Kdo ze všech lidí byl tak pevně přesvědčen o své Božské vznešenosti? Kdo jednal tak pevně jsa si vědom Božské moci? Proto byl neodvislý od všech ostatních mocí a snah tohoto světa, jsa v královské důstojnosti nade všechno

povýšenější. A či srdce bylo pokornější, nežli Srdce Ježíšovo? Pokora je doprovázena od jeslí až na kříž. Vznesenost, již se všichni tvorové klanějí, se k nám blíží v milé pokoře, zve nás k sobě a to s takovou láskou, která všechny k sobě táhne. Spojení nejpokornějšího smýšlení s vědomím velebnosti jest obzvláštní známku vznešené povahy Ježíšovy.

A jak čistá je tato pokora, když se úplně ponizuje! A co jiného jest toto ponizování, nežli nejčistší, obětavá, všem sloužící láska? Jeho pokora není nějakým umělým závojem, pod nímž se skrývá ješitnost, a jeho vznešenost není oním chladným a odpuzujícím zalíbením nad sebou, které ostatními lidmi jako nízkými opovrhuje a jich se štítí. Jeho pokora je tak pravá, tak nehledaná, tak čistá, tak nesporná, když trpí, když snáší lidské slabosti, když v tichosti se ospravedlňuje, když neotvirá úst k žalobě, když mlčí před Pilátem a Herodem! Ani jedním slovem nepochleboval jak přátelům, tak nepřátelům! Nikdy se neucházel o lidskou přízeň, v pokoře všem sloužil, aby všechny získal. Jeho pokora je čistá služba pravdě a dobru.

V jeho povaze není ani stínu po jednostrannosti takových lidí, kteří v některých věcech jsou velkými, v jiných malými. Kdo poznával a cítil více lidskou bídu, nežli on, a přece kdo lidmi méně opovrhoval, více je miloval, než on? Kdo z lidí potřeboval méně pomoci než on? Sám máje vše, přece se před ostatními neuzavíral. Neutíká před lidmi, ale vyhledává, je těшитelem všech ubožáků. Nejsvětější, jenž hříchy nenávidí, jest přítelem hříšníků. Dobře ví, co je to bída, cítí, co je bolest, nehledí zasmušile a bezradostně na celý svět, ale přemáhá zlé dobrým. Stojí jako skála, o níž vlny mořské se odraží s neoblomnou silou a láskou, vydávaje svědectví pravdě, hlásaje Boha, zakládaje království Boží na zemi.

Ježíš nepromluvil slova bojácného. S největší horlivostí na nic se neohlížeje, koná svůj úřad. Ale touto lvi silou spojuje beráncí mírnost, ale jeho nejvyšší blahověle se nezvrhne nikdy ve slabost ani jeho láska k citlivým kármství. Vše je při něm velké, vše čisté. Nikdo nemluvil s takovou autoritou, a přece byl dalek vši pýchy a opovržlivosti; žehná i to poslední dítko, velebí chudé duchem, miluje nepřátele, medlí se za své mučitele na kříži. Ruka, která krotila moře a která vyháňala prodavače z chrámu, umývá učeníkům nohy a s něžnou láskou se klade na hlavu nevinného dítko. Oko, které hledí na tajemství nebeská, hledí milosrdně na hříšníky. Tak velice nenávidí hříchu, že zakazuje i nečistou žádnost a nelaskavou myšlenku, a přece tak miluje hříšníka, že má větší radost nad ním pokání činícím, než nad devadesáti devíti spravedlivými. Zlámán třetí nedolomí, doutnajícího knotu neuhasne, jak o něm, pokorném služebníkovi Božím, prorok předpověděl (Is. 42, 3).

Nejhlubším základem, z něhož všechny ctnosti Ježíšovy vycházejí, a jenž je všechny v jedno spojuje, jest láska jeho božského Srdce. Jako hojný, zúrodňující proud vytéká z tohoto srdce, žehná a povznáší, odpouští a zachraňuje. Pán Ježíš je služebníkem Božím, jenž kráčí po cestě lásky s ustavičně stejnou věrností, jsa spojen s vůlí Boží, Bohu slouže celou duší, celým srdcem. Nejčistší a nejmocnější láska jest jeho životem a také i celý jeho život je stupňovanou písní lásky od jeslí až na kříž. Jediným jeho pokrmem jest plnění vůle Boží, a co je Bohu libo, to činí vždycky. (Jan 4, 34; 8, 29.) U něho není nejistoty, kolísání, váhání. Láska k Bohu je základem vznešeného, klidného a jasného jeho života. Z této lásky k Bohu vyvěrá láska k bližnímu. Kdo změní, aby chom užili slov apoštolových, délku, šířku, výšku a hloubku lásky Kristovy?

Tato láska je všestranná, zahrnuje každého člověka i celé lidstvo; je silná, nehrozi se žádně obětí; je čistá, není v ní ani zdání o sobectví; je dokonalá, bez chyby, je nezměnitelná, je Božská. Jeho slova: milujte nepřátele své, dobře číňte těm, kteří vás nenávidí, modlete se za ty, kteří vám protivensství činí, nejlépe se vysvětlí jeho vlastním životem. I vznešené, ostré slovo: Kdo by pohoršil jedno z těchto maličkých, lépe by mu bylo, aby mlýnský kámen byl zavěšen na jeho hrdlo a byl uvržen do propasti mořské, svítí jako Božská láska nad lidskou duší, která je větší než láska materská.

Něžně všechny miloval, jak Nikodema, tak Samaritánku, jak židovské dítě, tak pohanského setníka, jak Maří Magdalenu, tak surového vojína, Petra i Jidáše, vděčné i nevděčné. Dávný básník napsal: Nenávidím sprostého lidu a nepustím ho k sobě. Nad školou Ježíšovou jsou napsána slova: Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste.

Není slova, které by tak člověka okouzlovalo, jako slovo slitování a milosrdenství. A proč? Snad proto, že v sobě obsahuje lásku, která se jeví nejdojemnějším způsobem, že se totiž ujímá těch nejpouštěnějších, ba i nehodných, a to jen proto, aby zvítězila nad lidskou špatností — či snad proto, že každý si je vědom, kerak potřebuje smilování, milosrdenství? Ježíš je sloužící, smírující láska, trpící milosrdenství. Vypravuje se, že největší řecký umělec Fidas dostal rozkaz vyobraziti nejvyššího boha Zeva. Vzal nejlepší mramor, nejostřejší dláto a utvořil Zeva s výraznou tváří, hrozcím pohledem, držícího v ruce blesky; žádná ruka není natažena k žehnání; sokol sedí u jeho nohou, aby vyslidil jeho nepřátele. Pán Ježíš přišel jako obraz Boží, posel milosrdenství, maje čelo pomazáno olejem slitování, ozářen líbezností, sladce vábě k sobě srdce

lidské, jako dobrý pastýř, jako lékař pro všechny choroby, objevil se jako ukřížovaná láska.

Jeho láska nás vede na výšinu celý svět ovládající, tam, kde je vztyčen svatý kříž. Třesoucí rukou vepsali proroci umučení a smrt do obrazu Mesiáše, jenž trpě bez viny, v nečistší lásce se obětuje za hříchy světa a tím usmírjuje nebeského Otce. Láska, která všechno snáší, obětuje se svobodně místo hříšného lidstva a tím bere na sebe nejkrásnější podobu. Kříž je nejvyšším bodem v životě Ježíšově, velepisní jeho lásky, vysokou školou pro celé lidstvo. Země se třásla, slunce se zatmělo, ale v Srdeci Ježíšově hoří jako svatý oheň na oltáři nečistší se obětující láska. Vypiv kalich utrpení až do poslední kapky, vše snášeje s tichou odevzdaností, a to s takovou duševní odevzdaností jako nikdo před ním, jsa úplně svoboden a zcela se podrobuje Bohu, stojí ukřížovaný před celým světem jako zářící svatost a plnost ctností, jako nedostižný vzor, jako nejvyšší moc lásky a požehnání pro celé lidstvo. Celý jeho život vyznívá v hlas: Dokonáno jest! Puklo srdce, jež bylo větší než celý svět. Byl-li život a smrt Sokratova, pravil Rousseau, životem a smrtí mudrce, byl život a smrt Ježíšova životem a smrtí Boha. Ježíšova smrt byla jitřenkou nového života. Jako znamení věčné lásky stojí kříž uprostřed světa a kdykoli člověk pohledne na tuto ukřížovanou lásku, činí tak s vděčností, radostí, útěchou a odevzdaností s nadějí na vítězství. Od staletí jest skála, na níž stál kříž s trpícím a umírajícím Ježíšem, uhelným kamenem, který dělí časy. Tato skála nese největší svatyni, nevyčerpateľnou studnici pro celé lidstvo. Všichni, kdo čerpají z této studnice, stávají se dětmi Božími podle obrazu a podobenství toho Srdce, ve kterém se Otcí dobře zalíbilo.

Marie Tesařova:

Před svatostánkem.

Jdu k Tobě, Pane drahý,
v mé duši žal a stesk,
u Tebe zase najdu
ten blahý srdce ples.

Jak kvítko k slunce jasu
svůj kalich obrací,
má duše z víru světa
se k Tobě navrácí.

Svět — co mi dáti může?
Žel — klamně štěstí jen!
však z jeho přízně potom
mi zbude hořký sten.

Sem, kde svit lampy věčné
své kladu bolesti,
a v světle lampy spálím,
co nelze unéstí.

Ó, zasviť světlem v duši
jak lampy věčné svit,
a dovol, ať Tvou lásku
si odtud mohu vzít.

A když mne zklamou lidé,
svit Tvůj mně zazáří,
v svém žalu vezdy půjdu
sem, k Tvému oltáři.

Jarolím St. Pavlík: **Svatý kříž.**

Pozdraven buď, svatý kříži,
v němž se láska Boží shlíží;
kdo se k tobě zbožně blíží,
oddán snáší útrap tíží.

Nepomohlo's, svaté dřevo,
tomu, jenž ti visel vlevo:
onomu, co visel vpravo,
bylos k spáse velmi zdrávo.

Krev, jež s tebe teče dolů,
drahá jest, neb smývá spolu
veškerého světa hříchy,
za něž zmirá Kristus tichý.

Purpurové jeho rány,
otevřené k nebi brány,
a kříž, desud nástroj hany,
nástroj spásy je teď zvaný.

Pozdraven buď, kříži svatý,
poklade náš přebohatý!
Buď nám štítem v smrtném boji,
lékem, jenž vši nemoc zhojí.

Až tě uzřím na nebesku,
o soudném dni v plném lesku,
buď mně vítán! Čest a sláva
nechť se tobě věčně vzdává.

Marie Tesařova: **Pod Tvůj plášť.**

Pod Tvůj plášť, ó Paní krásná,
utíkám se s důvěrou,
tu se stulím, Matko moje,
požalují bídu svou.

Ty mne co své dítě chráníš,
chováš mne v svém náručí,
před neštěstím dítě bráníš,
žít se tady naučí.

Co mne děsí, co mne rmoutí,
péče Tvá vše odstraní,
pozemskou mne vedeš pouti,
až k věčnému rozhraní.

Máti drahá, ve svém plášti
ukryj také rodnou zem,
chraň jej pekla slepé zášti,
ctnost ať jest jí údělem.

Pravá pobožnost k nejsv. Srdci Ježíšovu.

P. Jindřich Ramière T. J.

(Pokračování.)

VII.

Za jakých však podmínek můžeme se státi jeho přáteli? Budeme snad muset obětovati své zájmy zájmům svého božského Přítele? Zda v tomto významu jest blahovlnná láska darmo-danou?

Nikoli. Uložil nám Bůh, bychom ve spojení s ním hledali zájmů jedině důležitých, zájmů své věčné blaženosti. Nemůžeme na to nikdy dosti naléhati: láska blahovlnná žádá jedině slo u ě n í zájmů; v tom tkví podstatná podmínka pravého přátelství; slučujeť tak dokonale oddaná srdce, že vše mají společné: náklonnosti i odpor; radosti a smutky, touhy i obavy, zájmy a city.

Již i pohan pochopil tuto hlavní podmínku pravého přátelství, když řekl: „Chtítí totěž a totěž zavrhnout, v tom záleží hluboké přátelství.“ Ale jak mnohem dokonaleji vyjadřuje to Spasitel, když při poslední večeři ukazuje na své spojení s Otcem jako na ideál pravého přátelství, k němuž máme se hledět co nejvíce přiblížit: „*Co je mé, je tvé a co tvé, jest mé. . . Já jsem v tobě a ty ve mně. . .*“ A obrácej se k apoštolům, žádá, by úzkým spojením a dokonalým společenstvím citů a zájmů, jež utvoří se mezi ním a jimi, stali se účastni jeho nedostižné jednoty s Otcem.

Nechť pobožnost k nejsv. Srdci uskuteční svrchovanou touhu jeho lásky! Nechť spojí nás tak těsně a dokonale s božským Spasitelem, abychom milovali vše, co on miluje, nenáviděli, čeho on nenávidí, toužili po tom, po čem on touží, pečovali o jeho zájmy jak o vlastní, těšili se jeho radostmi, rmoutili se jeho smutky, s ním se modlili a s ním pracovali na splnění všech jeho záměrů, slovem, bychom

podle sv. Pavla „*cítiti všecky city Ježíše Krista. . .*“ Potom teprve a jedině dosáhne pobožnost k nejsv. Srdci Páně svého účelu: vyechovala nás na pravé přátele božského Spasitele.

VIII.

Rozvažme ještě přátelství z jeho posledního hlediska a hledejme v pobožnosti k Srdci Páně ještě splnění třetí podmínky, totiž vzájemného sdílení se se svými statky.

Podmínka ta není méně podstatnou než obě předcházející, neboť každá pravá láska jest nezbytně plodná a činná. Nemá dosti na planých citech; chce osvědčiti se činy; nemá dosti na pouhém blahopřání; hledí skutečně i zjednat blaho osobě milované, byť i za cenu úsilné práce a těžkých obětí. „*Kdo vpravdě miluje,*“ praví sv. Augustin, „*nechtí únavy, a cítí-li ji, miluje ji.*“ A před ním prohlásil mudrc: „*I kdyby člověk obětoval pro lásku všechno své bohatství, zdá se mu, že nic nedal.*“

Jestli již pouhá lidská láska podstupuje tak velkodušné oběti, čeho nedosáhne láska dvojnásob božská, božská svým principem, božská svým předmětem, kterou chce v nás roznitit pobožnost k nejsv. Srdci Páně? Svatý Pavel vyjadřuje její účinky slovem, jež nazývá slovem Pána Ježíše: „*Bláženější jest dáti než bráti.*“ Slovo jest klíčem k celému životu Kristovu; vysvětluje jeho vtělení, jeho práce, jeho utrpení, jeho smrt na kříži i mystickou jeho každodenní smrt na našich oltářích; je-li však to slovo Pána Ježíše jeho pravidlem, vodítkem a vůbec jeho systémem, možno-li se tak vyjádřiti, musí býti patrné i pravidlem všech našich styků s jeho velkodušným Srdcem.

Jsme-li mu z hloubi srdce oddáni, dojistá nezřekneme se milostí, které chce nám udělit, leč pocítíme ještě potřebu, i jemu cos obětovat. Pochybují však, že podaří se nám vykonati pro něho skutečnou obět, nebo vždy dává nám nekonečně více... Jsme-li však předem jisti, že v tomto zápase velkodušnosti budeme přemoženi, přec neodhazujme nikdy své zbraně! Dávejme mu vždy více a necht' pobožnost k jeho nejsv. Srdci skytne nám k tomu vždy nové prostředky!

IX.

Leč to není všecko. Pravá láska k Ježíši Kristu musí býti dovršena i obětavou láskou k bližnímu. Pán dává to jasně na srozuměnou v oně obdivuhodné modlitbě, kterou možno nazvat závěti jeho lásky.

V předvečer své smrti, když rozloučil se již s apoštoly, obrací se k Otci nebeskému s poslední tužbou svého Srdce: „*Aby byli jedno, jak ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni jedno v nás byli, aby svět uvěřil, že jsi ty mne poslal...*“

Tato dokonalá jednota všech pravých služebníků Ježíše Krista s ním a mezi sebou, ta sebeobět, již žijeme pro Ježíše Krista jako Ježíš Kristus žije pro Otce, to společné úsilí vyplývající z jednoty tužeb a modliteb — to nazýváme apoštolátem Srdce Ježíšova.

Kdo nepozná v těchto rysech pobožnost k nejsv. Srdci Páně v jejím nejúplnějším významu? Velký biskup naší doby vystihl ji obdivuhodně, když nazval ji „*jádrem náboženství*“. Náboženství — podle božského Spasitele — záleží ve svrhované lásce k Bohu a z lásky k Bohu i v lásce k bližnímu. Srdce Ježíšovo jest symbolem nejdojemnějším, vzorem nejdokonalejším, zdrojem nejbohatším této dvojí lásky... Těžíme-li tedy náležitě z pobožnosti k tomuto Srdci, najdeme v ní nejen silné pouto, vízici

nás s Bohem, ale i pouto, vízici nás mocně s našimi bratry v Bohu.

X.

S tohoto hlediska pobožnost k nejsv. Srdci Páně nabízí se pouze jednotlivým křesťanům, jako nejvhodnější prostředek k sebeposvěcení, ale i všem sdružením jako ideál, k němuž mají směřovat a jenž zaručuje jim život, mír, sílu a plodnost tím větší, čím více se k němu přiblíží.

Když sv. Markéta Maria prohlásila, že pobožnost ta postačí, by duše povznést se mohly k nejvyšší dokonalosti, dojistá měla na mysli obojí toto hledisko. Můžeme tedy doufat, že správně-li ji pochopíme a uvedeme v čin, uskuteční v nás a námi i v duších nám svěřených, všechna skvělá zaslíbení nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Ale můžeme doufat ještě více.

Kristus Pán zjevil sv. Gertrudě, že zjevení bohatství jeho Srdce je vyhrazeno věkům posledním jako poslední lék k roznicení života a lásky ve světě ochladlém lhostejností a oslabeném smyslností. Boží dobrota neměla účinnějšího léku na sobectví a změkčilost než skvělý projev něžné a velkodušné lásky Srdce Ježíšova. Ale nezapomeňme, že účinek bude tím rychlejší a úplnější, čím více Srdce Ježíšovo najde ve všech vrstvách společenských nástrojů poslušných, jimiž by uskutečnití mohlo záměry svého milosrdenství.

Příběh.

V „Církevním týdeníku“ z Berry čteme následující:

Před nějakým časem jistá mladá dívka, jež zanechala modlitby i sv. svátostí, vracela se z práce se svými družkami. Náhle se zastavila a řekla se smíchem: „Pojďme do kostela, kde je obraz nejsvětějšího Srdce... Už dlouho jsem tam nebyla. Nevím, co mi to napadá, ale dnes mne to tam nějak táhne...“

„Pojďme tedy,“ řekly družky. „Co by nám to uškodilo?“ I vešly do nejbližšího kostela, kde byla velmi krásná socha Srdce Páně. Ač teprve nedávno dal ji tam pan farář umístit, proslula již mnohými milostmi, jichž se dostalo těm, kdo s důvěrou utíkali se k nejsv. Srdci Ježíšovu.

Mladá dívka postavila se před sochou a zahleděla se na ni. Za chvíli jako mimovolně poklekla... V duši její dokonala se velká změna. Patrně

Srdce Páně čekalo na ztracenou ovečku. Vážné myšlenky zmocnily se jejího ducha... Začala litovat svých poblouzení. Slibovala vrátiti se na dobrou cestu.

Odcházela zcela jiná než přišla.

Za několik dní se vrátila, ale sama.

Srdce Ježíšovo, jež ji tak dojalo, dalo jí nyní i slzy, by želela svých chyb.

Vrhla se k nohám kněze, by vyznala se ze svých poblouzení a přijala rozhrěšením i sílu k vytrvání na dobré cestě.

(Přístě dále.)

Aster.

Rozprava na svátek Jména P. Marie.

Jarolím St. Pavlík.

Každý čas roční má své charakteristické květiny. V zimě kvetou hyacinty, azalky a cyklamy, ovšem jenom ve světnici, z jara kvetou sněženky, primule (petrklíče), anemony (sasanky) a fialky; v létě růže, margarity, hřebíčky a mnoho jiných; na podzim kvetou astry a jiřinky.

Podzimek již je tu, a s ním pěkné mariánské svátky, zvláště narození a jména Panny Marie. Jakou kytici věnujeme letos naší nebeské Matce k jejím narozeninám a jmeninám? Vezměme k tomu ony květiny, jež právě teď kvetou, ty krásné astry; jsou to opravdu mariánská kvítka.

Odkud má aster svoje jméno? Zahradníci musí něco rozuměti z latinské řeči; oficiální názvy rostlin a květin jsou vždy latinské. Aster znamená tolik jako hvězda. Per aspera a astra, praví jedno latinské přísloví: utrpením k hvězdám či k nebi. Práve sluje naše květina aster, poněvadž je hvězdě podobna.

I jméno Maria znamená hvězdu, hvězdu mořskou, hvězdu jitřní. Hvězdo jitřní, oroduj za nás, modlíme se v litanii loretánské.

Marie je na nebi církve hvězdou jitřní. Hvězdáři nazývají ji Venuši.

Venus, Venuše byla Římanům bohyní krásy a lásky, ale i nečisté lásky. Mluví se o venerických, to jest pohlavních nemocech; jsou to následky smilstva.

Blahoslavená Panna Maria není sice žádnou bohyní, ale je ideálem či vzorem krásy tělesné i duševní. Celá krásná jest a poskvrny není na ní; krásná jako měsíc, vyvolená jako slunce; krásná jako kvítí polní a lilie v údolínách; ona jest vtělenou krásou.

Je však i matkou lásky, ne však té smyslné a nečisté, ale čisté a stydlivé, nezkalené žádným dechem hříchu. Čteme v epistole na jméno Panny Marie: Já jsem matka krásného milování; pojdte ke mně všichni, kteří si mne žádáte a nasyťte se mými plody. Snoubení nechť se modlí k Panně Marii, aby čistí zůstali na těle a na duši; nechť následují Marii Pannu, jež čistou lásku chovala k sv. Josefu.

Svět, třeba by byl podle jména křesťanským, klaní se z velkého dílu ještě dnes bohyni Venuši. Venus jako symbol lásky pohlavní slaví se pravými orgiemi či výstřednostmi; lidé se vrhají do zápachajícího močálu smilstva; manželského práva zneužívají, aby se mohli beztrestně oddávati neřestem proti při-

NAROZENÍ PANNY MARIE.

rodě; nevinné děti se k hříchu svádějí a ve zlém poučují. Za každým krokem potkáváme se s Venuší, ve veřejných náměstích a v parku, v salonech a ve výkladních skříních, v knihách a časopisech dere se nahota do popředí a staví na odiv, všude potkáváme ženskou, jež nejsou sice zcela nahé, ale polonahé, jsouce neslušně a nedostatečně oděny; v novinách se nabízejí pikantní fotografie, jen pro mužské, je řečeno; to už se ví, jaké jsou: zkrátka, svět stojí ve znamení Venuše, panující planeta je každý rok Venus.

Ona Venus na nebi, která ráno a večer svítí, kdyby byla živým a rozumným tvorem, jistě by protestovala proti zneužívání svého jména. Vždyť je tak krásnou hvězdou a značí Marii, pannu nejčistotnější a nejstydlivější, jaká kdy žila. Pobožnost k Panně Marii je jedním z nejlepších prostředků proti moru nečistoty. K této nebeské Venuši pozdvihněte oči svých a vzývejte ji v pokušeních a nebezpečnostech: Ó Maria, recete, bez hříchu prvotného počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme!

Co je Venus na pozemském nebi, to je Maria v pravém nebi. Hvězda jitřní svítí krásněji než ostatní hvězdy; našemu zraku je největší hvězdou na nebi. Maria převyšuje leskem své hodnosti a důstojnosti všechny anděly a svaté; je světlejší, je milostiplnější, je proslavenější než všichni ostatní obyvatelé nebesí.

Hvězda jitřní svítí, dříve než slunce vzejde, neboli, když slunce zapadlo, a tu jí říkáme večernice, hvězda večerní. Dříve než Ježíš se narodil, narodila se Maria; byla zvěstovatelem a předchůdcem vykoupení. Potkáváme se s ní v evangelium, dříve než Ježíš svítití nechal nauku svou; pak se skrývá v ústraní a až večer se objeví, totiž při smrti Ježíšově. Nehledíme-li k svaté Eucharistii, odňal Pán Ježíš apoštolům světlo své přítomnosti; ale

Maria měla jim zůstatí k poučení a k útěše.

Dennice nemá vlastního světla, ona je dostává od slunce. Panna Maria má všechny své přednosti, všechna vyznamenání a privilegia božského slunci, Vykupiteli, k poděkování.

Hvězda jitřní a večerní ukazuje plavcům cestu, když ztratili kompas; Maria je záchranou tomu, jenž v bouřích toho života ztratil cestu do nebe. Je útočištěm hříšníků.

V roku 1909, v měsíci květnu, ležel jeden muž-nevěrec, otec jednoho děvčete ve Vídni, těžce nemocen. Neměl nic proti tomu, když matka a dcera, jež byly velmi zbožné, plnily své náboženské povinnosti; než on sám nechodil do kostela. O zaopatřování, o zповědi nechtěl ani slyšeti, ačkoliv se lékař vyjádřil, že ho mrtvice každou chvíli může raniti. Šestnáctiletá dceruška jménem Frida chodila pilně na májovou pobožnost. Jednou se modlila obzvlášť vroucně za obrácení otce, požádala i duchovního o modlitbu, a přišla potom domů s kyticí krásných růží, jež již před májovou pobožností byla koupila a do kostela s sebou vzala. Tatínku, pozdravila jej, dnes ti nesu růže od Matky Božské! Víš, já jsem je měla s sebou v kostele, kde jsem se modlila za tvé uzdravení, a myslím, že je Panna Maria požehnala; nesmíš se však proto horšiti. Dobré dítě, přijmi mé díky, pravil otec usmívaje se, vzal růže do ruky a usnul s nimi. Když se vzbudil, měl je ještě dcsud v rukou a myslil na svoji Fridu a na to, co mu řekla. Frido, nemyslíš, abych zavolal kněze? prohodil náhle. A pozdě večer ještě přišel kněz a udělil nemocnému svaté svátosti, jež tento velmi zbožně přijal. Maria pomohla a zase jednu duši peklu vytrhla.

Astry kvetou v různých barvách a formách, modře, červeně, bíle, fialově, žlutě a ve všech odstínech jejich; jsou astry růžové, kulovité, kometové,

trpasličí; rozmanitost jejich, již děkují umění zahradnickému, je veliká. Tim je znázorněna rozmanitost ctností blahoslavené Panny. Nalezneme u ní všechny ctnosti v největší dokonalosti, již jí bylo možno dosáhnouti: bělost čistoty, lila pokory, rosa lásky, zlato královské štědrosti, modř nebeské zbožnosti a tak dále. Platí tu, co čteme v mariánském žalmu: Královna stojí po pravici tvé v zlatém oděvu, v pestrém šatě; všechna sláva královské dcery je uvnitř.

Kde však je sláva moderních deček? Ta je zvenku. Tu zřítí lze velkou rozmanitost v šatech a kloboucích, každý rok novou módu, ale srdce je pusté a prázdné, tu není žádných aster, ale pléval hříchu. Křesťanské matky a dcery, následujte Marii, zdobte se kvítem ctnosti, konejte každou ctnost, buďte zbožné, poslušné, pokorné, milosrdné, stydlivé, láskyplné, střední, tiché, horlivé, pracovitě a trpělivé. Než i mužské pokolení má se ve ctnostech těch cvičiti; následovníkem blahoslavené Panny musí býti každý.

Astry dlouho vydrží; i když byly utrženy, nezvadnou tak hned; vydrží i bez vody; zdá se, jak kdyby vůbec

zvadnout nechtěly; to jim dodává ceny při děláni kytic. Proto jsou příhodným zobrazením Marie Panny, jejíž panenské tělo nezvadlo, nezteřelo, nezpráchnivělo; je teď v nebi s duší spojené, nevadnoucí, nesmrtelné, věčně krásné; v záračné slávě trpějí se jako hvězda. O těch, kteří druhé ve spravedlnosti poučují, je řečeno v knize Daniele proroka, že stkví se budou jako hvězdy po všecky věky. Jak teprve se stkví Maria Panna v nebi blažených, která svým vznešeným příkladem celý svět křesťanský ve spravedlnosti poučuje! Svatý Jan jí viděl oděnou sluncem, měsíc pod nohama. Kolem hlavy dvanáct hvězd. Tu se nám ukazuje jako královna uprostřed dvanácti apoštolů, kteří světlem svatého evangelia svět osvětili.

Ave maris stella, zdrávas hvězdo mořská, začíná církevní hymna mariánská. Pozdravujeme denně nebeskou jitřenku a večernici, když konáme modlitbu ranní a večerní. Žádný den bez modlitby k Matce Boží! Svaté její jméno budiž stále na našich rtech; ne abychom je nadarmo brali, ale abychom je vzývali. Zdrávas Maria!

U nohou Ježíšových.

Z „Obrázků z života božského Spasitele“ P. Jana Rostworowského T. J.

(Dokončení.)

Trapná hostina se již končila. Přes všechnu vřidnost a pokoru Ježíšovu nechtěly se vyjasnit dlouhé, pochmurné tváře. Náhle ozývá se jakýsi šum u mříže, dělicí síň od nádvoří. Na prahu objevila se žena. Zrak její bloudil po síni. Zahlédnuvši Spasitele, spěchá k němu. Jde tiše, s hlavou sklopenou, s ruměncem zahanbení na tváři, ale též s výrazem pevné, nezlomné vůle. Došedši k pohovce, na niž odpočíval Spasitel, poklekla ze zadu u jeho nohou a nepozvedajíc očí, přitiskla na ně

své rozpálené čelo. A opět proudy slz řinuly se jí z očí; nebyly to jen slzy lítosti, ale i blahého vědomí, že Ježíš jí od sebe neodhání. Nemluvila ani nešťkala; zapoměla blaženosti zcela na sebe i na vše, co bylo kolem. V ty své jasné horoucí slzy vložila vše: lítost a dík, zadostučinění a prosbu, ale nade vše lásku, plamenou, ohnivou lásku; nedovedla milovati napolo.

Když si po chvíli všimla, že nohy Ježíšovy zrosila svými slzami, rychlým

pohybem ruky spustila vlny svých krásných vlasů a začala jimi utíratí zvlhčená místa. Potom vyňavši ze zá-
ňadří nádobku s drahocennou masťou, vylila ji na nohy Spasitele, jež po-
kryla tisícovými polibky.

Od chvíle, kdy se žena objevila, za-
vládlo v síni ticho. Oči všech obrátily se
zvědavě na Krista, co učiní a co
odpoví. Ale Spasitel mlčel a ženě
nebránil.

Posléze hosté začali k sobě skláněti
hlavy a šeptati si zlomyslné poznám-
ky. Na nejedněch ústech objevil se
ironický úsměšek. Nejvíce pobouřen byl
hospodář. Nemužil sice, ale třásl se
hněvem, že jeho práh, svatý práh
farizejský, opovážila se překročiti žena.
V jeho vlastním domě — při hostině —
mezi hosty — taká osoba! A hledme,
co si dovoluje! Co myslí ten Ježíš, že
se vůbec nebrání! Kdyby byl prorokem,
věděl by, že se ho dotýká hříšnice!

Vůně drahé masťou naplnila celý dům.
Magdalena skončila své dílo litostí a
lásky. Kristus pohlédnuv na ni vlídně,
obrátil se k hospodáři. Viděl jasně, co
se zračilo na jeho tváři, ale viděl též,
co se děje v hloubi tohoto chladného
a těsného srdce farizejského, v němž
doutnal hněv a rojilo se plno zlobných
a jízlivých myšlenek.

„*Šimone,*“ promluvil za všeobecného
ticha, „*mám tobě cos pověděti.*“

Oslovený sebou trhl. „*Pověz, Mistře,*“
vyrazil ze sebe s patrnou nevolí.

Spasitel klidně a nenuceně vyprávěl
kratičké podobenství o věřiteli, který
odpustil dvěma dlužníkům: prvnímu
dluh velmi značný, druhému zcela
nepatrný. Příklad zakončil otázkou:
„*Který z těchto dvou miluje ho více?*“
„*Dojista ten,*“ odpověděl Šimon, „*kterému
více odpustil.*“ Ježíš řekl nato:
„*Dobře jsi usoudil.*“

Potom zamklév se na chvíli, pohlédl
na Magdalenu a na farizea. „*Vidíš
tuto ženu?*“ začal opět s příděchem
emné výčitky. „*Vešel jsem do domu
vého; vody na nohy mé jsi nepodal,*

*tato však slzami smáčela nohy mé a
utřela je vlasy svými. Políbení jsi mi
nepodal, tato však, jak ovešla, nepřestala
líbatí nohy mé. Proto pravím tobě,*“
doložil vážně Kristus, „*spojuje pře-
krásně milosrdenství a spravedlnost,
„odpouštějí se jí hříchové mnozí, po-
něvadž milovala mnoho. Komu se
méně odpouští, méně miluje.“*

I ukázal takto, že věcko ví: že zná
i velké hříchy ubohé ženy i menší viny
Šimonovy, ale že též obě zvalil: i
chladnou zdvořilost farizeovu i onu
něžnou a pokornou lásku, která proudy
slz vyřinula se ze srdce ubohé hříšnice.

V síni ještě bylo ticho. Magdalena
slyšíc, že se mluví o ní, zakryla dlaní
tvář. Jak se rozpíjvalo její srdce, že
Kristus nejen přijímá projevy její
lásky, ale na její obranu se na ně i od-
volává. Sepjala ruce a oči zazářily
nadzemským blahem.

Spasitel pohlédnuv na ni, laskavě
řekl: „*Odpouštějí se tobě hříchové
tvoji.*“

Ještě chvíli klečela s rukama sepja-
týma jak u vytržení; potom sklonila se
a nohy Ježíšovy zrosila opět vroucími
slzami a pokryla je čistými polibky.

V síni ozývalo se reptání.

Do srdcí farizejských nevniklo nic
z překrásného výjevu, který se před
nimi odehrál. Jejich oko nedovedlo za-
plakat nad litostí ubohé hříšnice, ani
nad dobrotou Kristovou. Za to tím
více naplnali uši, zda zaslechnou kdesi
porušení zákona. „*Hříchy odpustil!*“
začali šeptat mezi sebou. „*A kým jest,
že i hříchy odpouští? Nerouhá se?
Nebude potřeba obžalovat ho před
veleradou?*“

Pán Ježíš však si jich nevšiml;
hleděl na Magdalenu jak otec na své
nalezené dítě, jak umělec na dokon-
čené dílo. V jeho očích zářilo něco
z oné radosti, která v nebi jest větší
nad jedním hříšníkem pokání činícím,
než nad mnoha spravedlivými, kteří ne-
potřebují pokání.

Ale již bylo na čase, by se skončily

pro Magdalenu ty rozkošné chvíle, nejsladší první chvíle upřímného obrácení. Bylo na čase opustit místočko u nohou Ježíšových — a zažítí ne slzy lítosti, ale život lítosti a polepšení. Pán Ježíš, chtěje jí ještě připomenout základ a vůdčí hvězdu tohoto života, řekl: „*Víra tvá tě spasila. Jdi v pokoj!*“

Vstala poslušně a odešla; neboť *láska jest trpělivá a dobrotivá, nehledá svého prospěchu, všecko snáší, všemu věří, všeho se naděje, všecko přetrpívá.* Odešla, by šla za Ježíšem až na Golgotu, až do nebe k věčné útěše všech hříšníků a na věčný důkaz, že *láska přikrývá množství hříchů.*

O lásce k Bohu.

K 17. neděli po sv. Duchu.

Jarolím St. Pavlík.

Před 300 lety přišli křesťanští misionáři do Japonska, aby zvěstovali tamějším pohanům nauku Kristovu. Vypravovali jim o velikosti, kráse a dobrotivosti jednoho pravého Boha: jak stvořil nebe i zemi a naposledy člověka, jak je vyznamenal na duši i na těle dary vznešenými a jak s nimi obcoval jako otec se svými dětmi. Ti nevzdělání, polodivocí lidé byli nad tím velmi pohnuti. Když však vypravovali kněží i o nevděku a hříchu prvňích lidí, a kterak Bůh svět tak velice miloval, že Syna svého jednorozeného vydal za něj na smrt, nemohli se více pláče zdržeti. A na to kázali misionáři o přikázání lásky k Bohu, o němž je řeč v evangeliu neděle 17. po sv. Duchu. Tu se velmi divili ti lidé a mínili: Nač je třeba takového přikázání? Je možno, nemilovati tak dobrotivého Boha? Ach, odvětili misionáři, je mnoho zemí i lidí, kteří Boha nemilují. Tu vyskočili pohané a sáhli po svých zbraních: Pojďme, volali, a vyhubme ze země ty ohludy!

Je tedy zcela samozřejmé, že máme a musíme Boha milovati; je to zákonem přirozeným. Jako však Bůh ostatní přikázání, ač též patří k zákonu přirozenému, i zvláště a slyšitelně prohlásil, tak to udělal i s přikázáním lásky. Toto přikázání je přikázáním největším. Máme Boha milovati z celého srdce svého, ze vši myslí

své, z celé duše své a ze všech sil svých. A proč?

Předně k vůli němu samému, k vůli jeho dokonalostem. Snaha člověka jde za vším, co je pravdivé, krásné a dobré. Hledí rozmnožiti svoje vědomosti, domácnost svou uměleckými díly ozdobiti, má radost nad tím, co je dobré; člověk miluje pravdu, krásu a dobrotu. Pán Bůh však je pravda sama, zřídlo všeho vědění, on je ta nejkrásnější bytost, než i ta nejlepší; jedním slovem: Bůh je to nejvyšší dobro; a proto, že je nejvyšší dobro, máme ho milovati nade všecko.

Máme Boha i proto milovati, poněvadž on nás rovněž miluje, a to daleko víc, nekonečně víc, než my jeho. V dálece ukázal se mi Hospodin, prorokuje Jeremiáš; věčnou láskou miloval jsem tebe, a proto smiloval jsem se nad tebou a přitáhl tě k sobě. Tak Bůh miloval svět, praví Kristus Pán, že Syna svého jednorozeného vydal, aby nikdo, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Otec sám miluje vás, pravil k učedníkům svým, protože vy jste mne milovali a uvěřili, že jsem vyšel od Boha. Svätý Pavel píše Římanům: Bůh prokazuje nám svou lásku tím, že Kristus za nás umřel. Hleďte, jakou lásku nám Otec prokázal, že dítkami Božími se jmenujeme a jsme, píše sv. Jan. Milujme Boha, protože on zpředy miloval nás.

Jak ukázal Bůh svou lásku k nám? Napřed tím, že nás stvořil ne jako nerozumné živočichy, ale jako rozumné lidi za tím účelem, abychom věčně žili, věčně se radovali, věčně ho milovali. K vůli nám stvořil ten divukrásný svět, nebe poseté hvězdami, zemi se svými poklady, s krásnými krajinami, řekami, jezery, horami, údolními, lesy, lukami, květinami a zvířaty. Nám k vůli zachovává celý svět. Vše, co stvořené, je tedy důkazem jeho lásky, za niž máme mu děkovati, když patříme na krásnou přírodu. — Ještě více dosvědčuje jeho lásku naše vykoupení. Svého vlastního Syna obětoval Bůh, aby nás vykoupil. Větší lásky, pravil jednou Spasitel, nemá nikdo, že by svůj život obětoval za přátele své. Ježíš tak učinil, ještě více, on položil život svůj za nepřátele své. Když miloval své, miloval je až do konce. — Dalším důkazem jeho lásky je ustanovení nejsvětější svátosti, tajemství to lásky. Jenom převeliká láska dělá Ježíše naším zajatcem. — Konečně dosvědčuje jeho lásku naše posvěcení, jež se připisuje Duchu Svatému. Láska Boží je rozlita v srdcích našich skrze Ducha Svatého, jenž dán jest nám, píše apoštol Páně. Pakli jsme ztratili milost posvěcující a lásku Boží hříchů svými, je Bůh vždy ochotný, nám odpustiti a lásku svou nám věnovati, činíme-li pokání.

Kolem roku 70. po narození Kristově, když vládl císař Vespasián, zabýval se římský senát, nejvyšší římský úřední dvůr, otázkou, jaké jméno by se mělo dáti nejvyššímu a pravému Bohu. Náhledy senátorů byly různé; jeden minil, nejvyšší Bůh měl by se jmenovati Bůh bohatství, jiný, Bůh moudrosti, třetí Bůh všemocný atd. Tu konečně předstoupil muž, jenž měl svěřenou péči o městskou chudinu, a pravil: Je-li Bůh pouze Bohem bohatství, nemůže být Bohem chudých; je-li pouze Bohem moudrosti, nemůže být Bohem nevzdělaných; je-li pouze

Bohem všemohoucnosti, nemůže být Bohem poddaných. Nato rozvinul obraz, představující krásnou mužskou postavu, z jejichž tahů bylo lze vyčísti nejvyšší lásku a vlídnost. Pod obrazem stálo psáno: Slibuji, dávám, odpouštím; a na vrchu byl nápis: Já jsem Bůh lásky. Sotva že shlédli senátoři obraz, zvolali radostně: Ano, nejvyšší Bůh musí být Bohem lásky! — Tímto Bohem lásky je náš jediný, pravý Bůh, neboť on slibuje, dává, odpouští. Slibil nám věčnou blaženost, dal nám to nejmilejší, co měl, svého jednorozeného Syna, a vydal ho na smrt, aby nám zajistil věčný život; a pakli jsme ho přece urazili, tak nám odpouští zase, když pokleskům litujeme.

Tohoto Boha lásky musíme tedy milovati, jak je nám jen možno, z celého srdce svého, z celé duše své, ze všech sil svých. Na čem lze poznati, že milujeme Boha? Mnohý by si myslel, že láska se jeví zbožnými jen povzděchy, pohledy, pocity, líbávkami. Tomu není tak; pravá láska neleží v pocitu, ale ve vůli. Dokazujeme, že milujeme Boha, když rozmnožujeme jeho čest a slávu, když hájíme jeho víru, i s nasažením života. S láskou k vlasti též je to tak. Dokazujeme, že milujeme Boha, když ho posloucháme, přikázání jeho zachováváme a hříchu se pilně varujeme. Kdo má moje přikázání a zachovává je, tentě jest, kterýž mne miluje. Dokazujeme, že milujeme Boha, když bližního milujeme, s ním dobře smýšlíme, jemů dobré přejeme, dobře činíme. Svätý Jan píše: Práví-li kdo, že miluje Boha, bratra však svého nenávidí, je lhář. Dokazujeme, že milujeme Boha, když se s ním v myšlenkách zabýváme, s ním rádi mluvíme, to jest rádi se modlíme, jej rádi a často navštěvujeme ve příbytku jeho, v kostele, a konečně všechno z lásky k Bohu konáme.

Naše láska musí však být pravá; teprv v ohni útrap musí se jako pravá osvědčiti. Dokud se nám vede dobře,

je lehkou Bohu milovati; tu není při tom moc zásluhy. Dobré dítě miluje své rodiče i tenkrát, když je od nich trestáno, anebo když mu rodiče něco těžkého a nepříjemného uložil a skrovně s ním zachodil. Zůstaneme-li v utrpeních a protivenstvích Bohu věrni, pak je láska naše k Bohu pravá. Abraham byl od Boha zkoušen, i svého jediného syna měl se vzdát; on šťastně obstál ve zkoušce. Josef v Egyptě byl zkoušen, Job též. Slyšte, co Job řekl: I když mne Bůh usmrtí, přece chci

v něho doufati. Pán Bůh zkouší svoje věrné sluhy a dává jim příležitost, osvědčiti svou lásku k němu. Takovým způsobem i my Bohu milujeme; zůstaňme Bohu věrni v časech těžkých; řekněme se svatým Pavlem: kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Soužení nebo úzkost nebo hlad nebo pronásledování nebo meč? Jsem jist, že ani smrt, ani život, ani přítomnost, ani budoucnost, ani jakékoliv stvoření nemůže nás oddělit od milování Boha.

Zahrada zamknutá.

Jarolím St. Pavlík.

Král Šalomoun zřídil v Jerusalemě zahradu, jež byla důstojná jeho záliby pro nádheru. Měla býti zamílovaným místem královým, a proto bylo všechno vynaloženo, aby se stala nejpěknějším a nejpříjemnějším místem pro zábavu. Aby nikdo mu ni něco nepoškodil, aby nikdo krále v požitku té krásy nevyrušoval, musela býti zahrada stále zamknuta; kromě krále nesměl nikdo do ní vejíti.

V této zamčené zahradě zříme obraz srdce blahoslavené Panny. Všemohoucí nasadil tuto živou zahradu pro sebe a osadil ji nejpěknějšími květinami křesťanských ctností. Ó, jak rád prodléval Bůh v tomto panenském líbosadě! Zde je můj spočinek, mohl říci se žalmistou, zde chci přebývati, poněvadž jsem si jej vyvolil. V hodinách o neposkvrněném početí modlí se církev slovy velepisně: Zamknutá zahrada jsi, má sestro a nevěsto, začetěná studnice!

Eva bydlela původně v zahradě, v ráji. Po hříchu zavřel Bůh tuto zahradu. Srdce Panny Marie bylo živým rájem, od svatých andělů strážným, uzavřeným každé hříšné myšlence, každé hříšné žádosti, každému hříšnému slovu a skutku. Pekelný had ne-

měl žádného přístupu do této zahrady. Strom života v ní stál, Ježíš Kristus, jehož požívání zabezpečuje nám blahou nesmrtností.

Matka Boží přispěla svým spolupůsobením při našem vykoupení, že nebeský ráj teď je nám přístupný; nazýváme ji v litanii bránou nebeskou. Kdo ji upřímně miluje a cti, dojde jistě spásy věčné. I hříšníku, jenž na ni pamatuje a k ní se utíká, zjednává vstupenku do nebeského parku.

Před nedlouhým časem žil v Itálii loupežník, jménem Carlo Benzoni, jenž byl postrachem celého kraje. V této krajině žilo zbožné děvče, sirotek, jménem Beatrix, horlivá ctitelka Panny Marie. Každý den navštěvovala mariánskou kapli na okraji lesa. Když se tam jedenkrát nábožně modlila, uslyšela za sebou kroky, a když se obrátila, uzřela cizího muže, jí neznámého. Zalekla se a vyskočila. „Polekal jsem tě?“ tázal se cizinec. — „Ne velice,“ odvětila; „chodím sem každý den, abych se pomodlila; vy též se jistě chcete zde modliti?“ — Cizinec se rozesmál a pravil: „Dříve jsem byl též takový blázen jako ty, ale teď se nikdy nemodlím.“ — „Ó, nemluvte tak!“ — „Znáš mne? Já jsem loupežník Carlo

Benzoni.“ — Leknutím padla Beatrix (Blažena) na kolena a třásla se na celém těle. — „Proč se chvěješ, nerozumné dítě? Či už jsi o mně slyšela?“ — „Ano,“ zvolalo děvče. „Kdo by ještě nic neslyšel o Karlu Benzonim? Často jsem myslila na vás a na vaše zlé skutky, a mnohý zdrávas za vás jsem se pomodlila.“ — „Buď ticho,“ odvětil rozmrzele loupežník, „a nehorši mne, jinak tě zabiju.“ — „To neuděláš, Carlo Benzoni, mne, chudého sirotka, zavražditi! To jistě nemáš už žádné matky; ale máš ještě jinou Matku jako já, dobrotivou a milosrdnou matku. To je Maria; ona se za tebe přimlouvá. Pojď, pomodleme se spolu k Matce milosrdenství!“ A děvče pokleklo a modlilo se: „Vzpomeň, ó milostná!“ Když se při posledních slovech obrátila, viděla loupežníka klečeti a plakati. Naráz vstal, vytrhl jí z ruky křížek a zmizel v lese.

Od té události uplynulo několik roků. Beatrix vstoupila do kláštera a stala se brzy představenou. Jednoho dne byla zavolána do hovorňy; tam ji očekával mnich z přísného řádu. Pozdravil ji a tázal se, zdali ho ještě zná? Sdělal dolů kapuci a teď ho poznala; byl to Carlo Benzoni. V přísném řádě chtěl se káti za své hříchy. Vrátil jí křížek se slovy: „Carlo Benzoni jej uzmul, patr František vračí jej zpěš. Bůh ti žehnej, tys mne zachránila.“ Inu, byla to vlastně Panna Maria, jež ho zachránila, a Beatrix při tom pomohla.

Blahoslavená Panna Maria byla uzamčenou zahradou pro každého muže, i pro svatého Josefa, ač byl tento jejím manželem. Chtěla zůstatí pannou; ona jí zůstala. Ježíška počala z Ducha svatého. Uzamknutou zahradou má býti každé děvče, dokud je svobodné; má uchovati myrťový panenský věnec nezvadlý. Ona jej zachová, huďte-li Pannu Marii vroucně ctíti, pilně se modliti, často přijímati, nebezpečím se vyhýbati.

Ve čtvrté kapitole velepisně čteme: Uzamknutou zahradou jsi, moje snoubenko, zahradou zamčenou, studnicí zapečetěnou. Co se v ní rodí, je pravý ráj z granátových jablek, cypru a nardu, nard a šafrán, kasia a skořice, s myrhou a aloe a vším skvostným kořením. Co představují všechny ty zeliny a koření? Co jiného, jak ctnosti, jež kvetly v zahradě Panny Marie, v jejím srdci? Ó, jak krásné květiny zříme tady! Sněhobilé nevinnosti, červené lásky, modré touhy po nebi, fialové pokory, zlaté obětavosti a milosrdnosti. Ó, s jakým zalíbením spočívalo Božské dítě pod srdcem své panenské matky! Lůžko naše je plno kvítí, čteme ve velepisní.

Kéž by i tvoje srdce, milý křesťane, bylo takovou pěknou zahradou, aby se v něm Ježíši libilo, když po svatém přijímání jako v lůžku v něm odpočívá. Kvítí sejeme a sázíme už z jara; podobně musíš i ty už na jaře svého života, ve svém mladém věku křesťanské ctnosti do svého srdce zasaditi, aby se dobře zakořenily a ve tvém dospělejším věku v nejpěknějším květu stály. Zavři ty zahradu, aby zlý duch žádné plevelé, žádných kopřív tam nenasel, a stalo-li se vzdor tomu tak, protože jsi nechal vrátka otevřena, musíš ten koukol hned vypletí a zahradu svého srdce častěji zpovědí vyčistiti a v pořádku udržovati.

Srdce Panny Marie bylo nejenom pěknou květinovou, nýbrž i bohatou ovocnou zahradou, plnou nejušlechtlejších plodů. To byly zásluhy a dobré skutky, uzráté v žáru lásky k Bohu, za spolupůsobení Ducha svatého. I nám jsou její zásluhy k dobru, i nám prokazuje dobrodiní, i nám přichází ku pomoci v duchovních i tělesných potřebách. Pojďte ke mně všichni, kteří si mne žádáte, a nasytte se mými plody, pobízí nás slovy Písma svatého.

Na nanebevzetí Panny Marie světi se polní plodiny a zeliny. Vzdor vymoženostem léčby podrží zeliny vždy

DOBŘÍ PASTÝŘ.

svou léčivou silu a používá se jich v nemocech. Matka Boží je uzdravením nemocných; v její duševní zahrádce roste nejučinnější zelinka k vyléčení duševních a tělesných nemocí. Pán Ježíš byl nejlepším lékařem, tak je Maria Panna jeho asistentkou.

13. května 1792 narodil se Jan Maria Mastai Feretti, syn slavné rodiny v Itálii. Ještě velmi mlád vstoupil do papežské gardy, byl však propuštěn

pro svou padoucí nemoc. Na radu svého zpovědníka vykonal pout do Loreta, vzýval tam Pannu Marii, zaslavil se její službě a vyvolil si stav duchovní. Nemoc jeho pominula. Později stal se papežem, je to Pius IX., mariánský papež.

Necht' nám Matka Boží pomůže, když v jejím ordinančním pokoji hledáme pomoc a uzdravení.

Škapulíř.

Napsal Msgr. de Ségur.

Latinské slovo *scapula* znamená rameno; po dlouhá století nazývalo se tak ještě jistě ochranné roucho, jakýsi druh zástěry, jež nosivali dělníci, by si při práci ušetřili oděv. Byly to dva široké pásy, vpředu i ze zadu sahající až po kolena, které na ramenou byly spojeny a opatřeny ctvorem pro hlavu.

Nyní škapulíř vyšel již dávno ze všedního užívání; za to od 13. stl., kdy karmeliti založili bratrstvo sv. škapulíře, stal se zvláštním řeholním rouchem.

Řád karmelitů sahá svým původem do prvních křesťanských dob. Členové jeho vždy zvláště milovali a ctili Matku Boží. Za vpádů tureckých byli však přinuceni opustiti svůj starobylý klášter na hoře Karmelu v Palestině. I uchýlili se do Evropy. Tu však pro mnohé překážky octli se ve velkém nebezpečí. Po lidsku mluveno, nebylo pro ně záchranu.

V této krajní tísní generální představený sv. Šimon začal útočiti na nebe. Zdvojnásobil své kající skutky a modlitby a se všemi svými bratry zaslavil se opětně Králově nebes, prose Ji vroucně, by jich neopouštěla. Důvěra jeho nebyla zklamána. Poslyšme, co svatý řeholník vypravoval o tom svým bratřím:

„Drazí bratři! Veleben budiž Bůh, jenž neopouští těch, kdo v Něho doufají, a nepohrdá prosbami svých služebníků! Požehnaná buď i nejsv. Panna Matka Pána našeho Ježíše Krista, jež vzpomněla si na svá dávná milosrdenství ke svým dětem a přispěla nám s pomocí v našem velkém soužení. Já, prach a popel, prosil jsem tu přsvatou Pannu, by ráčila uděliti nám nějaké znamení své přsvaté ochrany a lásky, neboť byli jsme vždy její řeholí; nazýváno nás „Bratry blahoslavené Panny Marie“. A Matka Boží zjevila se mi; zářila slávou a v ruce držela tajemný škapulíř. „Vezmi, synu,“ řekla mi, „toto roucho jako odznak Karmelu i mého bratrstva; bude tobě i tvým bratřím mocnou záštitou. Kdo bude žít a umírat přioděn tímto rouchem, bude ochráněn od plamenů pekelných a vždy bude ho provázeti moje mateřská ochrana.“

Otcové Karmeliti ochotně přijali škapulíř, který stal se od té doby livřejí synů Marie Panny; nejvyšší Pastýřové schválili jej a obdarili bohatými odpušky. Těchto milostí se účastní nejen řád Otců karmelitů, ale i bratrstvo zbožných věřících, kteří žijí ve světě a pod svým oděvem nosí škapulíř nejsv. Panny.

Průběhem času bylo potřeba zkrátiti původní jeho formu a zastoupiti ho dvěma nevelkými kousky hnědé látky, spojenými na ramenou prostou tkaničkou. Pro nás, podobně jako pro řád karmelitů, jest škapulíř drahocennou zárukou mateřské ochrany Matky Boží po celý čas našeho pozemského života a zvláště v osudném přechodu z tohoto světa na věčnost.

Cheeme-li však míti účast na zvláštních milostech, slíbených nejsv. Pannou a získati odpustky, jež nejvyšší Pastýří uděluji všem členům arcibratrstva sv. škapulíře, nesmíme spokojiti se s pouhým nošením svatého roucha; musíme nejprve býti do arcibratrstva přijati buď některým z Otců karmelitů anebo knězem, který od sv. Stolice jest k tomu

zplnomocněn. Zvláště však je důležité, bychom žili jak zbožní křesťané a věrně zachovávali všechna přikázání Boží a církevní. Kdo by lehkomyšlnými mravy znesvětil svatý škapulíř, tuto livrej přečistě, přesvaté a neposkvrněné Panny Marie, ten by neuniknul hroznému soudu Božimu a slavná přípověď Matky Boží přešla by na jinou, hodnější duši.

Můžeš-li, drahý čtenáři, přijmi svatý škapulíř a dle možnosti co nejdříve! Kněz, který tě jim přioděje, doista lépe, než mně tu bylo možno, vysvětlí ti všecky milosti, jimiž sv. Církev obdařila svatý škapulíř a zvláště přehojné odpustky, k němu připojené. Odpustky plnomocně možno získati již v den přijetí.

Jarolím St. Pavlík:

Praha.

Ta stověžatá Praha
je Slovanům všem drahá,
ta poutá i nás, křesťany.
Když na malebné Hradčany
se dívám, velkou radost mám.
Tam pne se k nebi velechram;
ten ve své vzácné gotice
mně zamlouvá se velice.
Tři věže nad ním vévodí
a s každým dómem závodí
a presbyterát plný jasu,
já ohlídím se po něm v žasu.
Jak krásný je ten Boží stan!
Tam v boční lodi svatý Jan,
ten patron naší země české,
již sta let leží v rakvi hezké.
A vedle v kapli svatý kníže,
nás k němu vděčnost, láska víže;
tam tělo jeho odpočívá
a duch se na nás s nebe dívá:
teď, požívaje nebe slast,
on opatruje naši vlast.
Tam blízko svatá Ludmila
svůj stánek zemský rozbila
a na Loretě zvonků hrání
tě upomíná na klekání.

Měr dále kroky na Strahov,
kde svatý Norbert má svůj rov,
a nad Vltavou věží dvě
tě do Emauzů mile zve;
a blízko strmí Vyšehrad,
tam měl bych stálý domov rád;
v tom jeho krásném kostele
je návštěvníkům vesele.
Ten kostel s bání též snad znáš,
ach, to je svatý Mikuláš;
a dále vidím nad náměstí
chrám Týnský velebně se nésti.
A tak se dívej na vše strany,
tu uříš všude Boží stany
a v nich se zbožný modlí lid,
by Bůh dal vlasti zdar a klid.
A ještě jeden Prahy skvost
já zmínit musím, Karlův most;
jak šel bys světců alejí,
pod ním se vlny válejí.
Má mysl tihne do Prahy,
jež Čechům klenot předrahý
a vzpomínám těch radostí,
jež z orelských jsem slavností
v tom městě zažil. Praha, Praha
mi zůstane vždy milá, drahá.

Zoláštní případ

V misijním časopise bílých Otců píše P. van der Meersch:

Jednou přišel ke mně jistý Mututsi:

„Dobré jitro, Otče!“

„Dobré jitro, příteli!“

„Otče, poznáváš mne?“

„Ne, příteli, nepamatuji si, že bych tě kdy viděl. Odkud jsi?“

„Z Kibugabuga“

„Z Buguséry, ze země ryšavých pohanů?“

„Ano, Otče, ale není to nijak zlý kraj.“

„A co tě přivádí ke mně?“

„Chci ti něco říci. Křtíl jsem...“

„Ty žes křtíl? Nejsi přece ani křesťanem, ani katechumenem! Jak jsi to udělal?“

„To chci ti povědět.“

„Nuže začni.“

A hodný Kajojó začíná: „Slyš, Otče, bydlím v Kibugabuga; jsem tam náčelníkem; oženil jsem se s Mukabasebiou... Znáš ji?“

„Jak, tys ji odvedl tak daleko?“

„Ano, a pokřtíl jsem ji. Učinil jsem dobře?“

„Vysvětlí mi to! Potom teprv uvidím, zda ti mohu blahopřátí...“

„Hleď, Otče, vzali jsme se; žijeme spolu již několik měsíců. Miluji ji a ona mne; nemohu jí vytýkati žádných špatných návyků, i chci ji podržeti jako ženu. Ale ubohá rozne mohla se na smrt. Zavolala mne k sobě a řekla: „Slyš, byla jsem katechumenkou a chci býti křesťankou; nechci umřít jako pohanka.“ Vida ji smutnou, řekl jsem jí, poněvadž ji mám rád: „Není tu ani křesťanů ani katechumenů. Co si počneme?“ „Vezmi mou knihu modlic a nauč se z ní: „Maria, já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha sv.“ Když viděla, že to umím, řekla: „Dej pozor!

Až uvidíš, že umírám, vezmi vodu a tu ji vylej“ — při tom ukázala na čelo — „a řekni při tom ona slova! Jen nezapomeň, že se chci nazývati Maria!“ Slibil jsem, že ji nenechám umřítí beze křtu. Ale trápil jsem se, neb ji mám velmi rád. Za krátký čas vracuje se domů, zastal jsem ji bez vědomí. Mysle, že umírá, ihned jsem jí vylil vodu na hlavu, říkáje: „Křtím tě ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.“ Potom však bál jsem se i běžel jsem pro lidi; teprve u dveří jsem si vzpomněl, že jsem zapomněl dati jí jméno Maria. I vrátil jsem se k ní a řekl: „Maria!“ Otče, bylo to dobře?“

Vůči tomuto improvizovanému přísluhovateli sv. křtu nemohl jsem zatajiti svůj dojem.

„Dozajista, že jsi ji dobře pokřtíl. Blahopřeji. Jak se daří Marii?“

„Bůh se nad námi smiloval. Maria se uzdravila a nyní mne a několik vesničanů vyučuje náboženství. Ale slyšel jsem, že křesťan nemůže si vzít křesťanku, kterou sám pokřtíl. Já však chci se státi křesťanem a podržeti Marii.“

(Zůstavujeme laskavým čtenářům, by uhodli, co asi misionář na to odpověděl.)

*

Velké jubileum Matky Boží Puyské. K místům, na něž nemožno zapomenout, kdo je jednou viděl, náleží poutní město Puy ve střední Francii. Na úbočí ohromné čedičové skály, obklopen věncem hor, leží toto starobylé město s úzkými, křivými a strmými ulicemi. Ze středu jeho vystupuje prastará, velmi zajímavá katedrála, a nad ním na vrcholu skály věvodí městu ohromná socha Matky Boží. Jest to Puy — Podium Sanctae Mariae, jak se říkalo za starodávna.

Dějiny jeho jsou právě tak slavné, jak město samo je půvabné a malebné.

Matka Boží Puyská — Černá Madonna — viděla v průběhu věků klečeti u svých nohou celou řadu králů a císařů, ano i 6 papežů a četné světce.

Kostel Puyský podřízen je přímo sv. Stolici a od r. 992. těší se zvláštní výsadě milostivého léta.

Z tohoto města papež Urban II. svolal 15. srpna 1095. církevní sněm do Clermontu, kde se mělo rozhodnouti o první výpravě křížové.

Biskup Puyský, Adhemar z Montelu, legát papežský na téže 1. výpravě křížové a duchovní její vůdce složil, pod svým stanem nesmrtelnou antifonu „Salve Regina“ — „Zdrávas Královno“, kterou sv. Bernard nazývá „antifonou Puyskou“. Křížáci zpívali ji první, když putovali na vydobytí Sv. Země.

V Puy zavedeno po prvé zvonění Anděl Páně ráno, v poledne a večer.

V Puy konečně postavena r. 1860. Matce Boží obrovská socha zvýši 22 m 70 cm.

Letos slavilo město opět zvláštní své jubileum od 25. března do 10. dubna 1932. Kdykoli totiž svátek Zvěstování Panny Marie připadne na Velký pátek, slaví město milostivé léto, i přicházejí pouti se všech stran. Posledně slavilo se r. 1910. Jubileum obnoví se teprv za 73 léta, tedy r. 2005.

(Z „Poutníka“ 1932.)

*

Obrácení Koreanů.

Počátky křesťanství na poloostrově Korea jsou zjevným dokladem všemohoucnosti milosti Boží. Letos slaví tamní apoštolský vikariát století výročí svého založení.

Jak se to stalo?

R. 1777. několik slavných učenců korejských uchýlilo se do samoty, by tu oddati se mohli studiu filosofie. Když prostudovali různé otázky, týkající se člověka, přírody, nebe a světa, a mezi sebou o nich pojednali, po-

četli i některá díla křesťanská, nalezená mezi knihami, dovezenými z Pekingu.

Král korejský vysílal totiž každoročně zvláštní poselství k císaři do Číny a vyslanci jeho měli u císařského dvora příležitost setkatí se s Otcí Tovaryšstva Ježíšova, od nichž dostali knihy, jednající o přírodovědě a o katolické víře. Letopisy Korejské zaznamenaly, že již r. 1631. byl vyslanec korejský ve styku s Otcí Jesuity, a že již počátkem XVII. věku známo bylo v Korei proslulé dílo P. Ricci T. J. „Pravé poznatky o Bohu.“

Nuže, toto dílo a jiné ještě knihy dostaly se do rukou našich učenců. Učení tam podané o Prozřetelnosti, o duši, o ctnosti a nepravosti vzbudilo u nich taký obdiv, že rozhodli se, přizpůsobiti jemu svoje jednání; od té chvíle řídili se věrně poznáním náboženstvím.

Vyslanec určený do Číny na r. 1783. byl otec důvěrného přítele Ri-Pyeki, jednoho z našich učenců, a syn měl ho doprovázet. Ri-Pyeki světil se mladému muži s učeními, které v knihách našel, a vybil ho, by nastávající cesty užil k jeho poznání. Mladý Si-Seunghouni překvapen slíbil, že poprosí misionáře o poučení.

Dojev do Pekingu, navštěvoval často slavného biskupa františkánského Alexandra de Goréa, který ho vyučil ve sv. víře a pokřtil na jméno Petra, doufaje, že mladý muž stane se základním kamenem víry křesťanské ve své vlasti. Když tento první křesťan korejský vrátil se domů, přinesl s sebou křížky, růženec, mnoho knih a nade vše zápal apoštolský na obrácení svých krajanů.

K prvním křesťanům náleželi oba Pyekové, z nichž jeden obdržel jméno Jana Křtitele, druhý Františka Xavera. Křesťanů přibývalo.

Nuže přes nedostatek kněžstva, přes krutá krvavá pronásledování čítala mladá obec křesťanská za 10 let již 4000 katolíků.

Z „*růžového deště*“ sv. Terezie z Ježíška.

List z kláštera Panny Marie v Angersu 25. března 1928:

Nejetihodnější Matko!

Naše velebná Matka žádala, bych sama vypravovala Vám, jak velkou milost vyprosila mi sv. Terezie z Ježíška. Onemocněla jsem v únoru 1927. Můj žaludek nemohl snést žádné potraviny. Podrobili mne operaci slepého střeva v naději, že mi to pomůže. Ale nepomohlo to. Na radu lékaře měla jsem se vrátit k rodičům, že domácí vzduch vrátí mi snad zdraví. Naše Matky odkládaly. Já vyzývala vroucně sv. Terezii, by nedopustila, abych se musela vrátit do světa. V listopadu celý klášter konal za mne devítník. Trochu se mi polepšilo, ale jen na krátko. Proto Matky rozhodly se zpravit mé rodiče o mém návratu.

Já však tím usilovněji vyzývala sv. Terezii, která posléze se dala obměkčit. V noci na 1. ledna asi ve 3 hodiny slyším libezný hlas, jenž mne volá. Nehýbala jsem se. Teprve když podruhé volá, obrátila jsem se. Hle, u nohou mé postele stojí sv. Terezie; pravou ruku položila na pokrývku, levou držela kříž a tři bílé růže. Ach, jak byla krásná a zářící ve svém bělostném oděvu! A což její úchvatně krásná tvář!

Rekla mi: „Jsi uzdravena! Děkuj za to Bohu!“ S těmi slovy zmizela.

Též chvíle cítím, že ustaly všechny bolesti a že mám hlad. Časně ráno popíšila jsem k velebné Matce. Ihned mi dovolila účastnit se společného života. Byla jsem s jinými na snídani a bylo mi dobře. Za tři měsíce přibýlo mi váhy 20 kg. Jsem úplně zdráva. Denně děkuji drahé světici za to dobrodiní. Račte mi laskavě pomoci v mé vděčnosti k Bohu.

Sestra Sidonie z nejsv. Srdce.

Holandský Israelita vysvěcen na kněze.

Po prvé v dějinách Holandska byl Israelita vysvěcen na kněze. Ten, který zahájil tuto novou epochu, neb možno skutečně mluvit o nové epoše, když v Holandsku celá řada Israelitů přijala sv. křest — jest Šimon Van Fijn, dnes Dom Simeon O. S. B. Dom Simeon vstoupil k Otcům Benediktinům v Lophen-lez-Bruges. Ihned po svém vysvěcení podal Tělo Páně svému příteli, též konvertitu, který svým jménem i jménem svých konvertitů-krajanů obětoval klášteru darem dva svíce, uměle v cinu zpracované, dílo to umělce do Voerden, u něhož Dom Simeon obdržel první poučení o kněžství.

Slavnému obřadu obovali mimo jiné konvertity-israelity P. Mortara, kanovník u sv. Jana Lateránského, a paní Vornchen, známá pod dívčím svým jménem Františka Van Leer.

V opatství připraven hostům slavnostní oběd; mezi pozvanými byli konvertité z prctestantismu, islamu, budhismu a hebraismu.

*

Závět.

Nedávno mluvilo se o smrti bratra Musoliniho Arnolda. Po delší dobu zabýval se záhadami náboženskými a vždy víc a více blížil se víře svého mládí. O tom svědčí jeho závět:

„Především obracím své myšlenky k Bohu, svrchovanému vládci všeho života lidského. Toužím, je-li možná, umístiti posílen mocnou útěchou katolické víry, v níž věřil jsem od mládí, a kterou nevykořenilo nikdy z mého ducha žádná změna soukromá neb politická. Prosím pokorně za odpuštění všeho, čím jsem komu nevědomky ublížil neb v čem jsem překročil práva božská neb lidská...“

Ke konci doporučuje svou duši milosrdenství Božímu.

R Ů Z N Ě Z P R Á V Y .

Všem ctitelům Srdce Páně.

Naše česká, katolická mládež připravuje se k misijnímu tažení. V zemi velikého apoštola okolních národů sv. Vojtěcha má vzniknouti šik mladých nadšených a obětavých duší, zajímajících se otázkou zámořských misii. Mládež jiných národů jest již dávno zachváćena misijním zápalom a vydatně přispívá k rozšíření království Kristova na zemi. Potřebujeme modlitby, aby i u nás byla misijní myšlenka rozšířena, potřebujeme modlitby, aby zakořenila v mladých srdcích.

Prosíme Vás proto o modlitbu. Pomozte nám seskupiti se kolem Krista-Krále! Podrobnější zprávy ochotně zašle Stud. misijní sdružení, Praha-Bubeneč, Wintrova 4.

*

Katolicismus v Němcích.

20 milionů německých katolíků jest rozděleno v 24 diecése a jiná tři církevní území. Největším městem katolickým jest Mnichov, kde mezi 700.000 obyvateli žije 554.000 katolíků; potom Kolín, kde na 720.000 obyvatel jest 538.000 katolíků; v Berlíně jich jest 403.000 na 4.200.000 obyvatel. Průměrně na každého kněze připadá 1258 duší, kdežto ve Španělsku 420, v Holandsku 500, ve Spoj. Státech 764, ve Francii 1026. Následkem smíšených sňatků ztrácí církev katolická ročně víc než 70.000 duší. Co se týče výchovy náboženské: v Mecklenbursku 100% dětí katolických chodí do protestantských škol, v Braniborech z 12.000 dětí katolických sotva 5000 učí se v katolických školách.

*

Pravé rozluštění hospodářské krise.

„Cottolengo“ nazývá se ústav pro opuštěné děti, jež v Turíně byl založil blah. Cottolengo. Přichází však

vstříc všeliké bídě lidské. Jméni nemá, žije den na den. A přece Prozřetelnost Boží tak o ně pečuje, že mají vše, co potřebují. A potřeby Cottolengo jsou veliké. Denně na př. třeba: 1500 l mléka, 1200 l vína, 2000 kg chleba, 1000 kg masa, 200 kg rýže, 250 kg cukru, 200 kg kávy, 500 kg brambor, 2000 vajec — pro 8000 jeho obyvatel. A to ka ž d o d e n n ě. Jak vysvětlí si tento ustavičný div? — V y s v ě t l e n í : v „Cottolengo denně“: modlí se 10.000 celých růženců, rozdává se 5000 sv. přijímání a modlitba neustává po celý den a celou noc po celý rok od 1. ledna do 31. prosince. Není to nijak nová metoda. Božský Spasitel naučil nás jí ve svém Otčenáši. Světci řučili se jí s obdivuhodným úspěchem.

*

Otcové dominikáni vracejí se do Skotska po 350 letech. První klášter otvírají v Edinburgu, jehož řeholníci budou pečovat o duševní potřeby universitních studujících.

*

Poutnické vlaky do Lurd. V červenci vypraveno do Lurd několik poutnických vlaků. Vlak Arraský těšil se několika překrásnými zázraky náhlého a úplného uzdravení.

*

Vzácný věk. V mateřinci kněží nejsv. Srdce v Betharramu v Pyrenejích slavil 80. výročí svých obláček P. Chiron, kmet 96letý, který se těší dokonalému zdraví.

*

Dar katolického sultána Sv. Otcí. P. Voillard, generální představený Bílých Otců afrických, odevzdal Sv. Otcí krásnou sochu P. Marie ze slonové kosti jako dar Ondřeje Kalindo, sultána z Buhundy v apoštolském vikariátě

Kivu. Socha je dílo prostých a málo vycvičených černochů, kteří pracovali na ní s neobyčejným zápalem. Látku skytl mohutný zub slonový, neb socha je zvyšší 42 cm a váží 4 1/2 kg. Bez ohledu na vysokou vnitřní cenu tak pozoruhodného daru, dar ten je velecenným zvláště synovskou láskou, kterou projeviti chtěl náčelník kmene chudých černochů náměstku Ježíše Krista. Sv. Otec přijal velmi laskavě tento neobyčejný dar, přicházející z nitra Afriky a vzkázal zbožnému sultánovi, jenž teprve nedávno byl získán svatě víře apoštolskou prací Bílých Otců,

výraz své vděčnosti a své otcovské pozhánání. *

Dítě prý nerozumí . . . Pravdivý příběh. Celá rodina přišla do kina. První film byl velmi pěkný a poučný. Druhý již méně. Třetí byl přímo pohoršlivý se známou historií o nevěrné ženě, jež opustila svého muže. Když vycházeli, řekl otec poněkud zahanbený ke své choti: „Lituji, že jsme tam byli. Na štěstí ta drobotina nic nerozumí.“ Nazítří ráno, když děti vstávají, osmiletý hošík příběh k matce a hrozí jí pěstičkou vykřikl: „Opustíš-li tatínka, zabiju tě . . .“

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vsí zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(jic), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za katolickou akci v misiích a za lásku ke kříži a na všechny úmysly, jež poporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš českoslovanský! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Pomáhati misiím modlitbou a almužnou.

Úmysl v z á ř í 1932: **Ochrana dobrého jména bližního.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH: Katolická akce v misiích. (Hlavní úmysl.) — Srdce Ježíšovo, v němž se Otci dobře zalíbilo. — Před svatostánkem. Svátý kříž. Pod Tvůj plášť. (Básně.) — Pravá pobožnost k nejsv. Srdci Ježíšovu. (Pokr.) — Aster. — Narození Panny Marie. (Obraz.) — U nohou Ježíšových. (Dok.) — O lásce k Bohu. — Zahrada zamknutá. — Dobrý pastýř. (Obraz.) — Škapulír. — Praha. (Báseň.) — Drobné články z života katolického. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVI.

BRNO, ŘÍJEN 1932.

ČÍSLO 10.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Ochrana cti a dobrého jména.

Hlavní úmysl.

Čest a dobré jméno jest vzácným majetkem spořádaného člověka a hodné rodiny. Kolikrát rodiče nemohou dít-kám svým dáti majetek, protože ho sami nemají. Ale zachovají-li sobě a dít-kám svým čest a dobré jméno, za-nechali jim veliký poklad. Každý spo-řádaný člověk dbá své cti a chrání své dobré jméno. Kdo však ztratil čest a dobré jméno, ztratil velmi mnoho. Někdy člověk ztratí čest svou a dobré jméno sám svou vinou, stav se nepo-řádným, anebo jej připraví lidé zlí o čest pomluvou a nactiutrhaním. Jako každý hájí a má hájiti dobré jméno své, tak máme i my čest a dobré jméno bližního hájiti dle příkazu lásky naší ku bližnímu. A přece nic nebývá častěj-šího, jako ublížení na cti bližnímu pomluvou a nactiutrhaním. Nic není tak rozšířeno, nic tak neškodí bližnímu jako pomluva a utrhaní na cti: Kdy-si stály v pohanském Římě tři oltáře, z nichž první stydlivosti, druhý dobrému jménu a třetí radosti zasvěcen byl. Oltáře ty se dobře hodí pro srdce člo-věka; neboť stydlivost jest matka dobrého jména a dobré jméno pramen nejčistších radostí. Proto také mnoho

držel moudrý Kato na dobré jméno, že dí: Kdybys i všechno ztratil, hled, abys dobré jméno zachoval. A proto haj jeden každý čest svou. Pán Ježíš hájil se proti farizeům, kteří ho tupili a zlé o něm mluvili. I my máme hájiti čest bližního svého a zastávati se jej. Mluví-li někdo o bližním zlé věci, ne-poslouchejme je, nebo připomeňme pomluvači, aby tak nemluvil a neškodil bližnímu na cti, nebo připomeňme dobré jeho vlastnosti a skutky, aby-chom tak pomluvu zničili a dobré jméno bližního zachránili. Jeden pou-stevník otázal se opata Poemona, kte-rak by pomluvě a nactiutrhaní ušel, načež mu opat poradil takto: Musím povždy obraz svůj vedle obrazu svého bližního postaviti, pilně ho pozorovati a na své chyby dbáti. Napotom po-znavše chyby své, bližního si budeme vážiti a nebudeme ho pomlouvati. Pomluva se rychle šíří a zvětšuje a proto velice škodí bližnímu. Nepo-mlouvejme bližního a nemůžeme-li dobré o bližním mluviti, raději mlčme! Jistý šlechtic dopustil se hříchu po-mluvy a nactiutrhaní a odebral se k vytečenému učiteli církevnímu Alfon-

sovi de Castro, hledaje u něho rady a útěchy. Ve společnosti jsem pomluvil bližního a usmíval jsem se této lži a nemám pokoje. Alfons zarmoutiv se pravil: Váš pád, pane, je nezhojitelný! Co mám tedy dělat, tázal se šlechtic. Alfons pravil: Musíte všechny osoby té společnosti navštívit a je na svou čest ujistit, že tehdy jste mluvil lež! Toho nikdy neučiním, pravil zlostně šlechtic. Tedy vidím patrně, pravil Alfons, že vaše rána je nezhojitelná; vy jste se uvrhl v náruč věčné smrti. Pomluvit je lehká věc, ale odvolat je těžko. A proto nepomlouvej!

Slyšme, co praví Písmo sv. o pomluvačích: „Hrob otevřený jest hrdlo jejich; jazyky svými lstivě čini; jed lítých hadů pode rty jejich.“ (Žalm 13, 3). „Myšlení blázna je hřích; a ohavnost u lidí jest utrhač.“ (Přisl. 24, 9). — „Boj se Boha, synu můj, a k utr-

hačům se nepřiměšuj; neboť v náhle nastane zahynutí jejich, a pád obojích kdo zná? (Přisl. 24. 21, 27.) Proto mějme upřímnou lásku k pravdě a nenávisť proti každé lži, proti škodlivé lži. Kdo častěji lže, nedělá si nic z nacti-utrhaní. Mějme srdečnou lásku k bližnímu. Kdo miluje bližního jako sebe samého, bude se chránit o jiných zle mluvit i kdyby to pravda bylo, tím více, není-li to pravda. Vzpomínejme často na soud Boží, kde za každé slovo počet budeme klásti, tím více za pomluvy a na cti utrhaní. Milujme mlčenlivost, krotíme nemírnou touhu mluvit. Proti nepravosti jazyka nejlepší prostředek je mlčení, dí sv. Augustin. Prosme tedy nyní Srdce Páně o milost, aby lidé zanechali pomluv a na cti utrhaní a milovali své bližní, čerpajíc tuto lásku z nejsv. Srdce Páně.

A. M. K a d l ě á k c v á :

Bouře.

Hrozná bouře zaplavila
hrůzou svoji celý kraj,
v lijavci a jasném blesku
ozařuje pole, háj.

S mraků déšť se prudce lije,
prudce padá ku zemi,
zaplavuje pole, luka,
s plodinami se všemi.

Ptáci letí ustrašení
hlavu skrytí do hnízda,
nad hlavou jim rachot hromu
smutnou píseň zahvízdá.

Černé mraky nebem letí,
krajem hučí vichřice,
co do cesty namane se,
sbírá jako litice.

A vše, co je ve přírodě,
ve strachu se zachvívá,
živelní tu škodu vidět,
kam se oko zadívá.

Polámané stromy leží
na sadě i v lesíčku,
zaplavené seno bahnem
a obilí v poličku.

V malé chvíli práce lidská
bouří přišla k zničení,
hospodáři smutně kráčí
polem celi sklíčení.

A na nebi jasná duha
v sedmi barvách klene se,
každý, kdo ji tam uvidí,
k Bohu duši povznes.

Díky Tobě, Bože dobrý,
za vše, co jsi požehnal,
nereptáme, neboť jsi dal
a máš právo, bys i vzal

Jakým je Ježíš králem?

Úvaha ke svátku Krista Krále od Jarolima St. Pavlíka.

Bylo svého času prorokováno, že povstane veliký mocnáf, jenž zvítězí nad nepřátely náboženství a společenského pořádku a založí novou mocnou říši, v níž bude vlastní spravedlnost a mír. Toto proectví vidíme dnes vyplněné, ale jiným způsobem, než si snad mnozí mysleli. Veliký mocnáf je tu; je to Ježíš Kristus, vykupitel nás. Slavnost Krista Krále má oslavovati jeho kralování; poddaní jeho mají mu v ten den holdovati a jej své věrnosti ujistiti.

Vizte zde svého krále, zvolal Samuel, představuje Saula lidu israel-skému. Ejhle, král váš, pravil Pilát, když představoval židům trním korunovaného Ježíše; ale ti křičeli: Pryč s ním! A tak křičí i moderní pohané: Pryč s ním! Nechceme, aby nad námi vládl. Pryč s ním ze státní ústavy, pryč s ním ze škol, pryč s ním z politiky, z veřejného života!

Vizte zde svého krále! volá k nám církev svatá. Budte mu poddaní, poslouchejte ho, ctěte ho, milujte ho, zůstaňte mu věrní!

Vpravdě Ježíš Kristus je našim králem. Je králem věčným. Králové a vůdové států světa tohoto musí uznati vládu smrti nad sebou; klesnou jedenkrát do hrobu, a potom náležejí jenom dějinám, ačkoliv se po čas jejich nemoci mnoho lékařů namáhá, aby je zachovali při životě; před majestátem smrti musí složit zbraň. Ale náš nebeský král je věčný král. Jeho vláda bude trvati až do skonání světa zde na zemi a v nebi bez skonání. Co řekl anděl Gabriel?, „Hospodin Bůh dá mu trůn otce jeho Davida a bude panovati v domě Jakubově na věky a kralovství jeho nebude konce.“ Církev svatá modlí se v oficiu: „Seděti bude na stolici Davidové a na trůně jeho na věky.“

Pozemské říše nemají trvání; státy povstávají a zanikají; ba i veliké a mocné říše se rozpadly, římská, macedonská, řecká, napoleonská, rakouská. Jak často změnila se již mapa Evropy! Říše Ježíše Krista přetrvala všechny převraty a revoluce; nelze ji zničit; brány pekelné ji nepřemohou. „Moc jeho je moc věčná, jež mu nebude odňata, a kralovství jeho nevezme zkázu,“ prorokoval Daniel.

Ježíš Kristus je mocný král. On dovede říši svou proti jejím nepřátelům obrániti; On vede pluky své k vítězství. Kralovství jeho objímá celý svět; ve všech dílech světa žijí jeho vyznavači. Stát jeho je nejlépe organisovaný. Centrální vláda je v Římě, a přes tisíc biskupů spravuje též tolik provincií či diecesí. Kralovati bude od jednoho moře k druhému a až do končin země, prorokoval David.

Kristus Ježíš je král králů; všichni kralové země jsou jeho vasali a musí kolena svá před ním skláněti. „Budou se mu klaněti všichni kralové země, všichni národové budou mu sloužiti; kralové z Tarsu a ostrovů přinesou mu dary, kralové z Arabie a Šaby jej obdarují.“

Svatý Jan líčí ve svém zjevení moc a slávu našeho nebeského krále: „A viděl jsem nebe otevřené, a hle, bílý kůň, a ten, co na něm seděl, jmenoval se věrný a pravdomluvný. Na své hlavě měl mnoho korun, a na oděvu jeho stálo psáno: král králů a pán pánů. A vojska, jež jsou v nebi, následovala ho na bílých koních, oblečená v bělostkvoucí byssus.“

Kašpar, Melichar a Baltasar uznali a uznali jeho kralovskou moc, holdovali mu, nověnarodnému králi židovskému, a uctili ho jako krále darem zlata.

Mnozí králové získali si a zasloužili název: Veliký, na př. Konstantin Veliký, Karel Veliký. Kdo však zaslouží více titul „Veliký“, jak Ježíš Kristus? Bude veliký, pravil Gabriel k Panně Marii. Velikému králi a Pánu, pojdte, klaňme se jemu! píše církev ve čtvrtěčních kněžských hodinách.

Náš král Ježíš Kristus je moudrý a spravedlivý král. Prorok Isaiáš předpověděl o něm: Ejhle, přijdou dnové a vzbudím Davidovi spravedlivého potomka; a král bude panovati a moudrým bude a podle práva souditi bude a spravedlivým bude na zemi, a to je jméno, jímž ho budou nazývati: Náš spravedlivý Pán.

Prosaveným svou moudrostí byl, jak známo, král Šalomoun. Zde však je více jak Šalomoun, mohl bych říci s Ježíšem. Král je nejvyšším zákonodárcem. V zákonech se jeví moudrost a spravedlivost vladařova. Zákon Ježíšův, evangelium, je plno moudrosti; musí všem ostatním zákonům za podklad sloužiti. Bohužel neherou moderní zákonodárci na něj žádný ohled; třeba jen poukázati na nynější zákony o manželství a jeho rozluce.

Panovník je taktéž nejvyšším soudcem. Kdo zastává úřad soudcovský, musí býti moudrým a spravedlivým. Pán Ježíš bude všechny lidi souditi a vyřkne nad každým spravedlivý rozsudek. Tehdy, čtete u sv. Matouše, řekne král k těm, co jsou na pravici: Pojdte, požehnaní Otce mého, a vládněte královstvím vám od založení

světa připraveným! Bezbožní uslyší však zcela jinaký ortel.

Ježíš je král dobrotivý. Český král a zároveň německý císař Karel IV. nazván byl otcem vlasti. Císař Ferdinand, jenž žil v předešlém století, získal si název: dobrotivý. Mnoho větším právem zaslouhuje Ježíš, aby byl zván dobrotivý; jeť on dobrota sama. Dobře čině procházel celou zemí, poznamenává svatý evangelista. Dobře čině, dobrodiní prokazuje! Srdce Ježíšovo, plné lásky a dobroty, modlíme se v litanii.

Jak můžeme býti rádi, že máme tak dobrotivého krále, jenž nás každý čas k audienci připouští, naše prosby poslouchá a splňuje, když prosíme o něco, co je spásе duše naší prospěšno.

Ježíš Kristus je král milosrdný. Král má právo k smrti nebo žaláři odsouzenému milost uděliti, život a svobodu darovati. To činí i Pán Ježíš v nejhojnější míře. Jak často jsme zhřešili a trest zasloužili, vězení v očištění, snad i věčnou smrt v pekle. A jak často dal nám Ježíš milost, když kněz pravil ve jménu jeho: Ego te absolvo, já tě rozhřešuji. Ó, jak jsme na tom dobře, že máme tak milosrdného krále!

Když tedy máme tak mocného, moudrého, spravedlivého, dobrotivého a milosrdného krále, můžeme si sami sobě blahopřáti. Buďme dobrými poddanými tohoto krále, dávejce králi, co jest královu, a Bohu, co jest Božího.

M. Tesařova:

Nebeská rosa.

Matičko Boží, Královno nebe,
andělé naše prosby tam nosi,
vyslyš nás, vroucně prosíme Tebe,
vyžádej hojně nebes nám rosy.

Otevři zřídla chladných ved ráje,
zvlaž srdcí půdu, jež horkem puká,
vlahou té rosy ctnosti plod zraje,
Matičko, zmírní již naše muka.

Nebeská rosa, ta když je zvlaží,
Ježíš, to slunce, tepla jim skytne,
zahrada taká anděly blaží,
nebeské ptáče, pokoj tam vlitne.

Zpívat tam bude o vlnách ráje,
srdce se po nich roztouží cele,
kláseček plný ve žních když zraje,
do stodol zapadne již Spasitele.

Pravá pobožnost k nejsv. Srdci Ježíšovu.

Část II.

Napsal P. Jindřich Ramière T. J.

(Pokračování.)

Inveni virum secundum Cor meum.

Nalezl jsem muže podle Srdce svého.

Sk. ap. XIII. 22.

I.

Kterou to pravou pobožnost čeká od nás nejsv. Srdce Ježíšovo? Jest nesmírně důležité, by křesťané měli o ní jasné ponětí.

Pobožnost ta může mítí trojí ráz podle toho, jak se nám představuje toto nejsv. Srdce. Můžeme zírati na ně v jeho nedostížné výtečnosti a důstojnosti; můžeme však v něm vidět i vzor dokonalosti a ctnosti; posléze můžeme zastaviti se u jeho nesmírně touhy po spáse duší a s apoštolským zápalem objati všechny jeho božské zájmy.

Každému z těchto vzhledů odpovídá zvláštní pobožnost. Nekonečné výtečnosti a důstojnosti Srdce Božího přísluší úcta nejvyšší, *kult adorace*; svými ctnostmi a dokonalostmi volá po *kultu následování*; zájmy jeho, jichž obranu nám svěřil, vyžadují *kultu horlivosti apoštolské*.

II.

Srdce Ježíšovo svou nedostížnou výtečností a důstojností jest především hodným předmětem *naší adorace*. Svou hmotnou stránkou náleží k nej-přednějším údům těla Bohočlověka; jestiž zdrojem krve a ohniskem jeho života; svou stránkou mravní jest sídlem a symbolem božské jeho lásky. Zvláště však zasluhuje naší úctu nekonečnou důstojností, kterou jako ostatní údy nejsv. Člověčenství bylo přioděno, totiž podstatným spojením s osobou Slova. Jest spravedливо vzdávati zvláštní úctu nejsv. Srdci Ježíšovu; vděčímeť svou spásu především jeho nevýslovné lásce, jejímž orgánem

jest toto božské Srdce. Není ovšem pochyby, že všechny mohutnosti duše Kristovy, že všechny údy jeho převažujícího těla přispěly k našemu vykoupení; ale přece principem a příčinou určující byla jediné jeho láska. Boží moudrost, svatost a všechny ostatní božské dokonalosti měly vlastně Boha přimětí, by nás zapudil a za naše hříchy přísně potrestal; ale jediná láska mohla ho pohnout, by nás spasil, by se stal naší obětí a našim výkupem. „*Miloval mne,*“ praví sv. Pavel, „*a sebe sama vydal za mne.*“ (Gal. XX. 21.)

Jest tedy rozumno a spravedливо, by křesťané vzdávali zvláštní úctu této neskončené a zcela nezasloužené lásce svého Boha.

Neméně odpovídá našim vrozeným potřebám, abychom úctu tu vztahovali na předmět smyslový; potřebujet náš duch vždy pomoci smyslu, i když chce pochopiti předměty čistě duchovní. A k znázornění lásky Ježíšovy — co vhodnějšího jest nad jeho božské Srdce? Instinkt všeobecný, potvrzený jazyky všech národů, poukázal Spasiteli na tento symbol; a jestli v tomto symbolu uctíváme jeho lásku, jestli šíříme a ctíme jeho obrazy, jsme chráněni před výsměchem pošelilých bezbožností nejen svou věrou, ale již i pouhým smyslem povšechným.

Toť tedy první z živlů pobožnosti k nejsv. Srdci — kult adorace; kult nejen oprávněný, ale i nezbytný, na nějž toto Srdce má podstatné právo svou vnitřní výtečností a nekonečnou důstojností.

III.

Nemůžeme-li zanedbávati tento první druh úcty, nesmíme se přece na něj omezit; ke kultu adorace musíme

nezbytně připojení i kult imitace, kult následování tohoto božského Srdce.

Ne jedině pro sebe přijal Syn Boží tělo a srdce našemu podobné, ale pro nás, pro naši spásu: *Propter nos homines et propter nostram salutem*. Toto dílo spásy, jež přišel na zemi vykonat, nemůže však v nás býti dokonáno, leč pokud s ním spolupůsobíme a hledíme přiblížit se jeho dokonalosti, kterou soustředil ve svém Srdci. Proto nepostačí, bychom s nevýslovnou láskou zírali na toto božské Srdce, jako na předmět svého obdivu a své vděčnosti; musíme v něm viděti i svůj vzor a usilovat jemu se připodobnit. „*Učte se ode mne, neboť jsem úchý a pokorný srdcem!*“ (Mat. XI, 29.) „*Toto jest mé přikázání, byste se milovali vespolek, jako já jsem miloval vás!*“ (J. XV, 12.)

Druhým tímto živlem stává se pobožnost k nejsv. Srdci nad míru praktickou a posvěcující; zahrnuje veškeru dokonalost křesťanskou, kterou zjevuje obrazem nejdojemnějším. Plameny, které je objímají, křížem, jenž z něho vystupuje, trny, které je svírají, představuje obraz nejsv. Srdce nejen pohnutky nejmocnější, ale i dokonalý vzor oběti pro slávu Boží a pro spásu lidí, tedy podstatu svatosti. Víc než nejučenější pojednání poučuje o křesťanské dokonalosti tento obraz s nedostizně úchvatnou výmluvností.

IV.

Je-li tomu tak, pak dojistá dosáhne svatosti, splníme-li obojí právě podanou povinnost k tomuto nejsv. Srdci. Klanět se jemu a ho následovat, zíratí na tuto nesmírnou dokonalost a hledět jí v sobě vypodobnit, zda není to již vše, čeho se může na nás dožadovat?

Většina křesťanů skutečně nevidí víc v pobožnosti k nejsv. Srdci Páně.

V jejich očích jest to pobožnost zcela individuální. Vidí Srdce Ježíšovo pouze v poměru ke své nepatrné osobě, i domnívají se, že nic jim nezáleží na poměru tohoto božského Srdce k ostatnímu lidstvu.

Blud to zjevný; více ještě: jest to makavý protiklad. Předstíratí uctívat božské Srdce a mysliti při tom pouze na sebe, z kultu k Srdci Božímů vytvořiti si pobožnost čistě osobní, znamená oslabiti tuto velkou pobožnost a pozbaviti ji jejího božského principu k obrození lidstva, tedy nejlepší částky její účinnosti.

Uznáváš, drahý křesťane, žeš povinen ctíti božské Srdce jako svůj vzor a vypodobniti jeho ctnosti; ale nevidíš-li první všech ctností, jeho nekonečnou lásku, jeho neukojný žár po spáse duši, po spáse všech? Neslyšíš-li, jak volá z hloubi svatostánku, jak volal kdysi s výše svého kříže: „*Síť! Žízňím!*“ „*Hořím touhou po spáse všech ubohých duší, za něž jsem prolil svou krev!*“ — Jak můžeš se domnívati, že následuješ to božské Srdce, nehledíš-li především následovat jeho horlivosti apoštolské a zůstáváš-li lhostejný k zájmům, na nichž mu tolik záleží? Myslíš, že máš pravou pobožnost k nejsv. Srdci a zatím tvá pobožnost jest svatě sobecká! Není-li to především pobožnost velkodušné obětavosti? Není-li hlavním jejím účelem vychovati Kristu právě přátele, právě přátele jeho Srdce? A v čem záleží právě přátelství, ne-li ve sloučení zájmů milujících se duší? U obou tytéž tužby, tytéž radosti, tytéž smutky, táž láska i táž nenávisť! Jakých účinků má se dodělati pobožnost k nejsv. Srdci! Treba přivlastniti si jeho zájmy, chtítí, co on chce, toužiti, po čem on touží a tak úzce se s ním spojit, že jeho radosti jsou i našimi radostmi, že urážky, jež naň dopadají, raní i nás.

(Dokončení.)

Posvícení v Starém zákoně.

Jarolím St. P a v l í k.

Onen den, kdy se v osadě kostel svěřil, nemá přijíti v zapomnutí, ale vždy v živé památce zůstatí. To žádá od nás jednak vděčná mysl k Bohu, jenž ráčil mezi námi příbytek svůj zaříditi a s námi i tělesně spolubydleti, jednak i vděčnost k našim předkům, kteří s velkými obětmi chrám Páně pro nás postavili. Proto slavíme posvěcení chrámu Páně neboli hody, jak v kostele, tak i v skukromém obydlí.

I židé slavili posvěcení chrámu. První kostel Israelitů, svatostánek, byl posvěcen pod horcu sinajskou. S tímto posvěcením bylo spojeno svěcení Arona na velekněze a jeho synů na kněze. Tento dům Boží byl zbudován z dobrovolných darů, jichž se takové množství sešlo, že Mojžiš byl nucen další dávání zapovědětí. Zdaž-li se nemusíme této obětavosti Israelitů diviti a sobě ji za příklad vzíti? Křesťané, jimž na pěkném kostele něco záleží a kteří jej pilně navštěvují, přispívají rádi k stavbě, obnově a výzdobě jeho a přinášejí za tím účelem velké oběti. Na důkaz slouží nám ty nádherné dómy a katedrály z minulých století; jsou zajisté věčným památkem zbožného smýšlení a dobročinnosti tehdejších křesťanů.

Židovský svatostánek dal se přenést, protože Israelité z místa na místo putovali, dříve nežli vešli do zaslíbené země. Také přenosné kostely nebo kaple máme i teď, na lodích, ve vlcích, v autech. V Americe jsou kaple na kolách, jež se dobře osvědčují; dávají příležitost k obcování mše svaté a přijetí svátostí i takovým lidem, kteří mají do kostela velmi daleko.

Druhé posvěcení bylo za času Davida krále, jenž nechal zhotoviti nový svatostánek. Přenesení archy úmluvy do nové svatyně konalo se s nejděší slávou. Král sám hrál při tom na harfě

a poskakoval radostí. Radoval se, že jeho residence měla se státi místem bohoslužebným.

Jak často a rád prodlával potom na blízku svatostánku! Sám to praví ve svých žalmech: Jak milené jsou tvoje stany, Hospodine zástupů! Duše má touží a omdlévá po síních Hospedinových. Lepší je jeden den v síních tvých, než tisíc jinde. Kěz by všichni křesťané byli proniknuti takovým myšlením! David se cítil šťastným v sousedství svatyně. Jak šťastnými se cítí řeholníci a řeholnice, mají-li kapli v domě nebo u domu a mohou-li přebývati se Spasitelem pod jednou střechou. Nenechávají ho samotného, ale navštěvují jej přes den. Je v klášteřech zvykem, po obědě a večeri učiniti krátkou návštěvu velebné Svátosti. Kdo má kostel na blízku nebo jde kolem kostela, nechť navštíví přes den Pána Ježíše a pomodli se něco. Ovšem, bylo by záhodno, aby kostel byl přes den otevřený; bohužel panuje ještě na přemnohých místech starý, ale nemístný zvyk, kromě mše svaté kostel chovati uzavřený. I na velkých poutních místech viděl jsem kostel uzamknutý ve všední dny, kde přece i v tyto dny přicházejí tam jednotliví poutníci a cestující.

Třetí posvěcení slavili židé za vlády Šalomounovy. To bylo to nejslavnější. Ne stánek, ale veliký nádherný chrám byl vysvěcen, pravý div světa. Šalomoun se tímto svým dílem na věky proslavil. A přece převyšuje nejskromnější katolický kostelík svátostí a významem Šalomounův chrám; neboť v tomto bydlel Bůh jen duchovně; v našich kostelích bydlí však i tělesně.

Jak nuzným je mnohý kostelíček v diaspoře nebo v misijních zemích: chata z hlíny, stodola došky krytá,

nic lepší než stáj betlemský. A přece si Bůh umínil, ve stáji spatřiti jako člověk světlo světa a první týdny v něm prožiti; a tak jedná i dnes, když se ubytuje v misijním kostelíčku. Je však naší povinností, připravit mu důstojný příbytek. Pomáhejme misionářům!

Hospodine, já miluji okrasu domu tvého, modlil se David i Salomoun, jenž to skutkem i dokázal. Nám má to ležeti na srdci, abychom se starali o ozdobu kostela. Ale Pán Bůh klade větší váhu na výzdobu živého příbytku, naší duše. Tuto výzdobu může si i ten nejchudobnější člověk dopřáti a zjednati.

Salomounův chrám musel býti během času vícekrát opraven. Naposled byl od krále Nabuchodonozora vyloupen a zbořen. To byly smutné časy. Prorok Jeremiáš seděl na rozvalinách chrámových a nařikal, že nikdo již nejde k slavnostem. Zdaž by i dnes nemusel podobný věsti nářek? Je mnoho těch, kteří o svátcích do kostela nejdou; žijí v trestuhodné lehkomyšlnosti a netečnosti, jež se jednou na nich vymstí.

Sedmdesát let činili židé v Babyloně pokání, a potom jim dovolil perský král Cyrus, aby se navrátili do vlasti své a zbořený chrám znovu postavili. Učinili tak velmi rádi a byli se všech stran podporováni. A teď byl znovu zbudován chrám za zvuku trub a harf a za jásavého zpěvu vysvěcen; to bylo to čtvrté posvěcení. Mnozí židé plakali radostí, mnozí zase žalostí, poněvadž nový chrám nebyl už tak velkolepý jako ten starý. Než prorok Aggeus je těšil, řka, že nový chrám více bude proslaven než ten starý, protože do něho přijde Mesiáš. Tak nechť se ti těší, kteří se s chudobným kostelíčkem, s chudobnou kaplí nebo s modlitehnou spokojiti

musí, že i zde při mši svaté Vykupitel je přítomen, a že to nuzné jeho obydlí je v jeho očích skvostnější, než nádherný protestantský dóm nebo velkolepá synagoga neboli mešita, neboť v těchto nepřebývá Pán Ježíš.

Nový chrám byl od krále Antiocha, jenž chtěl vyhubiti židovské náboženství, znesvěcen; nechal on v něm modly pohanské postaviti a jim oběti přinášeti. Udatní makabejští hrdinové, bojující za víru a za vlast, vydobyli chrám z rukou pohanů, očistili od všeliké modloslužby a znovu vysvětili, ozdobivše jej zlatými štíty. Lid plesal a se radoval. A Judas nařídil, aby výroční den toho posvěcení (25. Caslen) jako památný a zasvěcený den od židů rok co rok se slavil po osm dní. Zde máme původ posvěcení, jež každý rok na podzim slavíme. Židé pcdrželi tento zvyk; v evangeliu čteme, že i Pán Ježíš byl v Jerusalemě na slavnosti posvěcení chrámu.

Modloslužba teď se sice v našich chrámech nekoná; ale kolik chrámů bylo katolikům urváno a v turecké mešity a protestantské modlitebny proměněno! Za války bylo mnoho kostelů zbořeno anebo v magaciny, ba i ve stáje proměněno a vyloupeno. Do mnohých kostelů dobývají se zloději, vylupují tabernakl a znesvěcují svaté hostie. I jinak se hřeší v kostele nepřislušným chováním a pohoršením. Za všechny takové hříchy máme Pánu Bohu zadost činiti a za odpuštění prositi.

Tří domů má si každý člověk nejvíce vážiti a je milovati: domu Božího, školního a otcovského; na prvním místě Božího. Budiz nám místem zamilovaným, kde můžeme s Pánem Bohem důvěrně rozmlouvat i jeho útěchy a pomoci sobě ve svých potřebách vyžádati.

Matka Boží se svým Děťátkem.

Něco o blah. Bernardetce.

Ve Francii vyšla právě zajímavá kniha pod názvem: „Lurdy, svaté město“. Jedna kapitola věnována výhradně miláčkovi nejsv. Panny, Bernardetce Soubirousové. Něco z ní podáme tu našim čtenářům.

Když ukončily se dva týdny velkých zjevení, žádalo duchovenstvo, by do jeskyně nechodila. I poslechla. Návštěvníky, kteří o to prosili, dovedla až k lesíku, ale ne na stezky massabielské, omlouvajíc se, že „nemá dovolení“.

Kdokoli jí prosil, by vyprávěla o zjevení, učinila to prostince. Ale pustil-li se kdo s ní do učené hádky, odpovídala krátce: „To jest, co jsem viděla. Nevěříte-li, nemohu za to.“

Jistý kněz prosil, by mu požehnala. Odpověděla: „Ó nikoli, velebný pane! Vám přísluší žehnat.“ Dotýkali se jejího oděvu jako svatých esatků. S vesnickou ironií zvolala: „Jaká to pošetilost!“

Návštěvníci přinášeli jejím rodičům různé zásoby, peníze, zlato. Odmítala vše s pocitem uražené důstojnosti. Když až příliš lidí ji obléhalo, utekla se do kláštera sester neverských v Lurdech. Tam byla spatřena, jak si hraje s malými dětmi z opatrovny. „Skáče me přes provaz . . . přeskočíme ho až do ráje,“ řekla při tom známé osobě. Radost, mír a klid — to byly hlavní známky její duše. Zнала dobře nebeskou cestu duchovního dětství, kterou později hlásala sv. Terezička.

Jistý kněz táže se o její úloze.

„Jsem jen služebnicí Matičky Boží.“ odpovídá prostě.

„A platí ti dobře?“

„Ještě jsme se nedchodly o podmínky.

„Budeš na Ni mnoho žádat?“

„To jest! Její vše. Nebude-li se mnou spokojena, propustí mne.“

Vedle pokory, jež na sebe zapomíná, jaká to u ní láska ke slabým, jaká

obětavost pro ty, kdo trpí! Ve svém spojení s Bohem ta, jež kázala skvělým znamením kříže, ta, jež bez únavy modlila se růženec, zdá se, že nenesne dlouhých reflexí. „Neumím rezjimat,“ stýská si. Ale za to jediným vzletem povznáší se k Bohu jako ptáček ke slunci; zůstává u Něho jak dítě na klíně své matky.

Její čisté srdce zachovává si všechny svaté náklonnosti. Když odchází do noviciátu v Neversu, s pláčem loučí se s matkou, s pláčem s drahou jeskyní. Omdlévá při zprávě o smrti matčině 8. prosince 1866; oplakává později smrt svého otce i smrt pana faráře Peyramale.

Mužná klášterní výchova vypěstila ještě více její srdce. Jakou nezapomenutelnou vzpomínku zůstavila v Neversu Sestra Marie-Bernarda, lurďská Bernardetka! Přichází tam 7. července 1866. Nazíří ucvacuje celý klášter vypravováním nebeských vidění, ale pak noří se v mlčení, říká: „Přišla jsem se zde ukryt.“ Obláčky má 29. července t. r. Brzy těžká nemoc přivádí ji na kraj hrobu. Tamní biskup spěchá k ní, by přijal její klášterní sliby 25. října 1866 — a hle, náhle jest uzdravena. Její mistryně v noviciátě Matka Maria Vanzou, vychovává ji pro život obětí. Marie-Bernarda plna pokory a sebedůvěry poddává se této těžké škole.

Nová čekatelka diví se jejímu pokolení. „Ale slečno,“ upokojuje ji, „to přece nic není.“

Žádají, by pověděla svým spolusestrám nějaké slůvko na povzbuzenou. „Ach,“ vymlouvá se, „co chcete dostat z kamene?“

Slyší, že v Lurdech prodávají její obraz za 2 halře. „Za víc nestojím,“ odpovídá.

Tato umrtvená duše je k druhým obdivuhodně něžná a laskavá. Jako ošetřovatelka nemocných koná pravě

divy mateřské něhy k trpícím spolu-
sestrám.

Sama churava, oslabena asthmou
a chrlením krve, snáší zmužile své
utrpení. „Ach, co vše třeba trpět za
hříšníky,“ potěšuje se.

Konečně choroba vzuřstá a nemocná
tráví celá léta v nemocnici klášterní;
ve spojení s Ježíšem přijímá vše, i co
nejvíc jí stojí. Její slovo mírní a těší,
její modlitba potěšuje a uzdravuje.

R. 1877 trpí ohromným vředem na
noze. Zápasí se smrtí. „Ó můj Ježíši,“
volá, „zapomínám na svůj kříž, vi-
dím-li Tvůj.“ Představená žertuje —
hrdinně: „Co tu děláte, náš lenošku?“
„Zastávám svůj úřad nemocné.“ A
tento úřad výkupné oběti budí v ní
radost: „Jsem šťastnější s Kristem na
kříži, než královna na svém trůně!“

„Sestřičko, trpíte mnoho?“
„To vše je dobré pro nebe. Nechci
útěch, ale sílu a trpělivost.“

A když Ukřižovaný dokončil v její
duši svůj obraz, umírá Maria-Bernarda

s onou modlitbou, kterou tak často
v jeskyni se modlívávala: „Svatá Maria,
Matko Boží, pros za mne hříšnici, bid-
nou hříšnici...“

Bylo to ve středu velikonoční 16.
dubna 1879, ve čtvrt na čtyři od-
poledne.

Všechen lid ji velebí a provází na
místo odpočinku v kapli sv. Josefa..
Vzývají ji a velikých milostí dosahují.
Zvláštní komise 20. srpna 1908 za-
číná přípravné práce. Dne 20. září t. r.
nalezeno její tělo bez porušení. Nyní
odpočívá v krásném náhrobku, kam
přicházejí četní poutníci.

Dne 13. srpna 1913 zahajuje Pius
X. proces beatifikační. Pius XI. pro-
hlašuje ji 25. června 1925 za blahos-
slavenou. Nové milosti — nové zá-
zraky. Nová komise svolána v březnu
1932 k prozkoumání těchto zázraků.
I doufáme, že za nedlouho buďme
moci se k ní modlit: „Svatá Bernar-
detto, croduj za nás!“

M. Tesařova:

Matce Boží.

Ó Maria, Ty milá Máti Boží,
slyš naše volání,
když vůle Boží kříž na bedra vloží,
buď naše zastání.

Pláště lásky své nad námi rozestírej
a útěchu lej v hrudi,
dlaň Tvoje kanoucí nám slzy stírej,
i naší matkou buď.

Jak dobrá matka ujmi se svých dětí,
když v bidě stenají,
vždyť na sta vzdechů k Tobě vzhůru letí
v Tvou pomoc doufají.

To Srdce Tvoje veliké jak moře
a hloubky bezedné,
tam ukryje se neštěstí, i hoře,
slast vrací srdce Tvé.

Ó Maria, Ty milá Máti Boží,
nás v žití opatruj,
až duše naše světa bídý složí,
ó tehdy při nás stůj!

Dojemný příběh.

P. Drouart z Lezey byl již dva roky v útulku malomocných, když jistého rána přišel k němu zámožný Japonec, přivádějící s sebou mladou a krásnou dívku. Představil ji jako svoji net; byla protestantkou, mluvila výborně anglicky, výtěžně studovala, ale ke konci dodal, obrácej se k dívce: „Přivedl jsem ji, netroufaje si jí vyjevití důvod k tomu. Necht' mi odpustí, že jsem to před ní zatajil. Má neteř je stížena malomocenstvím.“

Při těchto slovech zůstala mladá dívka jako omráčena a pak vybuchla v pláč. Strýc se vzdálil . . . Když kněz ji navštívil v jejím malém pokojíčku, neplakala již, ale ztrnulý, zoufalý pohled působil příšerným dojmem. Z očí zírala nezlozná vůle, že chce umřít. Tak minuly dva měsíce. Kněz ustavičně se obával, aby si nesáhla na život. Ale ponenáhlu jeho vlivem a v ovzduší, jež uměl kolem sebe vytvořit, v ovzduší křesťanské odevzdanosti, mladá dívka se uklidnila a smířila se s životem. Dala se poučit ve víře katolické a vrátivši se do lůna sv. církve, začala obětavě ošetřovati své malomocné bratry a sestry.

Po roce kněz udiven, že neobjevují se u ní žádné příznaky strašlivé choroby, poslal ji k lékařské prohlídce do Tokio. Vrátila se s vysvěděním, že nikdy nebyla malomocenstvím stížena.

„Nuže, drahé dítě,“ řekl kněz, „vzdalte se rychle odtud a pospěšte do domova!“

Ale ona vrhla se mu k nohám, prosíc snažně, by jí přijal jako ošetřovatelku.

„A jestli se nakazíte?“

„Chce-li to Bůh, staň se jeho nejsvětější vůle!“

Nuže, nyní již po dvanácte let ošetřuje malomocné přes hnušný zápach

ran a otravný dech ubožáků. Tato mladá dívka, náležející k nejpřednějším rodinám v Tokio, byla jednou z velkých apoštolských radostí P. Drouarta de Lezey.

*

Jak se modlili za dešť.

P. Hopsommer píše z čínského města Fan-Kiau-Kata: Bylo to v ektávě svátku ochrany sv. Josefa, patrona města Kata. Vzávali jsme ho o vláhu. Na večer slyším, jak dvě děti modlí se na ulici za dešť. Záhy se k nim připojily jiné hlasy a brzy na 60 osob chodilo po městě a po celý večer se modlily růženec. Pednět k tomu dal patnáctiletý Kao-Kang-I. Zavalal jsem ho a blahepřál mu.

„Kolik růženců jste se pomodlili?“ — „Čtyři.“ — „Velmi dobře. Ale od nynějška pomodlíte se pouze jeden a mezi každým desátkem zazpíváte píseň. Dbej však, by to netrvalo déle než tři čtvrti hodiny!“

Katechista uspořádal průvod. Nadšení bylo všeobecné. Přišly všechny děti, ano i několik dospělých. Po celou ektávu ozývaly se po městečku zpěvy a modlitby. Musel jsem se vydati k jistému nemocnému desti daleko, ale až tam doznávaly zpěvy mých dětí z Katy. Dojalo mne to. Jak by to nedojalo i Pána Ježíše! Dcstavil se bojný dešť. I mchli jsme zasévatí pole, jež záhy začala výborně klíčit. Týž průvod pořádně ve všechny soboty májové i ve všechny pátky červnové.

Kdykeli potřebujeme deště, uspořádáme třídení průvod modliteb a zpěvů — a vždy chdříme, o co prosíme.

*

Ještě něco z Fan-Kiau-Kata.

Týž misionář píše: P. Vieger pepsal velmi živě umučení sv. Symferiána.

Když moje děti to přečetly, ihned mne prosily, aby to mohly zahrát.

„Co vám napadá?“ zvolal jsem. „Kdo by to zahrál? Všichni starší hoši musejí pracovat na poli!“

„Vezmeme školní děti. Katechista bude představovat matku mučedníkovu. Představení již jest přichystáno. Půjde to dobře.“

„Nu, tedy s chutí do díla!“

Hrálo se v neděli po požehnání. Mnoho osob bylo až k slzám dojata. Svatého Symforiana představoval malý hošík, jenž nainv podal jeho city. Výslední dojem byl hlubší než po misi.

„Otcě,“ řekl mi nejeden po ukončení představení, „raději chci umřít, než dopustiti se smrtelného hříchu — jako ten mučedník!“

Zvláště dojala všechny scéna, v níž mandarin nabízí marné světcí výnosný úřad. Když se mu to nepodařilo, vyňal ze skříně 50 stříbrných uncí a položiv je na stůl, řekl: „Odřekni se víry a bude to tvoje.“ — „Padesát uncí? To je málo!“ — „Že málo? Přidám druhých padesát! Těch sto uncí bude tvoje, poslechněš-li mne . . .“

„Sto, uncí, tisíc uncí, deset tisíc uncí toť příliš málo za duši nesmrtelnou.“

O této scéně řekli mnozí: „Jak jest to krásné, zřící se sto uncí a zůstatí věrnými svatě víře . . .“

*

Dovidáme se o několika uzdraveních v indickém městě Goa v kostele Bon Jesu, kdy vystaveny tam byly ostatky sv. Františka Xavera v prosinci 1931. Šestileté dítě Valeria Augustin z Karakaly (v Mangalaře), stížené od čtyř let úplným ochrnutím, nemohlo pohnouti ani rukou, ani nohou. Marně rodiče jeho hledali pomoci u lékařů v Madrasu a v Mangalaře. Otec přinesl dítě 12. prosince do Goa a dal mu polibiti náhrobek velkého apoštola Indie. Těže chvíle pocítilo dítě, jako by mravenčí svrbení po rukou a nohou a hned na to vstalo úplně zdrávo.

*

Příklad ze života.

(Ze sbírky dra K. Oberhammera.)

Na dveře fary bylo zaklepano. Mladý poštovní úředník chtěl mluvit s panem farářem. Po několika minutách objevil se na schodech kněz. „Důstojný pane,“ pravil silný, mladý muž, „odpusťte, že vás ještě teď vyrušuji. Jest však první pátek a přál bych si jíti k svatému přijímání.“ — „K svatému přijímání?“ otázal se s údivem kněz. „Cožpak nevíte, že jest již šest hodin večer a že nemůžete jíti k sv. přijímání, nejste-li lačen?“ — „Důstojný pane, vim to. Jest již pozdě, ale dosud jsem ničeho nepožil. Mohu jíti tedy k sv. přijímání?“ — „Proč jste nepřišel dnes ráno?“ — „Jsem poštovním úředníkem. Od 9 hodin večer do šesti ráno byl jsem v poštovním voze. Nato bylo mi svěřeno důležité poslání, takže jsem skoro celý den byl na cestách. Věděl jsem, že jest první pátek a ani dnes jsem nechtěl vynechatí svatě přijímání. Chodíval jsem k němu v tento den již od 16. roku. Jest již opravdu tak pozdě, že nemohu přistoupiti ke stolu Páně?“

S úctou hleděl kněz do mužné tváře mladého muže. „Neměl jste pokušení porušiti půst?“ otázal se, bylo přece tak parno!“ Mladý hrdina se usmál: „Opravdu, bylo děsné parno, vyschlo mi pořádně v ústech, ale vydržel jsem to.“ — Po desíti minutách činil obětavý úředník v kostele díkučinění.

Něbyl to zvyk, k vůli němuž přinesl tuto obět. Když se ho kněz tázal, proč chodí vždy na první pátek k sv. přijímání, odvětil: „Víte, důstojný pane, sám, jak právě mladý člověk potřebuje dnes posily, aby přemohl všechna pokušení a zůstal věrným Bohu. Pobádá mne však k tomu i dvánácté zaslíbení Nejsv. Srdce. Na svých cestách nevím opravdu ani dne ani hodiny. Konečně již cd dětinství učila nás dobrá matka, abychom chodili na první pátek k svatému přijímání.“

*

Obrázek z Holandska.

Jistý kněz Tyrolák zajel si na několik dní do Holandska. Dosud pokládá jen svoji otcínu za „svatou zem“, o jiných soudil, že nejsou příliš oživeny duchem Kristovým.

Ubytoval se v malém městečku se 6—7 tisíci obyvatel a pozoroval bedlivě tamější katolický život. Byl právě předvečer svátku Bož. Srdce. Zástupy klečely před vystavenou nejsv. Svátostí ponořeny v tichou modlitbu, zástupy obléhaly tři zpovědnice až pozdě do noci. Ráno od 5—9 hodin byl kostel nabitý. Samozřejmě, že skoro všichni šli ke sv. přijímání. U lavičky klečelo i množství dítek s celým shorem učitelským. Tak tomu prý bývá v každý první pátek.

V dalších deseti dnech poznal kněz holandské katolíky ještě lépe. Denně chodí tolik lidí ke sv. přijímání, že jest třeba rozdávat sv. přijímání po celou dobu mše sv., aby se tato příliš neprotáhla. I denní sv. přijímání dítek kvete. U stolu Páně jest však tam viděti častěji hochy než dívky. Skoro denně chodí s nimi i jejich učitelé. Závistění hodní kněží, závistění hodné rodiny a děti! Ve školním roce chodí skoro 80% dětí denně k sv. přijímání. Obtíže tím vzniklé jsou odstraněny tím, že škola začíná o půl hodiny později. Snídaní dostanou u Sestřiček. Vydání hradí se pak měsíčními sbírkami po kostelích.

Kněz myslil s počátku, že to vše konají pouze ze zvyku. Když se však dověděl, že v městečku slaví skoro ročně někdo primici, změnil svůj úsudek. Jest známo, že Holandsko má nejvíce misijních povolání na celém světě. Užitek častého sv. přijímání jest zde úplně jasný.

*

I pohané se zasvěcují nejsvětějšímu Srdci Páně. Obec Perumal v Jižní Indii zasvětila se 1. ledna t. r. slav-

nostně nejsvětějšímu Srdci Páně. Pohanským kuliům (dělníkům) bylo řečeno, že jim všem Božské Srdce požehná. Nejednen z nich se dobrovolně přihlásil a podepsal zasvěcení. Po mši sv. posvětil Rev. Fr. Ayraud obraz Božského Srdce a jezuitský frater Pitchaimuthu, rodem Ind, předčítal zasvěcení. Potom se všichni i pohané modlili: „Stvořiteli, Pane a Bože můj! Nejsvětější Srdce Ježísovo požehnej nám, spas nás!“ Někteří pohané dokonce poklekli, ač to velice neradi dělají. Někteří kuliové také tancovali před obrazem nejsvětějšího Srdce. — Srdce Páně, smiluj se nad těmito i nad jinými pohaný!

*

Slepec u sv. Otce. Všichni, kdo v audienci jsou přijati ve Vatikáně, jsou hlubece dojati laskavou pozorností, kterou sv. Otec projevuje všem svým synům. Nedávno v sále konsistorním přijal skupinu poutníků a každému z nich dal k políbení svůj prsten. Pozornost jeho upoutal vysoký mladý muž, který se choval však jaksi nevšímavě. Sv. Otec odcházejce, ptal se demáciho komčího po příčině. Zvěděv však, že mladý ten muž oslepl ve válce, vrátil se k němu, promluvil k němu několik slov otcovské něhy a pak pedal mu ruku, kterou slepec dojat stiskl a se slzami políbil. Jaký to dojemný a symbolický čin! Církev, představená Hlavou, sklání se k těm, kdo trpí a vlévá do jejich srdce slova útěchy.

*

Čtvrtá Církev. Jistý švýcarský katolický list poukazuje na čtvrtou Církev. Není prý pouze Církev bojující, trpící a vítězná, ale i — spící. Jak — spící? Nu ano. Náleží k ní křesťanství rodiče, kteří zavírají oči nad chováním svých synů a deer, kteří nevědí, kdy jsou hodiny sv. náboženství; kteří přicházejí vždy pozdě na mši svatou a pravidelně scházejí na kázání.

R Ů Z N Ě Z P R Á V Y.

Narozeniny sv. Otce.

Dne 31. května slavil sv. Otec 75. výročí svých narozenin. Pro většinu lidí jest tento věk dobou ústrani; pro sv. Otce jest to věk neúnavné činnosti. Ostatně Pius XI. těší se neobyčejnému zdraví, které mu umožňuje snášeti každodenní námahy a práce. Z celého světa přicházejí do Vatikánu telegramy, jichž nesčíslné množství opakuje přání všech srdcí: *ad multos annos!*

*

Nad věčným městem vévodí nyní dvě sochy Božského Srdce Páně. Jedna stojí v zahradě jezuitského generalátu pod Janikulem, druhá na Castro Pretorio nedaleko nádraží. Je postavena na kostele nejsv. Srdce Páně, zbudovaném bl. Janem Bosco. Věž kostela byla dlouho nedostavěna. Tu salesiánští studenti v daleké Argentíně přišli na myšlenku, že by na oslavu blahobřečení Don Bosca věž nějak pěkně mohli zakončiti. Udělali sbírku a dali zhotoviti krásnou sochu Srdce Páně, která tam byla umístěna. Je šest a půl metru vysoká a celá pozlacená.

*

Nalezení hrobu sv. Jana Evangelisty.

Zvláštní archeologická komise rakouská pracuje na vykopávkách v Efezu a v jeho okolí, pátrajíc zejména po památkách křesťanských. K nejdůležitějším nálezům jejím patří hrob sv. Jana apoštola ve zříceninách jistého chrámu efezského.

Víme, že sv. Jan u věku více než sto let zemřel v Efezu, kam se byl uchýlil s nejsv. Pannou a kde založil velmi důležitou obec křesťanskou.

Pan Miltner, předseda oné komise, vypravuje o tom: „Nalezli jsme kostel v dosti dobrém stavu; zvláště jsme byli nadšeni množstvím byzantinských

mosaik, které jsme tu odkryli. Naše pozornost soustředila se na kamenném dláždění. Mezi jiným zpozorovali jsme tu kamenný kříž, který dal se pozdvihnout. Mezitím, kdy jsme o to usilovali, unikal z nitra celý oblak drobného bílého prachu. Hledajíc dále — poznali jsme, že to kamenný hrob, jenž podle nápisu náležel sv. Janu.“

Hrob byl naplněn bílým prachem. Víko mělo na konci tři otvory, jimiž dle zdaní prach unikal. Podle starobylé legendy tělo svatého Evangelisty změnilo se hned po pohřbu v jemný prach. Křesťané, kteří putovali ke hrobu, spatřili jednoho dne, jak z hloubi vystupuje obláček bělostného prášku. Zároveň si všimli, že osoby, na nichž prášek ten se usadil, zůstali ochráněni od nemoci, zvláště od moru, který té doby zuřil v městě i v okolí. Zpráva o tom rychle se rozšířila, i přicházeli nesčíslní poutníci, by nasbírali si hrstku záračného prášku. Konečně nával byl takový, že po čtyři dni v týdnu museli kostel zavírat.

Efez byl později rozbořen a na jeho místě vznikla bídná turecká vesnice. Tam nyní se pátrá. Nevěřící pan Miltner nevěří ovšem v zázraky. A přece on i jeho spolupracovníci viděli právě tak, jako první křesťané, vystupovati z hrobu průhledný a zářivý obláček bílého prášku.

Pan Miltner vysvětluje si to průvanem, jenž prochází zmíněnými třemi otvory. Ale dosud nemohl naléztí v hrobě v z n i k t o h o t o p r ů v a n u.

*

5000 franků, aby mohli mítí mši svatou.

V Mongu na jižním konci Afriky bydlí 27 katolíků, z nichž 20 je černochů. Dlouho usilovali o misionáře, ale marně; i zaplatili 5000 franků, aby

z apoštolské prefektury v Broken-Hill mohl kněz letadlem se k nim dostat a sloužit jim mši sv. Prefekt apoštolský jim totiž řekl, že nemožno kněze poslati na tak dalekou cestu, k níž je potřeba mnoho dní, leč jedině letadlem, což však stojí několik tisíc franků. Horliví ti křesťané necouvli před žádnou obětí, by měli to štěstí obcovati mši svatě.

Jaké to naučení pro ony pohodlné křesťany, kteří tak blízko mají do kostela a nechtějí se vyrušovati. Kněží je málo. Nečekejte, až budete pozbaveni dobrodiní, byste ocenili mši svatou.

Záslužná pout. Italské noviny zmiňují se o jisté poutnici k sv. Antonínu Paduánskému, jež přibyla k jeho hrobu s dřevěným křížem na ramenou. Je to Uherka. V únoru vydala se na pout z vesničky Vosig a putovala pěšky, nesouc na ramenou dřevěný kříž, Rakouskem a Itálií až do Paduy. Žila z almužny dobročinných osob. Když stihla k cíli své pouti, položila kříž na stupních oltáře v basilice sv. Antonína. Jaký to obdivuhodný příklad v naší době materialismu a skepticismu!

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za ochranu cti a dobrého jména bližního a na všechny úmysly, jež poporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buďž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: **Boj proti pomluvám.**

Úmysl v listopadu 1932: **Důkladné poznání obcování svatých.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH: Ochrana cti a dobrého jména. (Hlavní úmysl.) — Bouře. (Báseň.) — Jakým je Ježíš králem? — Nebeská rosa. (Báseň.) — Pravá pobožnost k nejsv. Srdci Ježíšovu. (Pokr.) — Posvěcení v Starém zákoně. — Matka Boží se svým Děťátkem. (Obraz.) — Něco o blah. Bernardetce. — Matce Boží. (Báseň.) — Drobné články z života katolického. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVI.

BRNO, LISTOPAD 1932.

ČÍSLO II.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Porozumění víry v obcování svatých.

Hlavní úmysl.

Nadmíru potěšující jest učení katol. Církve o obcování svatých, jak se modliváme v apoštolském vyznání víry. V čem záleží toto obcování svatých? Záleží v tom, že my svaté, jako přátele Boží ctíme a vzýváme, příkladů jejich následujeme; oni pak za nás u Boha prosí a přeji nám, abychom tak žili, bychom jednou též slávy věčné účastni byli. Není to potěšující, mítí takové dobré přátele? Kde nalezneme lepší přátele jako svaté a svěťice Boží, především Královnu všech svatých? Dále máme obcování s dušemi v očišti. Tyto trpí časné tresty za mnohé hříchy, za které na tomto světě neučinili zadost. Činí tedy pokání v očišti tak dlouho, až úplně Pánu Bohu učiní zadost a teprve pak přijdou do nebe. Jaké máme obcování s dušemi v očišti? Takové, že se za ně modlíme, dobré skutky konáme, za ně mše sv. obětujeme, sv. přijímání též za ně obětujeme, aby Bůh pro naše prosby nad nimi se smiloval a tresty jejich ukrátil. Duše tyto po vysvobození z očištie z vděčnosti za nás u Boha orodují. To vše připomínají nám dva dny, svátek všech svatých a památka všech ze-

mřelých. Konečně máme obcování mezi sebou. Toto se jeví tím, že se navzájem za sebe modlíme, sobě pomáháme k dosažení věčného spasení. Dle slov sv. apoštola Pavla jest Církev tajuplným tělem Kristovým. Všichni věřící jsou s Ježíšem, božskou hlavou tohoto těla, podivuhodně spojeni, a tvoří Církev bojující, trpící a oslavěnou, mezi sebou co nejužěji spojenou. Tento útěchy plný článek víry, málo známý lidem, ukazuje nám, jak oprávněn jest Apoštolát modlitby, jehož úkolem je, horlivost všech věřících pro společné zájmy oživití a rozmnožení. Modlitba je totiž hlavní potřebou Církve. Modlitba je průlivem, jímž milosti nám potřebné k nám přitékají. Čím více modlitby je v Církvi, tím větší její síla a moc. Čím méně modlitby, tím větší její slabost. A proto Apoštolát modlitby dnes tak důrazně doporučí všem horlivým křesťanům, aby se netoliko pro sebe a za sebe modlili, nýbrž za celou Církev, za mystické tělo Kristovo, od něhož máme všecko, co máme. Ctěmež svaté a svěťice Boží, prosme za jejich mocnou přímluvu. Modleme se za věrné ze-

mřelé, neboť dobré a spasitelné jest za mrtvé se modliti, aby od hříchů rozvázáni byli a byli osvobozeni od trestů, jaké v očistci trpěti musí. Či neslyšíte jejich úpěnlivé volání: Smilujte se nad námi aspoň vy, přátelé naši, neboť ruka Páně dotkla se nás! Sv. František Sal. věrně nosil tento článek víry v srdci svém a pevně věřil, že věřícím prospívá a proto na cestách svých do každého bratrstva zapsati se dal, aby byl účasten modliteb, dobrých skutků a zásluh těch bratrstev. Když se tomu kdosi divil, odpověděl světec, že tak činí proto, aby snad v očistci dlouho nebyl držán a z něho modlením těch bratrstev brzy vysvobozen byl. Sv. Bernard uviděv jednoho bratra velmi pilně na poli

pracovati, pravil: „Milý bratře, pracuj jen statně a nestyď se žádného namáhání, buď trpělivý a ujdeš mukám očistcovým.“ Původ svátku jest tento: Jeden poutník vraceje se na konci X. století do Sicílie, navštívil tam poustevníka, jenž mu vypravoval své vidění, že zavržení andělé velice se na to mrzí, že v klášteře clunickém mniši modlitbou a almužnou tak mnoho duší vysvobodili z očistce. Což když opat Odilo uslyšel, poručil r. 998, aby ve všech jemu podřízených klášteřích dne 2. listopadu památka na všechny věrné dušičky v očistci se slavila a zde za ně zvláště modlitby, almužny a jiné dobré skutky se konaly. Tak potěšíme i nejsv. Srdce Pána Ježíše.

A. M. Kadlčáková:

Po bitvě na Soči.

(Vzpomínka příteli a jeho druhům.)

Hustý dým se valí krajem,
kde se bitva skončila,
na tisíce mrtvol leží,
až se země zbarvila.

Krví rudou zem se sytí,
slyšet křik a stenání,
a tam v dálce koník stojí,
hlavu k zemi uklání.

Mrtev leží pán tu jeho
s prostřelenou lehkou svou,
duše jeho odletěla
v jinou vlast tam nadhvězdou.

Pódle něho jiný leží
s ustřelenou pravicí,
z hlavy jeho krev se řine,
šepce slova lkající:

„Otče, matko, sbohem buďte,
i ty, bratře milný,
ve hrob tmavý ukryjí mne,
smrt až zkolébá mne v sny.“

A na levo kusy těla,
bez hlavy a bez trupu,
jak by chtěly žalovati
na tu hroznou potupu.

Na potupu těch nástrojů,
jež jim těla zdrásala,
aby světa vymoženost
nad nimi zde jásala.

S holem v srdci odvrací se
oko lidské od těch těl,
v nichž se ještě před hodinou
život plný síly chvěl.

V duši chvěje bol i soucit
s těmi, již zde skonali,
aby povinnost svou krutou
za vlast, národ konali.

Za vlast, národ, za císaře
tekla nevinná jich krev,
století to dvacátého
věru neblahý to zjev.

Na tisíce mrtvol leží
po bitvě té na zemi,
srdce žalem v ňadru skáče,
zrak se plní slzami!

Pomněnka.

Jarolím St. Pavlík.

Ke květinám, jež nám jsou obzvláště milé, patří i pomněnka. Skromná, útlá, ale krásná květinka modré nebeské barvy, jež nás na nebe pamatuje. Tam bydlí nebeský Otec a praví nám: Pomni na mne, pamatuj na mne, nezapomeň na mne. Nezapomeň, že jsem tvůj dobrý otec, jenž tě stvořil, jenž o tebe pečuje, jenž tě přivedl ke zdroji spásy, svatému křtu, aniž by sis toho zasloužil. Může-li matka, praví ústy proroka, na své dítě zapomenouti, aby se nesmilovala nad plodem života svého? A kdyby i ona zapoměla, já na tebe nikdy nezapomenu. Nezapomeň na mne! Nezapomeň každý den se pomodlit i každou neděli službám Božím obcovati.

Pamatuj na mne, nezapomeň na mne, volá k nám Pán Ježíš. Pomni, jak horoucně tebe miluji, jak mnoho jsem trpěl pro tebe, chtěje zachrániti tvoji duši. Pomni, že bydlím ve svato-stánku a toužím po tobě. Půjď tedy ke mně na návštěvu, sluš se se mnou ve svatém přijímání.

Nezapomeň na mne! Ó, Panna Maria na nás nezapomíná! Ale to je možno, že člověk zapomene na svou nebeskou Matku, že nechá růženec na kropence viseti, aniž by se jej pomodlil.

Nezapomeň na mne, volá na nás náš anděl strážný. Když přijde na tebe pokušení, nezapomeň, že stojím u tebe, že hledím na tebe, a že bych se rmoutil, kdyby ses dopustil těžkého hříchu. Nezapomeň na denní modlitbičku k andělu strážci.

Nezapomeň na mne, volá na tebe tvůj svatý patron, jehož jméno ti bylo na křtu svatém dáno. Když slavíš své jmeniny, pamatuj na mne a oslav je návštěvou chrámu Páně.

Svátek všech svatých a den všech věrných zemřelých upamatuje nás na ony, kteří nás přešli na onen svět,

jejichž těla odpočívají v posvěcené zemi, jejichž duše, když ne ještě v nebi, tak v očistci se zdržují a na naše přimlvy a na své vysvobození čekají.

Snad jsou mezi nimi už tvoji rodiče, můj milý ve stáří už pokročilý křesťane, a praví k tobě: Nezapomeň na mne, otce svého! Nezapomeň, jak jsem se namáhal a těžce pracoval, abys to k něčemu přivedl. Nezapomeň na mne, svou matku, která tě v bolestech porodila, o tebe pečovala, k vůli tobě celé noci nespala. Nezapomeň, jak jsem hleděla tebe zbožně vychovati. Pomni oněch dobrých naučení, jež jsem ti dávala. Zůstaň hodným, vděčným synem, vděčnou dcerou. Nezapomeň se za mne modlití a ve výroční den mé smrti nechej za mne mši svatou obětovati.

A zemřelý manžel mluví k tobě, milá vdovo: Nezapomeň na mne! Ať neplatí příslovi: Sešel s očí, sešel s myslí. Tolik let jsme spolu žili; i teď ještě patříme dohromady. Modli se za mne! A zemřelá manželka praví totéž a prosí o memento.

Pamatuj na mne, prosí tě bratři a sestry; vzpomeň si na nás, prosí tě dědeček a babička; nezapomeň na nás, prosí tě tvoji kmotři, učitelé, duchovní pastýři, dobrodinci. Nezapomeň na nás, volají na tebe i padlí bojovníci. Když jdeš kolem válečného pomníku, rozpomeň se, kterak jsme za tebe trpěli a smrt podstoupili, tobě příklad dali věrného vyplnění povinností, jež vyplniti jsme pod přísahou slíbili. Pomodli se za nás Otčenáš!

Pamatuj na nás, volají všechny duše v očistci. Miseremini mei saltem vos amici mei, smilujte se nade mnou aspoň vy, přátelé moji, neboť ruka Páně dotkla se mne. My ještě nevidíme tváře Boží, my tu žijeme ve vyhnanství, my trpíme velké bolesti, my jsme

opravdu ubohé dušičky. Nezapomeňte na nás, když slyšíte někomu vyzváněti, když hřbitov navštívíte, když zase někdo z osady umřel, když kněz koná memento po pozdvihování.

Nejenom na Vše svaté a na dušičky, ale i v jiný čas, a teď v listopadu po

celý měsíc, měsíc dušičkový, pamatujme na zemřelé a modleme se za ně. Oni se jistě osvědčí vděčnými a vyprosí nám u Boha hojně milosti a dopomohou nám ke šťastné hodině smrti.

Pravá pobožnost k nejsv. Srdci Ježíšovu.

Část II.

Napsal P. Jindřich Ramière T. J.

(Dokončení.)

V.

Takto pochopená pobožnost k nejsv. Srdci dovolí uskutečniti ve stycích s božským Spasitelem totéž pravidlo, jimž sám se řídil; jest to ono velké slovo, jehož nenajdeme sice v evangeliu, ale u svatého Pavla, který nazývá je „slovem Pána Ježíše“ — „*verbum Domini Jesu*“, a jež zní: „*Blaženěji jest dáti než bráti . . .*“ (Sk. ap. XX, 35.)

Ovšem musíme mnoho dostati od nejsv. Srdce Ježíšova, vždy, až do konce života budeme muset k němu prosebně vztahovati ruce. Ale právě tato jeho nesmírná velkodušnost probudí i v naší duši potřebu jemu též navzájem cosi dáti. Díky jeho velkodušnosti můžeme i my býti velkodušní, nebo přivlastníme-li si jeho zájmy, spojíme-li své touhy a prosby s jeho tužbami a modlitbami, pak můžeme mu dáti to, čeho nejvíce si žádá: můžeme mu dáti duše, vyprošující jim milost, princip spásy.

Touto schopností, jež nemá mezi, můžeme objati v celém rozsahu nesmírnou onu sféru, v níž se pohybují zájmy Boží, a můžeme zasáhnouti i její nejdalší končiny; můžeme účinně přispěti k obraně všeho, na čem mu záleží, můžeme nejen následovati Srdce Ježíšovo, ale tímto následováním i pracovati s ním a pro něho, bojovati s ním a pro něho a státi se jak on spasiteli duší.

Potom a teprve potom pochopíme správně pobožnost k nejsv. Srdci, která jedině našim spolupůsobením dosáhne celé své božské účinnosti.

Nechť ve všech zemích najde božský Spasitel duše obětavé, nechť všude najde pravé přátele, kteří nemají jiné ctižádosti, než přispěti k jeho vítězoslávě, kteří pracují k tomu nejprve modlitbou a pak vlivem, jež udělila jim Boží Prozřetelnost, a potom neváham tvrditi, dojde-li pobožnost k nejsv. Srdci tímto způsobem pochopení a uskutečnění, že hodina spásy lidstva není daleko.

VI.

Tvrzení to neopírá se pouze o pohnutky víry; spočívá již na úvaze čistě rozumové.

Víme, že v řízení světa má Všemohoucí cíl jediný: oslavu svého Syna spásou lidstva. Od chvíle, kdy cele se obětujeme tomuto cíli, stáváme se nástrojem Božím, máme účast na jeho moci a přes všechnu svou slabost jsme jisti, jak sám Bůh, že zdoláme všeliký odpor, že zvítězíme nad každou překážkou.

Ujištění pomocí s hůry přátel Srdce Ježíšova najdou ve své obětavosti k tomuto Srdci všechny prvky společenské spásy. Není ani víry zapotřebí, nebo postačí již pouhý zdravý rozum a upřímná vůle, bychom poznati mohli ono dvojí zlo, jež hubí lidstvo: v roz-

umech nedostatek pevného přesvědčení, v očích nedostatek velkodušné obětavosti. Lidstvo hyne, poněvadž pozbylo světla; a k světlu nemůže se dostat, poněvadž pozbylo lásky. Není pro ně spásy, než ve velkém rozvoji pravdy spolu s velkým rozlevem lásky. Jedině oheň, jenž kdysi sestoupil ve večeradle na apoštoly a jimi rozšířil se po celém pohanském světě, může rozptýlit hluboké tmy a rozežhátí smrtelné ledy moderního pohanství. Ale kde jest ten oheň, kde jeho výheň, ne-li v nejsv. Srdci Ježíšově? Jako dříve i dnes má ta výheň bezmeznou oživující sílu, jež touží vyzářovat, ale potřebuje k tomu vodičů. Necht' pobožnost k nejsv. Srdci vypěstí mu jich přehojně a pak lidstvo, byť i vězelo v sebe hlubším spánku smrtelném, vstane obrozeno plné síly a života.

Příběh.

Vizme krásný příklad apoštolské horlivosti!

Chudá dívka, jménem Klára, která nedávno zemřela v B., měla po celý život na mysl to jediné: by všude zastkvěla se sláva Boží, by všude bylo milováno nejsv. Srdce Ježíšovo!

Proto „Škola Božského Srdce Páně“ měla v Kláře horlivou apoštolku; na-

zývána všude listonoškou Srdce Ježíšova. Největší její starostí bylo, by všechny osoby, jež získala pro apoštolát modlitby, věrně modlily se denně desátek růžencový a své práce i svá utrpení obětovaly Srdci Páně. Slyšela-li špatné rozmluvy neb zpozorovala-li kde špatné knihy, hleděla mírně a laskavě zameziti zlo a šířiti dobro. Nejednou ovšem sklídila hanu a spílání; ale nehněvala se, ano těšilo ji, že může cosi pro Pána Ježíše vytrpět.

Musela těžce pracovat, by si vydělala na živobytí, ale přes to chodila denně na mši svatou a raději obětovala spánek, než aby zanedbala, co považovala za svoji povinnost.

Dítky, chudinu a služebně učila čísti, měla katechismus a předčítala jim ze „Školy Božského Srdce Páně“. Často navštěvovala nemocné a opatrovala jim dobrou četbu.

Záhý uzrála její duše pro nebe. Pán chystal jí věčnou odměnu. Těžce onemocněla a zbožně přijala poslední sv. svátosti. Smrti se nebála; a proč by se jí lekala, když celý život pracovala pro nejsv. Srdce Páně?

Zemřela v první pátek měsíční. Všichni, kdo ji znali, viděli v tom zvláštní milost nejsv. Srdce, které nyní na nebi jest její velkou odměnou.

Marie Tesařová:

Smilování.

Smilování, dobrý Pane,
se svým lidem měj,
v nitro bolem rozešťvané
lásku svoji lej!

Smilování s bídou naší,
utíš její vzdech,
láska Tvoje bolest plaší,
sluncem tvorů všech...

Smilování Srdce Krista
světu přináší...
A co svět Ti za to chystá,
Pane nejdražší?

Smilování nechej skanout
světa do plání,
srdcím zas svou milost vanout,
strach jež zahání.

Smilování ze Tvých skrání
ať již zasvítí,
pak Tvé svaté požehnání
duše pocítí.

Otčenáš za duše v očistci.

Jarolím St. P a v l í k.

My máme svým spolubližním skutky křesťanského milosrdenství prokazovat, aby se na nás vyplnilo, co Spasitel právem pravil: Blahoslavení milosrdní, neboť oni milosrdenství dají.

Nejenom živým, ale i mrtvým můžeme a máme skutky milosrdenství prokazovat, skýtající jim duchovní almužnu; almužnu modlitby a přimluvy, oběti, umrtvování, dobrých skutků a odpustků. Když už nám každý žebrák za almužnu děkuje, ó jak budou nám vděčny duše zemřelých a nám vyprošovatí požehnání Boží!

Na mnohých místech je zvykem, že se po večerním klekání ještě menším zvonek zvoní za duše v očistci, aby se křesťané pomodlili za ně Otčenáš. Tento Otčenáš dává nám příležitost přemýšletí o stavu duší očistcových, když si vezmem tu práci o tom rozjímatí.

Otče náš, jenž jsi na nebesích. Pán Bůh je i duším v očistci dobrým otcem. On je musí sice trestati, to činí každý otec, ale On to míní s nimi dobře. Mají se státi úplně čistými, aby byly schopny a hodny, patřiti na tvář Boží. Tam vzhůru je náš pravý otcovský dům, tam se budeme cítiti opravdu doma. Zde na zemi panuje velká nouze o byty, mnohé rodiny nemohou najíti neb zaplatiti. Ale v domě nebeského Otce jsou mnohé příbytky, jak pravil Spasitel. Duše očistcové by se rády do jednoho z nich nastěhovaly.

Posvět se jméno Tvé! Duše očistcové ještě se nemohou do nebeského bytu nastěhovati, protože se nezachovaly podle významu této prosby. Dopustily se mnohých všedních hříchů neuctivým vyslovováním svatých jmen; byly vlažné a nedbalé ve službě Boží, v modlitbě, návštěvě chrámu

Páně, bážlivé ve vyznávání viry. Zato musí teď pykati.

Přijď k nám království Tvé! Království nebeské. Ó, jak touží duše očistcové po nebi! Ono však je pro ně zavřené, dokud by posledního haléře nezaplátily. Napřed musí býti dluh vyrovnán. Ó, jak se radují, když jim pomůžeme tento dluh po částkách splatiti!

Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Duše v očistci jednaly na zemi proti této vůli; teď to musí napravití a odevzdati se do vůle Pána Boha, jenž je do očistce odsoudil. Je to však i vůle Boží, abychom jim našimi přimluvami pomáhali.

Chlěb náš vezdejší dej nám dnes! Pozemského chleba nepotřebují dušičky; zato však duchovního chleba, modlitby; zvláště však nebeského chleba, svatě Eucharistie, jenž se jim podává při mši svaté. V den dušiček je církev v tom velmi štědrá, dovoluje kněžím v tento den třikrát mši svatou za zemřelé sloužiti: mnozí křesťané jdou na dušičky k sv. přijímání a obětují je za jejich vysvobození.

A odpusť nám naše viny. Ve svátosti pokání odpouští nám Pán Bůh naše viny, naše hříchy, i věčné tresty; avšak tyto poslední zaměňuje v časné tresty v očistci, podobně jako když k smrti odsouzený dostane milost, nebývá propuštěn na svobodu, ale odsouzen k dlouhému, i doživotnímu žaláři, část toho trestu můžeme duším v očistci zkrátit.

A neuveď nás v pokušení. Když byli zemřelí věřící proti pokušením lépe bojovali, nemuseli by tak dlouho a tak mnoho trpěti. Na štěstí nejsou teď vydány žádným pokušením; čas zkoušky uplynul; teď jsou v dobrém ustálení, teď již nemohou více zhře-

šiti, nemohou Pána Boha urazit. A to je dobře.

Ale zbav nás ode zlého. Amen. Největším zlem je ovšem peklo; od toho nechť nás Pán Bůh zachová. Ale i očištěc je velikým zlem. Od toho zla nechť Bůh na naše přimluvy dušičky vysvobodí! A porta inferi erue, Domine, animas eorum, od bran pekelných vysvoboď, Pane, duše jejich! Peklem vyrozumíváme zde podsvětí, také očištěc.

Lépe, když zde na světě snášíme ta všelijaká zla v duchu kajícím, abychom

unikli zlu očištěcovému. Lépe, když odpykáme časné tresty už zde na zemi, než tam na onom světě; neboť zde jsou mnohem lehčí. Kdo z nemocných trpí na lůžku velké hoolesti, nechť se těší; na onom světě bude to mítí lehčí.

Darujme tedy duším v očišti každý den aspoň jeden Otčenáš s přidavkem: Odpočinek věčný dej jim, ó Pane! Jiní budou potom za nás Otčenáš se modlití; neboť, jakou mírou my budeme měřiti, takovou nám bude odměněno, jak praví Spasitel.

Srdce Ježíšovo, schránko spravedlnosti a lásky.

Rudolf Rozkošný.

Při umučení bylo Srdce Ježíšovo schránkou spravedlnosti Boží; Pán Bůh na něm ukázal, jak přísně trestá hříchy. Tuto spravedlnost již tušili pohané, ba mnozí jejich mudrci vážně o ní mluvili. Ale jiná vlastnost Boží se objevila při smrti Kristově, kterou žádný ze smrtelníků ani netušil, a která nikomu z lidí nepřišla na mysl — nesmírná láska Boží, nekonečné milosrdenství. Srdce Kristovo bylo schránkou této lásky Boží, již miloval ty, kteří jej nemilovali, a kteří se proti němu vzbouřili. A tato láska jest tím větší, čím je větší vina a nevděk lidí.

Svět nevěděl, že spravedlivý Bůh může také nekonečně milovat, a že je nekonečně milosrdný. Proto lidé majíce na duši vinu, neměli žádného pokoje. Bohové závidí smrtelníkům štěstí, tak se domýšlel starý svět, a byl to velký pokrok v poznávání Boha, když Plato učil, že bohové nemají závidi. (De republ. 2, 37 a). Ale jak daleko bylo ještě odtud k myšlence lásky, a to lásky nezištné, se obětující, mající slitování. K tomu ani největší pohanský myslitel nedospěl. Mojžíš to jen tušil, ale až na konci svého života (Deut. 6, 4. 5.) Zřídka je tato

myšlenka proslovena v Žalmech neb u proroků. Ve Starém zákoně se jeví Bůh jako Pán, Pán zástupů, jenž hříchy trestá do třetího a čtvrtého pokolení. Mluv ty s Bohem, pravili židé k Mojžíšovi, neboť my se bojíme; nikdo nemůže Boha viděti a žíti. (Ex 33, 20.) Ovšem měli důvod k strachu, když uvažovali, kdo je Bůh a čím jsou oni, obtíženi tolika hříchy. Proto volá žalmista Páně: Tělo mé se děsí strachem před tebou, a tvých soudců obávám se. (Ž. 118, 120.)

Bůh musil člověku napřed prokázat lásku, lásku nesmírnou, nevšlounou, a přece takovou, kterou by člověk na vlastní oči viděl a nemohl ji popřít, aby se povzněl k poznání, že Bůh je láska. Bázeň Boží zůstává převládající vlastností i u lidí zbožných, která však vzpomínkou na lásku Ježíšovu se rozplývá a místo ní se srdce plní láskou a volá: Milujme Boha, neboť on první miloval nás. (1 Jan 4, 19.) Ukázala se láska a lidumilnost Spasitele našeho (Tit. 3, 4), ne jako kdysi na Sinaji za hřmění a zemětřesení, zjevila se v tiché, němé noci. A před ním nejde strach, nýbrž kde se objeví, tam je radost. Nebojte se, pravil anděl pastýřům, neboť od-

ložil blesky své všemohoucnosti, skryl svou korunu jako Stvořitel a Pán vesmíru pod roušku chudoby a svou věčnou velebnost zahalil do podoby služebníka. Je jako ten nejslabší, nejchudší ze všech pozemských tvorů, jako plačící dítko bez pomoci. Přichází tiše jako rosa v tiché noci (Is. 45, 8).

Nyní již se svět nesměl báti Boha, ač měl na svědomí mnoho hříchů — neboť kdo se bojí dítko? Naopak ve své bídě musil dojít k poznání, že vše obdrží od Boha; neboť dal-li Syna svého, zdaž s ním nám nedá všecko? (Řím. 8, 32). Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozrozeného dal. (Jan 3, 16.) Láska nesmírná a nepochopitelná, jako Boží přirozenost, široká a hluboká jako Boží bytost, z níž tato láska vyšla, jest nejhlubším důvodem vtělení Ježíše Krista.

Nyní počínáme chápati tajemství nejvyššího ponížení, tajemství všech tajemství. Rozum náš to nezměří, naše myšlenky to nepochopí, jediné srdce tomu rozumí. Neboť srdce rozumí lásce, která vypočítavému rozumu zůstane hádankou, ba, kdyby se to dalo vypočítati a přivésti na přesvědčující důvody, pak by to nebyla již láska. Vždyť u pozemské lásky je tomu tak. Materská láska dává a chce všecko dáti, nic si neponechává, nekčká odplaty.

Jestliže vy, jsouce zlí, umíte dobré dary dávatí dítkám svým, čím spíše Otec váš, jenž je v nebesích, dá dobré věci těm, kteří ho prosí? (Mat. 7, 11). Kdo smí předpisovati hranice nesmírné lásky Boží? Neměl by ten, od něhož všechno otectví pochází (Ef. 3, 15) milovati tak, jak otec mluje; ten, jenž slíbil, že potěší svůj lid, jako těší matka své dítko (Is. 66, 13) milovati láskou, která je nekonečně vznešenější než všechna materská láska, vyšší než nebe nad zemí? Všechna láska je tomu nepochopitelná, kdo nemluje, nesrozumitelným zůstává největší skutek lásky — židům pohor-

šením, pohanům bláznovstvím. Ale věřící srdce, které ví, že láska je silnější než smrt, jen jedenkrát uslyšelo: Bůh je láska, tuší v tomto nejhlubším ponížení nejvyšší možný stupeň lásky Boží. Bůh sám se dává z lásky v nejpotupnější smrt! Velikosti božské lásky jest úměrný skutek lásky! Věřící srdce poznává, že nejvyšší, nekonečná láska může něco daleko většího vykonati, než lidský rozum pochopí, a volá s jistým učitelem církevním: Ó lásko, jak daleko přivádíš mého Boha! Jak nevyšlovná je tvá láska, která tě přinutila k tomu, nač by lidské srdce po celou věčnost nepřípadlo!

Nyní rozumíme tajemství kříže. V něm jsou všechny hlubiny božské moudrosti a vědomosti obsaženy, nekonečný, nevyčerpatelný poklad je v něm ukryt, z něhož čerpali všichni svatí, a všichni se v něm zdokonalili. Vše, co tvořilo a co působilo, ať na velkém světovém jevišti, ať v tiché komůrce, ať v mužném a hrdinném zápolení, ať v snášení a trpění odevzdaném do vůle Boží, vše to zaslala krev, která stékala s kříže, to vše vyklíčilo a vzrostlo ve stínu kříže.

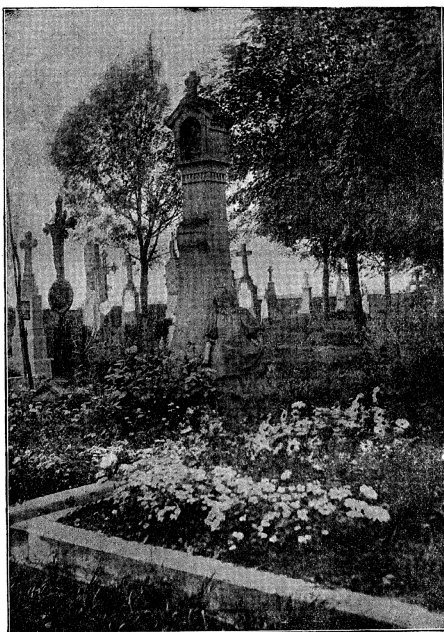
V tom záleží vznešenost kříže a proto vyvolil Syn Boží kříž, neboť jen tak se nám mohl státí tím, čím se nám stal.

„Ve kříži spása, ve kříži život, ve kříži obrana proti nepřítelům; ve kříži zdroj nebeské sladkosti, ve kříži posila myslí, ve kříži duchovní radost; ve kříži vrchol ctnosti, ve kříži dokonalost svatosti.“ Chudoba a ponížení, hanba a bolest obklopují Pána Ježíše ode dne narození až k smrti na kříži, ale on, muž bolesti, který visí na kříži, rozlil svou bolestí sladkou útěchu na veškerou bolest pozemskou, svými ranami proměnil naše dny bolesti ve dny radosti a nám podal nebeský chléb božské útěchy a naděje, zatím co smáčíme slzami tento vzdejší chléb.

Jak to? Člověk se již nemá Pána

Boha báti, ba více, on má jej milovati z celého srdce, z celé duše, ze vši síly, láskou nejvyšší, nejsvětější, nej-

la-li se láska k Bohu u člověka roz-nítiti, musil napřed Bůh přitáhnouti člověka k sobě důkazy nekonečné

Na dušičky vzpomínejme,
z očiště jim pomáhejme . . .

opravdivější, láskou nade všecko. Jen křesťanství povýšilo lásku Boží za první a nejhlavnější přikázání. Mě-

lásky. Neboť láska k vyššímu jen tenkrát povstává, když tento vyšší se s láskou k nižšímu sklonil; na lásce

rodičů probouzí se láska dítek. Proto hluboká slova učedníka lásky: Milujme Boha, neboť on nás dříve miloval. (1 Jan 4, 19.) Ale Kristus Bůh, jenž se člověkem stal, Kristus na kříži usadil člověku toto přikázání jej milovati a v lásce k němu nabývati síly, která přemáhá svět. Protože se musí srdce lidské, i kdyby bylo jak tvrdé a vzdorovitě, lehkomyšlné a roztržité, poddati lásce mocné a vysoké, která je tak velkomyslná a nezjistná, že se žádné oběti neštítí, proto chtěla věčná, svatá láska Boží se světu zjevití na trnité, krví pokropené cestě a přitáhnouti je moci lásky, která miluje až k smrti. (Jan 13, 1). Proto se věčná láska tak hluboce ponížila a ukázala se člověku, který neznal Boha, s trnovou korunou na hlavě, s rukama a nohama probodnutýma, v těle zkrváceném a ranami posetém, s otevřeným bokem, jako by chtěla všem cestu ukázati až k svému Srdci. Proto vztyčil věčný Bůh uprostřed světa v plnosti času kříž, aby nikdo nemohl jíti vedle něho a na něho nepohleděti, na nejvyšší, ukřižovanou lásku. A ani srdce ponořené do radosti světských nemůže pohlédnouti bez pohnutí na toho, jenž holetně a laskavě na ně vzhlíží, a čím déle pohlíží, tím více se ponořuje do jeho bolesti; a ze soustrasti klíčí láska k Ježíši, již se zajišťuje lidská spása.

Ale ještě s větší láskou Bůh se sklání k lidskému srdci; neboť za člověka Kristus zemřel, všechno to trpěl. Miloval mne a vydal sebe sama za mne. (Gal. 2, 20.) Bůh ukazuje lásku svou k nám tím, že Kristus zemřel za nás, když jsme byli ještě hříšníky. (Řím. 5, 8.) Tak mluví apoštol a s ním každý vykoupený člověk, jenž nejen ze soustrasti, ale i z vděčnosti nad tak velkou láskou se vrhá k nohám ukřižovaného Spasitele. Hřích přibíl Pána Ježíše na kříž, hřích opět a opět jej na kříž přibíjí, a trpěl-li

Spasitel za hříchy všech lidí, pak jej ukřižovaly hříchy všech, a tedy každý hřích jest novým ukřižováním. (Žid. 6, 6.) I kdyby některý hřích byl spáchan za tisíc let po smrti Páně, přece připravil Synu Božimu kříž, a jako vliv sv. kříže sahá na nebi i na zemi až na konec světa, tak každý hřích jako pravá urážka nekonečného Boha má snahu znova probodnouti Srdce Páně. A proto volá-li apoštol: Díky, milujme Boha, neboť on nás napřed miloval, poukazuje těmito slovy na nejlepší plod, který dílo Kristovo přineslo světu. Jako láska Boží a slitování jest kořenem, z něhož vyrůstá strom milosti, Ježíš Kristus, tak věčná láska lidstva jest základem celého nábožensko-mravního života. Tato láska objímá, oplodňuje celý život od začátku obrácení, kdy se hříšník probouzí ze spánku, když myšlenka na Boha a na věčnost jím otřese, až k nejužšímu spojení světců s Bohem, kdy duše na sebe úplně zapomíná a celá se noří v Boha, neboť miluje a milovala by, kdyby ani věčné odplaty v nebi nebylo. Láska je květem každé křesťanské etnosti, a zároveň kořenem, z něhož ssaje svůj život, pramenem, z něhož se občerstvuje, chlebem, jímž se živí, silou, již přemáhá všechny nepřátele jak vnější, tak vnitřní. Tajemství vtělení Syna Božího je tajemství lásky, a čím více oko vzhlíží v záračné hlubiny tohoto nevýslovného díla Božího, tím více srdce se odřiká samolásky a sobectví, základu to každého křichu, tím více je vábeno touto nekonečnou láskou, která vycházejíc z kříže přemáhá svět, jímá vůli, takže od té chvíle slouží jen věčné lásce.

Uvažujme tedy často o nekonečné lásce, která Srdce Páně přivedla až na kříž, ukažme skutkem, že i my toto Srdce budeme milovati, že nikdy nezarmoutíme hříchem, ale odvděčíme se mu zachováváním jeho přikázání.

Duše v očistci.

Z důvěrných večerních rozhovorů Mgra de Ségur.

Dne 2. listopadu slaví svatá Církev svátek velmi vážný a dojemný. Jest to památka všech věrných zemřelých.

Slavnost ta netýče se všech duší, jež před námi žily na zemi. Mnohé již dosáhly věčné blaženosti rajske, a jich památka připadá na den předcházející, den 1. listopadu. K nim náležejí všichni, kdo při ukončení pozemské své pouti byli ve stavu milosti Boží, a jež plameny očištěvací obmyly dokonale ode všech vin za hříchy spáchané. Tyto duše nepotřebují již naší přimluvy; mohou přijati jen naši úctu, naše blahopřání a naše modlitby; zjiť již pro celou věčnost v dokonale radosti a blaženosti. Ale, bohužel, jest ještě mnoho jiných duší, jichž památka tato též se netýče; jsouť to duše, odsouzené věčně a neodvolatelně k mukám pekelným, poněvadž, pokud žily na zemi a mohly voliti mezi dobrem a zlem, mezi láskou k Bohu a ke hříchu, zavrhly Boha a odloučily se od jeho lásky. Pro ně není svátku, není modliteb, ani v Církvi, jež bojuje na zemi, ani v Církvi, jež vládne vítězně na nebi. Jejich údělem jsou pouze věčné výčitky, věčné zoufalství, věčná prázdnota i ony věčné pomstychtivé plameny, o nichž božský Spasitel tak často mluví ve svém evangeliu jako o trestech, vyhrazených nekajícím hříšníkům: „*Půjdou do ohně věčného, do ohně, jenž nikdy neuhasíná, a kde je pláč a skřípění zubů . . .*“

Svátek věrných zemřelých týče se tedy jedině duší v očistci. Očistec jest stav utrpení, kde duše, jež při odchodu z tohoto světa byly v milosti Boží, ale nevykonaly ještě dostatečného pokání za své hříchy, dokonávají své očistění, aby důstojně se mohly objeviti ve společnosti světců. Dej pozor, praví evangelium, abys dobře těžil časem svého života a zaplatil

všecky své dluhy (t. j. kál se za všechny své hříchy), neboť objevíš se před Soudcem, jež budeš muset zaplatiti až do nejmenšího halířku: „*Nevyjdeš, dokud nenavrátíš i posledního penízku.*“ Očistec jest bolestiplné místo, kde nutno zaplatiti vše, co dluhujeme božské spravedlnosti.

Očistec představuje se jako temno a hrůza, jako výčitky a žel. Má hrozný oheň, podobný ohni pekelnému, ale ne jeho zoufalství a věčnost. Svatý Augustin zahrnuje tradici prvních čtyř věků pravi, že týž oheň, jenž spaluje slámu, t. j. duše zavržené, očišťuje i zlato, t. j. duše spravedlivé, jež opustily tento svět dřív, než mohly vykonnati pokání, přiměřené počtu a tíži jejich hříchů.

Hoří tedy ty duše zarmoucené, hoří skutečným, ač nadpřirozeným ohněm; hoří ohněm, jenž zasahuje ducha, jak pozemský oheň zasahuje tělo. Tomuto posvěcujícím ohni dodává spravedlnost Boží účinnost, již chápati nemůžeme a jehož jen slabým symbolem je žár pozemského ohně, působícího na naše smysly.

Ty duše jsou v temnostech zevnitřních. Nevědí, kdy skončí jejich muka; snad za dvacet, snad za sto let, snad teprve na konec světa. Jak hrozné to s n a d l Jak stupňuje se jim bolestný trest! Ale jak dává též pocítovat ohavnost hříchu i hříchu všedního a lehkého, když věčná láska Boží žádá tak přísného trestu na duších, které ho milují a které sám tak miluje!

Ale co nejvíce bolí trpící duše, toť odloučení od Boha, od milovaného božského Spasitele! Zde na zemi láska k nejvyššímu dobru, vášnivá touha po Bohu, jediném a posledním cíli, je ustavičně oslabována, ano téměř udušena starostmi tohoto světa; ale po smrti v hloubi očistce duše křesťanská,

pozbavená těla i všech tvorů, jež kalili její zrak, touží jedině po Bohu, po tomto nesmírném dobru. Má jen jediný vzlet, vzlet k Bohu. Ale poněvadž je poskvrněna pozůstatky svých hříchů, proto cítí se odpuzena od jedirého předmětu své lásky, i vzdychá v smutné opuštěnosti. Jest sice jista, že jednou bude ho věčně požívat; ale právě tato budoucí blaženost jest příčinou jejich muk.

Hle, tak trpí duše v očistci! Tak trpí mnozí z těch, které jsme milovali, kteří nás milovali; snad jest tam náš otec, naše matka, naše ditko, naši bratři, naše sestry, naši nejmilejší přátelé. Opustíme je, když můžeme jim pomoci? Budeme snad hloupi na jejich prosby, necitelní na jejich slzy? „Mé dítě,“ volají k nám uprostřed svých muk, „můj otče, můj příteli, kterého jsem tolik miloval, kterýs i mě něžně miloval; zda ještě dlouho budeš na mne zapomínat a nepomůžeš mi k ukrácení muk?“ Jen člověk bez srdce mohl by takým prosbám odolati! Naslouchejme jejich volání, pospěšme jim na pomoc! Poslyšme i soucitný hlas svaté Církve, naši i jejich matky, jež poučuje nás, jak můžeme a máme jim pomoci: modlitbou, dobrými skutky, almužnou, pokáním, zvláště nejsvětější obětí mše svaté za jejich věčné odpočinutí. Bůh, otec náš i jejich, rád přivlastní jim výkupné zásluhy těchto svatých skutků.

Mocným ještě prostředkem k vysvobození duší z očistce jsou odpustky, jež můžeme za ně získat a jež se schválením sv. Církve mohou jim býti přivlastněny.

Vůbec pohnutky nejmocnější pobádají nás k modlitbě za zemřelé: 1. Zapomeneme-li na ně, spravedlivý Bůh dopustí, by i na nás bylo zapomenuto, by po naší smrti nikdo se za nás nemodlil. 2. Mnohé z těch duší jsou s námi spojeny vazbami příbuzenství a přátelství. Musíme i za hrobem je něžně milovat a vděčnost svou jim prokazovat. 3. Budeme-li tak šťastni, že uspíšíme

jih osvobození, nikdy ty drahé duše na to nezapomenou a odvděčí se za to nesmírné dobrodiní; budou u Ježíše Krista našimi mocnými obránci, a snad jejich modlitbám budeme jednou vděčit za svou věčnou spásu.

Modleme se tedy mnoho a často za duše v očistci. Dejme za ně často na mši svatou; toť nejlepší almužna, kterou můžeme jim prokázat. Hleďte každodenně pro ně získat nějaké odpustky!

Tu podám ještě několik velmi snadných modliteb, k nimž připojeny odpustky, jež s dovolením sv. Otce mohou jim býti přivlastněny.

1. Sedm let a sedm kvadragen (sedmkrát 40 dní), kdo zbožně vzbudí *víru, naději a lásku*.

2. Tři sta dní odpustků pokaždé za *Litanie Loretánské, za Litanie k nejsv. Jménu Ježíš*.

3. Tři sta dní odpustků za modlitbu „*Rozpomeň se!*“

4. Velké odpustky má sv. růženec; odpustky sv. Brigitty možno získati na každém zrnku 100 dní odpustků; odpustky křížáckými 500 dní na každém zrnku; jednou v měsíci může získat plnomoceň odpustky každý, kdo denně se modlil růžencem.

5. Rok odpustků, kdo políbí posvěcený kříž.

Kromě toho celá řada výtečných střelných modliteb je obdařena hojnými odpustky:

„*Nejsvětější Srdce Ježíšovo, přijď království Tvé!*“ (300 dní odp.) Pius X. 29. června 1906.

„*Ježíši tichý a pokorný srdcem, učiň srdce mé podobné Tvému!*“ (300 dní odp.) Pius X. 15. září 1905.

„*Sladké Srdce mého Ježíše, dejž, ať Tě miluji vždy víc a více!*“ (300 dní odp.) Pius IX. 29. listopadu 1876.

„*Nejsvětější Srdce Ježíšovo, v Tebe důvěruji!*“ (300 dní odp.) Pius X. 5. června 1906.

„*Ó nejsladší Ježíši, nebudiž mi Soudcem, ale Spasitelem!*“ Pius IX. 11. srpna 1846.

„Ježíš, Maria!“ (30 dní odp.) Pius X.
10. října 1905.

„Ježíš, Maria, Josef!“ (7 let a 7
kvadragen.) Pius X. 8. října 1906.

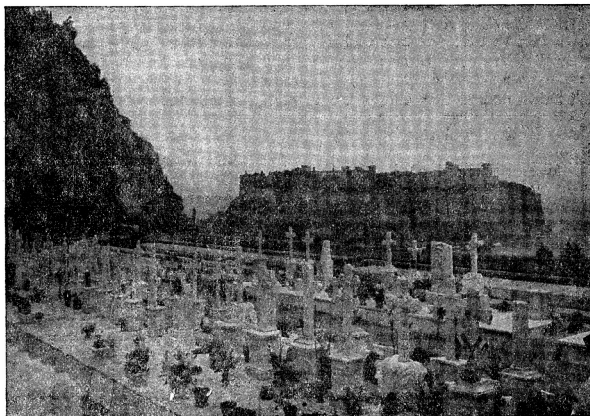
„Sladké srdce Panny Marie, budiž
mou spásou!“ (300 dní odp.) Pius IX.
30. září 1852.

„Věčné odpočinutí rač jim dát, ó
Pane, a světlo věčné nechť jim svítí!
Nechť odpočinou v pokoji! Amen!“
(300 dní odp.) Pius X. 13. února 1908.

„Nejmilosrdnější Ježíši, dejž jim (je-
mu neb jí) věčné odpočinutí!“ (300 dní
odp.) Pius X. 18. března 1909.

Kdo při mši svaté při pozdvihování
neb při výstavě nejsv. Svátosti zbožně
hledě na svatou hostii řekne:

„Pán můj a Bůh můj!“ získá pokaždě
7 let a 7 kvadragen odp. a kromě toho
jednou v týdnu odpustky plnomocné,
jestli denně tak činil a přistoupil v tom
týdnu ke stolu Páně. (Pius X. 12.
června 1907.)

Anna Maria :

V den Dušiček.

Na hřbitově plno světla
v dnu věrných Dušiček,
plno kvítí, kytic, věnců,
plno pláče, slziček.

A ve chrámech smutné žalmy
kantor a kněz zpívají,
za ty všechny, co zde spějí,
za ty, co zde dřímají.

Světlo věčné at vám svítí
po všech strastech života,
tam u trůnu Boha Otce
věčný mír vám bleskotá.

Spěte, spěte, věrné duše,
v svaté půdě hřbitova,
naše duše na vás v žití
vděk a lásku uchová.

Jitřenka lepších časů.

Dne 10. července předsedal sv. Otec schůzi kongregace svatých Obřadů, jež stvrdila hrđinské ctnosti ctihodné Marie Crucifixy z Brescie, zakladatelky řehole služebnic lásky. Při té příležitosti vyslovil sv. Otec několik myšlenek, k nimž podnět dal uslechtilý předmět a nynější poměry. Podáme je tu v krátkosti.*)

Sv. Otec poukázal nejprve, jak dnešní doba potřebuje příkladu všeobecné lásky, jaký skýtá Maria Crucifixa a řehole jí založená. Když služebnice Boží modlila se jednou před obrazem nejsv. Panny, pojala z vyššího vnuknutí velkodušný záměr: lásku svou i svých dcer zasvětili službě všech lidských běd a nedostatků. Odkaz ten velkodušně přijat: dnes jsme svědky obrovského rozkvětu lásky vpravdě všeobecné.

Zastavme se na chvíli u ní zvláště dnes, kdy osudné učení socialistické rozpoutalo urputný boj všech vrstev společenských, kdy přepjatý nacionalismus stupňuje se až k divokosti a pudí národy proti sobě. Přirozeným toho následkem jest všeobecná krise, již nemohou uniknouti ani mocnářové, ani národy; po šileném dychtění a pachtění za peněží, za kapitálem, hle, není ani chleba.

Všeobecný nedostatek jeví se i v rozvoji lásky k bližnímu, nebo dali s jedné strany podnět k velkým projevům dobročinnosti, zavinil s druhé strany znechucení a únavu a tento druh soutěže zabíhá v nebezpečí, viděti v každěm nešťastníku konkurenta na kousek chleba, na trochu té zbývající práce.

Ale Prozřetelnost Boží představuje nám v služebnici Boží příklad oně obětavě lásky, jež hledá inspiraci pouze tam, kde možno ji nalézt i v celě vznešeně pravdě i v nekonečné veli-

kosti: v nejsvětější Srdci Ježíšově.

Druhou reflexi skýtá sám život služebnice Boží. Sv. Otec poukazuje na řidkou okolnost: že vyšla ze vznešeněho a bohatěho rodu. Velký to příklad pro dobu dnešní, kdy vše honí se za zlatem, za tímto nástrojem všech požitků, vši nadužívané moci, vši pýchy života. Svět mohl viděti, ano ohmatati, kam vedou výsady společenské, výsady vznešeněho rodu a bohatství, nejsou-li spojeny s duchem kajivosti, lásky a modlitby křesťanské. Výsady ty neprospívají nikomu, neprospívají-li k prodloužení otcovských ctností; sklánějí se soběcky pouze k sobě ve formě neplodné a směšné marnivosti. Zlo vystupuje ještě ostěji tam, kde bohatství postrádá uslechtilých citů, jimž má sloužit. Svět viděl to a ještě vidí: převaĥa hrstky osob nesmírně bohatých proti nesčíslným zástupům lidí nesmírně chudobných — hle, toě nejpravdivější a nejhlubší příčina dnešního všeobecněho nedostatku.

Proto vhodně staví Prozřetelnost Boží před oči naše tuto krásnou duši, jež z lásky ke Kristu učinila se služebnicí Boží i svých bližních; ukazuje nám, jak možno žiti v bohatství těsně vedle chudiny a přec nevzbuditi u ní závisť. Vidíme, jak uživati bohatství, jehož Bůh nemohl stejnou měrou svěřiti všem a jež udělil těm, kdo mají býti nástroji Jeho Prozřetelnosti a Milosrdenství pro ty, kdo ho postrádají a nemohou si opatřiti ani nejnütnějších potřeb.

Příklad lásky nedostizné skýtá právě Maria Crucifixa: učí dobu nynější, jak třeba si vážit peněz a bohatství, jak ceniti je způsobem důstojným Božího stvořeni. Bohatství má býti výtečným prostředkem ke konání dobra, k umírnění lidských běd. Hmotné statky jsou však ohav-

*) Výtah z N. křže.

ným pánem, stanou-li se samy sobě cílem a slouží-li výhradně jen k ukolení sobeckých tužeb.

Služebnice Boží, podobně jak mnoho jiných duší, jež těsně následují Božského Mistra, pochopila jasně, čeho nepochopil svět: že peníze samy sebou nemají žádné hodnoty. Viděli jsme na vlastní oči, jak soukromé kapitály a dědičná bohatství rozplynula se jak dým spáleného papíru; viděli jsme, jak bohatství celých zemí zmizelo tak, že lid nemůže ukojiti ani nejnutnějších potřeb společenských a občanských a následkem toho jsou stále nepokoje, ustavičné hrozby a závažná nebezpečí všelikého společenského pořádku.

„A v té příčině dává nám služebnice Boží výtečné naučení. Rozuměla pravé hodnotě peněz, bohatství a vůbec všech prostředků přirozených. A poněvadž svatí čtou jasně v myšlenkách Božích a v jeho řízení světem, vidí dobře, jak Bůh se chová k bohatství: s božským nesmírným opovržením. Bohatství uděluje Bůh svým přátelům i nepřátelům a obyčejně těmto víc než oněm, ano můžeme říci, že rozhazuje je s výše, nestaraje se, kam padne. Ve skutečnosti jeho moudrost nepouští ničeho se zřetele, odměňuje podle zásluhy a pořadá vše spravedlivě. Tyto myšlenky vyčetli svatí v Srdci Božím, v této velké knize moudrosti a dobroty.“

Když ke konci sv. Otec rozhlédl se ještě po smutném stavu dnešním, vybídl své syny, by děkovali dobrotě Boží za první jitřenku lep-

š i e h d n í, jež právě vyšla na temném obzoru. Vděčností jsme tím více zavázáni, čím více pocítujeme potřeby světla. Proto sv. Otec vybízí zároveň i celé lidstvo, by obrátilo se k Bohu pokáním a modlitbou a u Otce milosrdenství vyprosilo světu milosrdenství.

„Jsme-li, jak doufáme,“ praví sv. Otec, ač určitěji se nevysslovuje, „tváři v tvář počátku lepší budoucnosti, počátku sice ještě slabému, přec musí toto nové znamení štědrosti Boží poháněti nás tím více k vděčnosti.“

Jeho Svatost poukazuje zvláště na to, že slibná ta zora zasvitla na konci měsíce, z asvěcenému Srdci Páně, kdy na vyzvání sv. Otce celý svět modlil se tím horlivěji. Nyní třeba se dále modlit a s důvěrou se modlit. „Modlitby je tím více třeba, čím více zdá se, že dobrota Boží chce vyslyšeti modlitby telika duší zbožných a zvláště těch, jež jsou Mu svrchované drahé: duší zasvěcených bolesti, jimž utrpení jest skutečným apcstolátem; jestiž mezi nimi mnoho, jež jsou v prvním květu mladistvého věku. Ty všechny duše vysílají k Bohu modlitby až příliš drahocenné, než aby nebyly vyslyšeny.“

Důležitá konstelace. Třeba se modlit, a to tím více, čím více k tomu pobádá sladká povinnost vděčnosti. *Opportet semper orare et nunquam deficere.* Modliti se, ustavičně se modlit a nikdy neumdlévat.

Cti Božské Srdce!

Dne každého žiti svého
Božské Srdce uctivej,
své žalosti, své starosti
v jeho ráně ukrývej!

Kdo mu věří, jemu svěří
svojich citů svatý cíl,
duši chudé štěstí bude
věčné dáno za podíl.

V žiti znoji, v hříchu boji
bude tobě pevný hrad.
v konec žiti dá ti vjiti
v rajský nadpozemský sad.

Proto stále k jeho chvále
vše, co máš mu obětuj,
na modlitbě pros vždy tklivě:
„Božské Srdce při mně stůj!“

Dvě prodavačky květin.

Z irského časopisu Božského Srdece. — Podává Břeský.

Bylo ještě chladné počasí, ale teplý vánek jarní bylo již cítit jednoho rána nedělního v březnu, a kytice čerstvých fialek bávlivě nabízené dětskými prodavačkami, stojícími na rohu ulice Mount Street v Londýně, připadaly jako vonící předzvěsti toužené doby jarní.

A fialky šly rychle na odbyt. Mladé děvče cítilo, že ještě nikdy se jí tak nedařilo. a její tvář radostí se rozšířovala, když tíha koše se zmenšovala a zásoba peněz se zvětšovala. Kupující byli neobyčejně laskaví. Snad tím bylo vinno teplo sluneční, jež zahřívало jejich srdce, nebo museli to být sami katolíci v oněch zástupech spěchajících kolem na mši svatou. Jistě vzpomínali příkázání Mistra býti štědrými k nejposlednějšímu z bratří, i k té chudé irské prodavačce květin.

Molly Callaghanová byla velmi vzdálena od svého bytu i od své farnosti sv. Františka v Notting Hill, ale znala krásný kostel Neposkvrněného Početí ve Farm Street, a proto měla v úmyslu tam jít na mši svatou o 11. hodině, protože jak obyčejně na mši sv. skoro ráno nemohla. Ale s lítostí pohlížela na koš, ježto ještě polovice květin jí zbývala, a ráda by tam i hodinu postála, neboť každého penny bylo doma tak velice třeba. Ještě 2 minut chtěla vyčkat a pak půjde do kostela, protože se učila v katechismu, že jest to smrtelným hříchem v neděli zanedbat mši svatou, a za nic na světě nechtěla urazit dobrého Spasitele.

„Fialky, čerstvé fialky, kupte si moje fialky,“ volala dětským hlasem, chtějíc využití zbývajících času, a nabízela je s dvojnásobnou horlivostí.

„Ach, Molly, je to možné, že vás nacházím na tomto místě?“ uslyšela slova, jež se podobala libeznému zpěvu, a Molly pohlížela do směřících se

modrých očí štíhlé dívky, oblečené v černý poněkud obnošený šat.

„Slečno Noro,“ zvolala radostně, poznávajíc svoji učitelku, jež vtiskla do její dětské hlavičky všechny pravdy Boží a katolické učení, a jejíž prostá výmluvnost učinila jí Ježíše a jeho milovanou Matku, ale i všechny svaté a anděly nebeské tak drahými.

„Škoda, že už tu nemohu zůstat, chci jít na mši svatou.“

„A proč jste nebyla na mši svatě u sv. Františka jak obyčejně?“ tázala se Nora Sullivanová.

„Protože matka je velmi chudá, a musela jsem chovat dítě.“

A děvče přestalo prodávat kytice fialek a pravilo bolestně: „Myslím, že už musím jít.“

Nora okamžik rozmýšlela a pak řekla: „Byla jsem na mši sv. o 8. hodině a nemusím jít po druhé. Nechte mi svůj koš a já budu prodávat květiny, zatím co vy budete v kostele.“

„Vy, slečno Noro?“ odvětila Molly celá udivena.

„Ano, já sama,“ smála se Nora, „a doufám, že to tak dovede jako vy. Běžte už, moje dítě, a pomodlete se i za mne.“

S pohledem plným díky a úcty Molly zmizela a Nora postavila se za košík, nabízejíc květinčky chodcům s těmitěž slovy: „Fialky, čerstvé fialky!“

Někteří koupili si rychle, aniž pohlédli na ni, jiní patřili na ni udiveni a v rozpacích šli dále. Toto krásné děvče už je jistě dámou a není jejím povoláním prodávat květiny, a Londýňané rádi viděli něco tak zvláštního.

Nevsímajíc si lidí, starala se, aby věrně splnila převzatý úkol a vyzískala pro malou Molly co nejvíce. Byla nelibě dotčena, když slyšela s různých stran tlouci jedenáct, a tak

málo lidí šlo vedle. Začala uvažovat, kolik by mohla dodat ze své peněženky, když uslyšela slova podivu: „Slečno Sullivanová, toť úchvatné. Mohu se otázati, činite-li to ze sázky?“

A před ní stanul roztomilý Jack Darcy, s nímž často tancovala, jezdila na koni, hrála tenis, dokud smrt jejího otce nenaplnila její mladý život bolestí a starostí.

„Pane Darcy,“ odpověděla smějíc se a podávajíc mu ruku, „již tolik roků jsme se neviděli, že se divím, jak jste poznal prodavačku květin.“

„Má to býti výčitka?“ tázal se mladý muž, „vím, že jsem byl k vám sobecký, chtěl jsem vás častokráte vyhledat, ale měl jsem tolik práce a čas tak rychle utíká.“

„Přátelé z Notting Hillu se spíše zapomenou než z Berkeby Square,“ odpověděla dívka s jemnou výčitkou.

„Děláte mne vždycky horším než jsem,“ pravil mladý muž, „ale dosud jste mi nevysvětlila, proč tu prodáváte.“

„Prodávám fialky za svou přítelku Molly Callaghanovou, aby mohla jíti na mši svatou.“

„A kdo jest Molly Callaghanová?“ tázal se udiveně Darcy.

„Jest to chudá prodavačka květin, moje krajanka, chudé irské děvče, jež jsem učila katechismu a vyučovala nejkrásnější duši, již jsem poznala.“

„Duši, vzpomínám si, že stále myslíte na duše, a jste zcela jiná, než

ostatní dívky. Snad proto, že jste katolička. A proč vám tak záleželo, aby ona byla na mši svaté a vy nikoliv?“

„Příteli,“ odpověděla dívka s úsměvem, jako anglikán víte, že katolíci jsou povinni v neděli a svátek býti přítomni mši svaté. Chodívám na ranní mši svatou k sv. Františku v Motting Hillu, v mé farnosti, a dnes jsem přišla na 11. mši svatou sem ze starého zvyku. A nyní zastupuji malou Molly, která musela chovat svého bratříčka, a na mši sv. se vůbec nedostala.“

„Vaše přikázání nejsou tedy tak přísnými, zdají se mírnými k chudým, zvláště je-li to člen rodiny, živitel?“

„Ovšem,“ odpověděla Nora, „Církev dispensuje své věřící, je-li toho třeba. Než o tom jsem nechtěla s Molly hovořiti. Její něžné svědomí pobízelo ji na mši svatou a já užaslá její velikou vírou jsem ráda, že jsem jí mohla vypomoci.“

„Jste obdivuhodná,“ řekl Darcy, „a velice lituji, že jsem toho nevěděl v minulých letech. Prosim vás, zapomeňte na to a buďte zase přáteli. Prosim o vaši adresu.“ A když viděl, že dívka váhá, pravil naléhavěji: „Jste povinna vyvésti mou duši z temnot nevědomostí. Chci vás opět viděti, ale i chci více věděti o vaší Církvi a poznat ji.“ A podáváje jí 100librovou bankovku pravil: „To je pro Molly za kytici fialek, ale žádám vaši adresu.“

Misie v našem státě.

Stojíme v době všeobecné krise. — Všude velká bída hmotná, ale daleko ještě větší bída duchovní. — Ve velké většině nesmrtelných duší zhasla hvězda víry a s ní uhasil i smysl pro pravdu, ctnost a věčnost. — Nynější svět bez víry, naděje a lásky a v tom spočívá ona krise duchovní. — Duše nesmrtelné odtrhly se od Boha živého

a samy ze sebe nic nemohou, ani samy sobě nemohou si dostačiti. V lidských srdcích z velké části na místo víry usídlila se nevěra, na místo naděje zoufalství a na místo lásky těžké hříchy. A duše nesmrtelné hynou, hynou... samy to cítí, ale nemohou si pomoci. — Nemají víry, neznají náboženství, neznají Pána Boha.

Tuto duchovní bídu mírnit, zachraňovat nesmrtelné duše svých bližních, poučovat nevědomé, svedené a zbloudilé a přiváděti je zpět do Církve sv. ke knězi a k sv. svátostem jest úkolem Sester chudých nemocných, Těšitelek božského Srdce Ježíšova, jejichž mateřinec jest v Rajhradě u Brna.

Sestry Těšitelky vyhledávají chudé, opuštěné nemocné po domech, zdarma je ošetřují a kde potřeba též hmotně podporují. — Hlavní péči věnují nesmrtelným duším. Starají se, aby se smířili s Bohem, a též pečují, aby i jejich domácí a okoli taktéž učinili. Dozvědi-li se o rodinách, jejichž manželé uzavřeli jen občanský sňatek, hledí je získati a poučiti a také postarati se, aby byli církevně oddáni. Starají se, aby nepokřtěné děti dali rodiče pokřtiti a v náboženství vychovati. Upozorňují na farní bohoslužby, na kázání, na křesťanské povinnosti, nedělní obcování mši sv., na přijímání sv. svátostí alespoň včas velikonoční. — Staré lidi a nemocné, kteří nemohou do kostela, připraví na přijetí sv. svátostí v jejich domácnostech. Na sv. víru obrácené nebo nazpět do sv. víry navracené nepouštějí z patrnosti, i když v jejich

okoli ošetřování nemocného přestalo. Občas je navštěvují, křesťanské povinnosti jim připomínají, doporučují pobožnosti v kostelích, zvou je k sobě do kaple na bohoslužby a podobně. Necítíte touhu zachraňovat nesmrtelné duše, mírnit bídu hmotnou i mravní svých bližních? — Dnes Vás, milé dívky, volá do služeb křesťanské lásky národ i vlast, dnes Vás volá církev svatá, svatý Otec svou katolickou akcí, z níž péče o záchranu nesmrtelných duší, na obrodu víry a křesťanského života v rodinách je jedna z nejdůležitější její součástí.

Jest zapotřebí dobré vůle, zdraví, schopnosti pro život řeholní a lásky k nesmrtelným duším.

Nuže tedy, do služeb božského Srdce! Staňte se misionářkami ne v zámoří, ale ve své vlasti! Zasvěťte své síly a svůj život apoštolskému dílu na záchranu nesmrtelných duší svých bližních a na posilnění církve svaté v našem státě.

Dívky, které mají touhu a schopnosti pro řeholní život a lásku a obětavost pro božské Srdce Ježíšovo, necht se přihlásí v klášteře sester Těšitelek v Rajhradě čís. 324 (naproti nádraží).

Marie Tesařová:

Luno ty stříbrná
na nebes báni,
démanty rozsíváš
do světa pláni.

Když lesk tvůj zhasíná,
stesk v duši padá,
nad mraky zalétnout
srdce si žádá.

Vzkaz.

Hvězdičky zářící
jak oko matky,
neste ji v ústrety
vzkaz touhy sladký.

Neste mé Matičce
vzkaz lásky vřelý —
rečte: „Jí náleží
život můj celý.“

Matičce Marii
náležím v žití —
ať mně i do nebe
láska ta svítí!

Zázračná Matka Boží v Čině. P. Trémorin, farář kostela se zázračnou Matkou Boží v Tonglu, oznamuje několik uzdravení: Bylo to r. 1926. Devítiletý hoch po dvě léta trpěl strašnou chorobou vnitřní. Po několik měsíců mohl pít jen vodu; ústa jeho se rozpadávala, tělo zahnívalo a páchlo mrtvolou. Otec přinesl dítě do kostela, by dostalo poslední pomazání. Poněvadž byl svatvečer Nanebevzetí P. Marie, radil kněz, aby vykonali devítník k Matce Boží Tonglujské. Poslechli. Na konci devítníku dítě bylo úplně zdrávo. Dnes jest hoch již v malém semináři. — V květnu 1929 musela jistá řeholnice podstoupiti těžkou operaci v jisté nemocnici. Běželo o odstranění vnitřního vředu. Ale po operaci dostala se do rány otrava. Nemocné oznámno, že druhá operace jest nezbytná a zároveň i velmi nebezpečná. Bylo to 7. května, kdy v Tonglu začínají pouti. Kněz, kterého řeholnice k sobě zavolala, radil jí, by vyzývala Matku Boží Tonglujskou. Poslechla. Nazítří dostavil se lékař k operaci. Prohlédl ránu, ale byla dokonale zacelena. „Nemohu pochopit,“ zvolal, „jak tak rychle se mohla zacelit!“ — Dne 23. května 1929 přišla s poutníky do Tonglu žena, trpící od 2 let nebezpečným nádorem na stehně. Nechtěla se dát operovat; prý její muž po takové operaci zemřel. Přes odpor rodiny vydala se na pout — a vrátila se zdrávo. — V květnu 1930 přivezen do Tonglu úplně ochromený mladý křesťan Van-Tu. Když průvod vycházel s nejsv. Svátostí z kostela, toužil Van-Tu se k němu připojit a provázeti Spasitele. A tu slyší vnitřní hlas: „Vstaň a chod!“ S námahou vstal, což v zádech mu prasklo a byl úplně zdráv. I šel s průvodem za božským Spasitelem a pěšky se vrátil domů.

Tajemná vůně. Večer 7. dubna 1905 umírala v pověsti svatosti Sestra Assunta v Tong-eu-Keu u přítomnosti svých sester. Těže chvíle stalo se cos neobyčejného. Píše o tom představená: „Kněz modlil se právě modlitby za umírající, když náhle naplnila se jizba přelibeznou vůní jako balsámu, kadidla, růží a fialek. Měla jsem v podezření některou ze sester, ale nikoli. Nikdo nedovedl si to vysvětlit. Byly jsme hluboce dojaty. Vůně nebeská, myslily jsme všechny. Obrátila jsem se k S. Assuntě. Právě zemřela. Na chvíli vůně přestala, ale brzy naplnila celý dům. Smrt tak drahé a ctnostné sestry měla by nás naplniti zármuťkem; ale nikoli; cítily jsme pouze nevýslovnou radost, kterou sdíleli s námi i naši sirotci. Nazítří množství lidí dostavilo se na pohřeb. Dům byl plný přerozkosné vůně. Pohřeb byl dojemný. Celá vesnice se dostavila. Když jsme se vrátily domů se slzami vděčnosti, dům byl ještě plný vůně, jež trvala až do večera druhého dne.“ Po osmnácti letech 1923 otevřen hrob služebnice Boží. Přes všecku vlhkost tělo bylo úplně zachované. Milosti na její přímluvu se množí. Sv. Otec Pius XI. prohlásil ji c t i h o d n o u.

*

Dobyvatelská tabatěrka. P. Mainini, Salesián, jest domácím kaplanem velkého vězení San Paolo v Brasílii. Jeho působnost jest přímo neocenitelná.

Tento výtečný kněz umí vždy zvíťaziti nad srdcem svých chráněnců. Proto když se dostanou na svobodu, vždy s radostí pozdravují ho na ulici a s ním se zastaví. Rozmluva je krátká, ale obsažná. Kněz nikdy nepustí dříve svou starou ovečku, pokud mu neslíbí, že každodenně se bude modliti a že na všechny větší svátky přistoupí ke stolu Páně, ovšem po předchozí sv.

zpovědi. Potom — jako kdysi ve vězení — vytahuje z kapsy svou obrovskou tabatěrku. „Tu, můj drahý, šňupni si,“ praví s dobráckým úsměvem, „to ti vyjasní hlavu.“ A bývalý vězeň — nyní poctivý člověk — vzpomíná dojat, jak často ta proslulá tabatěrka byla vítězným nástrojem milosti Boží, jak často prolomila led mezi umíněným mlčením vězňovým a dobytelským zápallem apoštolským tohoto pokorného kněze.

*

U malomocných v Nyasse (v Africe).
Msgr. Guilémé píše v „Misiích Bílých Otců“: „Nemyslete, že naši malomocní jsou stále smutní. Nejednou ozve se mezi nimi i veselý tón. Jednoho dne, když sestra obvazovala nemocnému rány, naplnila se okna zvědavými ženami. „Vy ženské, odejděte,“ vykřikl nemocný. — „My odejít? A proč?“ odpověděly; „sestra, která tě ošetřuje, je také ženská.“ — „Ale ne jako my,“ zabručel nemocný.

Jednou v sobotu rozdala sestra mezi malomocné čerstvou rybu a řekla: „Vykuchejte ji pořádně, potom vyperte ji ve vodě a upečte v čistém hrnci. Ukažte, že umíte se řídití zásadami čistoty a zdravotnictví, které vám stále do hlavy vštěpuji.“ — „Rybu ve vodě vyprat? Celý život je ve vodě a sotva ji z vody vytáhnou, musí se zase vyprat! Ne, ti Evropané mají divné náhledy.“

Ti ubožáci rádi naslouchají, když se jim vypravuje o Bohu, od něhož vyšli a k němuž se vrací, o vzkříšení, jež je proměnění, o nebi, kde najdou své Sestřičky, i blaho, po němž marně vzdychali na zemi. „Kdo v hodinu smrti přijde, aby odvedl nás do nebe?“ ptá se Sestra. — „Sestřičky,“ odpovídá jeden z nemocných. — „Ne,“ praví druhý, „ale Pán Ježíš, náš Spasitel.“ — „Dobře, ale jak přijde?“ ptá se řeholnice. — Jeden z malomocných, který se již trochu okoukl po světě, vykřikl bez rozmýšlení: „V samochoď.“

Obrácení kouzelníka. P. Fernandez, misionář v Paraguay, vypravuje o kouzelníku, jenž přijal sv. křest 19. března 1931, tedy ve svátek sv. Josefa.

„Pověstný Juan Teyn proslul mezi svými soukmenovci uměním lékařským, ač spíše mámil než uzdravoval. Proto dobytí tohoto „čísla“ nebylo snadné; bylť duch jeho pln předsudků, což mu zajišťovalo nezávislý život.

Jednou vzali jsme ho do práce v plantážích maniokových. Rozmlouvou s ním získali jsme si jeho důvěru. Co nejvíce ho utrzovalo ve fetišismu byla obava před bůžkem zvaným Otcem čarodějů. „Kdybych se stal křesťanem,“ říkal, „mstil by se na mně ustavičně; jsem jist, že bych nechtěl již na svou udici ani jedině ryby pro sebe a pro své syny. A kdybych se dal pokřtít, celý kmen by se se mnou obrátil — a proto zlomyslný bůžek dal by mi to draze zaplatit. Bylo mi ve snu objeveno, že ve vaší kapli je zlý duch, vtělený v pavouka, který okamžitě mne usmrtí, jakmile tam vkročím.“

Co dělat? Myslím si: „Na prudké nemoci prudký lék!“ Jednou jak by mimovolně přivábil jsem ho před samou kapli; když jsme kráčeli mimo práh, vstrčil jsem ho dovnitř a rychle za ním zavřel dveře. Představte si, jak se lekl! Víc mrtvý než živý vyšel z kaple vzdychaje: „Umru-li, bude vaše vina.“ A já na to: „Kdyby ten tvůj nepřítel číhal na tebe v kapli, jak možno, že tě živého z ní pustil? Dej mi svůj amulet, který nosíš na krku! Dám ti za něj talisman, který tě uchrání před nejmocnějšími nepřáteli.“

Výměna nebyla snadná. Ale posléze dal mi přece jakýsi druh fetišu, který nosil na krku jako všichni jeho soukmenovci; byla to červená šňurka, na jejíchž koncích visely dva obyčejné žaludy. Zato zavěsil jsem mu medailku Matky Boží ustavičné pomoci, prose úpěnlivě tu nejlepší Matku, aby do-

konala započaté dobré dílo. Byl jsem rychle vyslyšen. Již nazítří přišel ke mně Juan Teyn s prosbou, by byl vyučen ve víře křesťanské. V den sv. Josefa přijal křest s hlubokou živou věrou; nazývá se Jan z Boha. Jeho obrácení bylo tak dokonalé, že již po několika dnech mi řekl: „Nyní chci žítí řádně jako křesťan; odříkám se čarodějských tanců, nebudu se opíjet, ani bližního okrádat, poněvadž Bůh mne vidí.“

*

Cirkus zasvěcen Srdci Páně. P. Angelus, františkán v Mansu ve Francii, dostal se do styku s ředitelstvem belgického cirkusu pana Dejonghe, který r. 1931 zavítal do Mansu. Hned na počátku nabídl všem divotvorné medailky Neposkvrněného Početí, které ochotně přijaty, a pak vroucně se modlil, by celý umělecký sbor získal pro Srdce Páně. Jednoho dne zdechl vzácný tygr velké ceny, dle zdání otrávenou. Byla to velká ztráta a pan Dejonghe byl velmi zarmoucen. P. Angelus použil dobré příležitosti. Navštívil pana ředitele, by ho potěšil a pak dodal: „Pane řediteli, jste katolik. Nuže, vyjevím vám způsob, jakým si nahradíte ztrátu: zasvěťte svůj cirkus nejsv. Srdci Páně.“ I vysvětlil ihned řediteli i jeho choti obřad ten, který ochotně byl přijat. I celému personálu dostalo se potřebného poučení. Na radu P. Angela ředitel s chotí přistoupili ke sv. svátostem a cirkus slavnostně ozdoben.

V ustanovený den byl cirkus přímo diváky přeplněn, ač dosud vždy jen polovice míst byla vyprodána.

„Hleďte,“ řekl P. Angelus řediteli, „to je odpověď nejsv. Srdce Páně. Dnešní výtěžek převyšuje cenu ztraceného zvířete.“

Nad jednou z lóží umístěna byla socha Srdce Páně a ozdobena květinami. Kolem planula četná světla. Za zvuku hudby ředitel s chotí a s většinou personálu přiblížili se k soše.

Za zbožného ticha vykonáno zasvěcení. Na památku této svaté chvíle každý z účastníků dostal medailku nejsv. Srdce Páně.

*

Pod ochranou nejsv. Srdce není se čeho bát. Mezitím, kdy hrob sv. Terezie z Lisieux byl předmětem velkých slavností — odbývalof se posvěcení dolní části basiliky, t. zv. krypty — byl za Pyrenejemi hrob jiné sv. Terezie, kterou dějiny nazývají velkou, předmětem nenávisť a surových útoků.

Dojista i dnes ve Španělsku jest mnoho srdci planoucích láskou k Bohu; zatím však nemohou ještě dáti svému nadšení volný průchod. Ale přece jest tam jedno místo, kde bez ustání vznášejí se k Bohu vroucí prosby za spásu vlasti. Jest to nedaleko Madridu hora Cerro de Los Angelos, již korunuje obrovská socha nejsv. Srdce Ježíšova, u jejichž nohou za dnů méně bouřlivých Alfons XIII. zasvětil svou říši Kristu-Králi.

Tam ještě v těchto dnech tísnilo se na 30.000 poutníků z celých Španěl: tu slavili svátek nejsv. Srdce Páně, tu obnovili své zasvěcení, tu prosili za spásu otčiny.

Těch 30.000 nemají nic společného s dětmi temnoty, kteří potřebují noci, by kouti mohli své plány a připravovat útoky.

Těch 30.000 jest ozbrojeno pouze růžencem a neochvějnou důvěrou v moc modlitby, že zvítězí nad zlem. Bylo jich tam jen 30.000, ale kolik tisíců, již nemohli tam putovat, přidružilo se k nim duchem a srdcem! „Tomu třeba učiniti konec,“ volali ze svých doupat nepřítelé Boží. „Naše letadla musí bombardovat ten pomník, který jest hanbou celé říše!“ Nekalý záměr nezůstal v tajnosti, brzy zvěděla o něm celá zem.

„Nezdá se mi, že dojde k bombardování v době velkých lidových poutí, svěřil se své manželce mladý muž, který vrátil se s ní z ciziny do vlasti,

by tu urovnal jisté rodinné záležitosti. „Považuji za svou katolickou povinnost, vykonati pout ke Kristu-Králi. Chci mu doporučiti svou vlast, zasvětili mu rodinu a zvláště našeho malého synáčka.“

„A dojde-li k bombardování?“ lekala se mladá matka. „Neboj se Srdce Ježíšovo nás bude chránit.“ upokojil ji manžel. Když pak připojila se k nim ještě sestřenice, která chtěla splniti učiněný slib, vydali se na cestu. Mladá matka těšila se naději, že četný nával poutníků zamezí útok nepřátelský. Ale právě v den, kdy stihli k cíli své pouti, na posvátné hoře nebylo živé duše. Den byl překrásný. Rozkošné slunce nebývá příznivé atentátům a proto samota nikoho nelekala. Jako praví poutníci stoupali na horu pěšky, modlice se růžencem. S postupem cesty rýsovala se na obzoru silueta velebné sochy nejsv. Srdce. K ní zalézaly jejich zraky, kol ní kroužily jejich myšlenky.

Vzpomínali na nezapomenutelnou chvíli, kdy před tváří nebe a země Alfons XIII. četl tam slavnostní listinu, již sebe i svůj národ zasvětil Srdeci Božímu. . . Vzpomněli si, jaké Naššení vyvolal ten čin po celé zemi. . . A přece dnes tak chmurná skutečnost. Zlo na chvíli zvítězilo, ale ne navždy. Proto tím vroucněji se chtěli modlit.

Již byli jen několik kroků vzdáleni od památné sochy, když podezřelý lomoz na nebi obrátil jich zraky k dálnému obzoru. . . Hle, tam skutečně objevily se tři temné skvrnky, jež stále rostou, blíže se přímo k Cerro de Los Angelos. Jediný výkřik vydral se z hrudi všech: „Budou bombardovat!“

„Utečme,“ radila mladá paní.

„Utíkat? A proč?“ namítl manžel.

„Přitulme se co nejbliže ke Kristu-Králi a budeme v bezpečí!“

„Ano, ano,“ zvolaly obě družky, dojaté jeho neochvějnou důvěrou. — „Jako dnes ochrání nás nejsv. Srdce, tak i zítra ochrání celou naši vlast!“

Černí ptáci kroužili již nad jich hlavami a hluk jich motorů byl přímo ohlušující. Naši tři poutníci drželi se těsně podstavce, odevzdávající se se slepou důvěrou milosrdné lásky nejsv. Srdce. Letadla spouštěla se vždy níže, až se zastavila. Ozval se strašný výbuch.

„Nechť žije Kristus-Král!“ volají naši poutníci a s nezlomnou důvěrou vztahují rámě ke svému božskému Příteli. . .

Tam nahoře černá letadla po skončené úloze se vzdalují, zatím kdy naši poutníci doslovně jsou pohřbeni — pod deštěm vonných listků růžových, vržených patrně přátelskými letadly.

Toto vypravovala mi sestřenice mladého manžela, která právě vrátila se do Paříže. Onen růžový déšť, uspořádaný několika smělymi a zbožnými letci, jest novým důkazem živé víry pravých obránců vlasti, ale též symbolem požehnání, jimž nejsv. Srdce žehnati bude lidu sobě zasvěcenému. M. Vincent.

*

Slib. Letos v noci ze 7. na 8. dubna když námofníci po 13 dní marně hleděli ubrániti se bouři, jež zuřila na oceáně, musili opustiti ztroskotaný trojstěžník Ruzic, který byl vyjel z bretonského přístavu Jan Servan. Dříve však než se z tonoucí lodi spustili na rozbouřené moře Atlantské, zbožní Bretonci vzpomněli si na zážračnou Matku Boží kankalskou, která již tolikráte zachránila ubohé plavce; slíbili, budou-li zachráněni, že pěšky k ní vykonají pout. První čtyři vytáhla z moře loď Deerpool. Sotva naši plavci stihli do Hankalu, splnili ihned učiněný slib. Po čtyři dni vyšli v 7 hodin ráno z farního kostela, lačni, s nepokrytou hlavou za bouře a deště putovali ke kapli Matky Boží, vzdálené 4 km. Sotva se vrátili, nastoupili jejich druhové touž pout. Nelze bez hlubokého pohnutí viděti tak živý duch víry a tu synovskou důvěru k Marii. Mořské Hvězdě.

R Ů Z N Ě Z P R Á V Y.

Basilika sv. Terezie v Lisieux.

Basilika ta je vlastně překrásnou písní lásky ve 3 obrazech.

První ukončen již r. 1931. Z důvodů lehece pochopitelných hyl vlastně určen k zapomenutí. Až ukončena bude celá budova, oči uchvátí krása linií a barev, bohatství rozmanitých ozdob, velebnost úměrností; s rozkoší spočinou na obrazech a sochách, jež tvoří dvůr „malé královny“, čisti budou texty sv. evangelia i „Dějin duše“, rozseté mezi ozdobnými motivy, ale neuvidí ukrytých divů.

Pouze oko duševní prozkoumá hlubiny podzemí a objeví bohaté poklady lásky tam zahrabané. Pozlacené kupole zářící rubíny, vzácné mramory, malby na skle a mosaiky, třpytné měnící se barvy nemohou se vyrovnati lásce, pohřbené v úbočích pahorku.

Basilika lásky nemohla mít základu významnějšího a hlubšího!

Druhý obraz se právě končí. Výmluvně líčí jej kanovník Garmeí v Análech sv. Terezie. Podáme jen stručný obsah.

Vlastní basilika představuje život posmrtný s jeho činností apoštolskou. Krypta hlásá život pozemský s příklady a poučením jejího vnitřního života, tak prostého a přístupného, tak libezného a silného, tak skromného a plodného. Zahnuje se jediným slovem: láska. Láska jest jejím povoláním a později posláním: učí milovati Boha, jak sama ho milovala.

Láska Boží k lidem, láska člověka k Bohu — hle, tož ono téma, jež hlásá symbolismus chrámových ozdob. Co zvrže symbolem? Symbol, tož znamení, obraz, jenž má ukrytou pravdu představit, smyslům přístupnou učinit. Symbolem ve stavbě je vše, co v ní očima mluví k věřícímu rozumu

a srdci. V kryptě jednotlivosti slouží dvojímu cíli: ukazují zákon lásky v evangeliu a rovnoběžně i v životě sv. Terezie.

Nechtě tedy přichází poutník již na prahu otevře oči, i pojme velkolepou syntézu cestičky lásky. Všimněme si pouze význačných částí:

Volný prostor mezi trámovým hlásá postupně cestu duchovního dětství; jednotlivé části představuje určitá ctnost: První mezitrámoví: pokora. „Je-li kdo maličký, necht přijde ke mně!“ Druhé: důvěra. „Buď dobré myslí, synu!“ Třetí odevzdanost. — „V ruce Tvé poručím ducha svého.“ Čtvrté: Velkodušnost. „Pojd a následuj mne!“ Páté: Láska. „Miluje-li kdo mne . . .“ Ctnostmi těmi dochází se spojení, jež v kněžišti hlásá sv. přijímání: „Přijedeme k němu a přibýtek u něho si učiníme.“

Okenní malby a mosaiky vysvětlují různými výjevy a texty ony ctnosti. K nim připojeny jsou myšlenky světice. V mezikroví nad svatostánkem čteme: „Ne, nelituji, že jsem se odevzdala lásce.“

A potom, co tu květín, pravá záplava! Nemohlo býti jinak, když sama napsala: „Jak já, ubohé dítě, mohu osvědčiti svou lásku? Ach, budu házet květy — a žádný nepřijde mi v cestu, bych neutrhla ho z lásky k Tobě, ó Bože! A pak budu vždy zpívat, i když budu muset trhat své růže mezi trnami!“

Myšlenky její určily i oněch 15 oltářů v kryptě. Podáme však jen suchý jich výčet: Kněžiště: Hlavní oltář: Sv. Terezie z Ježíška. Napravo: Madonna s úsměvem. Nalevo: Božské dítě. Kaple po levé straně: I. Sv. Anežka a sv. Cecilie. II. Bl. Profano Vénard a sv. Jan z Kříže. III. Sv.

Jan evangelista a sv. Pavel apoštol. — Kaple po pravé straně: I. Sv. Augustin a sv. Magdalena. II. Sv. František Saleský a sv. Terezie z Avily. III. Sv. Josef a sv. Johanna z Arcu. — Vyčet tento připomíná Dějiny duše.

Ale ani nyní nechce sv. Terezie pro sebe cti a slávy. Chce jen kazatelnu, by mohla kázat svou cestičku lásky. I má ji podle přání. V basilice vše o ní mluví.

Ostatně stavitel ujišťuje, že v plánu i v provedení podléhal neodolatelnému vlivu. „My všichni,“ dokládá, „sledujeme jen naši nebeskou vůdkyni.“ Kéž brzy krásné to dílo dospěje k zakončení!

Zvláštní adresa.

Nedávno do římské poštovní ústředny došel list doporučený s adresou: „Nejsvětější Svátosti, každodenně vystavené v Římě.“ Poštovní správa nebyla na rozpacích. Vědouce, že nejsv. Svátost jest ustavičně vystavena v kostele sv. Klaudia při klášteře kněží nejsv. Svátosti, odeslala jim ten list, vyslaný z Nového Yorku. Když ho otevřeli, našli tam 100lirovou bankovku, zcela novou. Poslal ji jistý vystěhovalec italský, připojiv své jméno s několika slovy, svědčícími o hluboké zbožnosti. Nepotřebujeme dodati, že zásilce dostalo se velmi sympatických komentářů.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. pros. 1885. Diec. kur. brn. 1886 č. 14.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za lepší pochopení učení o obcování svatých a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastříž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methodě, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: **Věřím v obcování svatých**

Úmysl v prosinci 1932: **Povznes duši našich k žádostem nebeským.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH: Porozumění víry v obcování svatých. (Hlavní úmysl.) — Po bitvě na Soči. (Báseň.) — Pomněnka. — Pravá pobožnost k nejsv. Srdci Ježíšovu. (Dok.) — Smilování. (Báseň.) — Otčenáš za duše v očistci. — Srdce Ježíšovo, schránko spravedlnosti a lásky. — Hřbitov. (Obr.) — Duše v očistci. — Místo odpočínutí. (Obr.) — V den Dušiček. (Báseň.) — Jitřenka lepších časů. — Cti Božské Srdce. (Páseň.) — Dvě prodavačky květin. — Misio v našem státě. — Vzkaz. (Báseň.) — Drobné články z života katol. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVI.

BRNO, PROSINEC 1932.

ČÍSLO 12.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Touha po nebeských statcích.

Hlavní úmysl.

Při prosebných průvodech zpívá se litanie ke všem svatým, aby za nás se přimlouvali u Boha. Mezi jinými prosbami zpívá se jedna: Abys myslí našich k nebeským žádostem pozdvihnouti ráčil, Tě prosíme, vyslyš nás! Opravdu v těch dnech mysl věřících pozvedá se k nebeským žádostem o požehnání a zachování úrody, abychom časnými věcmi zaopatření tím horlivěji věčných vyhledávali. Či nepravil Kristus Pán: Hleďte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho a ostatní bude vám přidáno? A toho je nejvyšší potřeba. Lidé jsou již tak tou hmotou světa proniklí, že jim ani nenapadne, aby mysl svou od této hroudy zemské odvrátili a povznegli se k nebi. Všecka mysl lidská tihne jen po bohatství a slávě, po počítech a starostech vezdejších, tak že na duchovní věci úplně zapomínají. Tento poslední měsíc v roce máme dle přání sv. Otce za tím úmyslem se modlit a dobré skutky obětovat, aby křesťané častěji k nebi pohlédli a taktó skutkem projevíli, co ve Věrim v Boha slovy vyznávají, totiž: „Věřím v život věčný.“ Pohled tento k nebi všem pro-

spěje, jak prospěl matce synů makka-bejských při jejich kruté smrti mučednické. Dodal jí síly a statečnosti přihlížeti k mukám svých synů. Kde najde věřící křesťan v soužení, v neštěstí, v nemoci a nouzi síly a útěchy, jak pohledem k nebi, pozdvížením myslí své k Bohu všemohoucímu. Všichni věřící by měli co nejčastěji pohlížeti k nebi, protože toho za doby naší nejvyšší potřebují, v době, kdy světským duchem lidé jsou sníženi, bídou a nouzí sklíčeni, sváry a třídrými boji tak rozrušeni a zklamáni, nenalézající nikde na světě pomoci. Právě pohled k nebi dodává síly a útěchy a světla v temnotě tohoto světa. Kdo často na nebe myslí, kdo hluboko v srdci svém víru v život věčný chová, netrpí žádného zármutku na zemi, nemůže býti docela nešťastným. A proč? Pročže doufá v Boha a jeho Prozřetelnost. V Tebe, ó Pane, doufal jsem a nebudu zahanben na věky! Sv. Bernard povolal jednou bratra Gilberta a pravil mu, aby vzal mezka a jel na trh nakoupit soli. A když tento žádal peníze na sůl, pravil mu Bernard: Synu, věř mi, že již se nepamatuji, kdybych byl

zlato nebo stříbro měl, neboť v nebesích jsou poklady mé. Načež bratr odpovéděl, že an s prázdným jde, s prázdným se vrátí. Na rozkaz opatův vydal se na cestu a sešel se s knězem, který mu dal soli a peníze. Když bratr domů se vrátil a sv. Bernardovi vše vyprávěl, pravil tento: „Synu, pravím, že nic není křesťanu potřeba jako víra. Měj tedy důvěru a vždy se ti dobře povede. Sv. Benedikt nikdy v nouzi neztratil důvěru v Pána Boha a Bůh osvědčil tuto pevnou jeho víru mnohými zázraky. Odtud si vysvětlíme, že mnozí svatí v největších mukách se radovali, jako sv. Vavřinec, že mnohé svaté panny odolaly všeli-

kým svodům pohanských vládařů, protože mysl jejich byla upjatá k Ježíši Kristu a nebeské odměně. Dokud nebudou lidé doby naší ve svých trýzních hledati pomoc ve víře v Boha a jeho Prozřetelnost, dotud nebude jim lépe. Proto radíme našim a jiným, aby častěji uvažovali o nebi a o víře v život věčný a o těch pravdách, aby častěji četli a se poučovali. Otevřte si knihu „Následování Krista Pána“, 3. díl, 48. a 49. kapitulu. Poslehněme výzvu sv. Otce Pia XI. a modleme se tento měsíc za touhu po nebeských statcích nebo za povznesení mysli našich k nebeským věcem, které připravil Pán všem, kteří jej milují.

Marie Tesařova:

Před svatostánkem.

Paprsek jak slunka láska Tvoje září,
Ježíši náš drahý, skrytý v chleba bělí,
duše unavené voláš ku oltáři,
víš, že pomoci Tvé tolik je jim třeba,
hojně tu rozdáváš milosti své,
Srdce Tvé přesvaté všecky sem zve.

Láska Tvá, Ježíši, bez hrázi tady
širý jak oceán vůkol se šíří,
kdo v světě zmirá snad žizní neb hlady,
s bezpečnou jistotou k oltáři míří,
syťíš jej tělem svým, napájíš krvi,
stejně se nasytí poslední — prvý.

Ptáčeti podobna duše tu sedá,
ostříž když dravý snad kolem ní krouží,
na stromu života hnízdečko hledá,
do rány přesvaté Srdce se hrouží,
bezpečna tady jest před děsem pekla,
byť vůkol zuřila zběsilost vztekla!

Ježíši svátostný dlíš tady s námi,
a my tak chladní jsme k lásce Tvé vroucí,
v životě bludičky duše nám máme,
zableskni v srdce nám září tou skvoucí,
v paprscích lásky své duše nám zhrivej,
s láskou pak otcovskou na nás se dívej.

Vtělení Syna Božího.

Adventní úvaha od Jarolíma Pavlíka.

Krásné vánoce vrhají už zpředu svůj stín a ohlašují se dobou adventní, dobou blahé naděje, dětské nevinné radosti. Je to sice též čas kající, ale radostí zjasněný, tak jako když dítě pláče, ale při tom se usmívá, poněvadž se mu něco pěkného slibuje.

S jakým nadšením zpíval náš lid při rorátech „S nebe posel vychází“, v kterémžto písni je vyličeno, kterak archanděl Gabriel přinesl Panně Marii poselství, že se má státi matkou Vykupitele, a jak Syn Boží se stal člověkem. Myslíme též na to, když se v růženci modlíme: „Kterého jsi, Panno, z Ducha svatého počala“ a když se při klekání modlíme Anděl Páně. V době adventní máme se to obzvlášť pobožně modliti a to veliké tajemství vtělení Syna Božího uctívati a rozjímati.

Zvláště se má nám zamlouvati a ku vděčné lásce k Bohu povzbuzovati průpověď třetí: A Slovo tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi. My při tom klekáme a bijeme se v prsa. Na konci mše svaté též praví kněz: A Slovo tělem učiněno jest.

Jaké je to slovo? To je Syn Boží; neboť tak jej Písmo svaté jmenuje. V knize moudrosti čteme (18, 14): Když hluboké mlčení všude panovalo a noc polovici cesty vykonala, všemohoucí slovo tvé sestoupilo s královského trůnu. Ovšem je tu na prvním místě míněna noc v Egyptě, v níž Israelité jej opustili; my však tu zříme i prorocké poukázání na svatou noc, v níž se Kristus narodil; proto použila Církev místo toto jako introitus mše v neděli povánoční. Svatý Jan píše v epistoletě na Bílou neděli: Tři jsou, kteří vydávají v nebi svědectví: Otec, Slovo a Duch svatý.

Proč se nazývá Slovem druhá Božská osoba? Lidské slovo je výrokem

naší myšlenky, jako by jejím plodem a ditkem našeho ducha. Otec nebeský zří ve svém duchu sebe sama jako nedokonalejší budoucnost; On zplozuje svůj vlastní obraz, ale ne jako v zrcadle, nýbrž živý a skutečný obraz, bytost, která je Otci dokonale podobná a rovná, totiž Dítě, Syna, druhou Božskou osobu. Toto božské pložení je pro nás hlubokým tajemstvím, jehož člověk svým rozumem nemůže proniknouti.

A Slovo tělem učiněno jest, to znamená, Syn Boží se stal člověkem. Tělo tu znamená lidskou přirozenost. O lidských potěpnicích se praví: Všechno tělo porušilo cestu svou. Všechno tělo jako tráva suchá!

Syn Boží vzal tedy na sebe lidskou přirozenost a spojil ji s Božskou přirozeností v jedné osobě, a sice Božské. Syn Boží má skutečné lidské tělo, ne zdánlivé, jako měl anděl Rafael, když obcoval s Tobiášem; lidské tělo s tuž potřebou jísti a spáti, jakou má i naše tělo; pravou lidskou duši s téměř vlastnostmi, jaké má i naše duše, lidský rozum, jenž mohl moudrosti prospívati, lidskou vůli, která se Božské vůli podrobovala. Tak jako duše a tělo činí jednu osobu, tak činí Božská a lidská přirozenost v Spasiteli našem jednu osobu, a to může býti jen Božská osoba.

Ježíš podrží lidskou přirozenost po celou věčnost a bude vyvoleným předmětem největšího blaha.

Vtělení Syna Božího znamená proň veliké pokorení. On, pán světa, jemuž se koří miliony andělů v úctě nehlubší, stal se dítětem, smrtelným člověkem. Jaký to rozdíl! Kdyby někdo z nás chtěl se státi červem, kdož by to považoval za možné! A Syn Boží chtěl se, abych tak řekl, státi červem. Já jsem červ a ne člověk, prorokoval o

něm David. A my bychom chtěli se vypínati a vychloubat, kteří jsme jen prach a popel a celí hříšní? Pro pýchu bylo mnoho andělů s nebe do pekla svrženo. Kdo se povyšuje, bývá poníženo. Bůh se pyšným protivi, ale pokorným dává svou milost; vidíme to na pyšném farizeovi a pokorném publikánovi.

Co bylo pohnutkou, že se Syn Boží stal člověkem? Nic jiného, jak láska a útrpnost s lidskou bídou. Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného vydal na smrt, aby nikdo, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný, pravil Spasitel. Mám slitování s lidem, řekl před zázračným nasycením. Tak zajisté i v nebi řekl, když se Adam svým hříchem do bídy uvrhl a všechno své potomstvo nešťastným učinil. Mám slitování s lidem. Má zahýnouti? Má věčné smrti propadnouti? Státí se kořistí pekla, aby měl ďábel škodolibou radost? Nikoliv. Chci člověku ku pomoci přispěti a sám se člověkem státí, chci trpěti a umříti, aby lidstvo bylo zachráněno.

A tak se i stalo. Syn Boží stal se člověkem a obětoval se za nás. A lidé si toho tak málo všimají a mají k Pánu Ježíši tak málo lásky a vděčnosti. Spasitel si sám na to stěžoval, jak zjevil své srdce svatě Markétě Ala-coque. Mají i nás počítati k těm nevďečným? Ach, ne! My chceme Spasitele z celého srdce milovati, a jak On byl pro nás obětavý, tak i my chceme pro něho býti obětavi a Jemu radost působiti.

Působíme Mu radost, když svým spolublížním děláme radost; a k tomu

dává nám vánoční slavnost nejlepší příležitost. Nejenom své domácí máme obdarovati, nýbrž i ty, co k naší rodině nepatří, avšak jsou jako křesťané naši bratři a sestry, jsou-li pomoci potřební.

Mnohý člověk sedí u plného koryta, to jest, oplývá statky, ale na Ježíška v jeslích nemyslí; dává třebas mnoho na národní a sportovní účely, ale málo nebo nic na účely náboženské a karitativní.

Buďte nám vítány, vy krásné vánoční svátky; vy vnášíte radost do každého příbytku, kde bydlí křesťané. Buď nám vítáno, Dítko Božské! My již tě vidíme z dálky přicházeti a těšíme se na tebe. Ach, jak pěkně pozdravuje Církev svatá v adventních hodinách blížícího se Vykupitele! Dívaje se do dálky, zřím blížiti se moc Boží a celou zemi v mlhu zahalenou. Jděte mu naproti a recete: Zvěstuj nám, zdali Ty jsi to, jenž budeš panovati v lidu israelském? Vy, synové lidští, kteří obýváte zemi všichni spolu, bohatí i chudí, jděte mu vstříc! Jenž řidiš Israele, pozoruj, jenž vodiš Josefa jako ovečku, zvěstuj nám, zdali jsi Ty to? Otevřte brány své, vy knížata, ať vjede Král slávy, jenž panovati bude v lidu israelském!

Necht panuje i v našem srdci, v naší rodině, v naší obci, v naší zemi, abychom my s ním panovali v nebi. Když přijde v soudný den a všichni andělé a svatí s ním, to bude veselý advent. On řekne: „Pojďte, požehnání Otce mého, a vládněte královstvím vám připraveným od založení světa!“

Marie Tesařova: Panně Neposkvrněné.

Tak nezáří ni úběl sněhu,
když slunce v něj se cpírá,
sám anděl nezná větší něhu,
obírá Tvou; Pán věků jí se obírá,
Tvé lice nevinny pel věnčí,
v Tvém srdci lilje rozkvétá
a růže rdí se ve ruměnci,
zdroj lásky nosí do světa;
jak vodopád, jež v horách šumí,
lesk stříbra svítí z jeho pěn,
Tvá pokora svit aše tlumí
a chvála s retů plyne jen:
„Jak velebí má duše Pána!“

Ó, plesej, Panno nejčistší,
Tvá nevina, teď Boží brána,
jež v nebe vstup nám pojistí;
ó, jitřenko Ty naší spásy,
ne — není v světě také krásy,
již duše Tvoje zářila —
Tys všecka krásná, Maria!
My hříšníci jsme, nás vina tlačí
a Tys tak svatá, nevinná,
však přimluva všem bidným stačí,
pros za nás, Panno Maria!

Jaké naučení dává nám nejsv. Srdce Ježíšovo? Zjevuje nám Boží velikost.

Napsal P. Jindřich Ramière T. J.

H. W.

Dominum Deum tuum adorabis.

Pánu Bohu svému se budeš klaněti.

Mat. IV. 10.

I.

Bůh chtěje se nám zjeviti, napsal tři knihy: knihu přírody, kterou všemohoucnost jeho otevřela člověku hned na počátku světa; knihu Zjevení, diktovanou v průběhu věků vnuknutím Ducha sv.; posléze knihu Srdce Ježíšova, v níž Věčné Slovo načrtlo v plnosti časů ony pravdy, o nichž ani kniha přírody ani Zjevení nemohly nás poučit.

Pro toho, kdo naučil se čísti v tomto božském Srdci, není nevědomostí ani pochybností. Jestliť ta kniha sama sobě svým výkladem; jest to kniha živá, jež mluví k srdci a zároveň mu dodává síly, by chápal a rozumělo.

Nuže, čemu nás učí? Všem, co máme vědět: učí nás vědět svatých, moudrosti Boží, k níž u přírovnání jest moudrost lidská pošetilostí a nerozumem.

Zjevuje nám předně její velkou dvojí zásadu: že Bůh jest všecko a tvor jen pouhé nic. Dále ukazuje, jak dobrota

Boží spojuje tyto dvě, dle zdání nespojitelné krajnosti: sklání totiž Nekonečno k nicotě a tuto určuje k požívání nekonečna. Posléze představuje v pravém světle zákon Boží, jehož zachováváním dosahujeme této velikolepé odměny.

Hle, tomu všemu učí nás ta božská kniha. Taká naučení jsou ovšem hodna námahy a studii. Hleďme je proto postupně dobře poznat! Nesmíme však zapomenout, že pouhé čtení nepostačí; musíme hledat ještě jich praktického použití v každodenním životě. Tyto řádky však ovšem musí se omeziti na pouhou jich podstatu.

II.

Velkost Boží jest první naučení, jež zjevuje nám kniha přírody. Na kterékoli stránce její utkví náš zrak, vždy divy její naplní nás úžasem. Náhdera nebes, nesmírnost oceánů, žírnost země, nezměnitelnost zákonů přírodních vydávají skvělé svědectví o bezmezné velikosti svého Stvořitele. Čím více nabývá věda nových prostředků

k prozkoumání přírody, tím více nových obrazů otvírá se před ní, a duch mimovolně klesá na kolena, by kořil se tomu, jenž takými divy naplnil ty nesmírné prostory. Světlo, jež urazí za vteřinu 70.000 mil, potřebuje od nejbližší stálice až k nám šest měsíců, a od nejbzdálenější snad i tisíc let. Nové dalekohledy objevily v hloubi nebes bílé skvrny, jež bezpochyby jsou světy daleko větší a vzdálenější, než ty zářící hvězdy, jež krouží nad naší hlavou. A kdo odváží se tvrdit, že tyto světy jsou již na konci všehomíra? Kdo nezvolá raději s prorokem Baruchem: „*Ó Israeli, jak veliký jest dům Boží, jak nesmírná jest jeho říše!*“

III.

Ale jest svědectví ještě skvělejší, svědectví Srdce Ježíšova! Co jest velikost všehomíra u porovnání s velikostí tohoto božského Srdce? Ten vesmír, jenž před chvílí plnil nás úžasem, zda ho nepojímá Srdce Ježíšovo? Zda nejsou mu poddány všechny světy, které ho plní? Zda nezná každého z tvorů, jež ho obývají a budou kdy obývat? Zda není původcem všech dobrých myšlenek, všech nadpřirozených hnutí, jimiž rozumné tvorstvo povznáší se k Bohu? Zda nepoznává samého Boha, Boha nekonečného, proti němuž ty nesmírné světy jsou jen nepatrnou krůpějí? Zda Srdce Ježíšovo nehrouží se v ten nesmírný božský oceán hloubkou nedostiznou, již převyšuje pouze způsob, jímž Bůh poznává sám sebe? Čím více poznáváme Srdce Ježíšovo, tím více jsme zmateni, zahanbeni, poněvadž v něm objevujeme vždy nové dokonalosti, vždy nové velikosti a nesmírnosti.

Vidíme-li tedy v tomto lidském Srdci spojeny všechny síly tvorstva hmotného se všemi ctnostmi světa duchovního; vidíme-li, jak to Srdce, slouchající božství s člověčenstvím a svět stvořený s dokonalostí nestvořenou, obje-

vuje se před námi ozbrojeno pouze svou nevystihlou dobrotou a touto jedinou zbraní vítězí nad každou překážkou; vidíme-li, jak to Srdce, tak pokorné a tiché, podmaňuje si římské světovládcé i barbarské pronásledovatele, boří starý svět a tvoří nový, krví svou zemi očisťuje a zúrodňuje, zda pohled ten nevzbudí v nás obdivu tím většího, zda neuznáme to nejsv. Srdce za projev velikosti Boží?

IV.

Leč ne pouze nedostizné výtečnosti Srdce Ježíšova hlásají velikost Boží; více ještě zjevuje ji jeho ponížení. Vizme to Srdce tak mocné, že řídí celým tvorstvem, tak dokonalé, že blednou před ním jas nebe i všecka světla lidská i všechny přednosti andělů! Vizme to Srdce, jehož údělem od první chvíle jeho stvoření jest důstojnost vpravdě nekonečná! Vizme, jak se koří, jak se poníží mnohem hlouběji před velebností Boží, než kterýkoli tvor, kdy se byl ponížil! Pravit svatý Pavel: „*Zmařil se.*“ „*Exinanivit semetipsum.*“

Ne, ne, nic ve světě nemůže tak výmluvně hlásat velkost Boží, jak toto ponížení nejsv. Srdce Ježíšova. Čtenelé jeho nemohou nikdy dosti na ně zírat, nikdy nemohou dosti usilovat, aby s ním se sjednotili. V kterékoli chvíli jeho pozemského života na ně se zablédneme, vždy vidíme je v nejhlubší adoraci před velebností Boží. Sotva bylo stvořeno, sotva oživeno, nejsvětější duší, již se kořilo Otcí nebeskému. A toto jeho vnitřní ponížení trvalo tak dlouho, pokud trval jeho pozemský život; v nejholestnějším lesku vystoupilo v zahradě Olivetské. Nyní pokračuje v něm ve svatostánku, kde Srdce Ježíšovo zjevuje se ve způsobách ještě hlubšího zničení, než pokud žilo na zemi. Vždy tedy zastaneme to Srdce v konu adorace, vždy zve nás, bychom s ním kořili se Bohu.

V.

Uvykněme si tedy Bohu se klanět a zvyku tomu zůstaňme věrní. Tento ustavičný pocit přítomnosti veleby Boží jest charakteristickým rysem pravé svatosti, základem všeliké dokonalosti. O ctihodném Ludvíku de Ponte se vypravuje, že často ve své celle padl na tvář volaje se žalmistou: „Venite, adoremus et procedamus ante Deum! Quia ipse est Dominus Deus noster! Pojďme, kořme se a poklekne mě před tvář Boží! Neb on jest náš Pán a Bůh!“ Světci Starého Zákona znali toto spasitelné cvičení. Bůh zjevil je jim, když řekl Abrahamovi: „Kráčej přede mnou a buď dokonaly!“

Ale ještě jasněji zjevuje se Srdce Ježíšovo těm, kdo vstupují do jeho školy.

Prostudujme toto naučení; rozjmejme ve světle, prýstícím se ze Srdce Ježíšova, všechny nekonečnosti nekonečné bytnosti Boží. Není tato nejsvětější podstata pouze nekonečná, ale nekonečně nekonečná: nekonečná v trvání, neb nemá počátku, ani postupu, ani konce; nekonečná v rozsahu, neb pojímá všechny prostory a nekonečně je přesahuje; nekonečná v dokonalosti, neb v stupni nekonečném má všechny dokonalosti tvorů a nekonečně jiných dokonalostí, jichž tvorové nemají; nekonečná v moci, neb může stvořiti tisíce světů větších než náš; nekonečná v poznání, neb jediným konem pojímá celý nesmírný obzor pravdy; nekonečná i v lásce, poněvadž jest nekonečná v dobrotě. Nechme se oslniti těmito nekonečnostmi, těmito zářivými temnotami, a kořme se beze slova a bez myšlenky tomu, jehož nepojme žádná mysl, jehož žádné slovo nemůže důstojně oslavit.

VI.

Leč i když jsme se dle možnosti co nejvíc ponížili, vezme, že jsme vlastně

nevykonali nic. Nikdy naše ponížení nevyrovná se hloubkou vznešenosti božské veleby. Co tedy učiníme, bychom splniti mohli tuto první úlohu? Naším útočištěm bude adorace Srdce Ježíšova.

To Srdce nekonečně důstojné může jedině svým ponížením vzdáti nekonečné velebnosti Boží úctu ji důstojnou. A poněvadž to srdce náleží nám, náleží nám i jeho adorace; tím jsme uschopněni splniti v celém rozsahu povinnost, převyšující naše lidské síly. Proto obětujeme Otcí adoraci jeho božského Syna a prosíme to nejsvětější Srdce, by se svou adorací obětovalo Bohu i naši. Závodme s ním pokorou a uctivostí u přítomnosti Boží veleby! Daleko pokročil v jeho škole ten, kdo dobře pochopil toto naučení!

Příběh.

V anglickém časopise nejsv. Srdce čtete tuto dojemnou zprávu:

„Velebný Otče! Dvouletá Markétka mého souseda, který bydlí blízko mne v Bow-Bazar v Kalkuttě, jest nejmladší z osmi dítek (čtyři hoši a čtyři děvčátka).

Bylo to v neděli 4. září. Odpoledne v půl třetí vrátil se otec z výročního trhu, přinášeje dětem množství hraček a pamlsků. Vše to rozložil na velikém stole, kolem něhož se ihned sběhly všechny děti. Malou Markétku posadili na stůl, aby se též s nimi těšila pohledem na svůj podíl. Potom otec šel se převléknout, děti se těšily svou naldkou a i matka byla na chvíli odvolána. — Náhle lomoz a výkřik! Markétka spadla hlavou dolů na kamenou podlahu. Děti okamžitě ji zvedly, ale nedávala známky života. Matka pospíšila s ní do blízké nemocnice. Lékař, obledav dítě, řekl: „Milá paní! Jest to silný otřes mozku; náraz byl příliš prudký; není pomoci. Můžete přikládati dítěti na hlavu led, chcete-li, ale jak jsem řekl, není naděje...“

Matka vrátila se pláčic s drahým břemenem. Povolán jiný lékař. Do-
stavil se k páté hodině. Prohlédnuv
dítě, řekl vážně: „Tu nepomůže žádný
lékař. Škoda peněz. Na to není léku...“

Ubohá matka v zoufalosti nevěděla,
co si počít. Markétka ležela bez vě-
domí a bez pohybu jak mrtvola. Bylo
sedm hodin.

„Co dělat?“ volala nešťastná matka;
„kdo mi zachrání dítě? Což opravdu
není naděje?“

„Maminko,“ zvolal náhle nejstarší
asi dvanáctiletý hoch; „mám škapulíř
nejsv. Srdce!“

„Dej mi ho! To vše, co potřebuji.“
A chvějící se rukou sáhla rychle po
škapulíři; potom pokleknuvši před

malým oltáříkem v ložnici, vroucně se
pomodlila a pak přiložila svatý odznak
na hruď dítěte. „Nejsvětější Srdce
Ježíšovo,“ volala s pláčem, „uzdrav
mi dítě!“

Téměř hned nato Markétka vy-
křikla, jak by se probouzela z hlubo-
kého spánku. Ihned poznala matku;
ač trochu byla ještě rozčilená, přec o
sedmé hodině bylo již uzdravené dítě.
Nejsvětější Srdce ji zachránilo.

Dnes, dřív než jsem začal psát tuto
zprávu, zašel jsem si k sousedovi, bych
spatřil to zázračné uzdravené dítě.
Hrála si právě vesele s ostatními sedmi
dětmi. A otec dítěte mi řekl: „Ten
škapulíř nejsv. Srdce jest mým velkým
pokladem; od nynějška bude našim
jediným lékem!“

A. M. Kadlčáková :

Legenda o bílé lilii.

Běloučná lilie
kalich když rozvíje
vydehne vůni svou v svět;
komáři, motýli
i včelky poplí
vybírat sladký z ní med.

Květ bílý jako sníh;
z něho jde tichý vzdych
lásky a nevinu v kraj;
lidem chce povědět,
původ jak vzal ten květ,
jež často divnou má báj.

Mnozí si vypráví
původ můj nepravý,
že prý jsem Josefův květ;
na jeho památku
zdobím prý zahrádku,
volaje na zem jej zpět.

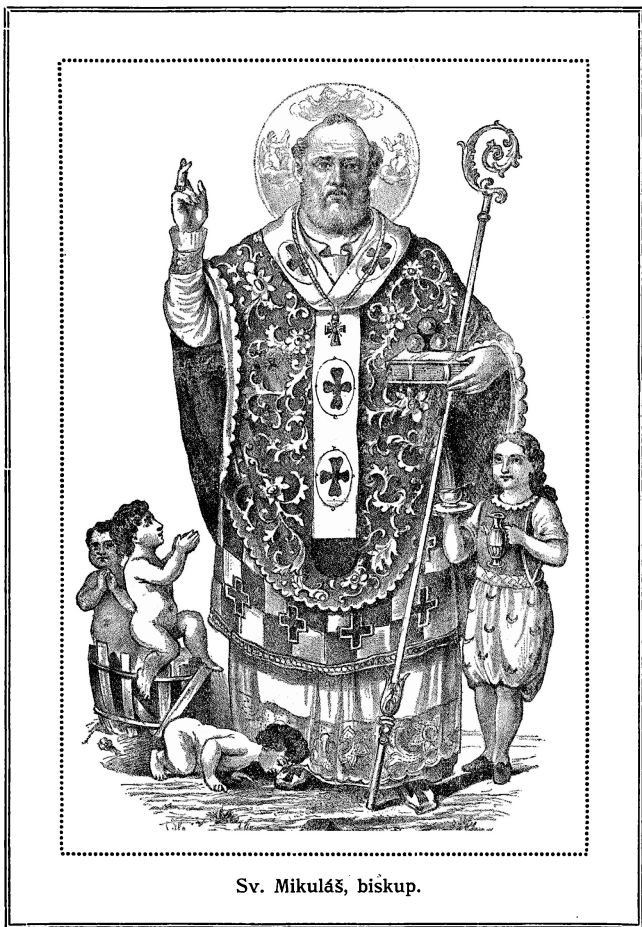
To však je pravdou jen,
že Máti Bůži den
pod keřem s Ježíšem svým
seděla zemdlena
a vedrem umdlena,
hledajíc příjemný stín.

Maria, Matička
chovajíc hošička
usnula pod keřem mým,
vzrostla jsem do výše
nad hlavu Ježíše,
On vyřkl slova, jež dím:

„Bílý květ nevinu
sluší ti jediný,
památkou na mne jej měj;
omamná vůně pak
zaleť až do oblak,
tím chválu Bohu vždy vzdej!“

A jak to vyřkl ret,
rozvil se bílý květ
na keři vysokém hned;
s úsměvem ve tváři
zlata jak zazářil
vzbudil se Mariin hled.

V kalich můj svatou tvář
sklonil a vdechl zář,
jež zdobí po dnešní den
a vůni sladíčkou
omámím duši tvou
tak, jak to kázal Bůh jen!

Sv. Mikuláš, biskup.

Srdce Ježíšovo, hlubino všech ctností.

P. Rudolf Rozkošný, T. J.

Protože není možno v jediném rozjímání všechny ctnosti božského Srdce Páně projednatí, učiníme si několik úvah, abychom poněkud krásu jeho poznali, si je více zamilovali, s radostí je následovali. Na prvním místě budeme uvažovali o základu všech ctností, o pokoře.

Pokora jest výhradně křesťanskou ctností, t. j. jen křesťané ji znají, kdežto ostatní lidé, pohané, jiná náboženství, ba i nynější svět ji nemůže pochopiti. Tito všichni rozeznávají ve světě boháče, kteří leží u nohou jejich jako otroci. Pohanům se to zdálo nemožno, ba ani nynější svět nemůže pochopiti, jak by se tyto protivy mohly vyrovnati, že by totiž lidé vysoce postavení se snížili k prostému lidu a osvojili si jeho způsob myšlení, mluvení, jednání. Jen v křesťanství se dovidáme o tom, že králové umývají chudým starcům nohy, neb že biskup sv. Pavlín se sám prodal do otroctví, aby jiného otroka vysvobodil. Propast mezi vysoko postaveným a otroky byla tak velká, že ani řecká, ani latinská řeč, ač mají velkou zásobu slov, nemají výrazu pro pojem pokory. Ačkoli tapeinos a humilis se překládá slovem pokorný, přece pravý význam v řečtině i latině znamená přihanu, tolik jako opovržený, sprostý. Teprve křesťanství odstranilo onen nádech opovrženosti. Příčinou toho bylo Srdce Ježíšovo, hlubina pokory.

A vskutku, tažme se sami sebe: Kdybychom rozjímali o Bohu, jeho vlastnostech, jeho nekonečnosti, nesmírné velebnosti, a že tento nesmírně velebný Bůh se stal člověkem, kdybychom neznali život božského Spasitele, připadlo by nám na mysl, že tento Bůh si ve společnosti lidské tak nízké, tak opovržené místo vyvolil? Vždyť ani chudobný člověk by nechtěl

takový život vésti. Pán Ježíš však docela jinak na vše hleděl než my. Jakmile se vtělil, poznal jako člověk nekonečnou velebnost Boží, do níž byl přijat, ale s druhé strany nepatrnost lidské přirozenosti, za kterou měl jen děkovati Bcží dobrotě, která jej povznesla k nejvyšší důstojnosti a největšími poklady milosti ozdobil. Žádný člověk nepoznával tak jasně onen nekonečný rozdíl mezi Tvůrcem a tvorem, jako Bůh-člověk, a také nikdo jiný nebyl proniknut smýšlením nejhlubší pokory jako on. V největší pokoře a účtě se podroboval nekonečné velebnosti ve všem.

Věděl od prvého okamžiku svého života, že jest ustanoven za Vykupitele světa; v duchu viděl celou cestu utrpení a pokoření, které mu nastávalo. Z lásky k lidem je v duchu všecky přijímal, od narození až na kříž. Již narození jest začátkem křížové cesty a vzácným projevem pokory. Dobrovolně vše tak zřídil, že přišel na svět ve chlévě, v největší poniženosti. Syn Herodův je narozen v královském paláci, Syn Boží ve chlévě. Jako králové při korunovaci prohlašují, jakými zásadami se budou řídit na trůně, tak také i Božské Srdce při svém narození prohlásilo za program svého království pokoru a chudobu. Brzy začíná pronásledování. Útěkem do Egypta musí býti zachráněno před zuřivostí Horodovou. Když bylo možno z Egypta se vrátiti, usadila se sv. Rodina v Nazaretě, kde žil Spasitel jako chudý dělník v největší skrytosti do třicátého roku věku svého. Podivuhodně tajemství! Tisíce let toužili lidé po Mesiáši, patriarchové a proroci ohlašovali jeho příchod, a nyní, když se ukázal na zemi, plných třicet let, tedy většinu svého života, žije v největší skrytosti. Nic jiného se o něm nedo-

vidáme, leč že byl svým rodičům podán a že byl znám jako syn tesařův. A přece tak velice svět potřeboval jeho učení, jeho zázraků, a bída lidská měla by ho pohnout, aby lidem pomáhal. Ale on pokládal skrytost za důležitější! Chtěl dáti příklad pokory světu.

A jak začíná svůj mesiášský úřad? Jde k Jordánu, aby se nechal pokřtiti od Jana, jako ti, kteří se na Mesiáše připravovali; tito toužili po odpuštění hříchů a vyznávali se z nich. A mezi takové vstupuje Pán Ježíš, Beránek to beze skvrny, a ač se sv. Jan bránil, přece se musel podrobiti vůli Páně. Tak začíná veřejnou činnost nejhlubším ponížením.

Pokorný je také způsob jeho vyučování. Nenapodobuje nabubřelý sloh a slovíčkářství farizeů a zákoníků, nýbrž pronáší hluboké pravdy obyčejnou řečí lidu a mluví tak lahodně, že každý nevzdělaný člověk mu může rozuměti a každé dítě může jeho podobenství chápati. A v poučování velebí zvláště pokrm. V kázání na hře velebí chudé duchem, mírné, pokojné. Blahoslavi ty, kteří protivensství trpí pro spravedlnost, a kteří jsou tupeni a pronásledováni; neboť pronásledování a potupa jsou cestou k pokoře. (Mat. 5, 11. 12.) Když se ho tázali učedníci, kdo je větším v království nebeském, vzal pachole, postavil je uprostřed nich a řekl: Amen pravím vám: Neobráte-li se a nebudete-li jako maličci, nevejdete do království nebeského. Kdo se tedy poníží jako pachole toto, ten jest větší v království nebeském. (Mat. 18, 1.—4.) Údy království nebeského chce míti jako malé děti — pokorné. A aby ochránil učedníky od farizejské pýchy, vypravoval jim podobenství o pyšném farizeovi a o publikánu, v němž chválil pokorného publikána, který se zkroutil vyznal ze svých hříchů. Jindy opět je varoval, aby si nesedali na první místa jako farizeové, když budou pozváni na svatbu, ale na

poslední, aby pak jim bylo nabídnuto místo první. (Luk. 14, 8.)

Pán Ježíš jest pokorný i tenkrát, když koná zázraky. Nepočíná si při nich s jarmareční okázalostí, aby si zjednal úctu u farizeů, ani se jimi nechce lidu vtírati. Vrací-li slepým zrak, hluchým sluch, chromým chůzi, ba i když mrtvé křísí nebo liší bouří na moři, jedná tak klidně, tak skromně, jako by to byly věci nepatrné. Nechce míti z těchto skutků žádné slávy, přeje si jen, aby Otec nebeský byl oslaven a on sám byl uznán za vyslané Božího, za příslibeného Mesiáše, jenž by je zbavil ne nadvlády římské, ale bídý duševní — hřichu. Kdyby byl konal zázraky okázale, byl by lid podněcován k bouřím proti Římanům a posilován v nepravých nadějích. Proto také, když nasýtil zázračně 5000 lidí, kteří jej chtěli učiniti za to králem, skryl se před nimi a uchýlil se na horu. (Jan 6, 15.) Rozhodně odmítl takové, kteří se sháněli po zázracích. Ba ani před Herodem, jenž od Piláta dostal moc nad jeho životem a mohl jej tedy osvoboditi, neučinil žádné divy, protože si toho žádal jen ze zvědavosti. (Luk. 23, 8.)

Byl si dále vědom své omezené působnosti v Palestině a malého výsledku svých prací, že totiž málo lidí mu zůstane věrných, kdežto apoštolové půjdou i mezi vzdělané národy, do jejich hlavních měst, kde učením a zázraky přivedou k víře mnohem více lidí, než on sám. Proto jim řekl: Amen, amen pravím vám: Kdo věří ve mne, bude i on činiti skutky, které já činím, ano větší nad ty bude činiti. (Jan 14, 12.)

Proto také jeho zázraky nedostačovaly farizeům. Mistře, chceme od tebe viděti znamení (Mat. 12, 38), pravili k němu. Jak patrnó z Lukáše (11, 16) znamení nebo zázrak s nebe, nějaký mimořádný zjev na obloze neb v ovzduší, kterým by dokázal své božské poslání jako Mojžíš, na jehož přímluvu

padala mana s nebe (Jan 6, 32), nebo jako Eliáš, na jehož prosbu spálil oheň na oběť, kdežto 450 kněží baalových marně tam žádalo, jako Samuel, který, když obětoval, tak mocně zahřmelo, že Filistinstí bojující právě se Židy, dali se na útěk (1 Král 7, 10), neb jako Josue, jenž zastavil slunce. (Jcs. 10, 13.) Takový uchvacující skutek božský Spasitel žádný nečinil.

Pokora označovala všechny jeho kroky a ovládala celé jeho smýšlení. Ani slova sebechvály nevypustil z úst. Také odmítal od sebe všechny pochlebníky a tituly, jimž mu bylo lichocenc. Když mu řekl bohatý mládenec: Místře dobrý, co mám činiti, abych došel života věčného? Odpověděl: Proč mne nazýváš dobrým? Nikdo není dobrým, leč jediný Bůh. (Mar. 10, 17.—18.) Sám si toho byl vědom, že jest Bůh a že jest jako Bůh dobrý, ale mládenec jej nepckládal za Boha, nýbrž za moudrého muže; a v tomto smyslu odmítal Pán Ježíš název dobrý. Chudobné rybáře si zvolil za své učedníky, publikány a hřišníky vyobcované ze židovské společnosti za své přátele a důvěrníky (Mat. 11, 19) a nedbal na výtku farizeů, že tím snižuje stav učenců, mezi něž se také počítal. Rozhodně pokáral učedníky, kteří toužili po cti a důstojenství. Víte, že knížata národů panují nad nimi a velmoži provádějí moc svou nad nimi. Ne tak bude mezi vámi; kdo se chce státi mezi vámi větším, buďť sluhou vašim, a kdo chce býti mezi vámi prvním, buďť služebníkem vašim, jakčž Syn člověka nepřišel, aby mu bylo slouženo, nýbrž aby sloužil. (Mat. 20, 25.—28.) Pohanská knížata nestarají se o blaho poddaných, ale o to, aby poddaní jim sloužili. Kdo chce v království Kristově vyšší úřad zastávat, musí pečovati více o poddané než o sebe, tím více poddaným musí sloužiti jako Syn člo-

věka přišel na svět, aby lidem sloužil. Při poslední večeři umýval apčstolům nohy. Pán Ježíš, Syn Boží, Tvůrce nebes i země, tak se ponizuje, že svým tvorům, ba i zrádci myje nohy. (Jan 13, 1.) Může býti většího ponížení? Přidává k tomu naučení: Jestliže já, Pán a Mistr váš, umyl jsem vám nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývati. Příklad zajisté dal jsem vám, abyste i vy činili tak, jako jsem já učinil vám. (Jan 13, 14.—15.)

Pokora božského Srdce Páně dosáhla však vrcholu při umučení. Ač jest si vědom své nevinnosti a svatosti, přece se nechal jako největší zločinec spoutati, z nejhorších pcklesků viniti a na kříž odsouditi. Jest úplně přěsvědčen, že jest zaslíbeným Mesiášem tak toužebně od lidstva očekávaným, a přece dovolil, aby surovcí jej bičovali jako opovrženého ctroka, jej tupili, trním korunovali. Mehl buď dvánáct pluků andělských na pomoc přivolati (Mat. 26, 53), neb jedním slovem své nepřátele na zemi povaliti (Mat. 26, 63) a dokázati takto svou nevinnost a přece mlčel a odmítl od sebe každou pomoc. Jest pánem nad životem a smrtí, ukázal svou moc nad živými a nad mrtvými, přece se nechal jako obětní beránek vésti k zabiti, nechal se jako červ pošlapati, s lotry na kříž přibiti a vydechl svou duši v největší opuštěnosti a v nevyřslovných bolestech.

Často se modlíváme střelnou modlitbu: Ježíši tichý a pokorný srdcem, učiň srdce naše podle srdce svého! Zastavme se na chvílku u toho slova „pokorný srdcem“, vzpomeňme si na jeho pokoru a prosme jej, aby učinil i naše srdce pokornými. My se však také nevyhýbejme pokořování, útrapám, křížům, pronásledování, opuštěnosti, chudobě a podobným trampotám, neboť tyto jsou cestou k pokoře.

Narození Páně.

Advent.

Jarolím St. Pavlík.

Během každého roku opakují se dějiny našeho vykoupení, takže je prožíváme poznovu. V adventě očekáváme Vykupitele, o vánocích slavíme jeho narození; v postě má každý všední den své evangelium, jež nás seznamuje s veřejným životem Krista Pána. V pašijový týden rozjímáme jeho umučení; o velkonoči plesáme nad jeho vzkříšením. Potom ho zříme stoupati na nebesa a seslati Ducha svatého. Pak uctíváme jeho velebnou Svátost a Božské Srdce. Ó, jak krásný a půvabný je každý církevní rok, předváděje nám život Krista Pána před očima!

Začíná tedy adventem, jež trvá čtyři týdny; čtvrtý týden je však obvyčejně neúplný; než vždy se počítají čtyři neděle adventní, jež nás upomínají na čtyři tisíce let Starého zákona, jak se dříve za to mělo, třebaš teď se tvrdí, že Starý zákon trval déle. Od stvoření Adama až do potopy uplynulo 1500 let, od potopy do Abrahama 500 let, od Abrahama až po Mojžíše opět 500 let, až po Davida zase tolik, od Davida až do zajetí babylonského jiných 500 a od toho času až po Krista Pána posledních 500 let. Protože však rodokmeny patriarchů nejsou úplné, trval Starý zákon déle, tak asi 5000 až 7000 let. Podle římského martyrologia narodil se Kristus Pán po uplynutí 5199 let. Trvání lidského pokolení není článkem víry.

Ve Starém zákoně čekali lidé na Mesiáše. Pán Bůh jej hned neseslal; nechal lidi dlouho naň čekati; měli náležitě pocítiti, do jaké bídy se člověk uvrhne, když se odvrátí od Boha; tím více pak měli po Vykupiteli toužiti. A oni toužili po něm nejenom židé, ale i pohané.

Touha po Spasiteli táhne se i teď jako červená niť liturgií adventní.

Modlime se s Isaiášem: Rosu dštěte nebesa s hůry a oblaka spravedlivého; otevři se země a vypuč nám Spasitele!

Slovo advent znamená příchod. — Vzpomínajice prvního příchodu Spasitelova v Betlemě, očekáváme jeho druhý příchod k poslednímu soudu; a proto se čte v první neděli adventní evangelium o soudném dni. A církev se modlí v oficii: Ejhle, Hospodin přijde, a všichni svatí jeho s ním; a bude v onen den světlo velké, aleluja!

Advent je časem smutečným a kajícím, ale i časem radostným.

Časem kajícím, ne sice tak přísným jako svatopostní čas, ale přece kajícím. Vzpomínáme si na noc hříchu, jež panovala ve Starém zákoně; vzpomínáme hříchů, jež teď ve světě panují, a svých vlastních hříchů. Církev si přeje, abychom hříchu odumřeli a se ho zbavili pokáním a zpovědí. Proto si máme k srdci vzíti napomenutí svatého apoštola Pavla v epístole první neděle adventní: Bratři, hodina je tu, abychom ze spánku povstali — to je spánek ve hříchu, v bezstarostnosti o věčnou spásu. Odložme skutky temnosti a oblečme brnění světla. Jako za dne choďme počestně, ne na hostinách a pitkách, ne v ložnicích a nečistotách.

Těž nás třikrát přes advent napomíná církev pokání ústy a příkladem svatého Jana Křtitele. Zvláště ve čtvrtou neděli hřímá hlas Janův jako trouba: Upravte cestu Pánu, učíte správnými stezky jeho! Každý chlum a pahrbek buď ponížen — miněny jsou kopce hříchů — každé údolí buď vyplněno — prázdnota srdce dobrými předsevzetími; co je křivé, má se vyrovnati; co při našem počínání nebylo dobré, má se zlepšiti.

Kající čas adventní jeví se navenek fialovou barvou, omezením květinové

okras, vynecháním Gloria ve mši svaté a Te Deum v officiu, vyjma ve svátky světců. Místo „Ite, missa est“ praví kněz: „Benedicamus Domino“, „Chvalořečme Pánu“; je to vyzváním k delšímu prodlení v chrámu Páně. V biskupských a kolegiálních chrámech nemají asistenti, jáhen a podjáhen na sobě dalmatiky, protože dalmatika je oděvem radostným a slavnostním, vyjma v třetí neděli adventní, v kteroužto neděli církev smutek mírní vzhledem k blízkému příchodu Spasitele: i varhany mlčí. Dříve byly v adventě každý týden dva ujmové posty; ty teď nejsou předepsány; jenom suché dny v třetím týdnu a Štědrý den jsou dosud v platnosti. Vzhledem ke kajicímú času jsou v adventě hlučné svatby a veřejné zábavy zapovězeny.

Moderní lehkomyšlný a zábavuchtivý svět nechce ovšem o nějakém pokání nic slyšeti; on by se rád celý rok veselil; a když už v uzavřený čas, třebaš netančí, odškodňuje se kinem a divadlem. Inu, kusy s náboženským a vážným obsahem lze i v zapovězený čas shrátí; ale jak vidíme a čteme, hrají se v postě a adventě i veselohry a frašky, i na Květnou neděli, kdy začíná pašijový týden, jenom aby se lidé hodně smáli. Ani se nečeká na Štěpána a ponděli velikonoční; už na Boží Hod vánoční a velikonoční se tance ohlašují. Tací lidé, kteří to pořadají anebo se toho zúčastňují, nemají ani ponětí, jak máme žítí v kající čas. Kristus Pán jednou řekl: Běda vám, kteří se teď smějete, neboť budete plakati.

Advent je však nejenom časem kajícím, nýbrž i radostným; příčinou té radosti je očekávání Vykupitele, naděje ve spásu duše. Církev dává výraz své radosti ve velmi krásném adventním officiu, v jeho velebných antifonách s mnohým aleluja. Na příklad v první neděli adventní: V onen den

budou hory přetékatí sladkostí a s pahrbků potěče mléko a med. Raduj se, dcero sionská, plesej, dcero jerusalemská! Ejhle, Hospodin přijde, a všichni svatí jeho s ním; a bude v onen den světlo veliké. Všichni, kteří žijíte, pojďte k vodám; hleďteje Pána, dokud je k nalezení. Ejhle, prorok přijde veliký a obnoví Jerusalem. Všude je připojeno aleluja. Anebo v třetí neděli: Hospodin přijde bez prodlení; osvití, co v temnotách skrývá se a zjeví se všem národům. Jerusaleme, raduj se radostí velikou, neboť přijde k tobě Spasitel. Hory a pahrbky budou sníženy a křivé cesty budou napřímény; přijď, Pane, a neotálej! Vepišťole oně neděle pobízí nás sv. Pavel, abychom se radovali: Radujte se stále v Pánu, bratři; a opět dím: Radujte se, neboť Pán už je blízko! Proto přerušuje církev v třetí neděli smutek; taktěž i ve čtvrté neděli postní, jež sluje Lactare, to jest: Raduj se!

Velebně znějí antifyony ve čtvrté neděli. Trubte na posauny na Sionu, den Páně je totiž blízko; hle, on přichází, aby nás vykoupil. Přijde očekávaný od všech národů, a sláva Hospodinova naplní dům jeho. Hospodin přijde; jděte mu vstříc a rcete: On je ten veliký panovník, a království jeho nebude konce: silný Bůh, kniže pokoje.

Radost přinášejí v adventě i orátý: mše svatá ještě za noci, při větším osvětlení, v bílé barvě. Je to votivní mše ku počtě Panny Marie a vtělení se Kristova. Evandélium té mše vypravuje v poselství anděla Gabriela. Rorate znamená: Rosu dšťete, totiž Spravedlivého! Tak začíná Introitus mše. Radost přináší i krásný svátek Neposkrvněného Početí Panny Marie.

V adventě máme se zvláště pobožně medliti Anděl Páně a první dvě tajemství radostného růžence. Prožijme zbožně tento svatý čas podle přání církve.

Marie Tesařová:

Jesličky.

Chudičkou postýlku Matička stlala,
hebounké peřinky neměla do ní,
místo nich lásku svou v jesličky dala,
nad ně se Maria s pokorou klóní.

„Netlačte, jesličky, útlé mé Dítě,
slamou a senem vás vystelu jemně!“
Andílci přiletli k jesličkám hbitě,
uctít v nich Vladaře nebe i země.

Pastýři kolem nich v pokoře stojí,
v jesličkách tichounce Děťátko leží,
v Něm ale nejsladší touhy se pojí,
prostičký duch jejich chápe to ztěží.

Víru sem přinesli, ta je sem vedla,
Bohu se klanějí pokorně, nice
Matička k pastýřům láskavě shlédla,
nebes slast slétla k nim s Děťátko lice.

Ježíšku maličký, slyš prosbu vřelou:
přijdi též v jesličky duše mé chudé,
Tobě ji, Ježíšku, daruji celou,
láska Tvá největší poklad můj bude.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. pros. 1885. Dec. kur. brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvoji svatou církev a její nejvyšší hlavu, za touhu po statečných nebeských a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učni, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzorec a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Přijď království Tvé.

Úmysl v lednu 1933: **Pokoj Kristův v království Kristově.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek, vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH: Touba po nebeských statecích. (Hlavní úmysl.) — Před svatostánkem. (Báseň.) — Vtělení Syna Božího. — Panně Neposkvrněné. (Báseň.) — Jaké naučení dává nám nejsv. Srdce Ježíšovo? — Legenda o bílé lilii. (Báseň.) — Sv. Mikuláš, bisk. (Obrázek.) — Srdce Ježíšovo, hlubino všech ctností. — Narození Páně. (Obrázek.) — Advent. — Jesličky. (Báseň.) — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.